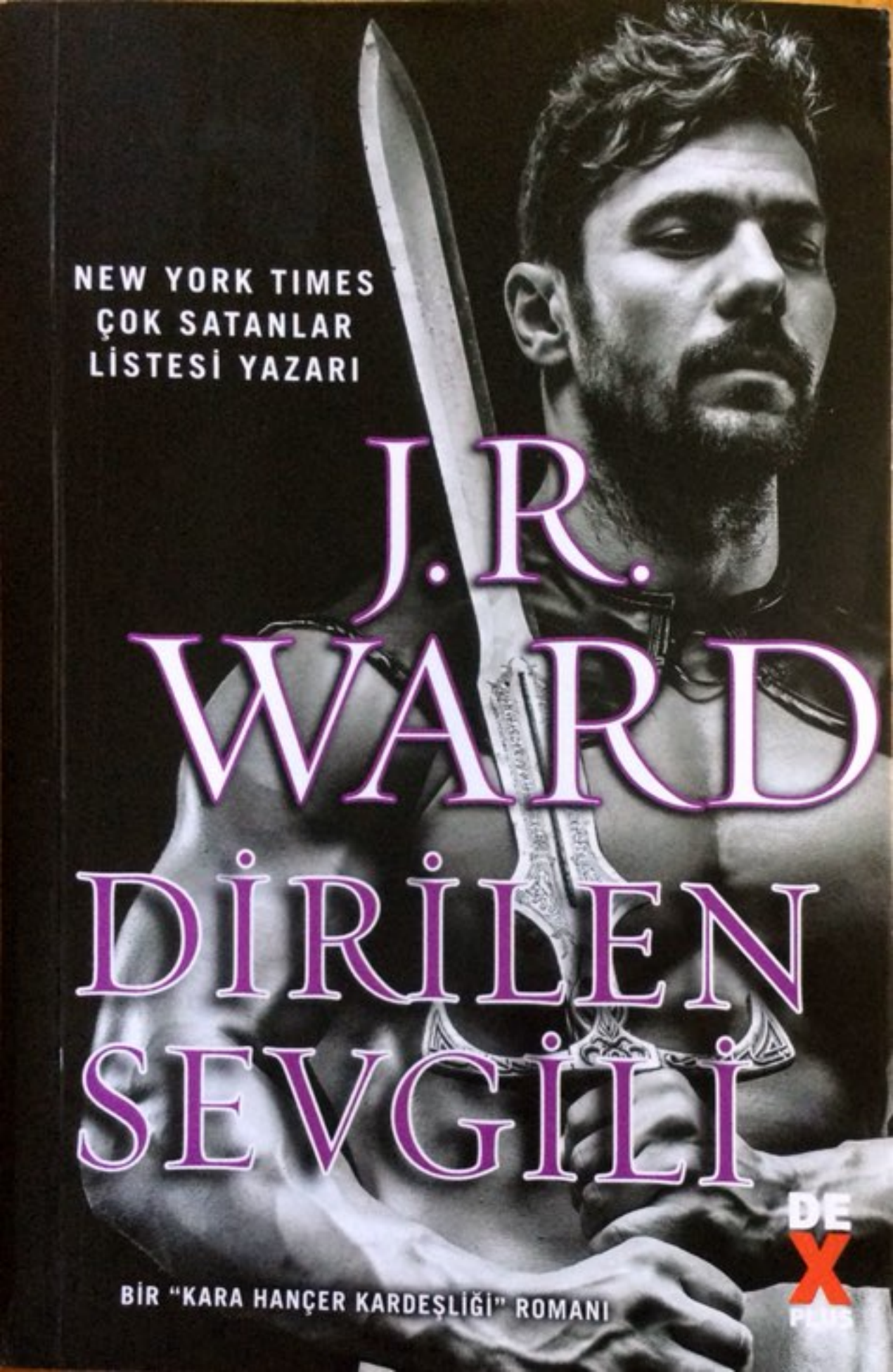

NEW YORK TIMES
ÇOK SATANLAR
LİSTESİ YAZARI
J.R.
WARD
DİRİLEN
SEVGİLİ
BİR "KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ" ROMANI
DE
X
PLUS

J. R. WARD'ın "Kara Hançer Kardeşliği" Serisinden...

New York'ta, vampirler ve kırıcılar arasındaki korkunç savaş sürüyor.

Altı savaşçı vampir kardeş, kendi ırklarını savunmak için gizli bir grup kurdular.

Vampir savaşçı Zsadist, geçmişin izlerini yüzünde taşıyan eski bir köle. Yalnız uyur, yemeğini yalnız yer, her gün ayrı bir belaya bulaşır.

Onun tek sevgilisi öfke, tek tutkusu savaşmaktır.

Bella ile tanışınca her şey değişir. Aristokrat bir ailenin kızı Bella, Zsadist'e âşık olur ve savaşçının aklını başından alır.

Zsadist'in ise karar vermeden önce yapması gereken son bir iş vardır: Bella'nın peşindeki sapık Kırıcı'yı etkisiz hale getirmek zorundadır.

Kara Hançer serisi erotizmiyle, tutkusuyla, vahşiliğiyle hız kesmeden devam ediyor...

"Yıllardır okuduğum en iyi seri! Gerilim yüklü, kışkırtıcı derecede seksi ve kesinlikle keyifli."
New York Times Çok Satanlar Listesi Yazarlarından Lisa Gardner

DEX PLUS
facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

ISBN 978-605-09-5174-5
9 786050 951745
sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 35

Dirilen Sevgili - Bir "Kara Hançer Kardeşliği" Romanı

Özgün adı: *Lover Awakened - A Novel of the Black Dagger Brotherhood*
© 2006, J.R. Ward
Yazan: J.R. Ward

Çeviri: Seyhan Cengiz
Yayına hazırlayanlar: Cem Tunçer
Kapak tasarım: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı ve Penguin Group (USA) LLC, Penguin Random House Company'nin üyesi olan NAL Signet aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2018
ISBN: 978-605-09-5174-5
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

J.R. WARD

DİRİLEN SEVGİLİ

BİR *"KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ"* ROMANI

DEX PLUS

SANA İTHAF EDİYORUM

Kimse senin gibi olamaz.

Benim için... sen eşsizsin.

Evet, bunu anlatmaya kelimeler yetmiyor...

Terimler ve Özel Adlar Sözlüğü

Birinci Aile: Vampirlerin kral ile kraliçesi ve çocukları.

***cohntehst*:** İki erkek vampirin bir dişinin eşi olma hakkını elde etmek için mücadele etmesi.

***doggen*:** Vampir dünyasında hizmetçi sınıfının üyeleri. Efendilerine hizmet etmek konusunda çok eski, muhafazakâr geleneklere sahip olan doggen sınıfı vampirleri, üniforma giyerler ve davranış tarzları resmiyet taşır. Gün içinde dışarı çıkabilirler ama diğer vampirlere nazaran daha hızlı yaşlanırlar. Ortalama yaşam süreleri beş yüz yıl kadardır.

Dönüşüm: Bir vampirin yetişkinliğe geçtiği kritik dönem. Dönüşüm sonrasında vampirler hayatta kalmak için belli aralıklarla karşı cinsten bir vampirin kanını içmek zorundadır. Ayrıca dönüşümden çıkan bir vampir güneş ışığına direncini yitirir. Bazı vampirler (özellikle de erkekler) genellikle yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen dönüşümden canlı çıkamayabilir. Dönüşüm öncesinde vampirler fiziksel açıdan zayıf, cinsel açıdan tepkisizdir ve maddesel halden çıkma yeteneğine sahip değillerdir.

Fade: Ölülerin sevdikleriyle yeniden birleştiği ve sonsuzluğa adım attıkları âlem.

Gereksinim: Dişi vampirlerin doğurganlık dönemi. Genellikle iki gün sürer. Bu zaman içinde dişi vampir yoğun cinsel ihtiyaç içindedir. Dişi vampirlerin dönüşümlerinden yaklaşık beş yıl sonra ilk kez görülen gereksinim, on yılda bir yinelenir. Gereksinim dönemindeki bir dişi vampirin yakın çevresinde olan bütün erkek vampirler buna farklı derecelerde tepki verir. Gereksinim tehlikeli bir dönem olabilir. Özellikle gereksinim dönemindeki dişinin eşi yoksa dişi için rekabete giren erkekler arasında ihtilaflar ve dövüşler yaşanabilir.

***ghardian*:** Bir kimsenin özel koruyucusu. *Ghardian*'ların farklı dereceleri vardır, en güçlüsü *sehclusion* altındaki bir dişinin *ghardian*'ıdır.

***glymera*:** Aristokrat sınıfın önde gelenleri, 19. yüzyıl İngilteresi asiller sınıfına benzetilebilir.

Gömüt Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mekânı. Seremoniler için kullanılan bu mekân, aynı zamanda öldürülen Kırıcıların kavanozlarının saklandığı yerdir. Kardeşlik'e giriş, cenaze ve disiplinle ilgili seremoniler burada gerçekleştirilir. Kardeşlik'in üyesi olan savaşçılar, Yazıcı Bakire ve Kardeşlik'e aday vampirler dışında kimse Gömüt'e giremez.

***hellren*:** Bir dişiyle evlenen erkek vampir. Erkek vampirler istedikleri takdirde kendilerine birden çok dişi alabilirler.

Kan Esiri: Diğerlerinin kan ihtiyacı için kullanılan erkek ya da dişi vampirler. Kan esiri tutma uygulaması günümüzde çok sık görülmese de vampir dünyasında kanunlara aykırı değildir.

Kara Hançer Kardeşliği: Irklarını Soykırım Cemaati'ne karşı koruyan, çok iyi yetiştirilmiş, üstün yetenekli vampir savaşçılar. Vampir ırkı içinde seçici çiftleşmenin ürünü olan kardeşler, muazzam fiziksel-zihinsel güçlerin yanı sıra, kendilerini çok hızlı iyileştirebilme yeteneğine de sahiptir. Özellikle kan bağıyla kardeş olmayan savaşçılar, hâlihazırda

kardeşlik içinde olan vampirler tarafından aday gösterilerek Kara Hançer'e dâhil olabilirler. Saldırgan, özgüven sahibi ve tabiatları gereği gizemli olan bu savaşçılar, hayatlarını sivil vampirlerden ayrı sürer ve beslenmeleri gereken zamanlar haricinde ırklarının diğer sosyal sınıflarındaki vampirlerle çok az temas kurarlar.

Kırıcı: Soykırım Cemaati'nin üyeleri olarak vampirleri hedef alan ruhsuz insanlar. Ancak kalplerine bıçak saplanarak öldürülebilirler; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yiyip içmeleri gerekmez ve cinsel açıdan iktidarsızdırlar. Zaman içinde saçları, tenleri ve gözleri rengini yitirdiğinden dolayı, Kırıcıların tamamı sarışın, soluk tenli ve donuk bakışlıdır. Kokuları bebek pudrası kokusunu andırır. Omega tarafından cemaate kabul edilen Kırıcılara seramik bir kavanoz verilir. Kırıcıların vücutlarından sökülen kalpleri bu kavanozların içinde saklanmaktadır.

***leelan*:** Vampirlerin eski dilinde kabaca "en sevdiğim" olarak çevrilebilecek bir sevgi ifadesi.

***mahmen*:** Anne. Hem kimlik belirtmek için hem de sevgi ifadesi olarak kullanılır.

***nalla*:** "Sevgili" anlamına gelen bir sevgi ifadesi.

Omega: Yazıcı Bakire'ye duyduğu öfke nedeniyle vampir ırkının kökünü kurutmayı amaçlayan, kötü niyetli, mistik figür. Sonsuz bir âlemde muazzam güçlere sahip olan Omega, Yazıcı Bakire'nin aksine, hayat yaratma gücüne sahip değildir.

***princeps*:** Birinci Aile ve Yazıcı Bakire'nin Seçilmiş sınıfından sonra en yüksek vampir aristokrat sınıfı. *Princeps*, doğuştan gelen bir haktır; daha sonra kazanılamaz.

***pyrocant*:** Bir bireyin sahip olduğu ciddi zayıflık. Bu zayıflık belli bir bağımlılık gibi içsel olabileceği gibi, zaaf gösterilen bir sevgili gibi dışsal da olabilir.

***rythe*:** Başka bir vampiri rencide eden vampirin, bu vampirin onurunu teslim etmesi için kendisine tanıdığı hak. Kabul edildiği takdirde, rencide olan vampir dilediği silahı seçerek, *rythe* hakkını veren vampire saldırır. Saldırılan vampir kendini savunamaz.

Seçilmiş: Yazıcı Bakire'ye hizmet etmek için yetiştirilmiş dişi vampirler. Aristokrat sınıfa dâhil olsalar da daha çok ruhani varlıklar olarak görülürler. Erkeklerle ya hiç ya da çok sınırlı ilişki kurmalarına rağmen, Yazıcı Bakire'nin buyruğu doğrultusunda savaşçılarla çiftleştirilebilirler. Geleceği görme yeteneğine sahiplerdir. Geçmişte kardeşlik içindeki eşi olmayan savaşçıların beslenme ihtiyacı için kullanılmış olsalar da bu uygulama kardeşlik tarafından terk edilmiştir.

***sehclusion*:** Aristokrat sınıfından bir dişi vampire, ailesinin talebi üzerine kral tarafından verilen statü. Dişi vampir tamamen *ghardian*'ının emri altına girer, bu *ghardian* genellikle ailedeki en yaşlı erkektir. *Ghardian* böylece dişinin hayatıyla ilgili tüm kararları verme hakkı kazanır, eğer isterse dişinin çevresiyle olan tüm ilişkilerini kısıtlayabilir.

***shellan*:** Bir erkek vampirle evlenen dişi vampir. Eş sahibi erkek vampirlerin kendi mıntıkalarını koruma yönündeki güçlü güdüleri nedeniyle, dişiler genellikle birden çok erkekle eşleşmezler.

Soykırım Cemaati: Vampir türünün kökünün kurutulması için Omega tarafından bir araya getirilmiş katillerin oluşturduğu cemaat.

***symphath*:** Vampir ırkının içinde yer alan, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji değişimi amacıyla) yeteneği ve eğilimiyle bilinen tür. Tarih boyunca ayrımcılığa maruz kalmış ve çeşitli dönemler boyunca vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

***tahlly*:** Kabaca "sevgilim" olarak çevrilebilecek bir sevgi ifadesi.

Vampir: İnsanoğlundan ayrı bir tür. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsten bir vampirin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı vampirleri hayatta tutabilir ama insan kanının verdiği güç uzun ömürlü değildir. Yirmili yaşlarının ortalarında dönüşümden geçen vampirler, bundan sonra gün içinde dışarı çıkamaz ve belli aralıklarla beslenmek zorundadır. Vampirler, ısırarak ya da kan nakliyle insanları vampire dönüştüremezler ama insanlarla çiftleşen vampirler nadiren görülmektedir. Vampirler maddesel halden çıkma yeteneğine sahiptir ama bunu yapmak için öncelikle sakinleşip odaklanmak zorundadırlar. Ayrıca maddesel halden çıkarak mekân değiştirirken yanlarında ağır eşya taşıyamazlar. İnsanların zihinlerindeki kısa süreli hatıraları silebilirler. Bazı vampirler zihin okuma gücüne sahiptir. Ortalama yaşam süreleri bin yıla kadar çıkabilir. Bazı durumlarda bu süre daha da uzun olabilir.

wahlker: Öldükten sonra Fade'den yaşayanlar dünyasına dönen kişiler. Çektikleri eziyetler yüzünden büyük saygıyla karşılanırlar.

***whard*:** Manevi baba ya da manevi anne statüsündeki kişi.

Yazıcı Bakire: Vampir ırkının kralının rehberi olan mistik güç. Vampir arşivlerini tutan ve imtiyaz dağıtan varlıktır. Sonsuz bir âlemde var olur ve muazzam güçlere sahiptir. Hayat yaratabilir. Vampirleri bu yeteneğini kullanarak yaratmıştır.

Birinci Bölüm

"Lanet olsun Zsadist! Sakın atlama..."

Phury'nin sesi önlerinde kaza yapan arabanın gürültüsü yüzünden güçlükle duyulmuştu. Ve ikizinin saatte seksen kilometre süratle giden Escalade'den atlamasına engel olamamıştı.

"V, atladı! Geri dön!"

Vishous, SUV araca kontrollü bir şekilde patinaj çektirirken Phury'nin omzu cama çarptı. Araba savrulurken farların ışığı karla kaplı asfalt üzerinde tortop olmuş Z'ye vurdu. Z hızla ayağa fırlayıp şimdi bir çam ağacıyla süslenmiş kaputundan dumanlar çıkan, ezilmiş sedana doğru atıldı.

Phury gözünü ikizinden ayırmadan emniyet kemerine uzandı. Caldwell kırsalına kadar kovaladıkları Kırıcılar fizik kanunları sayesinde yolun sonuna gelmiş olabilirlerdi ama bu etkisiz hale geldiklerini göstermezdi. Bu zombi piçler oldukça dayanıklıydı.

Escalade durunca Phury elini Beretta'sına atarak kapısını açtı. Arabada kaç tane Kırıcı olduğunu veya ne tür silahları bulunduğunu bilmek mümkün değildi. Vampir

ırkının düşmanları gruplar halinde dolaşır ve her zaman silah taşırlardı – *Lanet olsun!* Sarı saçlı katillerden üçü arabadan indi, bir tek sürücü sarsılmış görünüyordu.

Sayıca fazla olmaları Z'nin hızını kesmedi. Öyle amansız bir manyaktı ki elinde tek bir kara hançerle doğruca üç zombinin üzerine atıldı.

Phury yola fırladı, Vishous'un da arkasından koştuğunu duyuyordu. Ne var ki onlara hiç de ihtiyaç yoktu.

Küçük kar taneleri havada fırıl fırıl dönerken ve yamulmuş arabadan sızan benzinin kokusu çam ağaçlarının hoş kokusuna karışırken Z, Kırıcıların üçünü de sadece bıçağıyla yere serdi. Koşamasınlar diye dizlerinin arkasındaki tendonları kesti, karşı koyamasınlar diye kollarını kırdı, sonra da üçünü de yerde sürükleyip korkunç oyuncak bebekler gibi yan yana dizdi.

Üzerlerindeki kimlikleri de almak dâhil hepsi dört buçuk dakika sürmüştü. Ardından soluklanmak için durdu. Karları lekeleyen siyah kanlara bakarken omuzlarından çıkan buharlar soğuk rüzgârla havaya yükselen tuhaf bir sise benziyordu.

Phury, Beretta'yı kalçasındaki kılıfa soktu, midesinin bulandığını hissediyordu. Göğsünü ovarak önce sola sonra sağa baktı. 22. Karayolu gecenin bu saatinde ve Caldwell'den bu kadar uzakta ölüm sessizliğindeydi. İnsanların onları görmesi imkânsızdı. Geyikler zaten sorun olmazdı.

Şimdi ne olacağını biliyordu. Engel olmaya çalışmayacak kadar iyi biliyordu hem de.

Zsadist Kırıcılardan birinin başında diz çöktü, yaralı yüzü nefretle çarpıldı, deforme olmuş üst dudağı yukarı kıvrıldı. Köpekdişleri bir kaplanınki kadar uzundu. Kısacık kesilmiş saçları ve elmacık kemiklerinin altındaki

çukurlarla ölüm meleğine benziyordu ve tıpkı ölüm gibi soğukta çalışırken gayet rahattı. Sadece balıkçı yaka siyah bir kazak ve siyah bol bir pantolon giymişti, üzerinde giysiden çok silah vardı: Kara Hançer Kardeşliği'nin simgesi olan bıçak kını çaprazlamasına göğsüne asılmıştı, kalçasındaki kılıflarda iki bıçak daha vardı. Ayrıca belindeki kemerde iki SIG Sauer taşıyordu.

Gerçi dokuz milimetrelikleri hiç kullanmazdı. Yakından öldürmeyi severdi. Aslında bu birine yaklaştığı tek zamandı.

Z, Kırıcı'yı deri ceketinin yakasından tutup kaldırarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Dişi nerede?" Katil cevap olarak sadece pis pis gülünce Z onu yere yapıştırdı. Kırılan dal çatırtısına benzeyen bir ses ağaçların arasında yankılandı. *"Dişi nerede?"*

Katilin alaycı sırıtışıyla öfkesi iyice artan Z kendi kendisinin kuzey kutup dairesine dönüştü. Vücudunun etrafındaki hava manyetik yükle dolup geceden de soğuk hale geldi. Artık yakınına kar taneleri düşmüyordu, sanki Z'nin öfkesinin gücüyle parçalanıp yok oluyorlardı.

Phury hafif bir sürtme sesi duyup omzunun üzerinden arkasına baktı. Vishous bir sarma sigara yakarken sol şakağındaki dövmeleri ve keçi sakalı turuncu ışıkla aydınlandı.

Bir yumruk sesi daha duyulunca V sigarasından derin bir nefes çekip parlak gözlerini oraya çevirdi. "Sen iyi misin Phury?"

Hayır, değildi. Z'nin vahşi tabiatı her zaman ahlak hikâyelerine konu olmuştu ama son zamanlarda şiddet eğilimi öylesine artmıştı ki onu iş başında izlemek hayli zordu. Bella Kırıcılar tarafından kaçırıldığından beri anlaşılmaz ve ruhsuz tabiatı zıvanadan çıkmış haldeydi.

Ve hâlâ Bella'yı bulamamışlardı. Kardeşlerin elinde ne bir ipucu ne de bilgi vardı. Hem de Z'nin o esaslı sorgusuna rağmen.

Phury bu kaçırılma olayından çok sarsılmıştı. Bella'yı tanıyalı çok olmamıştı ama ırkın en yüksek tabakasına mensup değerli ve çok hoş bir dişi olduğunun farkındaydı. Gerçi Phury için Bella soylu olmaktan çok daha fazlasıydı. Çok çok daha fazlası. Disiplin altındaki erkeklerin ettiği bakirlik yeminini aşıp en derinliklerinde bir şeyler uyandırmıştı. Onu bulmak konusunda Zsadist kadar istekliydi ama altı haftanın sonunda artık Bella'nın yaşadığına dair inancını kaybetmişti. Kırıcılar, Kardeşlik hakkında bilgi almak için vampirlere işkence yapıyorlardı ve bütün siviller gibi Bella da Kardeşlik hakkında çok az bilgiye sahipti. Şimdiye onu kesin öldürmüşlerdi.

Tek umudu *Fade*'ye göçmeden önce günlerce o cehenneme katlanmak zorunda kalmamış olmasıydı.

"Dişiye ne yaptınız?" diye hırladı Zsadist bir sonraki katile. Karşılığında duyduğu tek şey "Siktir git," olunca piçin suratına bir Tyson yumruğu çaktı.

Zsadist'in neden kayıp bir dişi sivili önemsediğini Kardeşlik'teki kimse anlayamıyordu. Kadınlardan nefret ettiğini herkes biliyordu... Eh, zaten ondan bu yüzden korkuluyordu. Bella'nın onun için neden önemli olduğunu kimse bilmiyordu. Ayrıca kimse, ikizi Phury bile Z'nin vereceği tepkileri öngöremezdi.

Z'nin vahşi çalışmasından çıkan sesler ormanın sessizliğini bozarken Kırıcılar bile direnip bilgi vermediği halde Phury kendini sorgunun ağırlığı altında ezilmiş hissediyordu.

"Bunun ne kadarına dayanabilirim bilmiyorum," diye söylendi kendi kendine.

Kardeşlik'in vampir ırkını Kırıcılara karşı koruma görevi dışında Phury'nin sahip olduğu tek şey Zsadist'ti. Her gün yalnız uyuyordu, uyursa tabii. Yemek yemekten pek zevk aldığı yoktu. Yemininden dolayı dişiler zaten söz konusu değildi. Her saniye Zsadist'in bu sefer hangi belaya bulaşacağını ve bundan kimin zarar göreceğini düşünüp endişeleniyordu. Vücudunda yavaş yavaş kanayan binlerce kesik varmış da ölüyormuş gibi hissediyordu. İkizinin tehlikeli niyetlerinin dolaylı bir hedefi gibiydi.

V eldivenli elini uzatıp Phury'nin boğazını kavradı. "Bana bak adamım."

Phury ona bir göz atıp büzüldü. Kardeşin sol gözü, etrafında dövmeler olanı, içinde siyah bir boşluktan başka şey kalmayana kadar büyüdü.

"Vishous, hayır... Ben..." *Lanet olsun!* Şu anda gelecekle ilgili bir şeyler duymaya hiç ihtiyacı yoktu. Her şeyin daha da kötüye gideceği gerçeğiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

"Kar bu gece az yağıyor," dedi V, bir yandan da başparmağını kalın şahdamar üzerinde ileri geri gezdiriyordu.

Birden tuhaf bir soğukkanlılığa bürünen Phury göz kırptı, kalbi kardeşinin başparmağının ritmine ayak uydurup yavaşlamıştı. "Ne?"

"Kar... çok yavaş yağıyor."

"Evet... evet, öyle."

"Ve bu yıl çok kar yağdı, değil mi?"

"Hı hı... Evet."

"Evet... Çok yağdı ve daha da yağacak. Bu gece. Yarın. Gelecek ay. Gelecek yıl. Yağdıkça yağacak."

"Doğru," dedi Phury yavaşça. "Buna engel olmanın bir yolu yok."

"Toprak olmadığın sürece evet." Başparmak olduğu

yerde kaldı. "Kardeşim, bana hiç de toprak gibi görünmüyorsun. Onu durduramazsın. Asla."

Z Kırıcıları göğüslerinden bıçaklayıp parçalarken hafif patlama sesleriyle ışık çakmaları ortaya çıkıyordu. Sonra sadece yamulmuş arabanın radyatöründen çıkan tıslama sesiyle Z'nin derin solukları kaldı.

Z lekelere bulanmış karların üzerinden bir hayalet gibi kalktı, yüzünden ve kollarından Kırıcıların kanı süzülüyordu. Arkasındaki manzarayı vahşileştiren puslu bir şiddet yayıyor, sanki orman titreşip bulanıklaşıyordu.

"Ben şehir merkezine gidiyorum," dedi bıçağını bacağına silerek, "daha var mı diye bakacağım."

Bay O vampir avına çıkmadan hemen önce dokuz milimetrelik Smith-Wesson'ının şarjörünü çıkarıp namlunun içini kontrol etti. Temizlenme zamanı gelmiş de geçiyordu, Glock'un durumu da farklı değildi. Yapmak istediği başka şeyler vardı ama silahlarını savsaklaması için aptal olması gerekirdi. Lanet olsun, Kırıcıların silahlarına iyi bakmaları lazımdı. Kara Hançer Kardeşliği hafife alınacak bir hedef değildi.

İkna merkezinin diğer ucuna yürürken, işleri için kullandıkları otopsi masasının etrafından dolandı. Tek odalı yapının yalıtımı yoktu ve yerler topraktı ama pencere olmadığından içeri fazla rüzgâr girmiyordu. Üzerinde uyuduğu portatif bir karyola vardı. Bir de duş. Tuvalet ya da mutfak yoktu çünkü Kırıcılar yemek yemezlerdi. Ortalıkta hâlâ yeni kesilmiş kereste kokusu vardı çünkü bina inşa edileli daha bir buçuk ay olmuştu. Ayrıca içeriyi ısıtmak için kullandıkları gazyağının kokusu geliyordu.

Binanın içinde yapımı tamamlanmış tek şey on metrelik bir duvar boyunca yerden çatı kirişlerine kadar uzanan

raflardı. Aletler gayet tertipli şekilde raf raf sıralanmıştı: bıçaklar, mengeneler, penseler, çekiçler, motorlu testereler. Bir gırtlaktan her türlü çığlığı söküp alabilecek tüm malzemeye sahiptiler.

Ama burası sadece işkence yapmak için değildi, vampirleri de burada saklıyorlardı. Vampirleri uzun süre tutmak zor bir işti çünkü serinkanlı davranıp konsantre olurlarsa birden puf diye yok olabiliyorlardı! Çelik yok olma yeteneklerini kullanmalarını engelliyordu ama parmaklıklı bir hücre vampirleri güneş ışığından koruyamazdı ve masif çelikten bir bina inşa etmek de oldukça güçtü. Neyse ki oluklu metalden bir kanalizasyon borusunu yere dikey olarak yerleştirmek sorunu güzelce çözüyordu. Ya da üç tanesini.

O, saklama bölümüne gidip bakmayı çok istiyordu ama bunu yaparsa oradan ayrılıp dışarı çıkamayacağını biliyordu ve doldurması gereken bir kota vardı. Kırıcıbaşı'nın yardımcısı olmak burayı yönetmek gibi bazı ayrıcalıklar sağlıyordu. Ama bu ayrıcalığını koruyacaksa yeterli performansı göstermek zorundaydı.

Bu da başka şeyler yapmayı istese bile silahlarıyla ilgilenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bir ilkyardım çantasını kenara itip silah temizleme kutusunu aldı, sonra da otopsi masasının yanına bir iskemle çekti.

Binanın tek kapısı çalınmaksızın açıldı. O, omzunun üzerinden ters ters baktı ama gelenin kim olduğunu görünce yüzündeki sinirli ifadeyi silmeye çalıştı. Bay X'i görmek hiç de hoş değildi ama Soykırım Cemaati'nin nemrut yöneticisi geri çevrilemezdi.

Tek parça halinde kalmak istiyorsanız çıplak ampulün altında dikilen Kırıcıbaşı hiç de uygun bir rakip değildi. Bir doksanlık boyuyla tank gibiydi: köşeli ve sağlam. Ve

Cemaat'te uzun yıllar geçirmiş herkes gibi rengi solmuştu. Beyaz teni hiç kızarmaz ve bronzlaşmazdı. Saçları örümcek ağı rengindeydi. Gözleri, kapalı bir gökyüzünün açık gri rengine sahipti, ışıltısız ve donuktu.

Bay X gelişigüzel bir yürüyüşle etrafa bakınmaya başladı, ortamı denetlemek için bakmıyor, bir şey arıyordu. "Bir tane daha yakaladığını söylediler."

O, temizleme çubuğunu elinden bırakıp üzerinde kaç tane silah olduğunu düşündü. Sağ tarafındaki fırlatma bıçağı. Belindeki Glock. Keşke üzerinde daha fazla silah olsaydı. "Onu yaklaşık kırk beş dakika önce kent merkezindeki ZeroSum'ın önünden aldım. Hücrelerin birinde, kendine geliyor."

"İyi iş çıkarmışsın."

"Tekrar çıkmayı düşünüyorum. Hemen şimdi."

"Öyle mi?" Bay X rafların önünde durup eline tırtıklı bir av bıçağı aldı. "Biliyor musun, son derece endişe verici bir şey duydum."

O çenesini kapalı tutup elini bacağına, bıçağın sapına yakın bir yere koydu.

"Ne olduğunu sormayacak mısın?" dedi Kırıcıbaşı toprağa oyulmuş üç saklama ünitesine doğru yürürken. "Belki de ne olduğunu biliyorsundur."

O bıçağını kavradı, Bay X kanalizasyon borularının üstünü kapatan metal ızgaraların başında oyalanıyordu. İlk iki tutsağı önemsemedi. Üçüncüsüyse onu herkesten daha çok ilgilendiriyordu.

"Hiç boş yer yok mu Bay O?" Bay X postalının ucuyla her bir deliğin derinliklerine doğru kaybolup giden ip yığınlarından birini dürttü. "Söyleyecek dikkate değer bir şeyi olmayan ikisini öldürdüğünü sanıyordum."

"Öldürdüm."

"Öyleyse bu gece yakaladığın sivili de hesaba katarsak boş bir boru olması gerekir. Oysa bunların hepsi dolu."

"Bir tane daha yakaladım."

"Ne zaman?"

"Dün gece."

"Yalan söylüyorsun." Bay X üçüncü ünitenin üstündeki ızgarayı tekmeledi.

O'nun içinden ayağa fırlayıp iki adımda Bay X'in yanında biterek bıçağını boğazına saplamak geldi. Ama o kadar ileri gidemezdi. Kırıcıbaşı'nın astlarını oldukları yerde dondurmak gibi müthiş bir hüneri vardı. Tek yapması gereken size bakmaktı.

Böylece O kıçını iskemlesinde tutmaya çalışarak oturduğu yerde kaldı.

Bay X cebinden çıkardığı feneri yakıp deliğe tuttu. Aşağıdan boğuk bir haykırış duyulurken gözleri kocaman açıldı. "*Yüce İsa*, bu gerçekten de dişi! Bana neden haber verilmedi?"

O yavaşça ayağa kalktı, kargo pantolonunun kıvrımları arasına sakladığı bıçağın sapını sıkıca ve kendinden emin bir şekilde kavramıştı. "O yeni geldi," dedi.

"Ben öyle duymadım."

Bay X hızlı adımlarla banyoya gidip plastik duş perdesini kenara çekti. Küfürler savurarak köşeye sıralanmış kadın şampuanı ve bebe yağı şişelerini tekmeledi. Sonra gidip mühimmat dolabının arkasına saklanmış buzluğu çıkardı. Buzluğu baş aşağı çevirince içindeki yiyecekler yere saçıldı. Kırıcıların çiğnemekle ve yutmakla işleri olmadığından her şey apaçık ortadaydı.

Bay X'in soluk yüzü öfke doluydu. "*Evcil hayvan* besliyorsun, değil mi?"

O, bir yandan akla uygun yalanları aklından geçirir-

ken bir yandan da aralarındaki mesafeyi hesaplıyordu. "Dişi işime yarıyor. Sorgularımda onu kullanıyorum."

"Nasıl?"

"Erkek vampirler bir dişinin zarar gördüğünü izlemekten hoşlanmıyor. Onları kışkırtmak için dişiyi kullanıyorum."

Bay X gözlerini kıstı. "Neden bana ondan bahsetmedin?"

"Burası benim merkezim. Burayı bana istediğim gibi yönetmem için verdin." Onu ispiyonlayan şerefsizi bulunca derisini şeritler halinde yüzecekti. "Bildiğin gibi burada işleri ben yürütüyorum. İşi nasıl yaptığım seni ilgilendirmez."

"Bana söylenmesi gerekirdi." Bay X birden sakinleşti. "O elindeki bıçakla bir şey yapmayı mı düşünüyorsun evlat?"

Evet babacığım, doğrusunu istersen düşünüyorum. "Buranın sorumlusu ben miyim değil miyim?"

Bay X ağırlığını bir bacağından diğerine verirken O kendini bir çatışmaya hazırladı.

O anda cep telefonu çaldı. İlk çalışı gergin havada bir çığlık gibi keskindi. İkinci çalışında kulağını o kadar rahatsız etmezken üçüncüsünde artık telefonun sesini umursamaz olmuştu.

Aralarındaki çatışma raydan çıkmak üzereyken O doğru düzgün düşünemediğini fark etti. İri yarıydı ve dövüşte iyiydi ama Bay X'in numaralarıyla başa çıkamazdı. Yaralanırsa ya da ölürse karısına kim göz kulak olacaktı?

"Telefonu cevapla," diye emretti Bay X. "Hoparlörü de aç."

Haberler başka bir Esas'tandı. Yalnızca üç kilometre ötede, yolun kenarında üç Kırıcı yok edilmişti. Arabaları bir ağaca bindirmiş halde bulunmuştu ve parçalanıp yok olurken bıraktıkları yanık izleri karın üzerinde belli oluyordu.

Orospu çocukları. Kara Hançer Kardeşliği. *Yine.*

O telefonu kapatırken Bay X, "Benimle dövüşmek mi istiyorsun yoksa gidip işini yapmak mı? Biri kesinlikle hemen şimdi ölümüne yol açacak. Tercih senin."

"Buranın sorumlusu ben miyim?"

"Bana istediğimi verdiğin sürece evet."

"Buraya yığınla sivil getiriyorum."

"Ama fazla konuşuyorlar gibi durmuyor."

O, gidip üçüncü deliğin üzerindeki ızgarayı kaydırdı, bu esnada Bay X'i görüş alanında tutmaya dikkat ediyordu. Sonra postallı ayağını kapağın üzerine koyup gözlerini Kırıcıbaşı'nın gözlerine dikti.

"Kardeşler kendi ırklarından gizleniyorlarsa yapabileceğim bir şey yok."

"Belki de daha fazla çalışmalısın."

Ona siktir olup gitmesini söyleme sakın diye düşündü O. *Bu irade testini kaybedersen kadının köpek maması olur.*

O sakin olmaya çalışırken Bay X gülümsedi. "Verebileceğin tek uygun cevap bu olmasaydı kendine hâkim oluşun daha takdire şayan olurdu. Şimdi bu geceye gelelim. Kardeşler yok ettikleri Kırıcıların kavanozlarının peşine düşeceklerdir. Mümkün olduğunca çabuk Bay H'nin evine gidip onunkini al. A'nınkini alması için birini göndereceğim. D'ninkini de kendim halledeceğim."

Bay X kapıda durdu. "Şu dişiye gelince. Onu maşa olarak kullanıyorsan tamam. Ama başka bir sebepten dolayı burada tutuyorsan bir sorunumuz var demektir. O zaman hapı yutarsın, seni parça parça Omega'ya yediririm."

O, irkilmedi bile. Daha önce Omega'nın işkencelerinden geçmişti, yine geçebileceğini düşündü. Kadını için her şeyi göze alırdı.

"Evet, ne diyorsun?" diye sordu Kırıcıbaşı.

"Tamam sensei."

O, Bay X'in arabasının uzaklaşmasını beklerken kalbi deli gibi atıyordu. Kadınını dışarı çıkarıp ona sarılmak istiyordu ama o zaman asla gidemezdi. Sakinleşmek için hızlıca silahını temizleyip kılıfına koydu. Pek işe yaramamıştı ama en azından ellerinin titremesi geçmişti.

Kapıya doğru ilerlerken kamyonun anahtarlarını aldı ve üçüncü deliğe hareket sensörü bağladı. Bu teknolojik alet gerçek bir kurtarıcıydı. Kızılötesi lazer tetiklendiğinde üçlü silah sistemi devreye giriyordu ve bu da davetsiz misafirin başının büyük belada olduğu anlamına geliyordu.

O, kapıdan çıkmadan önce durakladı. Tanrım, ona sarılmak istiyordu. Kadınını kaybetme düşüncesi, farazi de olsa, aklını kaçırmasına neden oluyordu. Şimdi yaşama sebebi o dişi vampirdi, cemaat ya da öldürmek değil.

"Ben çıkıyorum karıcığım, uslu dur." Bekledi. "Çok geçmeden dönerim, geldiğimde seni yıkayıp temizleriz." Cevap gelmeyince, "Karıcığım?" diye seslendi.

Güçlükle yutkundu. Kendi kendine erkek gibi davranması gerektiğini söylese de dişinin sesini duymadan gidemiyordu.

"Beni hoşça kal demeden gönderme."

Sessizlik.

Kalbine bir acı sızmaya başladı, kadına duyduğu aşkı daha da artırdı bu. Derin bir nefes aldı, umutsuzluk tüm ağırlığıyla göğsüne oturdu. Bir Kırıcı olmadan önce aşkı tanıdığını sanıyordu. Jennifer'ın, yıllarca hem sevişip hem savaştığı kadının özel olduğunu düşünmüştü. Oysa ne kadar da aptaldı. Şimdi gerçek tutkunun ne olduğunu biliyordu. Dişi tutsağı ona tekrar erkek olduğunu hissettiriyor, içini yakıyordu. Omega'ya verdiği ruhun yerine

geçmişti. O, yaşayan bir ölü olmasına rağmen şimdi kadın sayesinde hayata tutunuyordu.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim karıcığım."

Bella kapının kapandığını duyunca delikte yere çöktü. Gerçek şu ki Kırıcı'nın ona cevap vermediği için bozularak gitmesi hoşuna gitmişti. Demek artık tamamen deliriyordu, değil mi?

Bu deliliğin onu bekleyen ölüm olması komikti. Borunun içinde kendine geldiği andan bu yana haftalar geçmişti. Alışılagelmiş tarzda, vücudu zarar görerek öleceğini sanmıştı ama hayır, onunki benlik ölümüydü. Vücudu görece sağlıklıyken benliği artık yaşamıyordu.

Delilik onu ele geçirmek için acele etmiyordu ve bedensel hastalıklarda olduğu gibi bunda da aşamalar vardı. İlk başlarda işkence görürken ne hissedeceğinden başka bir şey düşünemeyecek kadar sersem haldeydi. Ama sonra günler geçti ve hiç de böyle bir şey olmadı. Evet, Kırıcı ona vurmuştu ve vücuduna diktiği bakışları iğrençti ama ona diğer tutsaklara yaptıklarını yapmamıştı. Tecavüz de etmemişti.

Bunun üzerine Bella'nın düşünceleri yavaş yavaş değişmiş, kurtarılacağına dair umudu arttıkça morali düzelmişti. Bu güzel dönem uzun sürmüştü. Belki tam bir hafta, gerçi burada kaç gün geçtiğini hesaplamak kolay değildi.

Ama sonra önüne geçilemez düşüş başlamıştı ve onu aşağı çeken de Kırıcı'ydı. Bunu fark etmesi zaman almıştı ama kendisini tutsak alan Kırıcı üzerinde tuhaf bir gücü vardı ve belli bir süre geçtikten sonra bu gücü kullanmaya başlamıştı. Önce sınırlarını görmek için onu sınamıştı. Sonra da sırf nefret ettiğinden ve incindiğini görmek için ona işkence etmişti.

Kırıcı her nedense onu seviyordu. Hem de bütün kal-

biyle. Bazen ona bağırıyordu ve keyfi yerinde olmadığı zamanlar onu korkutuyordu ama Bella ona sert davrandıkça kadına daha iyi davranıyordu. Bella gözlerine bakmadığında adam paniğe kapılıyordu. Getirdiği hediyeleri kabul etmediğinde ağlıyordu. Artan bir heyecanla Bella'nın üzerine titriyor, dikkatini çekmeye çalışıyor, yanına kıvrılıp da reddedilince harap oluyordu.

Adamın duygularıyla oynamak Bella'nın nefret dolu yegâne dünyası olmuştu ve beslendiği zalimlik aynı zamanda ölümüne sebep oluyordu. Bir zamanlar yaşayan bir canlıydı, bir kız evlattı, bir kız kardeşti... *Biriydi*... Şimdi sertleşiyordu, gördüğü kâbusun ortasında beton gibi katılaşıyordu. Mumyalanmış gibiydi.

Gitmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Bella'yı gerçekten öldürmüş gibi geleceğini çalmıştı. Elinde olan tek şey bu korkunç, sonsuz şimdiki zamandı. Hem de onunla.

Bir süredir hissetmediği panik duygusu göğsüne akın etti.

Uyuşukluğuna geri dönmeye can atarak toprağın soğukluğuna odaklanmaya çalıştı. Kırıcı Bella'ya çekmecelerinden ve dolabından aldığı giysiler giydirmişti. Soğuktan korunmak için içliği, montu, sıcak tutan çorapları ve botları vardı. Ama tüm bunlara rağmen soğuk acımasızdı, giysi katmanlarının arasından sokuluyor, kemiklerine işliyor, iliklerini donduruyordu.

Aklına çok kısa süre yaşadığı çiftlik evi geldi. Salonun şöminesinde yaktığı keyif verici ateşleri ve yalnız başına olmanın mutluluğunu hatırladı. Bunlar kötü görüntülerdi, kötü hatıralar. Ona eski hayatını, annesini, abini hatırlatıyorlardı.

Tanrım, Rehvenge. Rehv bütün o otoriter tavrıyla Bella'yı deli etmişti ama şimdi haklı olduğunu anlıyordu. Ailesiyle

kalmış olsaydı asla Mary'yle, kapı komşusuyla tanışmayacaktı. Ve her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak için o gece evlerinin arasındaki çimenlikten geçmeyecekti. Kırıcı'ya asla rastlamayacaktı... Sonunda da hem ölü hem de nefes alan birine dönüşmeyecekti.

Abisi onu ne kadar aramıştı acaba? Artık aramaktan vazgeçmiş miydi? Muhtemelen. Rehv bile umudu olmadan bu kadar uzun süre aramayı sürdüremezdi.

Onu aradığına emindi ama bir yandan da bulamadığı için memnundu. Oldukça kavgacı bir adam olmasına rağmen sonuçta o bir sivildi ve Bella'yı kurtarmaya gelseydi muhtemelen zarar görecekti. Bu Kırıcılar güçlüydü. Acımasız ve kuvvetliydiler. Hayır, Bella'yı geri götürmek kendisini tutsak eden canavarın gücüne eşit bir güç gerektirirdi.

Zsadist'in görüntüsü geldi aklına, fotoğraf kadar netti. O vahşi, siyah gözlerini gördü. Yüzünü kaplayıp üst dudağının şeklini bozan yara izini de. Boynundaki ve bileklerindeki kan esiri dövmelerini. Sırtındaki kamçı izlerini hatırladı. Ve göğüs uçlarına takılı halkaları. Kaslı, incecik bedenini.

Kötücül, uzlaşmaz kişiliğini ve güçlü nefretini düşündü. Korkutucuydu, kendi türünün kâbusuydu. İkizinin deyişiyle yıkılmıştı ama parçalanmamıştı. Ama onu böylesine iyi bir kurtarıcı yapan da buydu. Bella'yı kaçıran Kırıcı'yla ancak o baş edebilirdi. Muhtemelen Bella'yı kurtarabilecek tek şey Zsadist'inki gibi bir zalimlikti ama Bella onun kendisini aramaya bile kalkışmayacağını gayet iyi biliyordu. Ne de olsa sadece iki kez gördüğü bir sivildi o.

Ve ikinci karşılaşmalarında Zsadist bir daha yanına yaklaşmaması için Bella'ya yemin ettirmişti.

İçini korku kapladı, Rehvenge'in hâlâ kendisini aradığını düşünerek korkusunu hafifletmeye çalıştı. Nerede olduğuyla ilgili bir ipucu bulursa Kardeşlik'e başvuracaktı

muhakkak. O zaman belki Zsadist Bella'nın peşine düşerdi çünkü bunu yapması işinin gereğiydi.

"Merhaba! Merhaba! Kimse var mı?" Titrek erkek sesi boğuktu, metalik bir tonu vardı.

Bella bunun son gelen tutsak olduğunu düşündü. İlk geldiklerinde hep temas kurmaya çalışırlardı.

Bella boğazını temizledi. "Buradayım."

Bir sessizlik oldu. "Aman Tanrım... Sen kaçırdıkları dişi misin? Sen... Bella mısın?"

Kendi adını duymak onu şoke etmişti. Lanet olsun, Kırıcı ona öyle uzun zamandır karıcığım deyip duruyordu ki başka şekilde çağırıldığını neredeyse unutmuştu. "Evet... Evet, benim."

"Hâlâ hayattasın."

Öyle ya kalbi hâlâ atıyordu. "Seni tanıyor muyum?"

"Ben... cenazene gittim. Annem ve babamla birlikte, Ralstam ve Jilling."

Bella titremeye başladı. Annesi ve abisi... onu defnetmişlerdi demek. Ama tabii ki bunu yapacaklardı. Annesi son derece dindardı, eski geleneklere sıkı sıkıya bağlıydı. Kızının öldüğüne kanaat getirince Bella'nın *Fade*'ye girebilmesi için uygun şekilde tören yapılmasında ısrar etmiş olmalıydı.

Ah... Tanrım. Vazgeçtiklerini düşünmek başka, bilmek başkaydı. Kimse onu aramaya gelmeyecekti. Asla.

Tuhaf bir ses duydu. Ve hıçkırdığını fark etti.

"Buradan kaçacağım," dedi erkek canlı bir sesle. "Seni de yanımda götüreceğim."

Bella'nın dizlerinin bağı çözüldü, borunun tırtıklı duvarına yaslanıp kayarak yere çöktü. Şimdi gerçekten ölüydü, öyle değil mi? Ölmüş ve gömülmüştü.

Toprağa sıkışıp kalması nasıl da dehşet verici şekilde uygundu.

İkinci Bölüm

Zsadist'in çizmeleri onu Trade Caddesi'nden bir ara sokağa taşıdı, ağır tabanları donmuş çamur göletlerini eziyor, buz tutmuş lastik izlerini dümdüz ediyordu. Zifiri karanlıktı çünkü iki tarafındaki tuğla binaların hiç penceresi yoktu ve bulutlar Ay'ın önünü kapatıyordu. Yine de yalnız başına yürürken gece görüşü mükemmeldi, gördüğü her şeyin içine nüfuz ediyordu. Tıpkı öfkesi gibi.

Siyah kan. Ona gereken daha fazla siyah kandı. Ellerine bulaşmalı, yüzüne sıçramalı, giysilerine damlamalıydı. Yerde akıp toprağın derinliklerine sızan siyah kan okyanusları istiyordu. Bella'nın anısının şerefine katillerin kanını akıtacak, her ölümü ona sunacaktı.

Biliyordu ki Bella artık yaşamıyordu, onun korkunç şekilde öldürüldüğüne yürekten inanıyordu. Öyleyse ne diye her seferinde şu piçlere onun nerede olduğunu sormakla işe başlıyordu? Lanet olsun, bilmiyordu. Kendi kendine kaç kez onun ölmüş olduğunu söylese de ağzından çıkan ilk şey bu oluyordu.

Ama o aşağılık heriflere sorular sormaya devam edecekti. Bella'yı *nerede*, *nasıl* ve *ne düşünerek* ele geçirdikle-

rini bilmek istiyordu. Edindiği bilgiler sadece onu üzmeye yarayacaktı ama bilmesi gerekiyordu. Bilmek *zorundaydı.* Ve içlerinden biri sonunda konuşacaktı.

Z durdu. Havayı kokladı. Bebek pudrasının tatlı kokusu burnuna dolsun diye dua etti. Lanet olsun, buna dayanamıyordu... Bilmemeye artık dayanamıyordu.

Ama sonra iğrenç bir şekilde güldü. Bok dayanamıyordu. Sahibe'nin verdiği yüz yıllık özenli eğitim sayesinde atlatamadığı hiçbir hengâme olmamıştı. Fiziksel acı, manevi ıstırap, aşağılanma ve alçalmanın küçültücü derinlikleri, umutsuzluk, acizlik: *Bu yollardan çok geçtik.*

O yüzden bunu da atlatacaktı.

Gökyüzüne baktı, kafasını geriye atarken olduğu yerde sallandı. Bir çöp konteynırına yaslanarak kendini sağlama aldı. Derin bir nefes alıp sarhoşluk hissi geçecek mi diye bekledi. Maalesef geçmedi.

Beslenme zamanı. Yine.

Küfür ederek bir iki gece daha kazanmayı umut etti. Şüphesiz son haftalarda vücudunu irade gücüyle sürükleyip durmuştu ama bu alışılmadık bir durum değildi. Ve bu gece kana susamışlığıyla ilgilenmek istemiyordu.

Haydi, haydi... Odaklan aşağılık herif.

Kendini devam etmeye, kent merkezindeki ara sokaklarda dolaşmaya zorladı, Caldwell'in tehlikeli labirentlerinde, New York kulüplerinde ve uyuşturucu satılan yerlerde gezindi.

Saat üç olduğunda kana öylesine acıkmıştı ki uyuşmuş hissediyordu ve pes etmesinin tek nedeni buydu. Vücudundaki yabancılaşmaya ve uyuşukluğa tahammül edemiyordu. Bu ona kan esiriyken yaşamak zorunda kaldığı afyon uyuşukluklarını hatırlatıyordu.

Elinden geldiğince hızlı yürüyerek ZeroSum'a yollandı,

burası Kardeşlik'in kent merkezindeki buluşma yeriydi. Fedailer bekleme çizgisinden geçmesine izin verdiler, Kardeşler gibi nakit para bırakan kesimin elde ettiği avantajlardan biri de serbest girişti. Phury'nin sigara alışkanlığı tek başına ayda birkaç bin dolara patlıyordu, V ve Butch ise yalnızca en iyi kalite içkinin verdiği hafif sarhoşluktan hoşlanıyorlardı. Ayrıca Z'nin kendi düzenli alımları vardı.

Kulübün içi sıcak ve karanlıktı, ortamı dolduran tekno müzikle nemli, tropik bir mağaraydı burası. İnsanlar dans pistinde toplanmıştı, lolipop şekeri emiyor, su içiyor, titreşen soluk renkli lazerlerin ışığında hareket ederken terliyorlardı. Her tarafta duvarlara yaslanmış vücutlar vardı, ikişerli üçerli gruplar halinde kıvrılıp bükülerek birbirlerine dokunuyorlardı.

Z, VIP salonuna doğru yürüdü, insan kalabalığı yırtılarak açılan kadife bir giysi gibi ayrılıp ona yol veriyordu. Ekstazi ve kokainden kafaları güzel olduğu halde bu aşırı ısınmış vücutlar, Z'nin yaklaşmakta olan bir tabut olduğunu fark edecek kadar hayatta kalma içgüdüsüne sahiptiler.

Dönüşte kısacık saçlı bir fedai Z'yi kulübün en iyi bölümüne soktu. Burada, görece bir sessizlikte birbirinden uzağa yerleştirilmiş, banket şeklinde koltukları olan yirmi masa vardı, tavandaki spot ışıklar sadece masaların mermer yüzeylerini aydınlatıyordu. Kardeşlik'in yeri yangın çıkışının sağındaydı, Z önlerinde *shot* kadehleriyle oturan Vishous ve Butch'u görünce şaşırmadı. Phury'nin martini bardağı ise yalnız başına duruyordu.

İki oda arkadaşı onu gördüklerine memnun olmuşa benzemiyorlardı. Hayır... Gelişine boyun eğmiş gibiydiler, sanki biraz kafa dinlemeyi umuyorlardı da onu görünce keyifleri kaçmıştı.

"Nerede?" diye sordu Z ikizinin martinisini işaret ederek.

"Arka tarafta kırmızı tütün alıyor," dedi Butch. "Otu kalmamış da."

Z sol tarafa oturup parlak masanın üzerine düşen ışıktan kaçınarak arkasına yaslandı. Etrafa göz gezdirince bu işe yaramaz yabancıların yüzlerini tanıdı. VIP bölümünün müdavimleri vardı ama bu müsriflerden hiçbiri kendi samimi gruplarının dışından biriyle etkileşime girmezdi. Aslında bütün kulübe bir "Ne sor ne söyle" düşüncesi hâkimdi ve Kardeşlerin buraya gelme sebeplerinden biri de buydu. ZeroSum'ın sahibi bir vampir olsa da kim olduklarını belli etmemeleri gerekiyordu.

Yüz yıldan fazla zamandır Kara Hançer Kardeşliği kendini vampir ırkından saklıyordu. Tabii ki söylentiler vardı ve siviller birkaçının isimlerini biliyorlardı ama her şey gizli tutulmaya devam ediyordu. Yaklaşık bir yüzyıl önce tür parçalandığında dalavere başlamıştı ve güven trajik şekilde vampirler arasında bir sorun haline gelmişti. Ama şimdi bir başka neden daha vardı. Kırıcılar, Kardeşlik hakkında bilgi almak için sivillere işkence ediyorlardı, bu yüzden de gizlilik zorunlu hale gelmişti.

Sonuç olarak bu kulüpte çalışan az sayıda vampir, birer tek atıp parasını ödeyen deriler giymiş iri yarı adamların Kara Hançer üyesi olup olmadıklarından emin olamıyorlardı. Neyse ki Kardeşlerin görünüşleri değilse bile sosyal âdetler soruları engelliyordu.

Zsadist oturduğu yerde sabırsızlıkla kıpırdandı. Kulüpten gerçekten nefret ediyordu. Bu kadar çok vücudun böylesine yakınında olmasından nefret ediyordu. Gürültüden nefret ediyordu. Kokulardan da.

Üç kadın konuşa konuşa Kardeşlerin masasına geldi. Bu gece üçü çalışıyordu, gerçi sundukları şey bardağa koy-

maya uygun değildi. Bunlar şu iyi kalite fahişelerdendi: postişler, sahte göğüsler, plastik cerrahlar tarafından şekillendirilmiş yüzler, daracık kıyafetler. Kulüpte onlar gibi pek çok ayaklı şölen daha vardı, özellikle de VIP bölümünde. ZeroSum'ın sahibi ve işletmecisi olan Papaz iş stratejisi olarak ürün çeşitliliğine inanıyor, alkol ve uyuşturucuyla birlikte vücutlar da sunuyordu. Ayrıca borç para veriyordu, bir bahisçi ekibi vardı ve kim bilir arkadaki ofisinde çoğu insan olan müşterilerine daha ne hizmetler sunuyordu.

Üç fahişe gülüşüp konuşarak birer içki için kendilerini sergiliyorlardı. Ama hiçbiri Z'nin aradığı değildi, V ve Butch da kızlarla ilgilenmediler. İki dakika sonra kadınlar bir sonraki masaya yöneldiler.

Z korkunç derecede kana susamıştı ama konu beslenme olunca ödün vermediği tek bir kriteri vardı.

"Selam yakışıklılar," dedi bir başka kadın, "arkadaşlık etmek isteyen var mı?"

Z kafasını kaldırıp baktı. Kadının sağlam yapılı vücuduna uygun sert bir yüzü vardı. Siyah deriler giymişti. Gözleri parlaktı. Kısa saçlıydı.

Kesinlikle mükemmeldi.

Z elini masadaki ışık havuzuna koydu, iki parmağını kaldırdıktan sonra parmaklarıyla iki kez mermere vurdu. Butch ve V oturdukları yerde kımıldanmaya başlayınca gerilimleri Z'nin canını sıktı.

Kadın gülümsedi. "Tamam, pekâlâ."

Zsadist iyice öne eğilince yüzü spot ışıkla aydınlandı. Geri geri giden fahişenin ifadesi yüzünde donup kalmıştı.

Phury soldaki bir kapıdan çıkageldiğinde o yele gibi muhteşem saçlarında kulübün yanıp sönen ışıkları yansıyordu. Hemen arkasında Mohawk saç kesimli, suratsız bir herif vardı: Papaz.

İki adam masaya geldiklerinde kulübün sahibi yapmacık bir şekilde gülümsedi. Ametist rengi gözleri fahişenin tereddüdünü fark etmişti. "İyi akşamlar baylar. Bir yere mi gidiyorsun Lisa?"

Lisa'nın cesareti intikam arzusuyla birlikte geri geldi. "O nereye isterse patron."

"Doğru cevap."

Çenesi düşüklerden gına geldi diye düşündü Zsadist. "Dışarı. Şimdi."

Yangın çıkışının kapısını itip kadının peşinden kulübün arka sokağına indi. Aralık rüzgârı silahlarını gizlemek için giydiği bol ceketin içine işliyordu ama Z'nin soğuğu umursadığı yoktu, Lisa'nın da öyle. Buz gibi rüzgârın kısa saçlarını havalandırmasına ve neredeyse çıplak olmasına rağmen kadın başını kaldırıp titremeden Zsadist'e baktı.

Şimdi kendini teslim etmeye hazırdı. Gerçek bir profesyonel.

"Burada yapacağız," dedi Zsadist gölgelerin içine doğru yürürken. Cebinden yüz dolar çıkarıp kadına uzattı. Kadın parayı buruşturarak alıp deri eteğinin içine soktu.

"Nasıl istiyorsun?" diye sordu Z'ye sokulup ellerini onun omuzlarına koyarak.

Z kadını döndürüp tuğla duvara yasladı. "Ben dokunurum. Sen değil."

Kadının vücudu gerildi, korku sülfür gibi burnunu yakıyordu. Ama sesi güçlü çıkıyordu. "Dikkat et aşağılık herif. Yara bere içinde dönersem Papaz seni bir hayvan gibi avlar."

"Endişelenme. Yanımdan gayet iyi ayrılacaksın."

Ama kadın hâlâ korkuyordu. Ve Zsadist bu duyguya karşı kutsanmış derecede uyuşmuştu.

Bir kadını korkutmak genellikle Z'yi uyaran tek şeydi, pantolonunun içindeki *şey*i sertleştirmenin tek yolu buydu. Gerçi son zamanlarda bu tetikleyici de işe yaramaz olmuştu ama Zsadist bu durumdan memnundu. Fermuarının arkasındaki bu şeyin uyarana verdiği tepkiyi küçümsüyordu ve çoğu kadının kendisinden ödü koptuğu için *şey* Z'nin istediğinden çok daha fazla uyanıyordu. Keşke hiç uyanmasaydı. Kahretsin, herhalde gezegende iktidarsız olmayı isteyen tek erkek kendisiydi.

"Başını sağa eğ," dedi kadına. "Kulağın omzuna değsin."

Kadın yavaşça dediğini yapıp boynunu ortaya çıkardı. Onu seçmesinin nedeni buydu. Kısa saç, boyna ulaşmak için hiçbir şeye dokunmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Saçlara dokunmaktan nefret ederdi.

Z gözlerini kadının boğazına dikince susuzluğu arttı ve köpekdişleri uzadı. Tanrım, tüm kanını çekecek kadar susamıştı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu kadın birden. "Beni ısıracak mısın?"

"Evet."

Hızla atılıp debelenen kadını tuttu. İşini kolaylaştırmak için zihniyle onu sakinleştirip rahatlattı, hafif bir sarhoşluk duymasını sağladı ki kadın muhtemelen bu tür sarhoşluklara alışkındı. Sonra öğürmeden mümkün olduğunca kan emdi, kadının kanından kullandığı antibiyotiklerin yanı sıra kokain ve alkol tadı alıyordu.

İşini bitirdiğinde iyileşme sürecinin başlaması ve yaranın kanamaması için diş izlerini yaladı. Sonra ısırığı saklamak için kadının yakasını izlerin üzerine çekti, hafızasını silerek kadını kulübe geri gönderdi.

Yalnız kalınca duvara yaslandı. İnsan kanı çok zayıftı, ihtiyacı olanı ona verememişti bile ama kendi türünün di-

şilerinden içmeyecekti. Bir daha içmeyecekti. Asla.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kar getiren bulutlar yok olmuştu ve binaların arasından iğne başı gibi yıldızların bir bölümünü net olarak görebiliyordu. Takımyıldızlar dışarıda geçirecek sadece iki saati kaldığını söylüyordu.

Gücünü toplayınca gözlerini kapatıp maddesel halden çıkarak olmak istediği tek yere gitti.

Tanrıya şükür oraya gitmek için hâlâ yeterli zamanı vardı. Orada olmak için.

Üçüncü Bölüm

John Matthew inleyerek yatağında sırtüstü döndü. Kadın da dönüp çıplak göğüslerini onun geniş göğsüne bastırdı. Erotik bir gülümsemeyle elini bacak arasına uzatıp penisini tuttu. Kadın aletini dikleştirip üstüne otururken erkek başını arkaya atıp inledi. Üzerinde yavaş yavaş hareket etmeye başlayan kadının dizlerini kavradı.

Ah, evet...

Kadın bir eliyle kendisini okşarken diğer eliyle adamı azdırıyordu. Göğüslerini, sonra boynunu okşuyor, platin sarısı uzun saçlarını savuruyordu. Elini yüzünde gezdirip kolunu başının üstüne kaldırarak etten ve kemikken zarif bir kavis oluşturdu. Geriye doğru kaykıldığında göğüsleri ileri çıktı, sert göğüs uçları şişip pembeleşmişti. Teni öyle soluktu ki taze kara benziyordu.

"Savaşçı," dedi kıvranarak. "Bunun altından kalkabilir misin?"

Altından kalkmak mı? Kesinlikle kalkabilirdi. Böylece kimin neyin altından kalkacağı konusuna açıklık getirdikten sonra John onu butlarından kavrayıp kadın çığlık atana kadar penisini içine bastırdı.

John geri çekildiğinde kadın ona bakıp gülümsedi, gitgide hızlanarak John'un üzerinde hareket etmeye başladı. Kaygan ve sıkıydı, John'un ereksiyonu doruk noktasına ulaşmıştı.

"Savaşçı, bunun altından kalkabilir misin?" Harcadığı efordan dolayı sesi şimdi boğuk çıkıyordu.

"Hem de nasıl," diye hırıldadı John. Tanrım, boşaldığı anda kadını yatırıp tekrar içine girecekti.

"Bunun altından kalkabilir misin?" Kadın daha hızlı pompalamaya başladı. Kolu hâlâ başının üzerindeydi, boğaya binmiş gibi adamın üzerinde zıplıyordu.

Mükemmel seks buydu... müthiş, inanılmaz, mükemmel...

Birden kadının sesi değişip boğuklaşmaya başladı. John bir ürperti hissetti. Yanlış giden bir şey vardı. Hem de çok yanlış...

"Bunun altından kalkabilir misin? Bunun altından kalkabilir misin?" Birden kadının gırtlağından erkek sesi çıkmaya başladı, onunla alay eden bir erkek sesi. *"Sen bunun altından kalkabilir misin?"*

John kadını üzerinden atmaya çalıştı ama kadın sımsıkı yapışmıştı ve lanet olası durmuyordu.

"Bunun altından kalkabileceğini mi sanıyorsun? Bunun altından kal-ka-bi-le-ce-ği-ni mi sa-nı-yor-sun? *Bununaltındankalkabileceğinimisanıyorsun?*" Erkek sesi şimdi haykırıyor, kadının suratından böğürüyordu.

Bir bıçak kadının başının üzerinden John'a doğru indi; kadın değil, o şimdi bir erkekti, beyaz tenli, soluk sarı saçlı, sis rengi gözleri olan bir erkek. Bıçak gümüş renginde ışıldarken John engel olmak için elini uzattı ama kolu artık kaslı ve kuvvetli değildi. İnceydi, bir deri bir kemikti.

"Bunun altından kalkabilir misin savaşçı?"

Hançer zarif bir vuruşla göğsünün ortasına diklemesine indi. Delip geçtiği yer yakıcı bir acıyla kavruldu, şiddetli yanma hissi tüm vücudunu kapladı, içi acıyla dolana kadar teninin altında oradan oraya sıçrayarak yayıldı. John nefes almaya çalışıyor, kendi kanı genzine doluyordu, ciğerlerine bir şey çekemez hale gelinceye kadar tıkanıp öğürdü. Kollarını sağa sola savurup debelenerek onu almaya gelen ölüme karşı savaşıyordu.

"John! John! Uyan!"

Gözleri kocaman açıldı. Aklına ilk gelen yüzünden yaralandığıydı, neden böyle düşündüğünü bilmiyordu çünkü göğsünden bıçaklanmıştı. Sonra ağzının iyice açılmış olduğunu fark etti, ses çıkarabiliyor olsaydı ancak çığlık atmak için ağzını böyle açmış olabilirdi. Bu haliyle tek yapabildiği nefesini düzgün bir şekilde salmak oldu.

Sonra elleri hissetti... kollarını tutan elleri. Dehşet geri dönmüştü, korkunç bir dalgaya kapılmış gibi ufak bedenini yataktan yere attı. Yüzünün üzerine düşmüş, yanağını kısa tüylü halıya sürterek kaymıştı.

"John! Benim, Wellsie."

İsmi duyunca gerçeklik geri gelip John'u tokat yemiş gibi sarsarak kapıldığı histeriden kurtardı.

Ah, Tanrım... Sorun yoktu. İyiydi. Yaşıyordu.

Kendini Wellsie'nin kollarına atıp yüzünü onun uzun kızıl saçlarına gömdü.

"Her şey yolunda." Wellsie onu kucağına çekip sırtını okşadı. "Evdesin. Güvendesin."

Ev. Güvenlik. Evet, altı hafta sonra evdeydi, Meryem Ana'nın yetimhanesinde büyüdüğünden ve on altı yaşından itibaren barakalarda yaşadığından hiç evi olmamıştı. Wellsie ve Tohrment'inkiyse bir evdi.

Ve burada sadece güvende değildi, bunu anlamıştı. La-

net olsun, kendi hakkındaki gerçeği öğrenmişti. Tohrment gelip onu bulana kadar neden diğer insanlardan farklı olduğunu ya da neden bu kadar sıska ve zayıf olduğunu bilmiyordu. Ama erkek vampirler dönüşümden geçmeden önce hep böyle olurlardı. Tam bir Kara Hançer Kardeşliği üyesi olan Tohr bile anlaşılan eskiden ufak tefekti.

Wellsie John'un başını yukarı kaldırdı. "Ne olduğunu anlatabilir misin?"

John başını iki yana sallayıp Wellsie'ye daha da sokuldu, öyle sıkı sarıldı ki Wellsie'nin hâlâ nefes alabilmesi onu şaşırttı.

Zsadist Bella'nın çiftliğinin önünde maddesel hale geçti ve bir küfür savurdu. Biri yine buraya gelmişti. Garaj yolundaki kar örtüsünün üzerinde yeni lastik izleri vardı, ayrıca kapıya giden ayak izleri görüyordu. *Ah, lanet olsun...* Bir sürü ayak izi vardı, arabanın park ettiği yere gidip gelmişlerdi, anlaşılan bir şeyler taşımışlardı.

Bu Zsadist'i huzursuz etti, Bella'nın parçaları tek tek yok oluyor gibiydi.

Kahretsin. Eğer Bella'nın ailesi evi boşalttıysa artık onunla olmak için nereye gidebilirdi ki?

Keskin bakışlarını ön verandaya ve oturma odasının uzun pencerelerine dikti. Belki de Bella'nın eşyalarından bir kısmını kendisi için almalıydı. Bu alçakça bir şey olurdu ama zaten hırsızlık yapmayacak kadar iyi biri de değildi.

Bir kez daha Bella'nın ailesini merak etti. Toplumun en yüksek sınıfına mensup aristokratlar olduklarını biliyordu ama tüm bildiği bundan ibaretti ve daha fazlasını öğrenmek için onlarla tanışmak da istemiyordu. En iyi gününde bile insanlarla arası boktandı ama Bella söz konusu olunca Z yalnız iğrenç değil aynı zamanda tehlikeli biri oluyordu.

Hayır, Tohrment Bella'nın ailesiyle irtibat halindeydi, Z de onlarla karşılaşmamaya özen gösteriyordu.

Evin arka tarafına dolaştı, mutfak kapısından içeri girip alarmı kapattı. Her gece yaptığı gibi önce Bella'nın balıklarını kontrol etti. Yem taneleri suyun yüzeyine yayılmıştı, anlaşılan biri zaten balıklarla ilgilenmişti. Bu fırsat elinden alındığı için Z sinir oldu.

Gerçek şu ki Bella'nın evini şimdi kendi mekânı olarak görüyordu. Bella kaçırıldıktan sonra evi temizlemişti. Bitkileri sulamış, balıklara bakmıştı. Döşemelerin üzerinde yürümüş, merdivenlerden çıkmış, pencerelerden dışarı bakmış, her koltuğa, kanepeye ve yatağa oturmuştu. Kahretsin, aile sattığında bu lanet evi almaya bile karar vermişti. Daha önce evi de fazla kişisel eşyası da olmamıştı, bu duvarlar, bu çatı ve içeride ne varsa hepsi onun olurdu. Bella için bir tapınak.

Z evi çabucak dolaştı, götürülen eşyaları belirledi. Fazla değildi. Oturma odasında duran bir tablo ve gümüş bir tabakla, ön taraftaki holün aynası gitmişti. Neden özellikle bu eşyaların seçildiğini merak ediyor, ait oldukları yere dönmelerini istiyordu.

Tekrar mutfağa döndüğünde buranın Bella kaçırıldıktan sonraki halini zihninde canlandırdı, bütün o kanları, cam parçalarını, kırılmış sandalye ve porselenleri. Gözleri çam döşemelerdeki siyah lastik izlerine takıldı. Bunun nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. Bella kendisini sürükleyen Kırıcı'ya direnmiş, ayakkabısının tabanı yere sürtünerek iz bırakmıştı.

Öfke içini yavaş yavaş sarıyordu, sonunda o kötü ve tanıdık duygunun etkisiyle kesik kesik solumaya başladı. Yalnız... Aman Tanrım, bütün bunlar saçmalıktı: onu araması, ona dair her şeyi takıntı haline getirmesi, evin-

de gezinmesi. Onunla arkadaş değillerdi. Birbirlerini tanımıyorlardı bile. Ve karşılaştıkları iki seferde de ona iyi davranmamıştı.

Bundan pişmanlık duyuyordu. Onunla geçirdiği o az zaman boyunca keşke o kadar... Pekâlâ, Bella'yı tahrik ettiğini anladıktan sonra kusmasaydı oldukça iyi bir başlangıç yapabilirdi. Ama artık bunu geri almanın imkânı yoktu. O orospu sahibesinden başka hiçbir kadın ondan etkilenerek ıslanmamıştı, o yüzden de bir dişinin kayganlığının onda iyi hisler uyandırmadığı kesindi.

Bella'nın vücuduna yaslanışını hatırladıkça neden kendisiyle sevişmek istediğini merak ediyordu. Yüzü lanet olası bir enkaz gibiydi. Vücudu da daha iyi durumda değildi, en azından sırtı berbat durumdaydı. Ve şöhretinin yanında Karındeşen Jack izci çocuk gibi kalıyordu. Kahretsin, herkese ve her şeye sürekli öfke duyuyordu. Bella güzeldi, nazikti, iyi yürekliydi, seçkin soydan gelen aristokrat ve muhteşem bir kadındı.

Ah, ama zaten mesele aralarındaki bu farklılıklar değil miydi? Z, Bella için değişik bir erkekti. Çılgınca bir maceraydı. Bella'yı o cici hayatından bir iki saatliğine çıkaracak vahşi bir yaratıktı. Onu tam da böyle, gerçekten olduğu gibi görmesi acı verse de Bella'nın sevimli olduğunu düşünüyordu.

Arkasındaki dolaplı büyük saatin çalmaya başladığını duydu. Saat beşti.

Evin ön kapısı gıcırdayarak açıldı.

Z ses çıkarmadan hemen göğsünden bir kara hançer çekip duvara iyice yapıştı. Koridordan antreyi görebilmek için başını hafifçe eğdi.

Butch içeri girerken ellerini havaya kaldırdı. "Benim Z."

Zsadist bıçağı indirip kınına geri koydu.

Eski cinayet masası dedektifi onların dünyasında bir aykırılıktı, şimdiye dek Kardeşlik'in beyin takımına girmesine izin verilen tek insan oydu. Butch, V'nin oda arkadaşıydı, spor salonunda Rhage'in ağırlık kaldırma partneriydi, giysi alışverişlerinde Phury'nin kankasıydı. Ve kendince nedenlerle Bella'nın kaçırılmasına kafayı takmıştı, bu yönden de Z ile uyuşuyordu.

"N'aber polis?"

"Yerleşkeye dönmüyor musun?" Bu bir soru gibi görünse de daha çok öneriye benziyordu.

"Şimdi değil."

"Havanın ağarmasına az kaldı."

Her neyse. "Seni Phury mi gönderdi?"

"Kendim geldim. Ücretini ödediğin o şeyden geri dönmeyince buraya gelmiş olabileceğini düşündüm."

Z kollarını göğsünde kavuşturdu. "Arka sokağa götürdüğüm dişiyi öldürdüğümden mi korktun?"

"Hayır. Kulüpten ayrılmadan önce onu gördüm."

"Öyleyse neden buradasın?"

Adam kelimeleri kafasında toparlamaya çalışır gibi yere bakarken o çok sevdiği pahalı mokasenlerinin içinde ileri geri sallanıyordu. Sonra siyah kaşmir paltosunun düğmelerini açtı.

Ya... Demek Butch bir mesaj getirmişti. "Dilinin altındakini çıkar polis."

İnsan, başparmağıyla kaşını ovaladı. "Tohr'un Bella'nın ailesiyle görüştüğünü biliyorsun, değil mi? Bella'nın abisinin çok sinirli bir tip olduğunu da? Pekâlâ, işte bu abi buraya biri geldiğinde haberdar oluyor. Tabii ki güvenlik sistemi sayesinde. Sistem her kapatılıp açıldığında bir sinyal alıyor. Bella'nın abisi bu ziyaretlerin bir son bulmasını istiyor Z."

Zsadist köpekdişlerini gösterdi. "Çok yazık."

"Gerekli önlemleri alacaktır."

"Neden umurunda olsun ki?"

"Yapma adamım, burası onun kardeşinin evi."

Orospu çocuğu. "Ben evi satın almak istiyorum."

"Bu olanaksız Z. Tohr ailenin evi yakın zamanda satılığa çıkarmayı düşünmediğini söyledi. Ellerinde tutmak istiyorlar."

Z dişlerini gıcırdattı. "Polis, kendine bir iyilik yap ve defol git."

"Seni eve götürmeyi yeğlerim. Neredeyse sabah olacak."

"Ya, bir insanın bunu söylemesine cidden ihtiyacım vardı."

Butch nefesiyle birlikte bir küfür koyuverdi. "İyi, git kavrul o zaman. Ama buraya tekrar gelme. Zaten aile yeterince bunaldı."

Ön kapı kapanır kapanmaz Z vücuduna sıcaklık bastığını hissetti, sanki biri onu elektrikli battaniyeye sıkı sıkıya sarmış sonra da düğmeyi çevirmişti. Yüzünden ve göğsünden terler fışkırıyor, midesi çalkalanıyordu. Ellerini kaldırdı. Avuçları terliydi, parmakları da zangır zangır titriyordu.

Stresin fizyolojik belirtileri diye düşündü.

Duygusal bir tepki gösterdiği açıktı, bir de ne olduğunu anlayabilseydi. Fark edebildikleri sadece ikincil semptomlardı. İçinde hiçbir şey yoktu, tanımlayabileceği hiçbir duygu yoktu.

Etrafına bakınıp çiftlik evini ateşe vermek istedi, sırf kimse buranın sahibi olmasın diye yakıp küle çevirmek istedi. Buraya artık gelemeyeceğini bilmekten daha iyi olurdu bu.

Sorun şu ki Bella'nın evini kundaklamak Bella'yı incitmek gibiydi.

Arkasında bir kül yığını bırakamadığına göre buradan bir şey almak istiyordu. Maddesel halden çıkmış olduğu için yanında ne taşıyabileceğini düşünürken elini boğazını sıkıca saran ince zincirin üzerine koydu.

Minicik elmasları olan kolye Bella'ya aitti. Z onu Bella kaçırıldıktan bir gece sonra mutfak masasının altında, kiremit rengi döşemenin üzerinde bulmuştu. Kolyedeki kanları temizlemiş, kırılan kancasını tamir etmişti, o zamandan beri de boynundaydı.

Ve elmaslar ebedidir, öyle değil mi? Sonsuzdurlar. Tıpkı Bella'ya dair hatıraları gibi.

Zsadist ayrılmadan önce akvaryuma son kez göz attı. Şimdi yemler neredeyse bitmişti, suyun içinden çıkan küçük ağızlar onları silip süpürmüştü.

John, Wellsie'nin kollarında ne kadar kaldığını bilmiyordu ama gerçek hayata geri dönmesi zaman almıştı. Sonunda başını kaldırdığında Wellsie ona gülümsedi.

"Gördüğün kâbusu anlatmak istemediğine emin misin?"

John'un elleri hareket etmeye başladı, Wellsie onları pür dikkat izliyordu çünkü Amerikan işaret dilini daha yeni öğreniyordu. John çok hızlı gittiğini fark edince eğilip komodinin üzerinden not defteriyle kalem aldı.

Önemli bir şey değildi. Şimdi iyiyim. Yine de beni uyandırdığın için teşekkür ederim.

"Yatağa dönmek ister misin?"

John başını salladı. Son bir buçuk aydır uyumaktan ve yemek yemekten başka bir şey yapmıyor gibiydi, açlığının ve yorgunluğunun sonu yoktu. Kaldı ki telafi edilecek yirmi üç yıllık açlığa ve uykusuzluğa sahipti.

Çarşafların arasına kaydı, Wellsie de başucuna oturdu. Ayaktayken hamileliği pek belli olmuyordu ama oturduğunda bol gömleğinin altındaki hafif şişkinlik ortaya çıkıyordu.

"Banyonun ışığını açık bırakmamı ister misin?"

John başını iki yana salladı. Bu ancak kendini daha çok muhallebi çocuğu gibi hissetmesine yarardı ve şu anda benliği kaldırabileceğinden de fazla yükün altına girmişti.

"Çalışma odamda olacağım, tamam mı?"

Wellsie gittikten sonra kendini kötü hissetti, biraz rahatlamıştı ama korkusu geçtikten sonra kendinden utanmaya başladı. Bir erkek onun az önce davrandığı gibi davranmazdı. Bir erkek rüyadaki sarı saçlı şeytanla savaşır ve kazanırdı. Ve dehşete kapılsa bile sinmez, uyandığında da beş yaşında bir oğlan gibi titremezdi.

Ama John bir erkek değildi. En azından şimdilik. Tohr yirmi beş yaşından önce değişimin başlamayacağını söylemişti, şu iki yılın bir an önce geçmesini istiyordu. Şimdi neden sadece bir altmış beş boyunda ve elli kilo ağırlığında olduğunu anlasa da yine de bu ona zor geliyordu. Aynada her gün sıska vücudunu görmekten nefret ediyordu. Yasal olarak araba kullanabildiği, oy verebildiği ve içki içebildiği halde çocuk bedeninde kıyafetler giymekten nefret ediyordu. Erotik rüyalar gördüğünde bile ereksiyon olmadığı gerçeğini düşündükçe korkuyordu. Ve şimdiye dek hiçbir kadını öpmemişti.

Hayır, kendini pek erkek gibi hissetmiyordu. Özellikle de yaklaşık bir yıl önce başına gelenleri düşündüğünde. Tanrım, o saldırının yıldönümü yaklaşıyordu, değil mi? Ürpererek o pis merdiven boşluğunu ve boğazına bıçak dayayan adamı aklından atmaya çalıştı, geri getirilemez

bir şey kendisinden alınmıştı: masumiyetini sonsuza kadar kaybetmişti.

Panik duygusunu yenmeye çalışarak en azından artık umutsuz olmadığını söyledi kendi kendine. Yakında bir erkeğe dönüşecekti.

Geleceği düşününce yerinde duramadı, örtüleri üzerinden atıp giysi dolabına gitti. Çift kanatlı kapıları açınca gördüğü manzaraya hâlâ alışamamıştı. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok pantolonu, gömleği, yünlü giysisi olmamıştı ama işte buradaydılar, rengârenk ve yepyeni... hepsinin fermuarları çalışıyordu, kayıp düğmeler yoktu, yıpranma yoktu, dikiş yerlerinden açılan giysi yoktu. Nike Air Shox'u bile vardı.

Kazaklardan birini sırtına geçirdi, çöp gibi bacaklarına bej rengi bir pantolon giydi. Banyoda elini yüzünü yıkayıp koyu renk saçlarını taradı. Sonra modern çizgilere sahip ama İtalyan rönesansı tarzını yansıtan mobilya, kumaş ve tablolarla döşenmiş tertemiz odalardan geçip mutfağa gitti. Çalışma odasından Wellsie'nin sesinin geldiğini duyunca durdu.

"...kâbus gibi bir şey. Yani öylesine korkmuştu ki... Hayır, ne olduğunu sorunca geçiştirdi, ben de üstelemedim. Bence Havers'ı görmesinin vakti geldi. Evet... Hı hı. Önce Wrath'le görüşmesi lazım. Tamam. Seni seviyorum *hellren*'im. Efendim? Tanrım, Tohr, ben de öyle hissediyorum. Onsuz nasıl yaşamışız bilmem. Tanrı'nın bir lütfu gibi."

John koridorun duvarına yaslanıp gözlerini kapattı. Ne tuhaf, o da onlar hakkında öyle hissediyordu.

Dördüncü Bölüm

Saatler sonra, en azından saatler geçmiş gibi gelen bir sürenin sonunda, Bella ızgaranın kaydırılma sesine uyandı. Kırıcı'nın tatlı kokusu, toprağın keskin rutubet kokusunu bastırarak burun deliklerine doldu.

"Merhaba karıcığım." Bella'yı yukarı çekerken adamın gövdesine sarılı kemer gerildi.

Adamın açık kahverengi gözlerine bakınca Bella limitleri zorlamanın sırası olmadığını anladı. Adam sinirliydi, gülümseyişi fazla heyecanlıydı. Bu dengesiz ruh hali ona iyi gelmiyordu.

Bella'nın ayakları yere basınca Kırıcı kemere asılıp Bella'yı kendine çekti. "Merhaba dedim *karıcığım*."

"Merhaba David."

David gözlerini kapattı. Bella'nın ismini söyleyişini seviyordu. "Sana bir şey getirdim."

Onu bağlayan kayışlarını çıkarmadan Bella'yı odanın ortasındaki paslanmaz çelik masaya götürdü. Masaya kelepçelendiğinde Bella dışarısının hâlâ karanlık olması gerektiğini anladı. Çünkü kaçamayacağı gündüz vakitlerinde onu kontrol altında tutmak konusunda pek endişelenmiyordu.

Kırıcı dışarı çıkarken kapıyı ardında açık bıraktı. Ayak sürüme ve homurdanma sesleri geldi, sonra sersemlemiş sivil bir vampiri sürükleyerek geri döndü. Erkek vampirin kafası gevşek bir menteşenin ucundaymış gibi bir omzundan diğerine yuvarlanıp duruyordu. Bir zamanlar güzel olduğu anlaşılan siyah kumaş bir pantolon ve kaşmir kazak giymişti ama şimdi yırtık ve ıslaktılar, üzerlerinde kan lekeleri vardı.

Bella nefesini tıkayan bir inilti çıkararak bağlı olduğu ip gitmesine izin vermeyinceye kadar geriledi. İşkence izlemeye dayanamıyordu, yapamıyordu işte.

Kırıcı adamı zorla masanın üzerine çıkarıp sırtüstü yatırdı. El ve ayak bileklerinden sıkıca zincirleyip halkaları metal klipslerle sabitledi. Puslu bakışları aletlerle dolu raflara ilişince sivil paniklemeye başladı. Metal masaya değdikçe şangırdayan çelik zincirlere asılıp duruyordu.

Bella vampirin mavi gözlerine baktı. Vampir dehşet içindeydi, onu rahatlatmak istedi ama bunun akıllıca bir fikir olmadığını biliyordu. Kırıcı durmuş, vereceği tepkiyi izliyordu çünkü.

Sonra bir bıçak çıkardı.

Katil üzerine eğilirken vampir bir çığlık attı. Ama David'in tek yaptığı vampirin kazağını çekip kesmek oldu, şimdi boynu ve göğsü açığa çıkmıştı.

Bella engel olmaya çalışsa da kana olan susuzluğu içinde kıpırdanmaya başladı. Uzun zamandır, belki aylardır beslenmemişti ve bu gerginliği, sadece karşı cinsin ona verebileceği içeceği içmeye son derece ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Kırıcı Bella'yı kolundan tutup çekti, Bella'ya takılı kelepçenin ucu masanın demirinden aşağı kaydı.

"Şimdiye susamış olmalısın." Katil elini uzatıp başpar-

mağını Bella'nın dudağına sürttü. "O yüzden beslenmen için sana bunu getirdim."

Bella'nın gözleri kocaman açıldı.

"Bu doğru. Sadece senin için. Bir armağan. Genç ve taze. Deliklerdeki şu ikisinden daha iyi. Ve işine yaradığı sürece onu burada tutabiliriz." Kırıcı Bella'nın üst dudağını dişlerinin üzerine doğru itti. "Tanrım... Şu uzayan köpekdişlerine bak. Açsın değil mi karıcığım?"

Ellerini Bella'nın ensesinde kenetleyip onu diliyle yalayarak öptü. Kırıcı kafasını kaldırana kadar Bella bir şekilde öğürme dürtüsünü bastırdı.

"Nasıl olduğunu hep merak etmişimdir," dedi adam gözlerini Bella'nın yüzünde gezdirerek. "Beni tahrik eder mi acaba? Bunu isteyip istemediğimden emin değilim. Sanırım seni saf halinle seviyorum. Ama bunu yapmak zorundasın, değil mi? Yoksa öleceksin."

Bella'nın kafasını erkeğin boğazına doğru bastırdı. Bella direnince hafifçe gülüp kulağına eğilerek konuştu.

"İşte benim kızım. Ona kendi isteğinle yaklaşsaydın kıskançlıktan seni döverdim sanırım." Boşta kalan eliyle Bella'nın saçlarını okşadı. "Şimdi iç bakalım."

Bella vampirin gözlerine baktı. *Ah, Tanrım...*

Vampir debelenmeyi kesmiş, bakışlarını Bella'ya dikmişti, gözleri kafatasından fırlayacak gibi açılmıştı. Bella aç olduğu halde onun kanını içmek düşüncesine dayanamıyordu.

Kırıcı Bella'nın boynunu sıkıca kavradı, sesi şimdi iğrenç çıkıyordu. "Onun kanını emsen iyi edersin. Bu vampiri sana getirebilmek için bir yığın boktan badire atlattım ben."

Bella ağzını açtı, dili susuzluktan zımparaya dönmüştü. "Hayır..."

Kırıcı bıçağı Bella'nın gözlerine doğru kaldırdı. "Öyle ya da böyle ondan bir dakika içinde kan akacak. Ben üzerinde çalışmaya başladıktan sonra uzun süre dayanamaz. O yüzden belki bir denemelisin *karıcığım*."

Yapacağı saygısızlıktan dolayı Bella'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı zincirlerle bağlı vampire.

Ansızın başı geriye doğru çekildi ve Kırıcı'nın tokadı sol taraftan yüzüne indi. Bella tokadın etkisiyle savrulunca katil yere düşmemesi için onu saçlarından yakalayıp hızla kendine doğru çekti. Bıçağın nereye gittiği konusunda Bella'nın hiçbir fikri yoktu.

"Bunu yaptığın için özür dileme." Bella'yı çenesinden kavrayıp parmak uçlarını elmacık kemiklerinin altındaki çukurlara batırdı. "Sadece benim için endişeleneceksin. Anladın mı? *Anladın mı* dedim?"

"Evet," dedi Bella soluk soluğa.

"Evet, ne?"

"Evet David."

Bella'nın boştaki kolunu tutup arkasına doğru kıvırdı. Kadının omzuna keskin bir acı saplandı. "Beni sevdiğini söyle."

Duyduğu öfke ansızın Bella'nın göğsünde büyük bir yangına sebep oldu. Bunu ona *asla* söylemeyecekti. *Asla.*

"Beni sevdiğini söyle," şiddetle yüzüne doğru bağırdı.

Bella'nın gözleri parladı, köpekdişlerini gösterdi. Bunu yaptığı anda da David'in taşkınlığı kontrolden çıktı, vücudu titremeye başladı, kesik kesik soluyordu. Bir anda Bella'yla kapışmaya hazır hale gelmiş, savaşmak için harekete geçmişti, seks yapmak için sertleşmişçesine hazırdı. Bu, uğruna yaşadığı ilişkinin bir parçasıydı. Onunla savaşmayı *seviyordu.* Eski kadınının onun kadar güçlü

olmadığını, bayılmadan uzun süre dayanamadığını söylemişti Bella'ya.

"*Beni sevdiğini söyle.*"

"Senden. Nefret. Ediyorum."

David elini kaldırıp yumruk atacakken Bella vuruşu karşılamaya hazır, kararlı ve sakin bakışlarla ona bakıyordu. Uzun süre böyle kaldılar, şiddetin bir arada tuttuğu vücutları, kalp şekli oluşturan iki yay gibi öylece kalmıştı. Arkalarında, masadaki sivil sessizce ağlıyordu.

Kırıcı birden kolunu Bella'ya dolayıp yüzünü onun boynuna gömdü. "Seni seviyorum," dedi. "Seni çok seviyorum... Sensiz yaşayamam..."

"Vay canına," dedi biri.

Kırıcı da Bella da sesin geldiği yöne baktılar. İkna merkezinin kapısı ardına kadar açıktı ve sarı saçlı bir katil kapıda duruyordu.

Adam gülmeye başladı, sonra da bundan sonra olacakları tetikleyen o dört kelimeyi söyledi: "Seni sevdiğimi ben söyleyeyim."

David elinden geldiğince hızlı koşarak diğer Kırıcı'nın peşine düştü.

Dışarıdaki dövüşün ilk sesleri duyulduğunda Bella hiç zaman kaybetmedi. Sivilin sağ el bileğindeki zincirleri açmak için uğraşmaya başladı, klipsleri açıp bağları çözdü. Eli kurtarıp sağ ayak bileğine geçerken ikisi de tek kelime etmedi. Yapabilecek duruma geldiğinde sivil de Bella kadar hızlı çalışarak çılgın gibi sağ tarafındaki bağlardan kurtulmaya başladı. Özgür kaldığı anda masadan inip Bella'nın çelik kelepçesine baktı.

"Beni kurtaramazsın," dedi Bella. "Anahtarlar onda."

"Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum. Başına gelenleri duydum..."

"Git, hemen git..."

"Seni öldürür."

"Hayır öldürmez." Sadece ölümü ister hale getirir. "*Git!* Dışarıdaki kavga sonsuza kadar sürmeyecek."

"Senin için geri geleceğim."

"Sadece evime git." Erkek ağzını açtı. "Çeneni kapa da dinle. Eğer yapabilirsen aileme ölmediğimi söyle. Şimdi *git!*"

Vampir yaşlarla dolan gözlerini kapadı. İki kez derin nefes aldı... ve maddesel halden ayrıldı.

Bella öyle şiddetli titriyordu ki yere yığıldı, masaya kelepçeli kolu başının üzerinde gerilmişti.

Dışarıdan gelen kavga sesleri aniden kesildi. Önce bir sessizlik oldu, ardından bir ışık çakması ve patlama sesi geldi. Kendi Kırıcısı'nın kazandığından şüphesi yoktu.

Ah, Tanrım... İşler kötüye gidiyordu. Çok çok kötü bir gün olacaktı.

Zsadist son ana kadar Bella'nın karla kaplanmış çimenliğinde kaldıktan sonra Kardeşlik'in yaşadığı kasvetli, gotik ucubenin önünde yeniden maddesel hale geçti. Konak bütün o canavar heykelleriyle, gölgelerle ve vitraylı pencereleriyle korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Bu taştan dağın önünde arabalarla dolu bir avlu ve Butch ve V'nin kaldığı bekçi kulübesi vardı. Altı metre yüksekliğindeki duvarlar yerleşkeyi çeviriyordu, istenmeyen misafirleri engellemek için birkaç iğrenç sürprizin yanı sıra çift kapılı bir de geçit bulunuyordu.

Zsadist ana binanın çelikle güçlendirilmiş kapılarına yürüyüp bir tarafını açtı. Hole girince tuş takımına kodu girdi, anında geçiş izni verildi. Antreye girerken yüzünü buruşturdu. Mücevher tonlarında renkleri, altın varakla-

rı ve acayip mozaik döşemeleriyle bu abartılı yer çok fazla uyaranın olduğu kalabalık bir bara benziyordu.

Sol tarafındaki yemek odasından sesler geliyordu: porselenlere değen gümüşlerin şangırtısı, Beth'in iyice seçilemeyen sözleri, Wrath'in kıkırdaması... Sonra Rhage'in araya giren bas sesi. Bir an sessizlik oldu, muhtemelen Hollywood suratını komik bir şekle soktuğu içindi bu, sonra kahkahalar birbirine karışıp tertemiz zeminde parıldayan bilyeler gibi ortalığa saçıldı.

Kardeşleriyle yemek yemek şöyle dursun, dalaşmaya bile niyeti yoktu. Orada çok fazla zaman geçirdiği tespit edilmiş bir suçlu gibi Bella'nın evinden sepetlendiğini şimdiye dek hepsi öğrenmiş olmalıydı. Kardeşlik'te pek sır saklanmazdı.

Z büyük merdivenlere yönelip basamakları ikişer ikişer çıktı. Hızlandıkça yemektekilerin sesleri daha boğuk duyuluyordu ve sessizlik Z'ye iyi geliyordu. Merdivenleri çıkınca sola dönüp Grek-Roma heykelleriyle dolu uzun bir koridor boyunca yürüdü. Mermerden atletler ve savaşçılar gömme ışıklarla aydınlatılmıştı. Beyaz kolları, bacakları ve göğüsleri kan kırmızısı duvarla tezat oluşturuyordu. Yeterince hızlı yürürseniz yayaların yanından arabayla geçiyormuşsunuz gibi geliyor, heykellerin vücutları sanki canlanıp hareket ediyordu.

Z'nin kaldığı oda koridorun sonundaydı, kapıyı açar açmaz bir soğuk duvarına çarptı. Isıtıcıyı ya da havalandırmayı asla açmazdı, tıpkı asla yatakta uyumadığı, telefon kullanmadığı ya da antikacılara bir şey bırakmadığı gibi. Gömme dolabı ihtiyacı olan tek şeydi, silahlarını yerlerine koymak için oraya gitti. Silahları ve mühimmatı dolabın arka tarafındaki ateşe dayanıklı çekmeceli kısımda duruyordu, dört gömleği ve üç deri takımı da hemen yanında asılıydı.

Soyunup duş aldı. Karnı açtı ama böyle aç durmaktan hoşlanıyordu. Açlığın yarattığı sancı, susuzluğun kuraklığı... Kendi kontrolündeki bu reddedişler onu daima rahatlatıyordu. Kahretsin, keşke uyumamayı da becerebilseydi. Bir de şu lanet olası kana susamışlığı alt edebilseydi...

Temiz olmak istiyordu. İçini temizlemek.

Duştan çıktığında saçlarını kısaltmak için kafasına tıraş makinesi tuttu, sonra da çabucak tıraş oldu. Çıplak, üşümüş ve beslenmekten dolayı mahmur bir halde yer yatağına gitti. Bir çift yara bandı kadar yumuşaklık sunan katlanmış iki battaniyesinin üzerinde Bella'nın yatağını düşündü. Onunki iki kişilik, bembeyaz bir yataktı. Beyaz yastık kılıfları ve çarşaflar, büyük ve beyaz bir yorgan, ayakucunda da fino köpeği gibi tüylü bir örtü vardı.

Bella'nın yatağına uzanmıştı. Çok defa yapmıştı bunu. Yatakta Bella'nın kokusunu alabileceğini düşünmek hoşuna gitmişti. Hatta yatağın üzerinde yuvarlandığı da olmuştu, yumuşak yatak ağır vücudunun altında göçmüştü. O zaman sanki Bella'nın dokunuşunu hissetmişti ve bu gerçek dokunuşundan bile daha iyiydi. Kimsenin kendisine dokunmasına tahammülü yoktu... Yine de yalnız bir kereliğine Bella'nın dokunmasını istiyordu. Bella olursa üstesinden gelebilirdi.

Bakışları yerde, yatağın yanında duran kafatasına kaydı. Göz çukurları siyah delikler halindeydi, bir zamanlar onlardan bakan gözbebeklerini ve irisleri canlandırdı kafasında. Dişlerin arasında beş santimetre genişliğinde siyah deriden bir şerit vardı. Geleneksel olarak ölmüş kişi için edilen bağlılık sözleri bu şeride yazılırdı ama bu çenenin ısırdığı şerit boştu.

Z uzanırken kafasını bu şeyin yanına koydu ve geçmiş geri geldi, 1802 yılıydı...

Köle hafiften kendine geldi. Sırtüstü yatıyordu ve tüm vücudu ağrılar içindeydi, yine de ağrıların sebebini anlayamıyordu... ta ki bir gece önce yaşadığı dönüşümü hatırlayana kadar. Gelişen kaslarının verdiği acıyla saatlerce felç geçirmiş gibi kalmıştı, kemikleri kalınlaşıyor, vücudu kocaman bir şeye dönüşüyordu.

Tuhaf... Gerçekten boynu ve bilekleri değişik bir şekilde acıyordu.

Gözlerini açtı. Tavan oldukça yüksekti ve taşın içine gömülmüş ince siyah parmaklıklarla doluydu. Kafasını çevirince kalın tahtalarının üzerinde dikey olarak uzanan parmaklıklarıyla meşe kapıyı gördü. Duvarda da çelik şeritler vardı... Zindandaydı. Zindandaydı ama neden? Bir an önce işinin başına dönmesi gerekiyordu.

Doğrulmaya çalıştı ama kollarından ve bacaklarından yere bağlanmıştı. Gözleri kocaman açılırken kurtulmaya çalıştı...

"Sakın yapma!" Bu demirciydi. Ve kölenin kanının içileceği noktalara siyah dövme bantları yapıyordu.

Ah, Fade'*deki Sevgili Bakire, hayır. Olamaz...*

Köle bağlarından kurtulmak için çabalıyordu, öbür erkek kafasını kaldırıp baktı, rahatsız olmuştu. "Rahat dur! Senin yüzünden kırbaçlanmaya niyetim yok."

"Yalvarırım..." Kölenin sesi tam çıkmıyordu. Çok derinden geliyordu. "Acı bana."

Bir dişinin hafifçe güldüğünü duydu. Ev sahibesi hücreye girmişti, beyaz ipekten yapılmış uzun elbisesinin etekleri taş zeminin üzerinde peşinden geliyordu, sarı saçları omuzlarına yayılmıştı.

Köle öylesi uygun olduğundan gözlerini aşağı indirdi ve tamamıyla çıplak olduğunu fark etti. Kızarıp utanarak üstünün örtülü olmasını diledi.

"Uyanıksın," dedi dişi ona yaklaşırken.

Neden kendisi gibi alt tabakadan birini görmeye geldiğini anlayamıyordu. O sadece bir aşçı yamağıydı, Sahibe'nin tuvaletini temizleyen hizmetçilerin bile altındaydı.

"Bana bak," diye emretti Sahibe.

Köle kendisine söyleneni yaptı ama bunu yaparak bildiği her şeye karşı gelmiş oluyordu. Daha önce Sahibe'nin gözlerine bakmasına hiç izin verilmemişti.

Dişinin gözlerinde gördüğü şey şok ediciydi. Şimdiye kadar hiçbir dişinin bakmadığı şekilde bakıyordu ona. Yüzünün narin hatlarını hırs kaplamıştı, karanlık bakışları ne olduğunu anlayamadığı bir amaçla parıldıyordu.

"Sarı gözler," diye mırıldandı dişi. "Nasıl da az rastlanır. Nasıl da güzel."

Elini kölenin çıplak bacağına koydu. Köle bu dokunuşla tedirgin olarak irkildi. Bunun yanlış olduğunu düşünüyordu. Ona böyle dokunmaması gerekirdi.

"Ne harika bir sürpriz. İçin rahat olsun, seni fark etmememi sağlayan kişinin mükafatını verdim."

"Sahibe... Yalvarıyorum, bırakın işimin başına döneyim."

"Ah, döneceksin." Eli kölenin kasığına kaydı. Köle sıçrayınca demircinin hafifçe küfrettiğini duydu. "Benim için ne büyük bir lütuf. Kan esirim bugün talihsiz bir kazanın kurbanı oldu. Odası yenilenir yenilenmez oraya sen taşınabilirsin."

Kölenin nefesi kesildi. Sahibe'nin kilitli tuttuğu o adamı biliyordu çünkü hücresine yemeği o götürüyordu. Bazen tepsiyi muhafızlara teslim ettiği zaman kalın kapının arkasından tuhaf sesler geldiğini duyardı.

Sahibe korkusunu fark etmiş olmalıydı çünkü üzerine eğildi, o kadar yakınındaydı ki köle tenindeki parfüm ko-

kusunu alabiliyordu. Dişi hafifçe güldü, sanki kölenin korkusunun tadını almış ve bu tat hoşuna gitmişti.

"Doğrusunu istersen sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum." Dişi dönüp giderken demirciye ters ters baktı. "Ya söylediğimi dikkate alırsın ya da seni şafakta dışarı attırırım. Sakın o iğneyle yanlış bir şey yapayım deme. Cildi mahvedilemeyecek kadar mükemmel çünkü."

Çok geçmeden dövme işlemi bitti, demirci mumu yanına alıp köleyi karanlıkta masaya bağlanmış halde bırakarak hücreden çıktı.

Köle, yeni konumunun belli olmasıyla umutsuzluk ve dehşet içinde titriyordu. Artık en aşağı pozisyondaydı, sadece birini beslemek için hayatta kalacaktı... ve onu başka neyin beklediğini yalnız Bakire bilebilirdi.

Uzun bir zaman sonra kapı tekrar açıldı ve mum ışığı gelecekte onu neyin beklediğini gösterdi: siyah elbisesi içindeki Sahibe'nin yanında kendi cinslerine duydukları aşkla tanınan iki erkek vardı.

"Onu benim için temizleyin," diye emretti Sahibe.

Köle yıkanıp yağlanırken Sahibe izledi ve mum ışığı gibi sürekli oynaşarak vücudunun etrafında gezindi. Köle erkeklerin ellerinin yüzünde, göğsünde ve mahrem yerlerinde gezinmesinden nefret ediyor ve titriyordu. Onlardan birinin ya da her ikisinin kendisine ahlaksızca bir şey yapmasından korkuyordu.

Erkekler işlerini bitirince uzun boylu olanı, "Sizin için denememizi ister misiniz Sahibe?" diye sordu.

"Onu bu gece kendime saklayacağım."

Elbisesini üzerinden sıyırıp kıvrak bir hareketle masaya çıktı, bacaklarını ayırarak kölenin üstüne oturdu. Elleriyle kölenin mahrem yerlerini araştırmaya başladı, o köleyi okşarken diğer erkekler de kendi aletlerini ellerine almışlar-

dı. Kölenin aleti sertleşmeyince Sahibe onu dudaklarıyla kapladı. Odadaki sesler korkunçtu, erkeklerin inlemeleri ve Sahibe'nin emerken çıkardığı şapırtılar...

Ağlamaya başlayan köle iyice küçük düşmüştü, gözlerinden süzülen yaşlar şakaklarına düşüyor, oradan kulaklarına doluyordu. Daha önce bacaklarının arasına hiç dokunulmamıştı. Bir gün bir dişiyle birlikte olmayı dört gözle beklese de daha dönüşüme uğramamış bir erkek olduğundan vücudu buna hazır değildi. Birleşmenin harikulade bir şey olacağını hayal ederdi hep çünkü kölelerin kaldığı bölümde zaman zaman bu keyif veren eylemi gördüğü olmuştu.

Ama şimdi... Cinsel ilişkiyi bu şekilde yaşarken böyle bir şey istemeye cüret ettiği için kendinden utanıyordu.

Sahibe birden doğrulup suratına bir tokat attı. Yanağı yediği tokattan dolayı yanarken Sahibe masadan indi.

"Merhemi getirin," dedi sertçe. "Bu kölenin şeyi işlevini bilmiyor."

Erkeklerden biri küçük bir çanakla masanın yanına geldi. Köle üzerinde kaygan bir el hissetti, kimin eli olduğundan emin değildi, sonra bir yanma duydu. Kasıklarına tuhaf bir ağırlık inerken ön tarafında bir şeyin hareketlendiğini ve yavaşça karnına doğru yöneldiğini hissetti.

"Aman Tanrım," dedi adamlardan biri.

"Amma da büyük," diye soludu diğeri.

Sahibe'nin sesi de şaşkınlık doluydu. "Muazzam."

Köle kafasını kaldırdı. Kabarık, büyük bir şey karnında uzanıyordu, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Sahibe üzerine çıkarken masada sırtüstü uzanıyordu. Bu kez bir şeyin, ıslak bir şeyin onu yuttuğunu hissetti. Tekrar kafasını kaldırdı. Sahibe bacaklarını iki yana açmış olarak üzerindeydi ve o da... kadının içindeydi. Sahibe

üzerinde hareket ediyor, oturup kalkıyor, hızlı hızlı soluyordu. Belli belirsiz odadaki diğer iki erkeğin tekrar inlemeye başladıklarını fark etti, kadın hızlandıkça boğuk sesler de artıyordu. Sonra haykırışlar duydu, kadının ve adamların haykırışlarını.

Sahibe kölenin göğsüne yığıldı. Hâlâ güçlükle soluyarak, "Kafasını bastırın," dedi.

Adamlardan biri elini kölenin alnına koydu, diğer eliyle de saçlarını okşamaya başladı. "Çok hoş. Çok yumuşak. Şu renklere bakın."

Sahibe yüzünü kölenin boynuna gömdü ve onu ısırdı. Köle ısırığın ve emilmenin acısıyla bir çığlık attı. Daha önce birbirinin kanını içen erkekler ve dişiler görmüştü ve bu ona hep... doğru gelmişti. Ama ısırık canını yakmış ve sersemletmişti, Sahibe damarına yüklendikçe başı daha çok dönmeye başladı.

Bayılmış olmalıydı çünkü ayıldığında Sahibe dudaklarını yalayarak kafasını kaldırıyordu. Sonra kölenin üzerinden inip giyindi, üçü birlikte onu karanlıkta bırakarak gittiler. Biraz sonra tanıdığı muhafızlar içeri girdi.

Adamlar başlarını kaldırıp ona bakmaktan kaçınıyorlardı, oysa daha önce samimiydiler çünkü onlara bira getiriyordu. Şimdiyse gözlerini çeviriyor ve konuşmuyorlardı. Kendi vücuduna bir göz atınca sürülen merhemin etkisini devam ettirdiğini görüp utandı, mahrem yeri hâlâ sert ve kalındı.

Parlaklığı midesini bulandırdı.

Adamlar kollarını ve ayak bileklerini çözerken umutsuzca bunun kendi hatası olmadığını, onu indirmeye çalıştığını söylemek istedi ama konuşamayacak kadar utanıyordu. Ayağa kalktığında iki büklüm oldu çünkü saatlerce masanın üzerinde gerili halde dümdüz yatmıştı ve dönüşümünün üzerinden sadece bir gün geçmişti. Ayakta

durmaya çalışırken kimse ona yardım etmiyordu, bunun ona dokunmak ve yakınında olmak istememelerinden kaynaklandığının farkındaydı. Üzerine bir şey almak istedi ama onu çabucak kelepçelediler, o yüzden istediğince hareket edemedi.

Koridorda yürümek zorunda kalınca utancı daha da arttı. Adım attıkça zıplayan, edepsizce sallanan kalçalarının ağırlığını hissedebiliyordu. Gözlerinden fışkıran yaşlar yanaklarına süzülüyordu, muhafızlardan biri tiksintiyle homurdandı.

Köle şatonun farklı bir bölümüne alındı, gömme çelik parmaklıkların olduğu bir başka sağlam duvarlı odaya. Bunda yüksek bir yatak, düzgün bir lazımlık, bir kilim ve duvarların yüksekliklerine asılmış meşaleler vardı. Köle odaya sokulurken hayatı boyunca tanıdığı aşçı yamağı arkadaşının getirdiği yiyecek ve suyu da yanına bıraktılar. Daha dönüşüm geçirmemiş olan arkadaşı da ona bakmak istememişti.

Kölenin elleri çözüldü ve odaya kilitlendi.

Terk edilmiş halde titreyerek bir köşeye gidip yere oturdu. Kollarıyla nazikçe vücudunu sardı, çünkü kimse bunu yapmıyordu, dönüşümden yeni geçmiş bu haline karşı sevecen olmaya çalıştı. Bu yeni hali çok yanlış şekilde kullanılmıştı.

İleri geri sallanırken geleceği için endişeleniyordu. Şimdiye kadar hiçbir hakka, öğrenime ya da kimliğe sahip olmamıştı. Ama hiç değilse etrafta gezinmekte özgürdü. Ve vücudu ve kanı kendisine aitti.

Tenine dokunan elleri hatırlayınca içini bir bulantı dalgası kapladı. Mahrem yerlerine bakınca üzerinden hâlâ Sahibe'nin kokusunun geldiğini fark etti. Bu şişkinliğin daha ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Ve Sahibe tekrar geldiğinde ne olacağını.

Zsadist yüzünü ovaladı ve yattığı yerde yuvarlandı. Sahibe geri gelecekti, evet. Ve asla yalnız gelmeyecekti.

Hatıralara gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı. Aklından geçen son şey karla kaplı çimenliğiyle Bella'nın çiftlik eviydi.

Tanrım, eşyayla dolu olduğu halde ev şimdi bomboştu. Bella'nın ortadan kaybolmasıyla en önemli işlevinden yoksun kalmıştı: hâlâ sapasağlam yerinde durmasına ve rüzgârı, kötü havayı ve yabancıları dışarıda tutabilmesine rağmen artık bir ev değildi.

Ruhsuzdu.

Bir bakıma Zsadist gibiydi.

Beşinci Bölüm

Butch O'Neal Escalade'i avluya çektiğinde şafak sökü-yordu. Arabadan ince Çukur'da gümbür gümbür G-Unit çaldığını duydu, demek oda arkadaşı içerideydi. V rap müzik dinlemeden yapamazdı, lanet şey onun için hava gibiydi. Bas vuruşlarının diğer insanların rahatsız edici düşüncelerini idare edilebilir bir seviyede tutmasına yardımcı olduğunu söylüyordu.

Butch kapıya yürüyüp kodu girdi. Kilit açılınca bir kontrolün daha yapıldığı hole girdi. Vampirler çift kapı sistemlerine meraklıydılar. Böylece gün ışığıyla birlikte eve birinin sızacağından endişelenmenize gerek yoktu çünkü kapılardan biri daima kapalıydı.

Bekçi kulübesi, namı diğer Çukur, pek ahım şahım bir yer değildi. Sadece bir oturma odası, ufak bir mutfak ve banyoları olan iki yatak odası vardı. Ama Butch burayı da, birlikte yaşadığı vampirleri de seviyordu. O ve oda arkadaşı birbirlerine yakındılar... Pekâlâ aslında kardeştiler.

Oturma odasına geçti, siyah deri kanepeler boştu ama plazma televizyonda SportsCenter açıktı ve ortalığı kırmızı tütünün çikolatayı andıran kokusu sarmıştı. Demek Phury evdeydi ya da yeni çıkmıştı.

"Merhaba Lucy," diye seslendi Butch.

İki Kardeş arka taraftan geldi. Üzerlerinde hâlâ savaşçı giysileri vardı, deriler ve kovboy çizmeleri onları katil gibi gösteriyordu, yani tam oldukları gibi.

"Yorgun görünüyorsun polis," dedi Vishous.

"Aslında uyuşturucu almış gibi hissediyorum."

Butch, Phury'nin ağzındaki esrarlı sigaraya baktı. Uyuşturucu günlerini çok geride bırakmış olmasına rağmen bu gece neredeyse boyun eğip sigaradan bir fırt isteyecekti. Ama zaten onu meşgul eden iki bağımlılığı vardı.

Evet, Scotch içmek ve onu istemeyen bir dişi vampirin peşinde koşmak neredeyse tüm vaktini alıyordu. Ayrıca işe yarayan bir sistemi zorlamak için neden yoktu. Bu terk edilmiş pislik kafayı çekerek besleniyor, sarhoş olduğunda Marissa'yı daha da çok özlüyor ve o zaman bir shot daha istiyordu... İşte bu kadar. Bir atlıkarınca cehennemi. Oda bile fırıl fırıl dönüyordu.

"Z'yle konuştun mu?" diye sordu Phury.

Butch kaşmir paltosunu çıkarıp dolaba astı. "Evet. Hiç hoşuna gitmedi."

"Oradan uzak duracak mı?"

"Sanırım. Tabii beni defettikten sonra orayı yakmadıysa. Ben giderken gözlerinde şu küçük özel parıltı vardı. Onun yanında dururken insanın taşaklarını sıkan şu parıltıyı biliyorsun, değil mi?"

Phury elini o acayip saçlarında gezdirdi. Sarı, kızıl ve kahverengi dalgalar omuzlarından aşağı dökülüyordu. Saçları olmadan da yakışıklı olurdu; bu yeleyle ise... pekâlâ, kardeş güzeldi. Butch'un erkeklere ilgi duyduğundan falan değil ama herif pek çok kadından daha iyi görünüyordu. O kıç tekmeleme kıyafetlerinin içinde olmadığı zamanlarda da hanımların çoğundan iyi giyiniyordu.

İğrenç bir piç gibi dövüşmesi iyi bir şeydi yoksa ibne zannedilebilirdi.

Phury derin bir nefes çekti. "İlgilendiğin için teşekkürler..."

Tamamen bilgisayar ekipmanlarıyla dolu masanın üzerindeki telefon çaldı.

"Dış hat," diye mırıldandı V bilgisayar kumanda merkezine giderek.

Vishous Kardeşlik'in bilgisayar dâhisiydi (aslında her şeyin dâhisiydi) ve yerleşkenin iletişiminden ve güvenliğinden sorumluydu. Hepsini dört oyuncağından, PC dörtlüsü dediği bilgisayarlarından yürütüyordu.

Oyuncaklar... tabii ya ne demezsin. Butch bilgisayarlardan hiç anlamıyordu ama eğer şu aptal şeyler oyuncaksa Savunma Bakanlığı'nın çocuk bahçesindeler demekti.

V aramanın sesli postaya dönüşmesini beklerken Butch Phury'ye bir göz attı. "Sana yeni Marc Jacobs takımımı gösterdim mi?"

"Demek geldi."

"Evet, Fritz erkenden getirip üzerime göre ayarladı."

"Harika."

Yatak odalarına döndüklerinde Butch kendini gülmekten alamadı. Konu metroseksüel giyinmeye gelince kendisinin de Phury'den aşağı kalır yanı yoktu. Ne komik, polisken kıyafetlerine dikkat bile etmezdi. Şimdiyse Kardeşlerle birlikteydi, özel tasarım kıyafetler giyiyor ve bundan hoşlanıyordu. Phury gibi o da pis dövüştüğü için şanslıydı.

V içeri girdiğinde Kardeş askıdaki siyah yünlü giysiyi okşayıp içini çekerek "Ahhhh" sesleri çıkarıyordu.

"Bella yaşıyor."

Takım elbise yere düşerken Butch ve Phury başlarını hızla çevirdiler.

"Bu gece ZeroSum'ın arka sokağından bir erkek sivil kaçırıldı ve Bella'yı beslemek amacıyla ormanda bir yere götürüldü. Bella'yı gördü. Onunla konuştu. Sonra da Bella bir şekilde kaçmasını sağladı."

"Bana adamın orayı tekrar bulabileceğini söyle," dedi Butch nefesi kesilerek, işin aciliyetinin farkındaydı. Derhal alarma geçen sadece kendisi de değildi. Phury öyle gergin görünüyordu ki konuşamıyor gibiydi.

"Evet. Yolun planını çıkardı, 22. Karayolu'na varana kadar maddesel halden çıkarak her seferinde yaklaşık iki yüz metre yol almış. Harita üzerinde yolu gösteren bir e-posta yolladı bana. Bir sivil için oldukça akıllı."

Butch oturma odasına koştu, paltosunu ve Escalade'in anahtarlarını aldı. Kılıflarını zaten çıkarmamıştı, Glock hâlâ kolunun altındaydı..

Ama V kapıyla arasına dikildi. "Nereye gidiyorsun adamım?"

"Şu harita e-postana gelmedi mi?"

"Dur bakalım."

Butch oda arkadaşına dik dik baktı. "Sen gündüz dışarı çıkamazsın. Ama ben çıkabilirim. Ne diye bekleyelim ki?"

"Polis," –V'nin sesi şimdi yumuşak çıkıyordu– "bu Kardeşlik'in işi. Sen bu işe karışmayacaksın."

Butch olduğu yerde kalakaldı. *Ah, evet, yine durduruluyordu.*

Şüphesiz yanlarında çalışabilirdi, suç mahalli analizleri yapıp taktik problemlerde beynini işletebilirdi. Ama savaş başlayınca Kardeşler onu daima savaş alanından uzak tutuyorlardı.

"Lanet olsun V..."

"Hayır. Bu işe bulaşmayacaksın. Unut bunu."

* * *

Phury ikizinin odasına gitmeye yetecek bilgiyi toplayana kadar iki saat geçti. Zsadist'i yarım bir hikâyeyle sinirlendirmenin gereği olmadığını düşünmüş, bu yüzden planı şekillendirmek biraz zaman almıştı.

Kapıyı çalıp cevap alamayınca içeri girdi, girer girmez de ürperdi. Oda buzhane kadar soğuktu.

"Zsadist?"

Z odanın karşı köşesinde bir çift katlanmış battaniyenin üzerinde yatıyordu, çıplak vücudu odanın soğuğundan tortop olmuştu. Hemen hemen üç metre ötesinde muhteşem bir yatak vardı ama hiç kullanılmamıştı. Z nerede yaşarsa yaşasın daima yerde uyurdu.

Phury gidip ikizinin yanında diz çöktü. Ona dokunmayacaktı, özellikle de böyle hazırlıksız yakalanacağı bir sırada. Z muhtemelen saldırıya geçerdi.

Tanrım diye düşündü Phury. Bütün öfkesine set çekilmiş halde uyurken Z neredeyse kırılgandı.

Lanet olsun, şu *neredeyse* lafını geri al. Zsadist her zaman çok zayıftı, korkunç derecede cılızdı. Şimdiyse iri kemikli ve yapılı bir adamdı. Bu ne ara olmuştu? Yüce İsa, Rhage'in *rythe*'ı sırasında Gömüt'te hepsi çıplaktı ve Z kesinlikle iskelete benzemiyordu. Bu altı hafta kadar önceydi.

Bella'nın kaçırılmasından hemen önce...

"Zsadist? Uyan kardeşim."

Z kımıldandı, siyah gözleri yavaşça açıldı. Genellikle en ufak gürültüden telaş içinde uyanırdı ama beslenmişti ve halsizdi.

"Bulundu," dedi Phury. "Bella bulundu. Bu sabah erken saatlerde hayattaymış."

Z birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, rüya görüp görmediğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra yattığı yerde doğruldu. Yüzünü ovuştururken koridordan gelen ışık göğüs

uçlarına takılı halkalarda yansıyordu.

"Ne dedin sen?" diye sordu haşin bir sesle.

"Bella'nın yerini bulduk. Ve yaşadığını teyit ettik."

Z biraz daha ayılmıştı, bilinci bir tren gibi ilerliyordu, hızlanıyor, hızlandıkça da güçleniyordu. Her saniye gücünü geri kazanıyordu, vahşi canlılığı yerine geldiğinde artık hiç de zayıf görünmüyordu.

"Nerede?" diye sordu.

"Ormanda tek odalı bir evde. Sivil bir erkek oradan Bella'nın yardımıyla kaçmış."

Z yumruğuyla yerden destek alarak ayağa fırladı. "Oraya nasıl giderim?"

"Kaçan erkek yolun tarifini V'ye e postayla gönderdi ama..."

Z dolabına yöneldi. "Bana bir harita bul."

"Henüz öğle vakti kardeşim."

Z durdu. Birden vücudundan öyle bir soğukluk yayıldı ki odanın havası bile yanında ılık kaldı. Ve o siyah gözler omzunun üzerinden parıldadığı zaman vahşi pençeler kadar tehlikeliydi.

"Öyleyse polisi gönder. Butch'u gönder."

"Tohr onun gitmesine..."

"Siktir et! İnsanı gönder işte."

"Zsadist dur. Düşün. Butch'u takviye edemeyeceğiz ve bölgede birçok Kırıcı olabilir. Bella'nın başarısız bir kurtarma girişiminde ölmesini göze alıyor musun?"

"Polis bunu tek başına halledebilir."

"Evet Butch iyi ama sadece bir insan. Onu oraya gönderemeyiz."

Z köpekdişlerini gösterdi. "Tohr belki de Butch'un ele geçirilmesinden ve işkence masasında ötmesinden korkuyordur."

"Yapma Z. Butch her şeyi biliyor. Hakkımızda pek çok şey biliyor. Tabii ki bu da nedenlerden biri."

"Peki Bella bir tutsağın kaçmasına yardım ettiyse şu anda Kırıcılar ona ne yapıyordur dersin?"

"Güneş batarken oraya gidersek büyük ihtimalle onu canlı olarak kurtarırız. Bunu biliyorsun. Beklemek zorundayız."

Z çıplak halde, derin derin soluyarak öylece duruyordu, kısılmış gözleri katıksız nefretten oluşmuş iki yarık gibiydi. Sonunda konuşmaya başladığında sesi iğrenç bir hırıltı halindeydi.

"Tohr dua etsin de bu gece Bella'yı canlı olarak bulayım. Yoksa o lanet kafasını keserim, kardeşim olsun ya da olmasın."

Phury gözlerini yerde duran kafatasına çevirdi, Z'nin kafa kesmede ne kadar iyi olduğunu ispatladığını düşünüyordu.

"Beni duydun mu kardeşim?" dedi sertçe.

Phury başını salladı. Adamım, bütün bunların nasıl sonuçlanacağıyla ilgili kötü bir his vardı içinde. Gerçekten vardı.

Altıncı Bölüm

O, F-150 kamyonunu 22. Karayolu'nda sürerken etkisi azalan akşam güneşi gözlerini yakıyor, kendini akşamdan kalmış gibi hissediyordu. Evet... Baş ağrısından başka kafayı çektiği gecelerden sonra yaşamaya alışkın olduğu o karıncalanma da vardı, derisinin altında kurtçuklar kaynaşıyormuş gibi hissediyordu.

Peşinde sürüklediği pişmanlıklar dizisi, içki içtiği günleri hatırlatıyordu. Hakir gördüğü ama yine de becerdiği çirkin bir kadının yanında uyanmak gibiydi. Her şey tam da böyleydi... Sadece çok çok daha kötüydü.

Direksiyonu tutan ellerini kımıldattı. Parmak eklemleri perişan haldeydi ve boynunda çizikler olduğunu biliyordu. Güne dair aklına gelenler onu kör ediyor, midesi bulanıyordu. Kadınına yaptıklarından tiksiniyordu.

Pekâlâ, *şimdi* tiksiniyordu. Oysa onları yaparken... kendini haklı bulmuştu.

Tanrım, daha dikkatli olmalıydı. Ne de olsa kadın bir canlıydı... Lanet olsun, ya çok ileri gittiyse? *Kahretsin*... Kendine hâkim olmalıydı. Sorun şu ki onun için getirdiği vampiri serbest bıraktığını gördüğü anda aklını kaçırmıştı.

Ayağını gazdan çekti. Geri dönüp kadını borudan çıkarmak, nefes aldığını görüp rahatlamak istiyordu. Ama Esasların toplantısı başlamadan yeteri kadar zamanı yoktu.

Gaza basarken kadını bir kez görürse bırakamayacağını biliyordu, sonra da Kırıcıbaşı onu aramaya gelecekti. Bu da sorun yaratacaktı. İkna merkezi darmadağınıktı. *Lanet olsun...*

Yavaşladı ve direksiyonu sağa kırdı, kamyon sallantıyla 22. Karayolu'ndan tek şeritli toprak bir yola döndü.

Bay X'in kulübesi, aynı zamanda Soykırım Cemaati'nin kumanda merkezi, otuz hektarlık bir ormanın tam ortasında, tamamen izole bir haldeydi. Burası koyu yeşil kiremitli çatısı olan, kütükten yapılmış bir barakadan başka bir şey değildi, yanında bir de kulübenin yarı büyüklüğünde bir ek bina bulunuyordu. O'nun arabayı park ettiği yerde gelişigüzel park edilmiş yedi araba ve kamyon vardı, hepsi de yurt içi plakalıydı, çoğu en az dört yıllıktı.

Kulübeye girince son gelenin kendisi olduğunu gördü. Diğer on Esas kulübenin arka tarafına doğru sıkışmıştı, solgun yüzleri sertti, vücutları yapılı ve kaslıydı. Bunlar Soykırım Cemaati'nin en güçlü adamlarıydı, en uzun süredir cemaatte olan kişilerdi. Üyelik süresi söz konusu olduğunda O bir istisnaydı. Cemaate gireli daha üç yıl olmuştu ve yeni olduğu için hiçbiri ondan hoşlanmıyordu.

Gerçi ne düşündükleri önemli değildi. O da herhangi bir Esas kadar dayanıklıydı ve bunu ispatlamıştı. *Kıskanç herifler...* Adamım, o asla onlar gibi olmayacaktı, hepsi de Omega'nın sığırları gibiydi. Bu aptalların zaman geçtikçe solgunlaşıp kimliklerini kaybetmekle övünmelerine inanamıyordu. O solmaya karşı direniyordu. Saçlarını boyayarak hep oldukları gibi koyu kahverengi kalmalarını

sağlıyordu ve göz renginin gittikçe açılıyor olmasından korkuyordu. Onlar gibi görünmek istemiyordu.

"Geç kaldın," dedi Bay X. Kırıcıbaşı prize takılı olmayan buzdolabına yaslanmıştı, soluk renkli gözleri O'nun boynunu kaplayan çiziklere takıldı. "Kavga mı ettin?"

"Kardeşler nasıldır bilirsin." O, kenarda dikilecek bir yer buldu. Ortağı U'ya başıyla selam verdi, başka da kimseyi tanımıyordu.

Kırıcıbaşı ona bakmaya devam ediyordu. "Bay M'yi gören oldu mu?"

O içinden *Siktir* dedi. Karısıyla birlikteyken davetsizce içeri girmeye kalkan şu kırıcı hakkında hesap vermek zorunda kalacaktı.

"O? Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Sol taraftan U'nun sesi duyuldu. "M'yi şafak sökmeden hemen önce gördüm. Kent merkezinde bir Kardeş'le dövüşüyordu."

Bay X bakışlarını sol tarafa kaydırırken O bu yalandan şoke olmuştu.

"Onu kendi gözlerinle gördün mü?"

Diğer Kırıcı'nın sesi kararlıydı. "Evet. Kendi gözlerimle gördüm."

"O'yu korumaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Bu da soru muydu? Kırıcılar merhametsizdiler, daima birbirlerinin ayağını kaydırmaya çalışırlardı. Ortaklar arasında bile çok az sadakat vardı.

"U?"

Adamın soluk renkli başı öne arkaya sallandı. "Herkes kendisinden sorumlu. Ne diye kendimi onun için tehlikeye atayım?"

Anlaşılan bu Bay X'e yeterince mantıklı gelmişti çünkü toplantıya döndü. Öldürme ve tutsak alma kotaları be-

lirlendikten sonra grup dağıldı.

O partnerinin yanına gitti. "Dışarı çıkmadan önce bir dakikalığına merkeze dönmeliyim. Beni takip etmeni istiyorum."

U'nun onun kıçını neden kurtardığını öğrenmesi gerekiyordu ve ikna merkezinin ne hale geldiğini görmüş olması umurunda bile değildi. U sorun çıkarmazdı. O kadar kavgacı ya da zeki değildi, fikir üretmekten çok uygulayıcıydı.

Durumu daha tuhaf yapan da inisiyatif kullanmış olmasıydı.

Zsadist gözlerini malikânenin antresindeki dolaplı büyük saate dikmişti. Akreple yelkovanın pozisyonundan güneşin batmasına sekiz dakika kaldığını biliyordu. Tanrıya şükür kış mevsimindeydiler ve geceler uzundu.

Çift kanatlı kapıya baktı, onları geçer geçmez nereye gideceğini biliyordu. Sivil erkeğin verdiği adresi ezberlemişti. Maddesel halden çıkacak ve göz açıp kapayıncaya kadar orada olacaktı.

Yedi dakika.

Hava tamamen kararana kadar beklemek daha iyi olurdu ama siktir et. Allahın belası ateş topu ufuk çizgisini geçtiği anda dışarı çıkacaktı. Güneş yanığı olursa da umurunda değildi.

Altı dakika.

Göğsündeki hançerleri tekrar kontrol etti. SIG Sauer'i sağ tarafındaki kılıfından çıkarıp bir kez daha gözden geçirdi, sonra aynısını sol tarafındaki için yaptı. Belindeki fırlatma bıçağını ve bacağındaki on beş santimetrelik palayı yokladı.

Beş dakika.

Z kafasını yana yatırıp gevşetmek için boynunu çatırdattı.

Dört dakika.

Siktir et. Şimdi gidecekti...

"Yanarsın," dedi Phury arkasından.

Z gözlerini kapattı. İçinden Phury'ye saldırmak geliyordu ve adam konuşmayı sürdürdükçe bu istek dayanılmaz bir hal alıyordu.

"Z, adamım, yere kapaklanıp tütmeye başlarsan ona nasıl yardım edeceksin?"

"Keyif kaçırmaktan zevk mi alıyorsun? Yoksa doğuştan mı böylesin?"

Z omzunun üzerinden ters ters bakarken birden Bella'nın malikâneye geldiği o gece geldi aklına. Phury ondan çok hoşlanmış gibiydi, ikisi tam şu anda durduğu yerde durup konuşmuşlardı. Karanlıkta durup onları seyretmiş, ikiziyle konuşup gülümseyen Bella'yı istemişti.

Z'nin sesi şimdi daha keskindi. "Onu geri almak istediğini sanıyordum, yani seni beğendiğini ve yakışıklı bulduğunu falan düşünürsek. Ama belki de aynı sebeplerden dolayı geri dönmemesini istiyorsundur. Yoksa bakirlik yeminin mi sarsıldı kardeşim?"

Phury irkilince Z'nin saldırgan güdüleri ortaya çıktı. "Buraya geldiği gece ona nasıl baktığını hepimiz gördük. Bakıyordun, değil mi? Evet, bakıyordun ve baktığın tek yer yüzü değildi. Altındayken nasıl hissedeceğini mi merak ediyordun? Kendine verdiğin seks yapmama sözünü tutamamaktan mı korkuyordun yoksa?"

Phury'nin ağzı bir çizgi şeklini aldı, Z onun iğrenç bir cevap vermesini bekliyordu. Karşılığını vermek için sert bir şey söylemesini istiyordu. Belki kalan üç dakikayı da bununla geçirebilirlerdi.

Ama Phury hiçbir şey söylemedi.

"Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" Z saate bir göz

attı. "Daha iyi. Gitme zamanı..."

"Onun için üzülüyorum. Tıpkı senin gibi."

Z dönüp ikizine baktı, yüzündeki acıyı sanki dürbünle bakıyormuş gibi uzaktan görüyordu. Birden Phury'yi içten ve kederli duygularını açığa vurmaya zorladığı için bir tür utanç ya da üzüntü duyması gerektiği gibi anlık bir duyguya kapıldı.

Tek kelime etmeden maddesel halden çıktı.

Sivilin kaçtığını söylediği yerden yaklaşık yüz metre uzaktaki bir ağaçlıklı alanda tekrar cisim buldu. Bu esnada gökyüzünde solmakta olan ışık gözlerini kör etti, asitle yüzünü yıkıyormuş gibi hissediyordu. Yanmayı önemsemeyip karların üzerinde kuzeydoğu istikametine doğru koşmaya başladı.

İşte oradaydı, ormanın ortasında, akarsuyun otuz metre ilerisinde: yan tarafına siyah bir F-150 ve ne idüğü belirsiz gümüş rengi bir Taurus park etmiş tek katlı bir yapı. Z çam ağaçlarının arkasına saklanarak binaya doğru sokuldu, karda yavaş yavaş yürüyerek yaklaşıyordu. Binada hiç pencere yoktu, sadece kapısı vardı. İnce duvarların ardından gelen gürültüleri ve konuşmaları duyabiliyordu.

SIG'lerinden birini çıkarıp emniyetini açtı, seçenekleri gözden geçirdi. Maddesel halden çıkarak içeri girmek aptalca olurdu çünkü yerleşim planını bilmiyordu. Geriye bir tek seçenek kalıyordu, tatminkâr olmasına rağmen pek de stratejik bir alternatif değildi bu: Kapıyı bir tekmede açıp ateş ederek içeri dalmak çok cazip geliyordu ama ne kadar deli olursa olsun Bella'nın hayatını bu şekilde tehlikeye atamazdı.

O anda bir mucize oldu, Kırıcı'nın biri dışarı çıktı ve kapı gürültüyle kapandı. Az sonra ikinci bir Kırıcı onu

izledi, sonra da aktif hale geçen güvenlik alarmının *bip bip* sesleri duyuldu.

Z'nin içinden kafalarına sıkmak geçse de parmağını tetikten uzaklaştırdı. Eğer katiller alarmı aktif hale getirdilerse büyük ihtimalle evde başka Kırıcı yok demekti ve Bella'yı dışarı çıkarma şansı artmıştı. Ama ya içerisinin boş olup olmamasına bakılmaksızın kapıdan çıkışlarda standart operasyon prosedürü uygulanıyor idiyse? O zaman varlığını belli edip belaya davetiye çıkarmış olacaktı.

Kırıcıların kamyona bindiğini gördü. Biri kahverengi saçlıydı, bu da yeni üye olduğunu gösteriyordu ama herif hiç de yeni gibi davranmıyordu: kendinden emin bir hali vardı ve hep o konuşuyordu. Soluk sarı saçlı arkadaşı ise kafasını sallayıp duruyordu.

Motor çalıştı ve kamyon, lastiklerinin altındaki karları ezerek hareket etti. F-150 farlarını yakmadan ağaçların arasından geçip güçlükle seçilebilen yola çıktı.

Bu iki piçin batan güneşe doğru çekip gitmelerine izin vermek Z için zincire vurulmak gibiydi, kendini zapt etmek için vücudundaki iri kasları kemiklerini çevreleyen demirden iplere dönüştürmüştü âdeta. Yoksa kamyonun kaputuna atlayıp ön camı yumruğuyla dağıtacak, orospu çocuklarını saçlarından kavrayarak dışarı çekip ısıracaktı.

Kamyonun sesi duyulmaz olunca Z dikkatle sessizliği dinledi. Hiçbir şey duyamayınca kulübeye girmek için geri döndü ama aklına alarm gelince saatine baktı. V yaklaşık bir buçuk dakika içinde yerinde olacaktı.

Bu onu öldürüyordu ama bekleyecekti.

Olduğu yerde kasları seğirerek beklerken bir koku duydu, bir şey kokuyordu... Havayı kokladı. Yakınlarda bir yerden propan kokusu geliyordu. Muhtemelen arka taraftaki jeneratör için kullanılıyordu. Ve ısıtıcıdan gelen gaz-

yağı kokusunu da alıyordu. Ama başka bir şey daha vardı, yanan dumanlı bir şeyin kokusu... Ellerine baktı, yoksa kendisi yanıyordu da farkında mı değildi? Hayır.

Bu da neyin nesiydi böyle?

Ne olduğunu anlayınca kemikleri buz kesti. İnsan vücudunun sığabileceği büyüklükte yanmış bir toprak parçasının üzerinde duruyordu. Tam durduğu yerde bir şey yakılmıştı – kokusuna bakılırsa son yirmi dört saat içinde hem de.

Ah... Tanrım. Yoksa Bella'yı güneşin altında mı bırakmışlardı?

Z yere çöküp elini kurumuş toprağın üzerine koydu. Güneş doğduğunda Bella'nın burada yattığını, kendisinin maddesel hale bürünürken hissettiğinden on bin kat daha fazla acı hissettiğini hayal etti.

Kararmış toprak parçası bulanıklaştı.

Yüzünü ovuşturup avucuna baktı. Islaklık vardı. Bunlar gözyaşı mıydı?

Ne hissettiğini anlamak için göğsünü yokladı ama sadece vücuduyla ilgili bilgilere ulaşabildi. Gövdesi ileri geri sallanıyordu çünkü kasları güçsüzdü. Sersemlemiş haldeydi ve hafifçe midesi bulanıyordu. Ama bu kadardı. Onun için duygu falan söz konusu değildi.

Göğsünü ovuştururken bir çift kovboy çizmesi görüş alanına girdi.

Başını kaldırıp Phury'nin yüzüne baktı. Gördüğü yüz bir maske gibiydi, donuk ve solgun.

"O mu?" diye sordu çömelirken boğuk sesiyle.

Z geriye doğru yalpaladı, silahını son anda karlardan sakınabilmişti. Şu anda kimsenin yakınında olamazdı, özellikle de Phury'nin.

Güç bela ayağa kalktı. "Vishous daha gelmedi mi?"

"Hemen arkandayım kardeşim," diye fısıldadı V.

"Kapıda..." Z boğazını temizledi. Koluyla yüzünü sildi. "Kapıda güvenlik alarmı var. Bence içerisi temiz çünkü iki katil az önce ayrıldı ama yine de emin değilim."

"Alarm işi bende."

Z birden pek çok koku almaya başladı ve arkasına bir göz attı. Bütün Kardeşlik oradaydı, kral olarak savaş alanına inmesi beklenmeyen Wrath bile gelmişti. Hepsi silahlıydı. Hepsi de Bella'yı geri götürmek için gelmişti.

V kapı kilidini açmaya çalışırken diğerleri sırtlarını evin duvarına verip yan yana sıralandılar. İçeri önce V'nin Glock'u girdi. Herhangi bir tepki gelmeyince içeri süzülüp kapıyı kapattı. Az sonra uzun bir bipleme duyuldu. Kapı açıldı.

"Girebilirsiniz."

Z ileri atıldı, neredeyse V'yi düşürüyordu.

Gözleri odanın karanlık köşelerini delip geçiyordu. İçerisi darmadağındı, her şey yerlere saçılmıştı. Giysiler... bıçaklar, kelepçeler ve... şampuan şişeleri? Bu da neyin nesiydi böyle? Tanrım, içi dışına çıkmış bir ilk yardım setinin içindeki gazlı bezler ve sargılar parçalanan kapaktan dışarı fırlamıştı. Sanki kapağı açılana kadar ayakla ezilmişti.

Kalbi göğsünde deli gibi atıyor, her yerinden terler fışkırıyordu. Bella'yı arıyor ama sadece ruhsuz nesnelerle karşılaşıyordu: kâbus gibi aletlerle dolu raflarla kaplı bir duvar. Portatif bir karyola. Araba büyüklüğünde, ateşe dayanıklı metal bir dolap. Dört köşesinden çelik zincirler sarkan bir otopsi masası... ve masanın pürüzsüz yüzeyine bulaşmış kanlar.

Z'nin aklına bin bir düşünce üşüşmeye başladı. Bella ölmüştü. O yanmış oval şekil bunu ispatlıyordu. Ya yakı-

lan başka bir tutsaksa? Ya Bella başka bir yere götürülmüşse?

Kardeşleri Z'nin yoluna çıkmamaları gerektiğini biliyormuş gibi geride kalırken Z silahı elinde, yanmaz dolabı gözden geçirmeye başladı. Dolabın metal kapaklarını tutup menteşeler kırılana kadar büktü. Yerinden çıkan ağır kapakları fırlatıp attı, parçalar tangırtıyla yere çarptı.

Silahlar. Mühimmat. Plastik patlayıcılar.

Düşman cephaneliği.

Banyoya gitti. Duş teknesi ve üzerinde klozet kapağı olan bir kovadan başka bir şey yoktu.

"Burada değil kardeşim," dedi Phury.

Z bir öfke nöbetiyle otopsi masasına atıldı, masayı tek eliyle havaya kaldırıp duvara fırlattı. Masa havada uçarken zincirlerden biri hızla omzuna çarptı.

İşte o zaman onu duydu. Hafif bir hıçkırık sesi.

Kafasını hızla sol tarafa çevirdi.

Köşede, yerden dışarı fırlamış üç silindirik metal ağız vardı ve toprak zeminin rengindeki koyu kahverengi ızgara levhalarla kapatılmışlardı. Bu da onları neden fark etmediğini açıklıyordu.

Gidip kapaklardan birini tekmeledi. Ağlama sesi daha da arttı.

Birden sersemlemiş bir halde dizlerinin üzerine çöktü. "Bella?"

Cevap olarak aşağıdan anlamsız sözler duyuldu, Z'nin silahı elinden kaydı. Peki aşağıya nasıl... İpler – kanalizasyon borusu gibi görünen delikten dışarı ipler çıkıyordu. İpleri tutup yavaşça çekmeye başladı.

Dışarıya kir ve kan içinde, dönüşümünün üzerinden on yıl kadar geçmiş bir erkek çıktı. Sivil çıplaktı ve titriyordu, dudakları maviydi, gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

Z adamı çekip çıkardı, Rhage de deri trençkotuyla sivili sarmaladı.

Hollywood ipleri keserken "Onu buradan çıkarın," dedi biri.

"Maddesel halden çıkabilir misin?" diye sordu bir başkası.

Z konuşmayla ilgilenmiyordu. Bir sonraki deliğe gitti ama bunda aşağı uzanan ipler yoktu ve burnuna koku gelmiyordu. Burası boştu.

Üçüncü deliğe doğru yürüdüğünde tutsak bağırdı, "Hayır! O-orası bubi tuzağı!"

Z donup kaldı. "Nasıl yani?"

Sivil birbirine vuran dişlerinin arasından, "Bi-bilmiyorum. Sadece Kı-Kırıcı'nın adamlarından birini uyardığını duydum."

Z soramadan Rhage odayı dolaşmaya başladı. "Burada bir silah var. Ağzı o tarafı gösteriyor." Metal tıkırtılar ve kayma sesleri duyuldu. "Ama artık dolu değil."

Z deliğin yukarısına baktı, açıktaki çatı kirişlerinin üzerinde, yerden yaklaşık dört buçuk metre yüksekte küçük bir aygıt vardı. "V, oradaki nedir?"

"Lazer. Tetiklediğin anda büyük ihtimalle..."

"Bir saniye," dedi Rhage. "Burada boşaltmam gereken bir silah daha var."

V keçi sakalını okşadı. "Uzaktan kumandalı bir etkinleştirici olması lazım ama herif muhtemelen yanında götürmüştür. Ben olsam öyle yapardım." Gözlerini kısarak tavana baktı. "Bu model lityum pille çalışıyor. Kapamak için jeneratörün icabına bakmak bir işe yaramaz. Ayrıca bu silahları etkisiz hale getirmek zordur."

Z plakayı itmede kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı, aklına banyo geldi. Gidip duş perdesini çe-

kip çıkardı ve perdenin asılı olduğu çubuğu yerinden söktü.

"Herkes çekilsin."

Rhage sert bir tonda konuştu. "Z, adamım, emin değilim..."

"Sivili yanına al." Kimse kıpırdamayınca küfür etti. "Aptallık edecek vaktimiz yok ve eğer biri vurulacaksa o ben olacağım. Defolup gidin."

Herkes çekilince Z deliğe yaklaştı. Sırtını boşaltılmış silahlardan birine vererek durdu, silahın ateş hattındaydı, kapağı direkle itekledi. Bir patlama sesi duyuldu.

Z sol baldırından vurulmuştu. Yakıcı merminin etkisiyle tek dizinin üzerine çöktü ama umursamayarak kendini borunun ağzına doğru çekti. Aşağı inen ipleri tutup çekmeye başladı.

İlk gördüğü saçlar oldu. Bella'nın uzun, güzel, kızıl kahve saçları darmadağın olmuş, yüzünü ve omuzlarını gizleyen bir tüle dönüşmüştü.

Z iki büklüm olmuştu, görüşü bulanıyordu, yarı yarıya baygın gibiydi ama tüm vücudu titrese de çekmeye devam etti. Ansızın daha az efor harcamaya başladı... Çünkü ona yardım eden eller vardı... İpi tutan ve Bella'yı yavaşça yere yatıran diğer eller.

Bella'nın üzerinde kanla lekelenmiş ince bir gecelik vardı, hareket etmiyordu ama nefes alıyordu. Z dikkatle kadının saçlarını yüzünden çekti...

Zsadist'in kan basıncı aniden düştü. "Ah, aman Tanrım... Aman Tanrım... Ah..."

"Ona böyle ne..." Kim konuştuysa cümlesini bitirecek kelimeleri bulamadı.

Herkes boğazını temizleyerek yutkundu. Birkaç öksürük duyuldu. Ya da öğürtü.

Z Bella'yı kollarına aldı ve ona... sarıldı. Onu dışarı

çıkarması gerekiyordu ama halini görünce yerinden kımıldayamadı. Gözlerini kapayıp açarak, sersem halde, içinden çığlıklar atarak Bella'yı yavaş yavaş ileri geri sallıyordu. Ağzından kelimeler dökülüyor, eski dilde onun için ağıtlar yakıyordu.

Phury dizlerinin üzerine çöktü. "Zsadist? Onu buradan götürmek zorundayız."

Z çabucak kafasını topladı, birden aklına onu malikâneye götürmek geldi. Bella'nın gövdesindeki kayışı kesti, sonra onu kollarında tutarak ayağa kalkmak için çabaladı. Yürümeye çalışınca sol bacağı tutmadığı için tökezledi. Bir an için bunun nedenini anlayamadı.

"Bırak ben taşıyayım," dedi Phury ellerini uzatarak. "Vuruldun."

Zsadist başını iki yana salladı ve topallayarak hızla ikizinin yanından geçti.

Bella'yı kulübenin önündeki Taurus'a götürdü. Kadını göğsüne bastırarak yumruğuyla sürücü tarafındaki camı kırdı, sonra kolunu içeri uzatıp alarm deli gibi çalarken bütün kilitleri açtı. Arka kapıyı açıp eğilerek Bella'yı koltuğa yerleştirdi. İçeri sığdırmak için bacaklarını hafifçe büktüğünde gecelik yukarı sıyrıldı, Zsadist irkildi. Bella'nın bacaklarında yaralar vardı. Hem de bir sürü.

Alarmın enerjisi tükenirken, "Bana bir ceket verin," dedi.

Elini arkasına uzattığı anda deri avucuna dokundu. Dişinin üstünü dikkatle örterken bunun Phury'nin ceketi olduğunu fark etti, sonra kapıyı kapatıp direksiyona geçti.

Duyduğu son söz Wrath'ten gelen bir emirdi. "V, kolları sıva bakalım. Burayı yakmamız lazım."

Z gösterge panelinin altına uzandı, düz kontak yaparak arabayı çalıştırıp hızla yola koyuldu.

* * *

O, Onuncu Cadde'nin karanlık bir bölgesinde kamyonunu kaldırımın kenarına çekti. "Neden yalan söylediğini hâlâ anlamış değilim."

"Omega'yla başını belaya sokarsan ne yapacağız? Sen sahip olduğumuz en güçlü katillerden birisin."

O tiksinti dolu bir ifadeyle baktı. "İşine ne kadar da bağlısın."

"Yaptığımız işle gurur duyuyorum."

"Seni Howdy Doody*."

"Unutma ki bu aşağılık herif senin kıçını kurtardı, biraz minnet duysan iyi olur."

Neyse ne. U'nun zırvalarından daha önemli konularla ilgilenmesi gerekiyordu.

İkisi birlikte kamyondan indiler. ZeroSum, Screamer's ve Snuff'd birkaç blok ötedeydi ve içeri girmek için bekleyenler soğuğa rağmen kuyruklar oluşturmuşlardı. Kıpırdanıp duran kalabalıktakilerin bir kısmı hiç şüphe yok ki vampirdi, değilse bile gece hareketli geçecekti. Kardeşlerle her zaman kavga çıkardı.

O güvenlik alarmını devreye sokup anahtarları cebine tıktı... ve Onuncu Cadde'nin ortasında aniden duruverdi. Gerçekten kımıldayamıyordu.

Karısı... Tanrım, U ile yanından ayrılırken karısı gerçekten hiç de iyi görünmüyordu.

O, nefes alamıyormuş gibi balıkçı yaka kazağının boğazını çekiştirdi. Karısının katlandığı acıyı umursamıyordu, ne de olsa hak etmişti. Ama ölürse, onu bırakıp giderse buna dayanamazdı. Ya şu anda ölmek üzereyse?

"Ne oldu?" diye sordu U.

---

* Amerika'da 1950'li yıllarda yayınlanan çocuk programının ve bu programdaki kuklanın adı. (ç.n.)

O, arabanın anahtarlarını aranmaya başladı, içini kaygı kaplamıştı. "Gitmek zorundayım."

"Kaçıyor musun? Dün gece kotayı dolduramadık..."

"Kısa süreliğine merkeze dönmem gerekiyor. L Beşinci Cadde'de avlanıyor. Onunla takıl. Yarım saate kadar seni bulurum."

O, cevap almayı beklemedi. Kamyona atladığı gibi kent dışına çıktı, Caldwell sınırı boyunca 22. Karayolu'nda ilerlemeye başladı. İleride yanıp sönen polis arabası ışığını gördüğünde ikna merkezinden yaklaşık on beş dakikalık uzaklıktaydı. Küfrederek frene bastı, yalnızca bir kaza yüzünden durdurulmuş olmayı diledi.

Ama hayır, lanet olası polisler bir alkol muayene noktası daha oluşturmuştu. 22. Karayolu'nun iki yanına ekip otoları park etmiş, yolun ortasına turuncu koniler ve işaret ışıkları konulmuştu. Sağ tarafta Caldwell Polis Departmanı Önce Güvenlik yazan bir reflektif vardı.

Yüce İsa, bunu burada yapmak zorunda mıydılar? Issızlığın ortasında? Neden merkezde, barların yakınında yapmıyorlardı? Ayrıca Caldwell'in yanındaki kasabada yaşayan insanlar büyük şehirdeki kulüplerde eğlendikten sonra evlerine tabii ki arabalarıyla döneceklerdi...

Önünde yalnızca bir araba vardı, bir minivan, O parmaklarıyla direksiyonun tepesine vurmaya başladı. İçinden Smith & Wesson'ını çekip iki polisi de önündeki arabanın sürücüsünü de tahtalı köye göndermek geçiyordu. Sırf onu yavaşlattıkları için yapmak istiyordu bunu.

Karşı yönden bir aracın geldiğini fark etti. Sıradan bir Ford Taurus frenleri hafifçe öterek durdu, beyazımsı farları soluk yanıyordu.

Bu haşatı çıkmış arabalardan çok vardı, zaten U'nun bu arabayı tercih etmesinin nedeni de buydu. Genel insan

popülasyonuna uygun davranmak vampirlerle savaşı gizli sürdürmek için önem taşıyordu.

Polis döküntü araca yaklaşırken O, böyle soğuk bir gecede sürücü camının açık olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Sonra direksiyondaki adama bir göz attı. *Vay canına.* Piçin suratında parmak kalınlığında bir yara izi vardı. Kulak memesinde de büyük bir delik. Belki de araba çalıntıydı.

Anlaşılan polis de aynı şeyi düşünüyordu çünkü sürücüyle konuşmak için eğildiğinde eli silahının kabzasındaydı. El fenerini arka koltuğa tuttuğunda gerçekten de tuhaf bir şey oldu. Polis birden iki kaşının arasından mıhlanmış gibi geri çekildi ve muhtemelen telsizini almak için elini omzuna attı. Sürücüyse başını camdan çıkarıp gözlerini polis memuruna dikti. Bir an ikisi de öylece donup kaldı.

Sonra polis kolunu indirip sürücünün kimliğini bile kontrol etmeden elini sallayarak devam etmesini işaret etti.

O, yolun kendi tarafında görev yapan polise ters ters baktı. Pislik herif öndeki minivanın kadın sürücüsünü sanki araba uyuşturucu satıcılarıyla doluymuş gibi oyalayıp duruyordu. Yolun diğer kısmında görevli ahbabı da seri katil kılıklı bir adamı *selam n'aber* dedikten sonra salıveriyordu. Bilet gişesinde yanlış kuyruğa girmek gibi bir şeydi bu.

Sonunda sıra O'ya geldi. Olabileceği kadar kibar davrandı, az sonra da gaza yüklenmiş halde yine yoldaydı. Sekiz kilometre sonra sağ tarafta parlak bir ışık belirdi. İkna merkezinin olduğu yer orasıydı.

Gazyağıyla çalışan ısıtıcıyı düşündü. Gaz sızdıran ısıtıcıyı.

Gazı kökledi. Kadını yerin altına tıkılı vaziyetteydi... Eğer yangın çıktıysa...

Ormana dalıp çam ağaçlarının arasından hızla geçti, çukurlara gire çıka ilerliyor, direksiyona hâkim olmaya çalışırken kafası tavana çarpıyordu. İleride yangın olduğuna dair turuncu alevler görmediğinden kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Eğer patlama olmuş olsaydı alevler ve duman olurdu.

Arabanın farları etrafı taradı. İkna merkezi gitmişti. Yok edilmişti. Küle dönmüştü.

O, ağaca bindirmemek için hızla frene bastı. Sonra doğru yerde olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Doğru yerde olduğunu anlayınca kamyondan dışarı fırlayıp kendini yere attı.

Yerdeki tozları avuçlayıp kalıntıların içinde ağzına burnuna tozlar dolana, bütün vücudu giysi gibi tozla kaplanana kadar dolaştı durdu. Erimiş metal parçaları buldu, bunlar avucundan büyük değildi.

Zihninin uğultusu arasında o tuhaf, hayaletimsi tozu daha önce gördüğünü hatırladı.

Başını arkaya atıp gökyüzüne doğru haykırdı. Ağzından ne çıktığının farkında değildi. Tek bildiği bunu Kardeşlik'in yaptığıydı. Çünkü altı ay önce Kırıcıların dövüş sanatları akademisine de aynı şey olmuştu.

Tozlar... küller... Hiçbir şey kalmamıştı. Karısını ondan almışlardı.

Ah, Tanrım... Onu bulduklarında yaşıyor muydu acaba? Yoksa cesedini mi bulup götürmüşlerdi? Ölmüş müydü?

Bu onun hatasıydı; hepsi onun hatasıydı. Cezalandırmayı fazla abartmıştı, o sivilin kaçıp gitmesinin nelere mal olacağını düşünememişti. Adam Kardeşlik'e gidip kadının nerede olduğunu söylemişti, onlar da hava kararır kararmaz gelip kadını götürmüşlerdi.

O, gözlerindeki umutsuzluk yaşlarını sildi. Sonra nefesini tuttu. Etrafına bakınınca U'nun gümüş rengi Ford Taurus'unun gitmiş olduğunu gördü.

Kontrol noktası. Kahrolası kontrol noktası. Direksiyondaki adam, yüzünde yara izi olan o pislik insan falan değildi. Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesiydi. Öyle olmalıydı. Karısı da arka koltuktaydı, ya zor nefes alıyordu ya da ölmüştü. Polis o yüzden balataları yakmıştı. Arabanın arka tarafına bakınca kadını görmüştü ama Kardeş gitmesine izin vermesi için polisin beynini yıkamıştı.

Güç bela kamyona binip gazı kökledi, doğuya, U'nun yerine gidiyordu.

Taurus'ta araç takip sistemi vardı.

Bu da doğru bilgisayar ekipmanlarıyla o döküntünün yerini bulabileceği anlamına geliyordu.

Yedinci Bölüm

Bella bir arabanın içinde olduğunun hayal meyal farkına vardı. Ama bu nasıl olabilirdi? Halüsinasyon görüyor olmalıydı.

Hayır... Motorun süreğen uğultusunu duyduğuna göre arabada olmalıydı. Ve arabadaymış gibi hissediyordu, lastikler yoldaki bir şeyin üzerinden geçerken sarsıntıya dönüşen hafif bir titreşim vardı.

Gözlerini açmaya çalıştı, yapamadığını fark edince tekrar denedi. Çabalamaktan yorulunca vazgeçti. Tanrım, yorgundu... Grip olmuştu sanki. Her yeri ağrıyordu, özellikle de başı ve karnı. Üstelik kusacak gibiydi. Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı, nasıl kurtulduğunu, tabii kurtulduysa. Ama aklında canlanan tek görüntü onu seven Kırıcı'nın siyah kanla kaplanmış halde kapıdan girişiydi. Gerisi bulanıktı.

Elini biraz hareket ettirince omuzlarını örten bir şeye dokunup onu biraz daha kendine çekti. Deri. Ve kokusu hiç de bir Kırıcı'nın o tiksindirici tatlı kokusuna benzemiyordu. Kendi türünden bir erkeğin kokusuydu bu. Daha derin nefes aldı. Katillerin bebek pudrası kokusunu duyunca

kafası karıştı, sonra burnunu koltuğa bastırdı. Evet, koku döşemeden geliyordu. Bu bir Kırıcı'nın arabasıydı. Öyleyse üzerine örtülü olan giyside neden bir vampirin ter kokusu vardı? Ve başka bir koku daha alıyordu... Baharatlı, yoğun bir koku.

Bella titremeye başladı. Kokuyu iyi hatırlıyordu, Kardeşlik'in eğitim yerleşkesine ilk gittiği zamandan ve daha sonra malikânelerine gidişlerinden hatırlıyordu.

Zsadist. Zsadist onunla birlikte arabadaydı.

Kalbi deli gibi atmaya başladı. Gözlerini açmaya çalıştı ama ya gözkapakları söz dinlemeyi reddediyordu ya da zaten açıktılar ama çok karanlık olduğundan göremiyordu.

Kurtuldum mu? diye sordu. *Benim için mi geldin Zsadist?*

Ama dudaklarını oynattığı halde ağzından hiç ses çıkmıyordu. Havayı gırtlağından iterek kelimeleri yeniden şekillendirmeye çalıştı. Boğuk bir iniltiden başka şey çıkmadı ağzından.

Gözleri neden işe yaramıyordu?

Bella çırpınmaya başladı, sonra şimdiye dek duyduğu en tatlı sesi duydu.

"Seni oradan çıkardım Bella." Zsadist'in sesi. Alçak. Güç dolu. "Güvendesin. Kurtuldun. Bir daha da asla oraya geri dönmeyeceksin."

Onun için gelmişti. Onun için gelmişti...

Bella hıçkırmaya başladı. Araba yavaşlamış gibiydi ama sonra hızları birden iki katına çıktı.

Bella o kadar rahatlamıştı ki kendini karanlığa bırakıverdi.

Zsadist odasının kapısını bir tekmede açtı, darbenin etkisiyle kilit mekanizması kırılmıştı. Kollarında tutmakta olduğu Bella çatırtı sesinden sıçrayarak inledi. Kafasını

sağa sola döndürürken Zsadist olduğu yerde kaldı.

Bu iyi diye düşündü. Bu çok iyi.

"Haydi Bella, bana bak. Uyan." Ama dişi kendine gelemedi.

Zsadist onu götürüp yer yatağına yatırdı. Kafasını kaldırdığında Wrath ve Phury kapının eşiğinde duruyor, koca gövdeleriyle koridordan vuran ışığı engelliyorlardı.

"Havers'a götürülmesi gerek," dedi Wrath. "Tedavi görmesi lazım."

"Havers ne yapması gerekiyorsa burada da yapabilir. Bu odadan bir yere gitmeyecek."

Z konuşmayı izleyen uzun sessizliği umursamadı, kendini tamamen Bella'nın nefes alıp verişini izlemeye vermişti. Kadının göğsü düzenli şekilde inip kalkıyordu ama nefesleri çok sığ gibiydi.

Phury içini çekti, Zsadist bu iç çekişi çok iyi tanıyordu. "Zsadist..."

"Unut bunu. Ona burada bakacak. Ve benim iznim ya da refakatim olmadan kimse ona dokunmayacak." Kardeşlerine baktığında ikisi de tamamen donmuş gibi görünüyorlardı. "Tanrı aşkına, siz ikiniz İngilizceyi unuttunuz da eski dilde söylememi mi istiyorsunuz? Bella *hiçbir yere* gitmiyor."

Wrath bir küfür savurarak cep telefonunu çıkardı, sert bir tonda hızlı hızlı konuşmaya başladı.

Telefonu kapatınca, "Fritz zaten kentteymiş, gidip doktoru alacak. Yirmi dakika içinde burada olurlar," dedi.

Z başını salladı ve Bella'nın gözkapaklarına baktı. Keşke onu gözkapaklarına yapılan bu şeyden kurtarabilseydi. Şimdi rahatlamasını istiyordu. *Ah, Tanrım...* Çok acı çekmiş olmalıydı.

Phury'nin yanına geldiğini fark etti, kardeşinin Bella'nın

başında diz çökmesinden hoşlanmadı. Vücuduyla Bella'nın vücuduna set çekmek geliyordu içinden; ikizine, Wrath'e, doktora, onu gören her erkeğe engel olmak istiyordu. Bu dürtüyü anlayamıyor, nereden kaynaklandığını bilmiyordu ama bu öylesine güçlü bir dürtüydü ki neredeyse Phury'nin boğazına sarılacaktı.

İkizi Bella'nın ayak bileğini tutmak ister gibi elini uzattı. Z'nin dudakları köpekdişlerini ortaya çıkararak gerildi, ağzından bir hırıltı çıktı.

Phury kafasını hızla kaldırdı. "Neden böyle davranıyorsun?"

O benim diye düşündü Z.

Ama aklına gelir gelmez bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Ne bok yiyordu böyle?

"Yaralı," diye mırıldandı. "Sadece onu rahatsız etme, tamam mı?"

On beş dakika sonra Havers geldi. Uzun boylu, zayıf doktorun elinde siyah deriden bir çanta vardı ve işini yapmaya hazır görünüyordu. Ama yaklaşınca Zsadist fırlayıp adamı duvara yapıştırdı. Havers'ın soluk gözleri bağa gözlüklerinin arkasında kocaman açıldı ve çantası yere düştü.

Wrath bir küfür savurdu. "Yüce Tanrım..."

Z kendisini çekmeye çalışan elleri umursamadan sert bir bakışla doktoru olduğu yere çiviledi. "Ona akrabalarına baktığından daha iyi bakacaksın. En ufak bir acı verirsen yüz katını senden çıkarırım."

Havers'ın zayıf vücudu titriyordu, ağzı sessizce açılıp kapandı.

Phury Z'yi kuvvetle çekti ama işe yaramadı. "Z, kendine gel..."

"Sen karışma," dedi sertçe Z. "Anlaştık mı doktor?"

"Evet... Evet efendim." Z bırakınca Havers öksürerek

kravatını çekiştirdi. Sonra da kaşlarını çattı. "Efendim. Bacağınız... kanıyor."

"Benim için endişelenme. Onun için endişelen. *Hemen.*"

Adam başını salladı, çantasını kapıp yer yatağına gitti. Bella'nın yanında diz çöktüğünde Z düşünce gücüyle odanın ışıklarını açtı.

Havers'ın gürültüyle nefes alıp verişi bu kibar adamın kendince küfür edişi olarak yorumlanabilirdi. Eski dilde kendi kendine mırıldanıyordu, "Bir kadına bunu yapmak... Ah merhametli *Fade.*"

"Dikişleri sök," dedi Z doktorun tepesine dikilerek.

"Önce muayene edeyim. Daha ciddi yaraları var mı görmem lazım."

Havers çantasını açıp stetoskop, tansiyon aleti ve cep feneri çıkardı. Bella'nın kalp atışlarını ve solunumunu kontrol etti, kulaklarına ve burnuna baktı, tansiyonunu ölçtü. Doktor ağzını açınca Bella hafifçe irkildi, kafasını kaldırdığındaysa ciddi şekilde debelenmeye başladı.

Zsadist tam doktorun üzerine atılacaktı ki Phury'nin güçlü kolu Z'nin göğsüne dolandı ve onu geri çekti. "Ona zarar vermiyor, bunu sen de biliyorsun."

Z, Phury'nin vücudunun kendisine dokunmasından nefret ederek elinden kurtulmaya çalıştı. Ama ikizi buna izin vermeyince en iyisinin bu olduğunu anladı. O anda fazla duygusaldı, doktoru oradan çekip almak aptalca bir hareket olurdu. Lanet olsun, şu anda silahlı olmaması gerekiyordu.

Anlaşılan Phury de benzer şekilde düşünüyordu. Z'nin göğüs kınından hançerlerini çıkarıp Wrath'e verdi. Silahlarını da aldı.

Havers kafasını kaldırıp baktı, silahların gittiğine fazlasıyla sevinmiş görünüyordu. "Ben... ona hafif bir ağrı

kesici yapacağım. Solunumu ve nabzı bunun üstesinden gelebileceği kadar güçlü, muayenenin geri kalan kısmına ve sonrasına da dayanabilecek böylece. Anlaştık mı?"

Z başıyla onaylayınca doktor iğneyi yaptı. Bella'nın vücudundaki gerilim hafifleyince doktor bir makas çıkarıp kadının üzerindeki kanlı geceliğin eteğini tuttu.

Eteği yukarı kaldırırken Z'nin siniri tepesine sıçradı. "Dur!"

Doktor kafasına bir yumruk yemek için kendini hazırladı ama Z'nin tüm yaptığı önce Phury'nin, sonra Wrath'in gözlerine bakmak oldu. "İkiniz de çıplakken ona bakmayacaksınız. Gözlerinizi kapatıp arkanızı dönün."

İkisi de bir an durup ona baktılar. Sonra Wrath arkasını döndü, Phury de gözlerini kapattı ama hâlâ Z'yi göğsünden sıkıca tutmaya devam ediyordu.

Zsadist doktora kötü kötü baktı. "Giysisini çıkaracaksan üzerine bir şey ört."

"Ne kullanabilirim?"

"Banyodan bir havlu al."

"Ben getiririm," dedi Wrath. Havluyu getirip verdikten sonra yüzünü tekrar kapıya döndü.

Havers havluyu Bella'nın üzerine serip geceliği bir tarafından kesti. Giysiyi yukarı çekmeden önce başını kaldırıp, "Tüm vücudunu görmem gerekiyor. Ve karnına dokunmak zorundayım," dedi.

"Ne için?"

"Travma ya da enfeksiyon sebebiyle şişip şişmediklerine bakmak için iç organlarını elle muayene etmem gerekiyor."

"Elini çabuk tut."

Havers havluyu kenara çekti...

Z, ikizinin kaslı vücudundan kurtulmak için atıldı.

"Ah... *nalla*." Sesi çatlak çıkıyordu. "Ah... lanet olsun... *nalla*."

Bella'nın karnına yedi santimetre büyüklüğünde harflerle bir şey kazınmıştı. Z okuma yazma bilmediğinden ne yazdığını anlamıyordu ama dehşete kapılmıştı.

"Ne yazıyor?" diye tısladı.

Havers boğazını temizledi. "Bu bir isim. David. David yazıyor."

Wrath homurdandı. "*Tenine* kazımış ha? Hayvan herif..."

Z kralın sözünü kesti. "O Kırıcı'yı öldüreceğim. Tanrım bana yardım et de onun kemiklerini kırayım."

Havers kesikleri inceledi, elleri hafif ve dikkatliydi. "Buralara tuz değmemesine dikkat etmeniz gerek. Yoksa izler olduğu gibi kalır."

"Harbiden mi?" Sanki yaraların nasıl kalıcı hale geldiği konusunda hiç tecrübesi yoktu.

Havers kadının üstünü örtüp ayaklarına geçti, ayaklarını ve baldırlarını inceledi. Dizlerini görmek için geceliği sıyırdı. Sonra bir bacağını tutup yana doğru çekti.

Z, Phury'yi de sürükleyerek birden öne atıldı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Havers hızla geri çektiği ellerini başının üzerine kaldırdı. "İç muayene yapmam gerek. İstismar edilmiş olması ihtimaline karşı."

Wrath hızla Z'nin önüne geçip kollarıyla onun beline sarıldı. Güneş gözlüklerinin ardında kralın bakışları yakıcıydı. "Bırak yapsın Z. Böylesi Bella için daha iyi."

Zsadist bakamadı. Kafasını Wrath'in boynuna gömüp adamın uzun siyah saçlarının arasında kayboldu. Kardeşleri kaslı vücutlarıyla onu aralarına aldılar ama temastan paniğe kapılamayacak kadar dehşet içindeydi. Gözlerini sımsıkı kapatıp derin derin nefes aldı, Phury'nin ve Wrath'in kokusu burnuna doluyordu.

Bir hışırtı sesi duydu, sanki doktor çantasının içinde bir şey arıyordu. Sonra adam eldiven takıyormuş gibi iki şaklama sesi geldi. Metalin metale değerken çıkardığı ses. Fısıltılar. Sonra... sessizlik. Hayır, tam olarak değil. Hafif sesler duyuluyordu. Sonra birkaç tıkırtı geldi.

Z kendine bütün Kırıcıların iktidarsız olduğunu hatırlattı. Bu eksikliği nasıl telafi ettiklerini ancak hayal edebiliyordu.

Dişleri zangırdayana kadar titreyerek Bella'yı düşündü.

Sekizinci Bölüm

John Matthew, Range Rover'ı kullanan Tohr'a baktı. Caldwell'in kırsal kesimlerinin içlerine doğru giderlerken Tohr dalgındı ve John, Wrath'le, yani kralla tanışmaktan korkmasına rağmen bu sessizlik onu daha çok kaygılandırıyordu. Sorunun ne olduğunu anlayamıyordu. Bella kurtarılmıştı. Şimdi güvendeydi. Öyleyse herkes mutlu olmalıydı, değil mi? Ama Tohr, John'u almak için eve geldiğinde mutfakta kollarını Wellsie'ye dolamış ve uzun süre öyle kalmıştı. Alçak sesle ve eski dilde söylediği kelimeler tıkanmış boğazından güçlükle çıkmıştı.

John olan bitenlerin detaylarını öğrenmek istiyordu ama karanlıkta ve arabanın içinde bunu öğrenmeye çalışmak zordu çünkü işaretlerle konuşması ya da yazması gerekiyordu. Ve Tohr da konuşmak ister gibi görünmüyordu.

"İşte geldik," dedi sonunda Tohr.

Keskin bir dönüşle sağdaki dar, toprak yola girdiler, John birdenbire dışarıda hiçbir şey göremediğini fark etti. Etraflarını kuşatan kasvetli ormanda tuhaf bir sis vardı, hafifçe midesini bulandıran bir kalkan gibiydi.

Aniden sislerin arasından devasa bir kapı beliriverdi,

araba ancak kayarak durabildi. Kapının ardında başka kapılar da vardı, iki kapı arasındaki alana girerlerken sığır ağılına kapatılmış bir boğa gibi hapsoluyorlardı. Tohr camını indirdi, bir intercom paneline kod girdikten sonra diğer tarafa geçmek için serbesttiler.

Tanrım, bu da ne?

Bir yeraltı tüneli. Sürekli bir inişle toprağın derinliklerine doğru yol alırlarken birkaç kapı daha belirdi, barikatlar gitgide daha zorlu hale geliyordu. En sonuncusu en büyükleriydi, tam ortasında YÜKSEK VOLTAJ yazan bir tabela olan parlak çelikten devasa bir kapıydı bu. Tohr yukarıdaki bir güvenlik kamerasına baktı, sonra bir tıkırtı sesi duyuldu. Kapının kanatları kayarak açıldı.

İlerlemeden önce John dikkatini çekmek için Tohr'un koluna hafifçe vurdu. *Kardeşlerin yaşadığı yer burası mı?* diye yavaşça işaret etti.

"Sayılır. Seni önce eğitim merkezinden geçireceğim, sonra da malikâneye gideriz." Tohr gaza bastı. "Dersler başladığında pazartesiden cumaya kadar buraya geleceksin. Otobüs seni saat dörtte bizim evin önünden alacak. Kardeşim Phury burada çalışıyor, o yüzden erken saatteki derslere o giriyor." John'un bakışını görünce Tohr açıkladı, "Yerleşkenin tamamı yeraltıyla bağlantılı. Binaları birbirine bağlayan tünellere nasıl ulaşacağını sana göstereceğim ama bunu kendine saklayacaksın. Herhangi bir yerde davetsiz bir şekilde görülen herkesin başı dertte demektir. Buralarda sınıf arkadaşlarının görülmesi hoş karşılanmaz, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Uzun zaman önceki bir geceden hatırladığı park yerine girerlerken John başını salladı. Tanrım, buraya Mary ve Bella'yla birlikte gelişinin üzerinden yüz yıl geçmişti sanki.

Tohr'la birlikte Range Rover'dan indiler. *Kiminle eğitim göreceğim?*

"Senin yaşındaki bir düzine erkekle. Hepsinin de damarlarında savaşçı kanı var, onları bu yüzden seçtik. Eğitim dönüşümünüzden sonra da, biz alana çıkmaya hazır olduğunuza karar verene dek devam edecek."

Tohr'un ardına kadar açtığı bir çift metal kapıdan geçtiler. Kapının diğer tarafında sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bir koridor vardı. Koridorda yürürlerken Tohr sınıfı, spor salonunu, ağırlık çalışma odasını ve sonra da soyunma odasını gösterdi John'a. Buzlu camdan yapılmış bir kapıya geldiklerinde durdu.

"Evde ya da alanda değilken burada takılıyorum."

John içeri girdi. Oda oldukça boş ve sıradandı. Metal masanın üstü bilgisayar malzemeleri, telefonlar ve kâğıtlarla kaplıydı. Arkadaki duvarda dosya dolapları sıralanıyordu. Oturacak sadece iki yer vardı, çöp sepetini ters çevirmeyi bir seçenek olarak kabul etmezseniz tabii. Biri köşede duran standart bir ofis sandalyesiydi. Diğer sandalye masanın arkasındaydı ve çok çirkindi: avokado yeşili deriden, köşeleri kıvrık, eski püskü ucube bir şeydi; oturma yeri bel vermişti ve *sağlam* kelimesine yeni bir anlam kazandıran bacakları vardı.

Tohr elini sandalyenin arkalığına koydu. "Wellsie'nin bunu evden attırdığına inanabiliyor musun?"

John başını salladı ve onayladı: *Evet, inanabiliyorum..*

Tohr gülümsedi ve yerden tavana kadar uzanan bir dolaba gitti. Kapısını açıp bir tuş takımına rakamlar girince dolabın arka tarafı bir geçit oluşturacak şekilde dışa doğru açıldı.

"Haydi gidiyoruz."

John önünü fazla göremese de içeri girdi.

Metal bir tüneldi burası. Üç kişinin yan yana yürüyebileceği kadar genişti ve öyle yüksekti ki Tohr'un başının üstünde bile biraz boşluk kalıyordu. Her üç metrede bir tavana yerleştirilmiş olan lambaların karanlığa fazla etki ettikleri söylenemezdi.

Bu şimdiye dek gördüğüm en havalı şey diye düşündü John yürürlerken.

Tohr'un kovboy çizmelerinin sesi pürüzsüz çelik duvarlarda yankılanıyordu, kalın sesi de öyle.

"Dinle, Wrath'le görüşme konusunda söyleyeceklerim var. Endişelenmeni istemiyorum. Ciddi ama korkulacak biri değil. Ve güneş gözlüklerini kafana takma. Hemen hemen kördür ve ışığa karşı aşırı hassastır, o yüzden de onları takması gerekiyor. Ama göremese de seni bir kitap gibi okur. Duygularını tüm açıklığıyla anlar."

Az sonra sol tarafta fazla yüksek olmayan bir merdiven göründü, merdivenin sonunda bir kapı ve yine bir tuş takımı vardı. Tohr durup John'a sonsuzluğa uzanıyormuş gibi gelen tüneli gösterdi.

"Eğer yoluna devam edersen yüz elli metre kadar sonra bekçi kulübesine varırsın."

Tohr merdivenleri çıkıp tuş takımına kodu girdi ve kapıyı açtı. Ortalığı bir barajdan salıverilen sular gibi parlak bir ışık kapladı. John yukarı baktı, içini garip bir his kaplamıştı. Hayal edemeyeceği kadar tuhaf bir ruh hali içindeydi.

"Her şey yolunda evlat." Tohr gülümseyince sert hatları biraz yumuşadı. "Burada sana zarar verecek hiçbir şey yok. Güven bana."

"Tamam, bitti," dedi Havers.

Zsadist gözlerini açtı, sadece Wrath'in gür siyah saçlarını görüyordu. "Peki o?.."

"O iyi. Zorla cinsel ilişki ya da travmaya dair bir bulgu yok." Doktor eldivenlerini çıkarıyormuş gibi bir şaklama sesi duyuldu.

Zsadist iki büklüm olunca kardeşleri onu tuttular. Sonunda kafasını kaldırdığında Havers'ın kanlı geceliği çıkarıp havluyu tekrar Bella'nın üstüne örtmüş olduğunu ve yeni bir çift eldiven taktığını gördü. Adam çantasına eğildi, ince uçlu bir makas ve cımbız çıkardı, sonra başını kaldırıp baktı.

"Şimdi gözlerini halledeceğim, tamam mı?" Z başını sallayınca doktor aletleri havaya kaldırdı. "Dikkat edin efendim. Beni ürkütürseniz bunlarla onu kör edebilirim. Anlıyor musunuz?"

"Evet. Ama canını yakma..."

"Bir şey hissetmeyecek. Söz veriyorum."

Z bu kez izledi ama bu ona sonsuzluk kadar uzun geldi. İşlemin yarısında artık ayakta duramayacağını hisseder gibi oldu. Onu Phury ve Wrath ayakta tutuyor, sabit gözlerle bakarken kafası Wrath'in geniş omzunda dinleniyordu.

"Sonuncu," diye mırıldandı Havers. "Tamam. Dikişler çıktı."

Odadaki tüm erkekler derin bir nefes aldı, doktor bile. Sonra Havers aletlerine geri dönüp eline bir tüp aldı. Bella'nın gözkapaklarına bir merhem sürdükten sonra çantasını toparladı.

Doktor ayağa kalkarken Zsadist kardeşlerinin elinden kurtulup birkaç adım attı. Wrath ve Phury onu tutmak için kollarını uzattılar.

"Yaraları ağrı verici ama şu anda hayati risk oluşturmuyor," dedi Havers. "Dokunulmamak kaydıyla yarına ya da öbür güne kadar iyileşmiş olurlar. Yetersiz beslenmiş, o yüzden beslenmeye ihtiyacı var. Bu odada kalacaksa ısıtı-

cıyı açıp onu yatağa taşımalısınız. Kendine geldiği zaman yiyecek ve içecek verilmeli. Ve bir şey daha var. İç muayenesinde..." Gözleri Wrath'le Phury arasında gidip geldi, sonra Zsadist'te karar kıldı. "Doğal yapısından kaynaklanan bir şey buldum."

Zsadist dikkatle doktora baktı. "Ne?"

Havers onu köşeye çekip usul usul konuştu.

Adam bitirdiğinde Z hiçbir şey diyemeden donup kaldı. "Emin misin?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum ama oldukça yakın."

Z yerde yatan Bella'ya baktı. *Ah, Tanrım...*

"Şimdi, sanırım evde aspirin ya da Motrin vardır."

Z bilmiyordu, asla ağrı kesici almazdı. Phury'ye baktı.

"Evet, var," dedi kardeşi.

"Öyleyse onları alsın. İşe yaramazlarsa diye size yedek olarak daha güçlü bir şey daha vereyim."

Havers tepesinde kırımızı kauçuk bir conta olan küçük bir cam şişe çıkardı ve steril paketlerde iki enjektör verdi. Küçük bir not kâğıdına bir şeyler yazıp kâğıdı ve malzemeleri Z'ye uzattı.

"Gündüz vaktiyse ve uyandığında çok ağrısı varsa ona benim talimatlarıma uyarak bu iğneden yapabilirsiniz. Az önce ona verdiğim morfinin aynısı, dozajla ilgili bilgiyi sakın atlamayın. Bir şey sormanız gerekirse ya da enjeksiyon konusunda sizi yönlendirmemi isterseniz beni arayın. İğneye gerek kalmazsa güneş battıktan sonra ben gelip yaparım." Havers Z'nin bacağına baktı. "Yaranıza bakmamı ister misiniz?"

"Onu yıkayabilir miyim?"

"Evet, elbette."

"Şimdi?"

"Evet." Havers kaşlarını çattı. "Ama efendim, bacağınız..."

Z banyoya gitti, jakuzinin musluklarını çevirip elini akan suyun altına tuttu. Yeterince ısınana kadar bekledi, sonra Bella'nın yanına döndü.

O arada doktor gitmişti ama Rhage'in kadını Mary odanın kapısında durmuş, Bella'yı görmek istiyordu. Phury ve Wrath ona bir şeyler söyleyip başlarını iki yana salladılar. Mary üzgün bir ifadeyle ayrıldı.

Kapı kapanınca Z yer yatağının yanında diz çöküp Bella'yı kucağına almaya hazırlandı.

"Dur bakalım Z." Wrath'in sesi sert çıkmıştı. "Ona ailesinin bakması gerekiyor."

Z durdu, Bella'nın balıklarını kim beslemişti? Tanrım... Bu doğru olmayabilirdi. Acı içindeyken onunla ilgilenmek için geçerli sebepleri olan insanlardan uzakta, burada alıkoymak. Ama onu buradan yollama düşüncesi dayanılır gibi değildi. Hem onu daha yeni bulmuştu...

"Onların yanına yarın gider," dedi. "Bugün ve bu gece burada kalıyor."

Wrath başını iki yana salladı. "Bu doğru değil..."

"Şu haldeyken yolculuk edebileceğini mi düşünüyorsun?" dedi Z sertçe. "Dişiyi rahat bırak. Tohr ailesini arayıp yarın akşamüzeri Bella'nın kendilerine teslim edileceğini söylesin. Şu anda banyo yapıp uyumaya ihtiyacı var."

Wrath dudaklarını sımsıkı kapamıştı. Uzun bir sessizlik oldu. "Öyleyse başka bir odaya gidiyor Z. Seninle kalmayacak."

Zsadist ayağa kalkıp kralın üzerine yürüdü, öfke dolu gözlerini gözlerine dikerek, "Onu buradan götürmeyi denesene," dedi.

"Tanrı aşkına Z," diye bağırdı Phury. "Geri bas..."

Wrath neredeyse burunları birbirine değecek kadar Z'ye doğru eğildi. "Dikkatli ol Z. Sen de gayet iyi biliyorsun ki beni tehdit edersen bir çene kırığıyla kurtulamazsın."

Evet, yazın böyle bir deneyim yaşamışlardı. Bu kadar ileri giderse eski yürütme kurallarına göre Z yasal olarak idam edilebilirdi. Kralın hayatı herkesinkinden daha önemliydi.

Ama o anda bu Z'nin umurunda bile değildi.

"Ölüm cezasına aldıracağımı mı sanıyorsun? *Yapma.*" Gözlerini kıstı. "Ama sana şunu söyleyeyim. Ne yaparsan yap, beni Yazıcı Bakire'nin huzuruna çıkarman en azından bir gününü alacak. Yani sonuçta Bella burada uyuyor olacak."

Bella'nın yanına dönüp onu elinden geldiğince dikkatli bir şekilde ve havlunun olması gereken yerde kalmasına özen göstererek kaldırdı. Wrath'e veya ikizine bakmaksızın dişiyi banyoya taşıyıp kapıyı ayağıyla kapattı.

Küvet şimdiden yarıya kadar dolmuştu, Bella'yı kucağında tutarak eğilip suyun ısısını kontrol etti. Mükemmeldi. Bella'yı suya indirip kollarını kenarlardan güç alması için iki yana açtı.

Havlu hemen ıslanıp Bella'nın vücuduna yapıştı. Z göğüslerinin tatlı kabarıklığını açıkça görüyordu, küçük göğüs kafesini, karnının düzlüğünü. Su yükseldikçe havlunun kenarları gevşeyip açılıyor, kalçalarının üstünde salınıp duruyordu.

Z'nin kalbi göğsünde deli gibi atıyor, yaralı ve kendinde değilken ona böyle baktığı için kendini zampara gibi hissediyordu. Onu gözlerinden korumayı ve hak ettiği duyarlığı göstermek amacıyla banyo köpüğü bulmak için dolaba gitti. Banyo tuzlarından başka bir şey bulamadı, onları da kesinlikle kullanmayacaktı.

Tam geri dönecekti ki lavabonun üzerindeki aynanın ne kadar büyük olduğunu fark etti. Bella'nın nasıl göründüğünü bilmesini istemiyordu çünkü olanların ne kadar azını bilirse o kadar iyiydi. Aynayı iki büyük havluyla kapatıp kalın havluların kenarlarını çerçevenin arkasına sıkıştırdı.

Bella'nın yanına döndüğünde kadın suyun içine kaymıştı ama en azından havlunun üst kısmı yerinde kalmış, hâlâ omuzlarına yapışık duruyordu. Z kadını bir kolunun altından kavrayıp yukarı çekti, sonra eline banyo lifini aldı. Boynunu ovmak istediği an kadın debelenmeye başladı, Zsadist'in üzerine sular sıçrıyordu. Bella'nın ağzından panik dolu alçak sesler dökülüyordu, Z lifi bir kenara bıraktıktan sonra bile bu sesler kesilmedi.

Onunla konuşsana aptal herif.

"Bella... Bella her şey yolunda. Gayet iyisin."

Bella sakinleşip kaşlarını çattı. Sonra yavaşça açtığı gözlerini durmadan kırpıştırmaya başladı. Ellerini göz kapaklarına götürmek istediğinde Z onları tutup kadının yüzünden çekti.

"Hayır. İlaç sürüldü. Dokunma."

Bella donup kaldı. Konuşmayı becerene kadar boğazını temizledi. "Ben... Ben neredeyim?"

Sesi bitkin ve boğuk çıkmasına rağmen Z'ye güzel geliyordu.

"Sen..." *Benimle birliktesin.* "Kardeşlik'le birliktesin. Güvendesin."

Bella'nın donuk, odaklanamayan gözleri etrafta gezinirken Z duvardaki bir düğmeye uzanıp ışıkları kıstı. Bella tam kendinde olmasa da ve merhemden dolayı doğru düzgün göremese de onu görmesini istemiyordu. Bella'nın kaygılanması gereken son şey yaraları düzgünce iyileşmezse ne olacağıydı.

Bella kollarını suya bırakıp ayaklarını küvetin zeminine dayayınca Z musluğu kapadı ve yere çömeldi. İnsanlara dokunma konusunda iyi değildi, o yüzden de Bella'nın Z'nin ellerini üzerinde istememesi onu şaşırtmamıştı. Ama lanet olsun, onu rahatlatmak için ne yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bella perişan görünüyordu, ağladıktan sonra acılarıyla uyuşmuş gibiydi.

"Güvendesin..." diye mırıldandı Zsadist, gerçi Bella'nın buna inanıp inanmadığından emin değildi. Onun yerinde kendisi olsa inanmazdı.

"Zsadist burada mı?"

Z kaşlarını çattı, buna bir anlam verememişti. "Evet, işte buradayım."

"Burada mısın?"

"Buradayım. Senin yanındayım." Beceriksizce uzanıp elini sıktı. Ama Bella elini geri çekti.

Sonra aklını yitirir gibi oldu. Bir şeyler mırıldanmaya, konuşmak ister gibi tuhaf sesler çıkarmaya ve kendini sağa sola atmaya başladı. Z başka bir havlu alıp rulo haline getirerek jakuzinin sert kenarlarına çarpmasın diye başının altına koydu.

Ona nasıl yardım edebileceğini bulmak için zihnini deli gibi zorluyordu, aklına gelen tek şey bu olduğu için bir şarkı mırıldandı. Bu Bella'yı sakinleştirmiş gibi görününce alçak sesle şarkı söylemeye başladı, Yazıcı Bakire için eski dilde söylenmiş bir ilahi seçmişti, ilahi mavi göklerden, beyaz baykuşlardan ve yeşil çimenliklerden bahsediyordu.

Bella yavaş yavaş gevşedi ve derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp başını Z'nin onun için yaptığı havlu yastığa dayadı.

Onu rahatlatabilmek için tek yapabildiği şarkı söylemekti, o da söyledi.

* * *

Phury az önce Bella'nın yattığı yer yatağına gözlerini dikerek Bella'nın üzerindeki yırtık geceliğin kendisini hasta ettiğini düşündü. Sonra bakışları sol taraftaki kafatasına kaydı. Dişi kafatası.

"Buna izin veremem," dedi Wrath banyoda akan suyun sesi kesilince.

"Z ona zarar vermez," diye mırıldandı Phury. "Ona nasıl davrandığına bir bak. Tanrım, bağlanmış bir erkek gibi davranıyor."

"Ya bu ruh hali değişirse? Bella'nın Z'nin öldürdüğü dişiler listesinde olmasını mı istiyorsun?"

"Bella'yı ondan alırsak deliye döner."

"Bu kadarı da..."

İkisi de donup kaldı. Sonra yavaşça dönüp banyo kapısına baktılar. Banyodan yumuşak, ritmik bir ses geliyordu. Sanki biri...

"Bu da neyin nesi?" diye söylendi Wrath.

Phury de inanamıyordu. "Ona şarkı söylüyor."

Uzaktan gelse bile Zsadist'in sesinin saflığı ve güzelliği çarpıcıydı. Tenor sesi her zaman böyle etkileyiciydi zaten. Şarkı söylediği o çok ender zamanlarda ağzından çıkan harikulade sesler zamanı durdurup sonsuzluğa akabilirdi.

"Tanrım..." Wrath güneş gözlüklerini alnına doğru itip gözlerini ovuşturdu. "Ona dikkat et Phury. Gözün daima üzerinde olsun."

"Her zaman öyle yapmıyor muyum zaten? Dinle, bu akşam Havers'a gitmem gerekiyor, protezim onarılır onarılmaz döneceğim. Ben dönene kadar buralara göz kulak olması için Rhage'i bırakacağım."

"Öyle yap. Dişiyi sürekli göz önünde tutmamız lazım,

anladın mı? Yüce İsa... Senin şu ikizin adama kafayı yedirir." Wrath sinirli bir şekilde odadan çıktı.

Phury tekrar yer yatağına bakıp Bella'nın orada Zsadist'in yanında yattığını hayal etti. Bu tamamıyla yanlıştı. Z sıcaklık hakkında bir halt bilmiyordu. Ve o zavallı kadın son altı haftayı buz gibi yerin üzerinde geçirmişti.

Yanında ben olmalıyım. Onu yıkayan. Sakinleştiren. Ona bakan. Benim diye düşündü şarkı sesi gelen kapıya dik dik bakarak.

Phury banyoya doğru yürüdü, inanılmaz derecede sinirlenmişti. Öfkeden göğsü ateş gibi yanıyordu. Kapının tokmağını kavradı ve o güzel tenor sesin tonunun değiştiğini duydu.

Titreyerek öylece kaldı. Öfkesi onu korkutan bir arzuya sürüklenirken alnını kapının pervazına dayadı. *Ah, Tanrım... Hayır.*

Gözlerini sımsıkı kapatıp davranışı için başka bir açıklama bulmaya çalıştı. Ama yoktu. Ve sonuçta Zsadist ve o ikizdiler.

Öyleyse aynı dişiyi istemeleri akla uygundu. Aynı dişiye bağlanmaları da.

Bir küfür savurdu.

Lanet olsun, başları beladaydı, kendi-ölünü-göm türünden hem de. Aynı kadına bağlanmış iki adam ölümcül bir birleşimdi. Bu adamların vampir olduğunu da göz önüne alınırsa durum oldukça vahim demekti. Sonuçta vampirler birer hayvandı. Yürüyüp konuşuyor, ileri derecede muhakeme yürütebiliyorlardı ama esas olarak onlar hayvandı. Yani en zeki beynin bile üstesinden gelemeyeceği bazı içgüdüleri vardı.

Neyse ki henüz tam olarak o noktada değildi. Bella'dan etkileniyor ve onu istiyordu ama henüz bağlanmış bir er-

keğin karakteristik özelliği olan aşırı sahiplik isteğine kapılmamıştı. Ve Z'den de bağlanma kokusu almamıştı, o yüzden belki de umut vardı.

Ne olursa olsun ikisi de Bella'dan uzak durmak zorundaydı. Savaşçılar çabuk ve aşırı bağlanırlardı, bu muhtemelen saldırgan yapılarından kaynaklanıyordu. O yüzden Bella'nın bir an önce ait olduğu yere, ailesinin yanına dönmesi iyi olurdu.

Phury elini kapının tokmağından çekip odadan çıktı. Bir zombi gibi alt kata inip bahçeye çıktı. Soğuk havanın zihin berraklığı vermesini istiyordu. Ama soğuğun tek yaptığı cildini germek oldu.

Tam kırmızı tütünlü bir sigara yakmak üzereyken Ford Taurus'u fark etti, Z'nin düz kontakla çalıştırıp Bella'yı eve getirdiği araba malikânenin önünde duruyordu. Bütün bu dramanın içinde unutulmuştu ve hâlâ çalışıyordu.

Evet, bahçe için istedikleri türden bir heykel değildi bu. İçinde nasıl bir takip cihazı olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Phury arabaya bindi, vitese takıp çıkışa doğru sürmeye başladı.

Dokuzuncu Bölüm

John yeraltı tünelinden dışarı adım atar atmaz parlak ışıktan gözleri kamaştı. Işığa alışınca tekrar görmeye başladı. *Aman Tanrım. Bu harika.*

Geniş lobi gökkuşağı gibi göz alıcıydı, öylesine renkliydi ki John'a retinası tüm renkleri algılayamayacak gibi geliyordu. Yeşil-kırmızı mermer sütunlardan yerdeki renkli mozaiklere, altın varaklara kadar her yer muhteşemdi.

Yüce Michelangelo, şu tavana bak.

Üç kat yüksekliğinde ve bir futbol sahası kadar büyük görünen tavan meleklerle, bulutlarla ve muhteşem atları üzerinde resmedilmiş savaşçılarla doluydu. Ve çok daha fazlasıyla... İkinci katın her yerindeki altın varaklı balkonların panelleri de benzer resimlerle süslenmişti. Bir de şatafatlı korkuluğuyla büyük merdiven vardı.

Salonun oranları mükemmeldi. Renkler nefisti. Sanat görkemliydi. Donald Trump sonradan görmeliğiyle ilgisi bile yoktu. Tarz konusunda hiçbir şey bilmeyen John bile bu gördüklerinin usta işi olduğu hissine kapılmıştı. Bu malikâneyi yaptıran ve dekore eden kişi işini iyi biliyordu ve her şeyin en iyisini alacak parası vardı: gerçek bir aristokrat.

"Güzel, değil mi? Kardeşim D burayı 1914'te yaptı." Tohr ellerini kalçalarına dayayıp etrafa göz gezdirdi, sonra çabucak boğazını temizledi. "Evet, olağanüstü bir zevki vardı. Her şeyin en iyisini isterdi."

John dikkatle Tohr'un yüzünü inceledi. Daha önce bu ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştı. Böyle kederli...

Tohr gülümsedi ve John'u omzundan tutarak yürümesi için hafifçe itti. "Bana öyle bakma. Öyle baktığında kendimi soyulmuş sosis gibi hissediyorum."

İkinci kata yöneldiler, şilte gibi yumuşacık tüylü, koyu kırmızı halıdan yürüyerek yukarı çıktılar. John yukarı çıkınca balkondan lobinin zeminindeki şekillere baktı. Mozaikler tamamen çiçek açmış bir meyve ağacının muhteşem görüntüsünü oluşturacak şekilde birleşiyordu.

"Elma törenlerimizde rol oynar," dedi Tohr. "Ya da en azından biz baktığımızda öyle yapıyorlar. Son zamanlarda pek tören düzenlediğimiz yok ama Wrath yüz yıldan sonra ilk kez kış gündönümü töreni düzenliyor."

Wellsie bunun üzerinde çalışıyor, öyle değil mi? dedi John işaretlerle.

"Evet. Lojistik kısmının çoğunu o üstleniyor. Türümüz ayinlere dönmek için sabırsızlanıyor ve zamanı da geldi aslında."

John'un ihtişamdan gözlerini alamadığını gören Tohr, "Evlat, Wrath bizi bekliyor," dedi.

John başını sallayıp onu izledi, bir tür mühürle işaretlenmiş çift kanatlı bir kapının önüne geldiler. Tohr tam kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ki pirinç tokmak döndü ve kapı açıldı. Ama kapının arkasında hiç kimse yoktu. Öyleyse nasıl açılmıştı?

John içeriye bir göz attı. İçerisi koyu maviydi ve ona bir tarih kitabındaki resimleri hatırlatmıştı. Fransız tarzıy-

dı, değil mi? Bütün bu süslü kıvrımlar ve gösterişli mobilyalar...

Birden yutkunmakta güçlük çekmeye başladı.

"Lordum," dedi Tohr başıyla selam verip öne doğru yürüyerek.

John ise kapının eşiğinde kalakalmıştı. Fransız tarzı, ona göre fazla güzel ve fazla küçük muhteşem bir masanın arkasında omuzları Tohr'unkinden bile geniş, iri yarı bir adam oturuyordu. Ortadan ikiye ayrılmış uzun siyah saçları dümdüzdü ve yüzünün sert hatları üstüne basa basa be-nim-le-uğ-raş-ma der gibiydi. Tanrım, yüzünü kaplayan güneş gözlükleri onu tamamen acımasız gösteriyordu.

"John?" dedi Tohr.

John büzülerek Tohr'un yanına gitti. Evet, bu erkekçe bir davranış değildi ama hayatında kendini hiç bu kadar küçük ve önemsiz hissetmemişti. Lanet olsun, karşılarında duran adamın gücü yanında gerçekte var olmadığına inanmak üzereydi.

Kral sandalyesinde kımıldanıp masaya doğru eğildi.

"Buraya gel evlat." Sesi alçak ve aksanlı çıkıyor, *r*'leri bir hayli uzatıyordu.

"Git hadi." Tohr kımıldamadığını görünce onu hafifçe dürttü. "Her şey yolunda."

John ayakları birbirine dolanarak beceriksizce yürüdü. Yuvarlanarak gelmiş bir kaya gibi masanın önünde aniden durdu.

Kral ayağa kalkıp yüksek bir bina gibi dikildi. Boyu iki metre, belki de daha fazla olmalıydı ve üzerindeki siyah giysiler, özellikle deriler onu daha yapılı gösteriyordu.

"Masanın arkasına gel."

John, Tohr'un hâlâ odada olduğundan emin olmak için dönüp arkasına baktı.

"Sorun yok evlat," dedi kral. "Sana zarar vermeyeceğim."

John masanın arkasına dolandı, kalbi bir fareninki kadar hızlı atıyordu. Başını kaldırıp bakınca kral kolunu uzattı. Kolunun iç kısmı, bilekten dirseğe kadar, siyah dövmelerle kaplıydı. Ve şekilleri John'un rüyalarında gördükleri gibiydi, bilekliğine yaptıkları gibi...

"Ben Wrath," dedi adam. Bir sessizlik oldu. "Elimi sıkmak ister misin evlat?"

Ah, doğru ya. John kemiklerinin kırılabileceğini düşünerek elini uzattı. Ama elleri birleştiğinde güvenilir bir sıcaklık hissetti.

"Bilekliğindeki şu isim," dedi Wrath. "Orada Tehrror yazıyor. Sana bu isimle mi yoksa John diye mi hitap etmemizi istersin?"

John panikledi ve dönüp Tohr'a baktı çünkü ne istediğini ve kralla nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu.

"Sakin ol evlat." Wrath hafifçe güldü. "Daha sonra da karar verebilirsin."

Kralın yüzü birden koridordaki bir şeye odaklanmış gibi hızla yana döndü. O anda da sert dudaklarına saygı dolu bir gülümseme yayıldı.

"Leelan," dedi nefesi kesilerek.

"Özür dilerim, geç kaldım." Dişinin alçak sesi oldukça hoştu. "Mary ve ben Bella için çok endişelendik. Ona nasıl yardım edeceğimizi bulmaya çalışıyorduk."

"Siz ikiniz bir yolunu bulursunuz. Gel de John'la tanış."

John kapıya dönüp kadına baktı...

Beyaz ışık ansızın onu kör edip gördüğü her şeyi yok etti. Halojen ışına maruz kalmak gibiydi. Gözlerini kırptı, kırptı, kırptı... Ve sonra sonsuz hiçlikten kadını tekrar gördü. Siyah saçlıydı, gözleri ona sevdiği birini hatırlatı-

yordu... Hayır, hatırlatmıyordu... Bunlar onun gözleriydi... Ne? Onun *neyi?*

John olduğu yerde sallandı. Uzaktan gelen sesler duyuyordu.

İçinde, göğsünde, kalbinin attığı yerin derinliklerinde bir şeyin parçalandığını hissetti, sanki ikiye bölünmüştü. Onu kaybediyordu... Siyah saçlı kadını kaybediyordu...

Ağzının kocaman açıldığını, konuşmaya çalışır gibi hareket ettiğini hissetti ama o anda küçük vücudu spazmlarla kasılmaya başladı, ayaklarından kaldırılıp fırlatılmış gibi yere yığıldı.

Zsadist Bella'yı küvetten çıkarma vaktinin geldiğini anladı çünkü neredeyse bir saattir küvetteydi ve derisi buruş buruş olmuştu.

Kahretsin... Üzerindeki havluyla onu buradan çıkarmak zor olacaktı.

Çekinerek uzanıp havluyu çekti.

Başını hemen başka tarafa çevirerek ıslak havluyu yere fırlatıp önceden küvetin yanına koyduğu kuru havluyu aldı. Dişlerini sıkarak eğilip kollarını suya soktu ve kadının vücuduna uzandı. Gözleri Bella'nın göğüslerine takıldı.

Ah, Tanrım... Mükemmeldiler. Kaymak gibi beyazdılar, küçük uçları pespembeydi. Su dalgacıklar halinde minik öpücükler kondurarak göğüs uçlarını pırıl pırıl parlatıyordu.

Gözlerini sımsıkı kapadı, kollarını küvetten çekip yere çöktü. Tekrar denemeye hazır olduğunda karşısındaki duvara odaklandı ve küvetin üzerine eğildi... Ama kalçasında ani bir sancı hissetti. Şaşkınlıkla aşağı doğru baktı.

Pantolonunda bir şişkinlik vardı. *Şey* kaskatı olmuş,

eşofmanının önü dışarıya doğru çıkıntı yapmıştı. Anlaşılan eğildiğinde aleti küvetin kenarında ezilmişti ve duyduğu acının sebebi buydu.

Küfrederek bileğinin iç kısmıyla *şey*i ittirdi, onun bu dolgun ağırlığından, eşofmanının içinde kıvrılmasına sebep olan aşırı uzunluğundan ve kendisini uğraştırmasından nefret ediyordu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın aleti tam olarak düzgün hale getiremedi, en azından elini içeri sokmadan yapamadı ki onu da kesinlikle yapmayacaktı. Sonunda pes etti ve ereksiyon halindeki penisini bükülüp acısın diye kendi haline bıraktı.

Piç hak ettiği cezayı bulmuştu.

Zsadist derin bir soluk aldı, kollarını suya daldırıp Bella'nın vücudunun altından geçirdi. Onu kaldırıp sudan çıkarırken ne kadar hafif olduğuna bir kez daha şaşırdı, sonra kalçasını kullanarak ve bir elini köprücük kemiğine koyarak onu mermer duvara dayadı. Jakuzinin kenarına bıraktığı havluyu aldı ama havluyu Bella'ya sarmadan önce gözleri dişinin karnındaki harflere kaydı.

Göğsünde tuhaf bir sarsıntı oldu, bir ağırlık... Hayır, bu aşağı iniyormuş gibi bir histi, düşüyormuş gibi oysa aynı yerde duruyordu. Afallamıştı. Öfkeyi ya da duygusuzluğu alt eden bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kendisini şey gibi hissediyordu... üzgün?

Her neyse. Bella'nın tüyleri diken diken olmuştu. Şimdi kendisiyle uğraşmanın zamanı değildi.

Bella'yı sarmalayıp yatağa taşıdı. Yorganı kenara itip sırtüstü yatırdı ve ıslak havluyu çekip aldı. Üstüne örtüler ve battaniyeler örterken gözüne yine karnı ilişti.

O tuhaf devrilme hissi geri gelmiş, sanki kalbi karnında bir gondol gezisine çıkmıştı. Ya da uyluklarında.

Bella'yı sarmaladıktan sonra ısıtıcıyı ayarlamaya gitti.

Isıtıcının kadranındaki numaralara ve anlamadığı yazılara baktı, düğmeyi nereye çevireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Küçük ibreyi iyice sola çevirip tam ortada bir yere getirdi ama ne yaptığından kesinlikle emin değildi.

Yazı masasına bir göz attı. İki şırınga ve içinde morfin olan küçük cam şişe Havers'ın bıraktığı yerde duruyordu. Z gidip iğnelerden birini, ilacı ve dozaj talimatını aldı, odadan çıkmadan önce bir an durdu. Bella yatakta çok sakin yatıyordu, bütün o yastıkların içinde küçücük görünüyordu.

Z onu yerin içindeki o boruda hayal etti. Korkmuş. Acı içinde. Üşümüş. Sonra ona bunu yapan Kırıcı'yı düşündü, Bella çırpınıp bağırırken üzerine çullandığını.

Z bu kez ne hissettiğini biliyordu.

İntikam. Buz gibi bir intikam. Sonsuzluğa uzanan bir intikam.

Onuncu Bölüm

John düştüğü yerde kendine geldiğinde Tohr yanındaydı, Wrath de gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Siyah saçlı kadın neredeydi? Aceleyle doğrulmaya çalıştı ama kuvvetli eller ona engel oldu.

"Biraz daha sakinleş adamım," dedi Tohr.

John boynunu uzatıp bakınca kadını gördü, kapının yanında duran kadın endişeli görünüyordu. Onu gördüğü anda beynindeki her bir nöron alev aldı ve beyaz ışık geri geldi. Titremeye ve yattığı yerde çırpınmaya başladı.

"Kahretsin, yine başladı," diye mırıldandı Tohr, kasılmaları kontrol altına almaya çalışarak John'un vücudunu bastırıyordu.

John yere bastırıldığını hissedince gerilerek bir elini siyah saçlı kadına doğru uzattı.

"Ne istiyorsun evlat?" Üzerine eğilmiş Tohr'un sesi parazitli radyo istasyonundan çıkar gibi bir gelip bir gidiyordu. "Ne istiyorsan getirelim..."

Kadın...

"Onun yanına git *leelan*," dedi Wrath. "Elini tut."

Siyah saçlı kadın John'un yanına geldi ve avuçları birbirine değdiği anda her şey karardı.

John tekrar kendine geldiğinde Tohr konuşuyordu. "...yine de onu Havers'a götüreceğim. Hey evlat. Geri döndün."

John doğruldu, kafası sersem gibiydi. Bilincini korumasına yardımcı olacakmış gibi elini yüzüne götürdü ve kapıya doğru baktı. Kadın neredeydi? Bir şey yapması gerekiyordu ama... ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Yine de bir şey vardı. Kadınla ilgili bir şey...

Delirmiş gibi işaret diliyle bir şeyler anlatmaya başladı.

"O gitti evlat," dedi Wrath. "Neler olduğuna dair bir fikir edinene kadar sizi birbirinizden uzak tutacağız."

John Tohr'a bakıp işaret diliyle yavaş yavaş bir şey söyledi. Tohr çevirdi. "Ona göz kulak olması gerektiğini söylüyor."

Wrath hafifçe güldü. "Sanırım bunu ben halledebilirim evlat. O benim eşim, *shellan*'ım, senin de kraliçen."

Her nasılsa John bunu duyunca rahatladı ve yavaş yavaş normale dönmeye başladı. On beş dakika sonra da ayağa kalktı.

Wrath sert bir bakışıyla Tohr'u olduğu yere çiviledi. "Seninle strateji konuşmak istiyorum, o yüzden kalman gerek. Phury bugün kliniğe gidecek. Oğlanı da yanında götürebilir."

Tohr tereddüt ederek John'a baktı. "Senin için sorun olur mu evlat? Kardeşim iyi bir adamdır. Her açıdan."

John başını salladı. Ayılıp bayılarak zaten yeteri kadar sorun yaratmıştı. Bu kadar gösteri yeterdi, artık sevimli davranacaktı.

Tanrım, o kadınla ilgili sorun neydi? Şimdi gitmiş olduğu için meselenin ne olduğunu hatırlamıyordu. Hatta kadının yüzünü bile hatırlamıyordu. Sanki bir anlığına bellek yitimi yaşamıştı.

"Seni kardeşimin odasına götüreyim."

John elini Tohr'un koluna koydu. İşaret dilindeki konuşması bitince Wrath'e baktı.

Tohr gülümsedi. "John seninle tanışmaktan onur duyduğunu söylüyor."

"Ben de tanıştığımıza sevindim evlat." Kral masasına dönüp oturdu. "Unutmadan Tohr, geri gelirken Vishous'u da yanında getir."

"Elbette."

O, Taurus'un yan tarafına öyle bir tekme attı ki çizmesi karoserde bir göçük oluşturdu.

Lanet olası araba yolun tenha bir yerinde bırakılmıştı. 14. Karayolu'nun gelişigüzel bir yerinde, merkezden kırk kilometre uzakta terk edilmişti.

Arabayı bulmak için U'nun bilgisayarının başında bir saat geçirmişti çünkü kim bilir hangi sebepten takip cihazının sinyali kesilmişti. Lanet olası aktarıcı nihayet ekranda belirdiğinde Taurus hızla yol alıyordu. Eğer O'ya yardım eden biri olsaydı onu bilgisayarın başında bırakıp kamyona atlayarak arabanın peşine düşebilirdi. Ama U kent merkezinde avlanmaya gitmişti ve onu veya başka birini devriyeden alıkoymak çok fazla dikkat çekerdi.

O'nun başı zaten beladaydı... Cep telefonu sekiz yüzüncü defa çalarken bela yine dönmüştü. Yaklaşık yirmi dakika önce telefonu çalmaya başlamıştı ve o zamandan beri de aralıksız çalıyordu. Deri ceketinden Nokia'yı çıkardı. Özel numaradan aranıyordu. Muhtemelen U'ydu ya da daha kötüsü Bay X'ti.

Merkezin yandığı şimdiye kadar duyulmuştu muhakkak.

Telefon susunca U'yu aradı. Açılır açılmaz da, "Beni mi aradın sen?" diye sordu.

"Tanrım, orada neler oldu? Bay X merkezin yok olduğunu söyledi!"

"Neler olduğunu bilmiyorum."

"Ama sen oradaydın, değil mi? Oraya gideceğini söylemiştin."

"Bunu Bay X'e söyledin mi?"

"Evet. Dinle, kendine dikkat etsen iyi olur. Kırıcıbaşı çok öfkeli ve seni arıyor."

O, Taurus'un soğuk kaportasına yaslandı. *Kahretsin.* Bunun için zamanı yoktu. Karısı ondan uzakta bir yerlerdeydi, nefes alıyordu ya da gömülmüştü ama her ne durumda olursa olsun onu geri alması gerekiyordu. Öyleyse onu kaçıran, yüzünde yara izi olan Kardeş'in peşine düşmek ve o çirkin piçi toprağın altına sokmak zorundaydı.

"O? Orada mısın?"

Lanet olsun... Belki de her şeyi kendisinin de patlamada öldüğüne inandıracak şekilde ayarlaması gerekirdi. Kamyonu orada bırakıp ormanın içinden yürüyüp gidebilirdi. Evet ama sonra ne olacaktı? Parasız ve arabasız kalacak ve şu yaralı yüzlü herifin peşine düşerken Kardeşlik'e karşı kendisine yardım edecek kimse olmayacaktı. O zaman kaçak bir Kırıcı olurdu, yani biri ölmeyip de ortadan kaybolduğunu anlarsa tüm Cemaat bir köpek gibi peşine düşerdi.

"O?"

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Oraya gittiğimde her şey küle dönmüştü."

"Bay X orayı senin kundakladığını düşünüyor."

"Tabii ki öyle düşünür. Yakmak için bir sebebim olmasa da öyle düşünmek işine geliyor. Dinle, seni sonra ararım."

Telefonu kapatıp ceketinin içine soktu. Sonra aleti geri çıkarıp tamamen kapadı.

Yüzünü ovuştururken hiçbir şey hissetmedi ama bunun sebebi soğuk değildi.

Adamım, boka batmıştı. Bay X'in o kül yığını için birini suçlaması gerekecekti ve o kişi de kendisi olacaktı. Öldürülmese bile çok ağır bir ceza alacaktı. Tanrı biliyor ya son ceza alışında neredeyse Omega'nın altında ölüyordu. *Lanet olsun...* Ne yapabilirdi?

Çözüm yolunu bulduğunda tüm vücudu ürperdi. Ama içindeki taktik uzmanı halinden memnundu.

İlk adım Bay X onu bulmadan Cemaat'in nöbet listesine ulaşmaktı. Bu da internet bağlantısına ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Demek ki U'nun yanına dönecekti.

John, Wrath'in çalışma odasından çıkmış koridorda Tohr'a yapışmış gibi yürüyordu. Balkonun karşısında yaklaşık dokuz metre arayla sıralanmış kapılar uzanıyor, yapı bu haliyle oteli andırıyordu. Burada kaç kişi yaşıyordu acaba?

Tohr durup kapılardan birini çaldı. Cevap gelmeyince tekrar çalıp, "Phury, adamım, bir saniyen var mı?" diye seslendi.

Arkalarından boğuk bir ses geldi: "Beni mi arıyorsun?"

Oldukça hoş saçlı bir adam koridordan onlara doğru geliyordu. Rengârenk saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. John'a gülümsedi, sonra Tohr'a baktı.

"Selam kardeşim," dedi Tohr. Adam kapıyı açarken ikisi eski dilde bir şeyler konuştular.

John odaya baktı. Oymalı başlığına yastıklar dizilmiş, cibinlikli, kocaman bir antika yatak gördü. İçerisi süslü eşyalarla doluydu ve Starbucks gibi kokuyordu.

Renkli saçlı adam tekrar İngilizce konuşmaya başlayıp gülümseyerek John'a baktı. "John, ben Phury. Sanırım bu akşam ikimiz de doktora gidiyoruz."

Tohr elini John'un omzuna koydu. "Öyleyse sonra görüşürüz, tamam mı? Telefon numaram sende var. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj atarsın."

John başını sallayıp Tohr'un uzun adımlarla gidişini izledi. Bu geniş omuzların uzaklaşması kendini yalnız hissetmesine neden olmuştu.

En azından Phury sessizce şöyle diyene kadar: "Endişelenme. Asla çok uzağa gitmez, ayrıca ben sana iyi bakarım."

John başını kaldırıp bu parlak sarı gözlere baktı. Vay canına... Bu gözler saka kuşu rengindeydi. Biraz sakinleşince bu ismi bir yerden hatırladığını fark etti. Phury... Bazı dersleri verecek olan adamdı bu.

Güzel diye düşündü John.

"İçeri gelsene. Ben de işlerimi halletmiş dönüyordum."

John adımını eşikten içeri atınca kahve kokusu daha da arttı.

"Daha önce Havers'a hiç gittin mi?"

John başını ki yana salladı, sonra pencerenin önündeki koltuğu gördü. Gidip koltuğa oturdu.

"Pekâlâ, bu konuda endişelenme. Tedavin için ne gerekiyorsa yapacağız. Kan bağlarını araştıracaklar sanırım, öyle değil mi?"

John başını salladı. Tohr kan alınacağını ve muayene olacağını söylemişti. Wrath'in ofisinde yaşadığı kendinden geçme, düşme ve titremeler düşünüldüğünde galiba ikisi de iyi fikirdi.

Not defterini çıkardı ve *Sen neden doktora gidiyorsun?* yazdı.

Phury gelip yazıya baktı. Koca vücudunun çevik bir hareketiyle çizmelerinden birini sandalyenin kenarına dayadı. Deri pantolonunu hafifçe yukarı sıyırırken John bakmak için eğildi.

Aman Tanrım... Bacağının alt tarafı bir dizi çubuk ve cıvatadan oluşuyordu.

John parlak metale dokunmak için elini uzattı, sonra Phury'ye baktı. Phury gülümseyene kadar bir elini boğazına götürdüğünün farkına varmamıştı.

"Evet, bir parçanı kaybetmenin ne demek olduğunu iyi biliyorum."

John yapay bacağa tekrar bir göz atıp başını kaldırdı.

"Nasıl mı oldu?" John başını sallayınca Phury bir an duraksadı, sonra, "Onu vurdum," dedi.

Birden kapı açıldı ve sert bir erkek sesi odaya doldu. "Sormak istediğim..."

Sözler yarıda kesilirken John gözlerini kapıya çevirip oturduğu koltukta büzüldü.

Kapıda duran adamın yüzünde bir yara izi vardı, yüzünün tam ortasından aşağı inen bir yarık hatlarını çarpıtıyordu. Ama John'un gözden kaybolmak ister gibi sinmesinin nedeni bu değildi. Bu mahvolmuş surattaki siyah gözler terk edilmiş bir evdeki gölgeler gibi size zarar verebilecek şeylerle doluydu.

Üstüne üstlük adamın pantolonunda ve sol çizmesinde kan vardı.

O korkunç gözler kısıldı ve âdeta soğuk hava esmiş gibi John'un yüzüne çarptı. "Neye bakıyorsun sen?"

Phury bacağını sandalyeden indirdi. "Z..."

"Sana bir soru sordum *ufaklık*."

John not defterine atıldı. Hızlı hızlı yazıp sayfayı adama gösterdi ama her nasılsa durum daha da kötüleşti.

O deforme olmuş üst dudak kıvrıldı ve kocaman köpekdişleri açığa çıktı. "Peki evlat, keyfin bilir."

"Geri bas Z," diye araya girdi Phury. "O konuşamıyor." Kâğıdı kendisine doğru çevirdi. "Senden özür diliyor."

"Hiç mi konuşamıyorsun?"

John başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, ben de okuyamıyorum. İkimiz de lanet olası talihsizleriz, sen ve ben."

John Bic kalemiyle çabucak bir şeyler karaladı. Yazdığını Phury'ye gösterirken siyah gözlü adam kaşlarını çattı. "Çocuk ne yazdı?"

"Sorun olmadığını söylüyor. İyi bir dinleyicidir. Konuşabilirsin."

O ruhsuz gözler yana kaydı. "Söyleyecek bir şeyim yok. Şimdi, şu lanet ısıtıcıyı kaça ayarlayacağım?"

"Yetmiş dereceye." Phury odanın karşı tarafına yürüdü. "Kadranı şuraya getireceksin. Gördün mü?"

"Yeterince çevirmemişim."

"Ve alttaki şu anahtarın tamamen sağa çevrili olduğundan emin ol. Yoksa sıcaklığı kaça ayarlarsan ayarla ısıtmaz."

"Peki... Tamam. Şunda ne yazdığını da söyler misin?"

Phury Z'nin elindeki kâğıt parçasına baktı. "İğne için dozaj talimatı."

"Bak sen. Bana nasıl yapacağımı söyle."

"Bella rahatsız mı?"

"Şu anda değil ama bunu benim için doldurmanı ve ne yapacağımı söylemeni istiyorum. Havers zamanında gelemezse diye bir dozun vurulmaya hazır olması gerek."

Phury şişeyi alıp iğneyi ambalajından çıkardı. "Tamam."

"Düzgün yap." Phury'nin şırıngayla işi bittiğinde ucunu tekrar kapattı, ikisi bir süre eski dilde konuştular. Sonra yüzünde yara izi olan adam, "Dışarıda ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Belki bir saat."

"O zaman önce bana bir iyilik yap. Bella'yı getirdiğim şu arabayı kaybet."

"O işi çoktan hallettim."

Yara izli adam başını salladı, sonra kapıyı çarparak gitti.

Phury ellerini kalçasına koyup gözlerini yere dikti. Sonra çalışma masasında duran maun kutuya gidip esrarlı sigaraya benzeyen bir şey çıkardı. Sarma sigarayı başparmağıyla işaretparmağının arasında tutup yakarak derin bir nefes çekti, dumanı içinde tutarak gözlerini kapattı. Dumanı saldığında kavrulmuş kahve çekirdeğiyle sıcak çikolata karışımı bir koku geldi. Nefisti.

John kasları gevşerken bunun ne olduğunu merak etti. Kesinlikle marihuana değildi. Ama sadece sigara da değildi.

O kim? diye yazdı John, sonra da Phury'ye gösterdi.

"Zsadist. İkizim." John'un ağzı açılınca Phury hafifçe güldü. "Evet biliyorum, birbirimize fazla benzemiyoruz. En azından artık benzemiyoruz. Dinle, Zsadist biraz alıngandır o yüzden onunla arana biraz mesafe koymak isteyebilirsin."

Yok canım diye geçirdi içinden John.

Phury omzuna bir kılıf geçirip bir tarafına silah, diğer tarafına da siyah bir hançer koydu. Gömme dolaba gidip siyah deriden bir gemici ceketi giymiş olarak geri döndü.

Esrarlı sigarayı ya da her neyse onu yatağın yanındaki gümüş kül tablasına koydu. "Tamam, hadi gidelim."

On Birinci Bölüm

Z sadist sessizce odasına süzüldü. Isıtıcıyı ayarladıktan ve ilacı masanın üzerine koyduktan sonra yatağın yanına gidip duvarın karanlık bir yerine yaslandı. Orada durmuş beklerken zaman durmuş gibiydi, Bella'nın nefes aldığından emin olmak için üzerindeki örtülerin yavaşça yükselip alçalışını izliyordu. Dakikaların birikerek saatleri oluşturduğunu hissedebiliyordu ama bacakları uyuşsa bile yerinden kımıldayamıyordu.

Mum ışığında Bella'nın gözlerinin önünde iyileştiğini görebiliyordu. Bu bir mucizeydi, yaralar yüzünden siliniyor, gözlerinin etrafındaki şişlikler iniyor, kesikler kayboluyordu. Derin uyku sayesinde vücudu uğradığı zarardan kurtuluyor, güzelliği tekrar ortaya çıkıyordu, Z son derece minnettardı. Bella'nın yaşadığı kibarlar çevresinde kusurlu bir kadın dışlanırdı. Aristokratlar böyleydi.

İkizinin bozulmamış, yakışıklı yüzünü gözünün önüne getirdi ve Bella'yla ilgilenmesi gereken kişinin Phury olduğunu anladı. Phury mükemmel bir kurtarıcı olurdu, ayrıca Bella'ya düşkün olduğu da ortadaydı. Dahası Bella uyandığında öyle bir erkek görmeyi tercih ederdi. Her dişi isterdi bunu.

Öyleyse neden onu kucağına alıp Phury'nin yatağına götürmüyordu? Hemen şimdi.

Ama kımıldayamadı. Kendisinin asla kullanmadığı yastıklarda, asla kendisi için kıvırmadığı örtülerin arasında yatan Bella'ya bakarken geçmişi hatırladı...

Kölenin bir esir olarak uyanışının üzerinden aylar geçmişti. Bu süre içinde ona yapılmadık kalmamıştı ve istismarlar öngörülebilir bir düzen içinde ilerliyordu.

Sahibe, kölenin mahrem yerlerinden büyülenmiş ve gözdesi erkeklere de gösterme gereği duymuştu. Bu yabancıları hücreye getirir, merhemi çıkarır ve kıymetli bir atmışçasına köleyle hava atardı. Köle, kadının bunu diğerleri kendilerini güvensiz hissetsin diye yaptığını biliyordu çünkü erkekler hayretle başlarını iki yana sallarlarken kadının gözlerindeki zevki görebiliyordu.

Kaçınılmaz tecavüz başladığında köle kendisini etinden kemiğinden ayırmak için elinden geleni yapıyordu. Havaya yükselebildiği zamanlarda katlanmak çok daha kolaydı, bir bulut halinde gittikçe daha yükseğe çıkarak tavana ulaşırdı. Eğer şanslıysa tamamıyla dönüşür, sadece havada süzülerek onları yukarıdan izler, bir başkasının aşağılanmasına, acısına ve küçülmesine şahit olma oyunu oynardı. Ama bu her zaman işe yaramazdı. Bazen kendinden uzaklaşamaz ve dayanmak zorunda kalırdı.

Sahibe her zaman merhem kullanmak zorunda kalırdı ve son zamanlarda köle ilginç bir şey fark etmişti: vücuduna hapsolduğu ve kendisine yapılan her şeyi canlı yaşadığı zaman sesler ve kokular fareler gibi beynini oyarken bile belinin alt tarafında tuhaf bir hissizlik vardı. Orada hissettiği her şey bir yankı etkisi yaratıyordu, vücudunun geri kalanından uzaklaştırılan bir şey gibi. Bu tuhaftı ama köle minnettardı. Her çeşit uyuşma iyiydi.

Yalnız bırakıldığında dönüşümden geçmiş devasa kaslarını ve kemiklerini kontrol etmeyi öğrenmeye çalışıyordu. Öğrendi de, pek çok kez muhafızlara saldırdı, bu saldırgan tavrından hiç de pişmanlık duymadı. Kendisini seyreden ve böyle iğrenç görevleri olan bu erkekleri tanıyormuş gibi hissetmiyordu artık: ona rüyalarından hatırlıyormuş gibi gelen yüzleri, kıymetini bilemediği o eski sefil hayatından kalan bulanık birer hatıradan başka bir şey değildi.

Etrafına saldırdığı her sefer saatlerce dayak yedi – gerçi yalnızca avuçlarına ve ayak tabanlarına vuruyorlardı çünkü Sahibe görünüşünün bozulmasını istemiyordu. Saldırganlığının sonucu olarak şimdi vardiyayla değişen bir savaşçı ekibi tarafından gözetim altında tutuluyordu, hepsi de hücreye girerlerken zincirli zırh giyiyorlardı. Ayrıca şimdi zincirleri dışarıdan açılabilen bir yatağı vardı, böylece yatak kullanıldıktan sonra gardiyanlar köleyi serbest bırakmak için hayatlarını tehlikeye atmak zorunda kalmıyorlardı. Sahibe gelmek istediği zaman da yiyecekle ya da kapıdaki delikten atılan oklarla uyuşturuluyordu.

Günler yavaş geçiyordu. Bütün dikkatini muhafızların zaafını bulmaya ve kendini elinden geldiğince ahlaksızlıktan soyutlamaya öylesine vermişti ki artık neredeyse ölü gibiydi. O kadar ölü gibiydi ki Sahibe'nin altından kalktığında bile bir daha asla gerçekten yaşamayacaktı.

Köle hücresinde yemek yiyor, muhafızların kapıyı bir daha açacağı zaman için gücünü korumaya çalışıyordu. Birden kapıdaki kaydırma panelin yana çekildiğini ve içi boş bir borunun içeri uzatıldığını gördü. Oturduğu yerden fırladı, gerçi saklanacak bir yer de yoktu. İlk acıyı boynunda hissetti. Oku olabildiğince çabuk saplandığı yerden çıkardı ama bir okla daha vuruldu, sonra bir tanesiyle daha, ta ki vücudu ağırlaşana kadar.

Yatakta zincirlenmiş olarak uyandı.

Sahibe hemen yanında oturuyordu, başı öne eğikti, saçları yüzünü kapatıyordu. Kölenin kendine geldiğini anlamış gibi gözlerini ona çevirdi.

"Ben evlendim."

Ah, *Fade*'deki tatlı Bakire... *Bunlar duymaya can attığı sözlerdi. Artık özgür olacaktı çünkü kadının bir hellren'i varsa kan esirine ihtiyacı yok demekti. Mutfaktaki işine geri dönebilirdi...*

Gözünde değersiz bir kadın olduğu halde köle onunla saygılı bir şekilde konuşmak için kendini zorladı. "Sahibe, beni serbest bırakacak mısınız?"

Kadın cevap vermedi.

"Lütfen, bırakın gideyim," dedi pürüzlü bir sesle. Yaşadıkları düşünülürse özgür kalma olasılığı uğruna gururundan vazgeçmesi basit bir fedakârlıktı. "Size yalvarıyorum Sahibe. Beni bu hapisten çıkarın."

Kadın köleye baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Yapamayacağımı anladım... Seni tutmam gerekiyor. Seni tutmak zorundayım."

Köle debelenmeye başladı ve zincirlere asıldıkça kadının yüzünde bir şehvet ifadesi belirdi.

"Muhteşemsin," dedi bacaklarının arasına dokunmak için elini uzatarak. Yüzü arzu doluydu... neredeyse tapınıyor gibiydi. "Senin gibi erkek görmedim. Keşke bu kadar alt tabakadan olmasaydın, seni kendime eş olarak alırdım."

Kadının kolunun yavaşça yukarı aşağı hareket ettiğini görüyordu, çok ilgisini çeken o etten urganla oynuyor olsa gerekti. Neyse ki bir şey hissetmiyordu.

"Bırak gideyim..."

"Merhem olmadan sertleşmiyorsun," dedi üzgün bir sesle. "Ve asla orgazm olmuyorsun. Neden peki?"

Şimdi daha sert okşuyordu, köle kadının dokunduğu yerinde yanma hissetmeye başladı. Gözleri hayal kırıklığının verdiği kederle karardı.

"Neden? Neden beni istemiyorsun?" Köle sessiz kalınca kadın aletini birden hızla çekti. "Güzel bir kadınım."

"Yalnızca diğerleri için," dedi köle, kendini tutamamıştı.

Kadının nefesi kesildi, sanki köle elleriyle boğazını sıkmıştı. Sonra gözleri kölenin karnına, oradan göğsüne ve yüzüne kaydı. Bu gözler hâlâ yaşlarla parıldıyordu ama şimdi öfkeyle dolmuşlardı.

Sahibe yataktan kalkıp gözlerini köleye dikti. Sonra ona avucunu acıtacak kadar sert bir tokat attı. Köle kan tükürürken dişlerinden birini de tükürüp tükürmediğinden emin olamadı.

Kadının delici bakışları gözlerine dikilince köle kesinlikle öldürüleceğini düşündü ve üzerine bir sakinlik çöktü. En azından o zaman çektikleri bir son bulurdu. Ölüm... ölüm muhteşem olurdu.

Kadın ansızın ne düşündüğünü anlamış gibi ona gülümsedi, sanki içine girip düşüncelerini çekip almış, vücudunu çaldığı gibi düşüncelerini de çalmıştı.

"Hayır, seni Fade'ye göndermeyeceğim."

Eğilip kölenin göğüs uçlarından birini öptü, sonra emmeye başladı. Eli kaburgalarına, oradan da karnına kaydı.

Diliyle kölenin göğüs ucunu yalamaya devam ederken, "Zayıflıyorsun. Beslenmen gerek, değil mi?" diye sordu.

Öpüp emerek vücudunda daha aşağılara inmeye başladı. Sonra her şey çabucak oluverdi. Merhem. Kadının çıkıp üzerine oturuşu. Vücutlarının o iğrenç birleşmesi.

Gözlerini kapatıp başını çevirince kadın bir tokat attı... Sonra bir tane daha... Ve pek çok kereler. Ama köle ona bakmayı reddetti, kadın kölenin yüzünü çevirebilecek ka-

dar güçlü değildi, kulağının birinden tutup çekse bile.

Köle gözlerine bakmayı reddettikçe kadın daha yüksek sesle ağlayıp üzerinde daha sert şekilde gidip geliyordu. Sonunda bittiğinde kadın hücreden hızla ayrıldı, çok geçmeden de zincirler açıldı.

Köle tek kolu üzerine dayanıp ağzını sildi. Eline bulaşan kana bakınca hâlâ kırmızı olduğunu görüp şaşırdı. Kendini öyle kirli hissediyordu ki kahverengiye benzer bir renk görseydi şaşırmazdı.

Yatakta yuvarlandı, yediği oklardan dolayı hâlâ sersem gibiydi, her zaman oturduğu köşeye gitti. Sırtını duvarların birleştiği yere verip oturdu, dizlerini göğsüne çekti, böylece topukları mahrem yerlerini sıkıştırıyordu.

Az sonra dışarıdan itiş kakış sesleri duydu, muhafızlar ufak tefek bir kadını hücrenin içine ittiler. Kadın yere yığıldı ama kapı kapanırken fırlayıp kapıya atıldı.

"Neden?" diye bağırdı. "Neden cezalandırılıyorum?"

Köle ne yapacağını bilemeden ayağa kalktı. Tutsaklığının başladığı günden beri Sahibe'den başka dişi görmemişti. Bu kadın hizmetçilerden biriydi. Onu hatırlıyordu...

Dişinin kokusunu alınca içindeki kan açlığı arttı. Sahibe'nin yaptığı onca şeyden sonra onu kanını içebileceği biri olarak göremiyordu ama bu ufacık kadın farklıydı. Birden susuzluktan öldüğünü fark etti, vücudu haykırarak ihtiyacı olan şeyi istiyordu. Sendeleyerek hizmetçiye doğru yaklaştı, içgüdüsünden başka hiçbir şey hissetmiyordu o anda.

Kadın kapıyı yumrukluyordu ama sonra yalnız olmadığının farkına vardı. Arkasına dönüp de kimin yanına kapatıldığını görünce çığlık atmaya başladı.

Kan içme dürtüsü köleyi tamamen ele geçirmişti ama kadından uzak durmak için kendini zorladı ve güçlükle

oturduğu yere geri döndü. Yere çömelip kollarını titreyen çıplak vücuduna dolayarak sakinleşmeye çalıştı. Yüzünü duvara çevirip nefes almayı denedi... Sonra da bir hayvana dönüştüğünü düşünerek ağlamaya başladı.

Bir süre sonra kadın bağırmayı kesti, biraz daha geçince, "Sen gerçekten osun, değil mi? Mutfakta çalışan çocuk. Biraları götüren," dedi.

Köle kadına bakmadan başını salladı.

"Buraya kapatıldığını duymuştum ama ben... diğerlerinin söylediği gibi dönüşümün sırasında öldüğüne inanıyordum." Bir sessizlik oldu. "Çok iri yarısın. Bir savaşçı gibi. Neden peki?"

Kölenin hiçbir fikri yoktu. Nasıl göründüğünü bile bilmiyordu, hücrede ayna yoktu.

Kadın ihtiyatla köleye yaklaştı. Köle kafasını kaldırıp baktığında kadın onun dövme bantlarına bakıyordu.

"Sahi, sana burada ne yaptılar?" diye sordu fısıltıyla. "Diyorlar ki... burada kalan erkeğe korkunç şeyler yapılmış."

Köle cevap vermeyince kadın onun yanına oturup yavaşça koluna dokundu. Bu temastan ürken köle kendini geri çekti, sonra da bu dokunuşun kendisini yatıştırdığını fark etti.

"Seni beslemek için buradayım, değil mi? Buraya getirilmemin sebebi bu." Sonra kölenin elini tutup bileğini avucuna koydu. "Kan içmen gerekiyor."

O zaman köle ağlamaya başladı, kadının cömertliğinden, sevecenliğinden, nazik elinin omzunu okşayışından ağladı... Hoş karşıladığı tek dokunuştu bu... ilelebet.

Sonunda kadın bileğini kölenin ağzına bastırdı. Köpekdişleri uzadığı ve içi gittiği halde hiçbir şey yapmadı, kadının narin tenini öptü ve geri itti. Ondan sürekli zorla

alınan bir şeyi kadından nasıl isteyebilirdi ki? Kadın kanını teklif ediyordu ama bunu yapmak zorunda bırakılmıştı, o da kendisi gibi Sahibe'nin tutsağıydı.

Sonra muhafızlar geldi. Kadının köleyi kollarında tuttuğunu gördüklerinde şok oldular ama kadına dokunmadılar. Kadın giderken dönüp köleye baktı, yüzünden onun için duyduğu endişe okunuyordu.

Az sonra kölenin üzerine oklar yağmaya başladı, kapıdan fırlayan oklar o kadar fazlaydı ki sanki üzerine çakıllar yağıyordu. Kendinden geçerken belli belirsiz saldırının bu kadar şiddetli olmasının hayra alamet olmadığını düşündü.

Kendine geldiğinde Sahibe başında dikiliyordu, çok öfkeliydi. Elinde bir şey vardı ama köle ne olduğunu göremiyordu.

"Sana verdiğim armağanları beğenmiyor musun?"

Kapı açıldı ve genç kadının pelteleşmiş bedeni içeri getirildi. Muhafızlar bırakınca kadın bir paçavra gibi yere yığıldı. Ölmüştü.

Köle öfkeyle haykırdı, kükreyişi hücrenin taş duvarlarında yankılanıp kulakları sağır eden bir gök gürültüsüne dönüştü. Çelik bağlarına öyle bir asıldı ki bağlar etlerini kemiklerine kadar kesti, sonunda kazıklardan biri çatırdayarak kırıldı... ve köle hâlâ kükrüyordu.

Muhafızlar geri çekildi. Sahibe bile yol açtığı bu öfkeden korkmuşa benziyordu. Ama her zaman olduğu gibi kontrolü ele alması uzun sürmedi.

"Bizi yalnız bırakın," diye bağırdı muhafızlara.

Köle bitkin düşene kadar bekledi. Üzerine eğilip bakınca birden rengi soldu.

"Gözlerin," diye fısıldadı bakışlarını köleye dikerek. "Gözlerin..."

Bir an için köleden korkmuş gibiydi ama sonra görkem-

li bir hoşgörünün ardına gizlendi.

"Sana sunduğum dişilerin kanını içeceksin." Hizmetçinin cansız bedenine göz attı. "Ve seni avutmalarına izin vermezsen iyi edersin yoksa bunu tekrar yaparım. Sen benimsin, başka kimsenin değil."

"İçmeyeceğim," diye bağırdı köle. "Asla!"

Kadın geri çekildi. "Saçmalama köle."

Köle köpekdişlerini gösterip tısladı. "Bana bak Sahibe. Çürüyüp gidişimi izle!" Son kelimeyi ona dönüp bağırarak söylemiş, gürleyen sesi odayı doldurmuştu. Kadın öfkeden kaskatı kesilirken odanın kapısı açıldı ve muhafızlar kılıçlarını çekmiş halde içeri doluştu.

"Bizi yalnız bırakın," diye hırladı kadın, yüzü kıpkırmızıydı, vücudu titriyordu.

Elini havaya kaldırınca bir kırbaç ortaya çıktı. Kırbacı hızla kölenin göğsüne indirdi. Eti yarılıp kanamaya başlayan köle kadına bakıp güldü.

"Bir daha," diye bağırdı. "Bir daha yap. Hiçbir şey hissetmedim, çok güçsüzsün!"

İçinde bir set yıkılmıştı, kelimeler ağzından istem dışı dökülüyordu... Kadın kırbaçlarken köle ona bağırıp duruyordu, yer yatağı kölenin kanıyla sırılsıklam olmuştu. Sonunda kolunu kaldıramaz duruma gelen kadın nefes nefese kalmıştı, her yerine kan bulaşmıştı ve ter içindeydi. Köleyse buz gibiydi, çektiği acıya rağmen sakindi. Dövülen o olduğu halde takati kalmayan Sahibe'ydi.

Bembeyaz olmuş dudaklarının arasından nefes almaya çalışırken kadının başı boyun eğer gibi önüne düşmüştü.

"Muhafız," dedi boğuk bir sesle. "Muhafız!"

Kapı açıldı. İçeri giren üniformalı adam olanları görünce durakladı, beti benzi atıp iki yana sallanmaya başladı.

"Kafasını tut." Elindeki kırbacı yere atarken Sahibe'nin

sesi tiz çıkıyordu. "Kafasını tut diyorum. Hadi."

Muhafız kaygan zeminde dengesini kaybederek ilerledi. Sonra köle iri bir elin alnına kapandığını hissetti.

Sahibe hâlâ güçlükle nefes alarak kölenin üzerine eğildi. "Ölmene... izin... verilmedi."

Eli erkeklik organına, oradan da daha aşağıdaki iki ağırlığa gitti. Kavradığı uzuvları sıkıp döndürünce kölenin tüm vücudu kasılmaya başladı. Köle çığlık atarken kadın kendi bileğini ısırıp kölenin açık ağzına kanını akıttı.

Z yataktan uzaklaştı. Bella'nın önünde Sahibe'yi düşünmek istemiyordu... Sanki bütün bu kötülükler kendi zihninden kaçıp uyumakta ve iyileşmekte olan Bella'ya zarar verecekti.

Yer yatağına gittiğinde tuhaf derecede yorgun olduğunu fark etti. Aslına bakılırsa tükenmiş haldeydi.

Yatağa uzanırken bacağı korkunç şekilde zonkladı.

Tanrım, vurulduğunu unutmuştu. Çizmelerini ve pantolonunu çıkarıp düşünce gücüyle yanındaki mumu yaktı. Bacağını kaldırıp baldırındaki yarayı inceledi. Hem giriş hem de çıkış deliği vardı, demek ki mermi içinden geçip gitmişti. Yaşayacaktı.

Mumu üfleyerek söndürdü, pantolonuyla kalçalarını örtüp uzandı. Kendini vücudundaki acıya bıraktı, ağrılarını tüm şiddetiyle hissediyordu...

Tuhaf bir ses duydu, hafif bir ağlamaya benziyordu. Ses tekrar geldi, sonra Bella yatakta debelenmeye başladı, kollarıyla bacaklarını savururken çarşaflar hışırdıyordu.

Z yerden fırlayıp Bella'nın yanına gitti, tam o anda kadın başını Z'ye çevirdi ve gözlerini açtı.

Gözlerini kırpıştırarak Z'nin yüzüne baktı... ve çığlık attı.

On İkinci Bölüm

Malikâneye girerlerken, "Yiyecek bir şey ister misin adamım?" diye sordu Phury John'a. Çocuk bitkin görünüyordu ama kim olsa öyle görünürdü. Ne de olsa didik didik edilip araştırılmak zor işti. Phury de biraz yorulmuştu.

John başını iki yana salladı, antrenin kapısı kapanırken Tohr kaygılı bir baba gibi merdivenlerden koşar adım indi. Üstelik eve dönerlerken Phury'yi arayıp ondan rapor da almıştı.

Havers'a yaptıkları ziyaret büyük ölçüde iyi geçmişti. Geçirdiği nöbet dışında John sağlıklıydı ve kan bağını araştırmak için yapılan testin sonuçları da yakında çıkacaktı. Şansları yaver giderse soyunu tespit edeceklerdi, bu da John'un akrabalarını bulmalarına yardım edecekti. Yani endişelenmek için bir sebep yoktu.

Yine de Tohr kolunu John'un omzuna attı, oğlan ağırlık altında iki büklüm oldu. Bir tür sözsüz, göz göze iletişimden sonra, "Seni eve götüreyim," dedi.

John başını sallayıp işaretlerle bir şey söyledi. Tohr Phury'ye baktı. "Bacağının nasıl olduğunu sormayı unutmuş."

Phury dizini kaldırıp baldırına vurdu. "Daha iyi, teşekkürler. Kendine iyi bak John, olur mu?"

Sonra ikisinin merdiven boşluğunun altındaki kapıya doğru yürüyüp gözden kayboluşunu izledi.

Ne iyi çocuk diye düşündü. Ve Tanrıya şükür onu dönüşümünden önce bulmuşlardı.

Ansızın bir kadın çığlığı lobiyi doldurdu, sanki çığlık canlı bir varlıktı ve balkondan düşmüştü.

Phury'nin sırtı buz kesti. *Bella.*

İkinci kata fırlayıp heykellerle dolu koridoru geçti. Zsadist'in kapısını açtığında odaya ışık doldu ve manzara anında zihnine kazındı: Bella yataktaydı, karyolanın başlığına doğru büzülmüş, örtüleri sıkıca kavrayıp boğazına doğru çekmişti. Z onun önünde diz çökmüştü, elleri havadaydı ve belden aşağısı çıplaktı.

Phury deliye dönüp Zsadist'in üstüne atıldı, ikizini boğazından yakalayıp duvara yapıştırdı.

"Senin derdin ne!" diye bağırırken Zsadist'i duvara vuruyordu. *"Seni kahrolası hayvan!"*

Phury'nin tekrar duvara çarptığı Z karşı koymadı. Sadece şunu söyledi, "Al götür onu. Başka bir yere götür."

Rhage ve Wrath odaya daldılar. İkisi de bir şeyler söylemeye başladı ama Phury kendi kükremelerinden başka bir şey duymuyordu. Daha önce Z'den hiç nefret etmemişti. İkizinin üstüne gitmeyerek tahammül etmişti. Ama Bella'yı elde etmeye çalışması...

"Hasta ruhlu piç," diye tısladı Phury. O sağlam vücudu bir kez daha duvara çarptı. "Hasta ruhlu piç... Tanrım, beni *tiksindiriyorsun.*"

Z sadece gözlerini dikmiş bakıyordu, siyah gözleri zift gibiydi, donuk ve mat.

Birden Rhage'in koca kolları ikisini mengene gibi sarıp

birbirine bastırdı. Fısıltıyla, "Bella'nın şu an buna hiç ihtiyacı yok çocuklar," dedi.

Phury Z'yi bırakıp geri çekildi. Paltosunu çekip kurtararak sertçe, "Bella'yı buradan götürene kadar Z'yi çıkar," dedi.

Tanrım, çok fazla titriyordu ve güçlükle nefes alıyordu. Z kendi isteğiyle Rhage'in arkasında odadan çıkıp gittiği halde öfkesi dinmemişti.

Phury boğazını temizleyip Wrath'e baktı. "Lordum, onunla özel olarak ilgilenmem için bana izin verir misin?"

"Evet, tabii." Kapıya doğru yürürken Wrath'in sesi âdeta bir hırıltı gibi çıktı. "Ve dikkat edelim de Z bir süre buraya dönmesin."

Phury Bella'ya baktı. Bella gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını silerken titriyordu. Phury ona yaklaşınca yastıklara doğru büzüldü.

"Bella, benim, Phury."

Kadının vücudu biraz gevşedi. "Phury?"

"Evet, benim."

"Göremiyorum." Sesi aşırı derecede titriyordu. "Göremiyorum."

"Biliyorum, sadece ilaç yüzünden. Gidip gözlerindeki ilacı temizleyecek bir şey getireyim."

Banyoya gidip ıslak bir bezle geri geldi, etrafını görmeye gözündeki merhemden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Phury çenesini kavrayınca kadın ürkerek geri çekildi.

"Sakin ol Bella..." Bezi gözüne sürünce kadın çırpınmaya başladı, sonra da adamı tırmaladı. "Hayır, hayır... Ellerini aşağı indir. Merhemi sileceğim."

"Phury?" dedi kadın boğuk bir sesle. "Gerçekten sen misin?"

"Evet, benim." Phury yatağın kenarına oturdu. "Kardeşlik'in yerleşkesindesin. Buraya yaklaşık yedi saat önce getirildin. Güvende olduğun ailene bildirildi ve onları ne zaman istersen arayabilirsin."

Bella elini koluna koyunca Phury donup kaldı. Kadın sakınarak elini adamın omzuna, oradan da boynuna kaydırdı, sonra yüzüne dokundu, en sonunda da saçlarına. Gür dalgaları hissedince hafifçe gülümsedi ve saçlarından bir tutamı burnuna götürdü. Derin bir nefes aldı ve diğer elini Phury'nin bacağına koydu.

"Gerçekten sensin. Şampuanının kokusunu hatırlıyorum."

Yakınlık ve temasın yarattığı etki Phury'nin giysilerinden ve teninden geçip kanına ulaştı. Cinsel bir çekime kapıldığı için kendini tamamen piç gibi hissediyordu ama vücuduna engel olamıyordu. Özellikle de Bella göğsüne kadar inen uzun saçlarını okşarken.

Phury'nin dudakları aralandı, kesik kesik solumaya başladı. Bella'yı göğsüne çekip sımsıkı sarılmak istiyordu. Vücudunun Bella'yı arzuladığı doğruydu ama bunu seks için istemiyordu. Hayır, şu anda sadece onun sıcaklığını hissetmek ve hayatta olduğuna inanmak istiyordu.

"İzin ver gözlerine bakayım," dedi. *Tanrım*, sesi nasıl da boğuk çıkıyordu.

Bella başını sallayınca Phury dikkatle onun gözkapaklarını sildi. "Şimdi nasıl?"

Bella gözlerini kırpıştırdı. Hafifçe gülümsedi. Elini Phury'nin yüzüne koydu.

"Şimdi seni daha iyi görebiliyorum." Ama sonra kaşlarını çattı. "Oradan nasıl kurtuldum? Hiçbir şey hatırlamıyorum, sadece... O sivilin gitmesine izin verdim ve David geri geldi. Sonra bir arabadaydım. Yoksa o rüya mıydı? Rüyam-

da Zsadist beni kurtarıyordu. Gerçekten kurtardı mı?"

Phury dolaylı bile olsa ikizi hakkında konuşmak istemiyordu. Ayağa kalkıp ıslak bezi komodinin üstüne bıraktı. "Haydi, seni odana götürelim."

"Şu anda neredeyim?" Bella etrafına bakındı, sonra dudakları aralandı. "Burası Zsadist'in odası."

Bunu nereden biliyordu? "Haydi gidelim."

"O nerede? Zsadist nerede?" Israrcı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Onu görmem lazım. Onu görmeliyim..."

"Seni odana götüreyim..."

"Hayır! Burada kalmak istiyorum..."

Bella o kadar telaşlanmıştı ki Phury onunla konuşmaya çalışmanın anlamsız olduğuna karar verdi. Kadını kaldırmak için üzerindeki örtüleri çekti...

Lanet olsun, Bella çıplaktı. Aceleyle örtüleri tekrar kadının üstüne örttü.

"Ah, özür dilerim..." Elini kendi saçında gezdirdi. *Ah Tanrım...* vücudunun zarif hatları unutulacak gibi değildi. "Sana... sana giyecek bir şeyler getireyim."

Z'nin dolabına gitti, dolabın ne kadar boş olduğunu görünce afalladı. Kadını sarabileceği bir sabahlık bile yoktu ve ikizinin savaşçı gömleklerinden birini ona giydirmeyi düşünemezdi bile. Üzerindeki denizci montunu çıkarıp Bella'nın yanına döndü.

"Sen bunu giyerken arkamı döneceğim. Daha sonra sana giyecek bir şey buluruz..."

"Beni ondan uzaklaştırma." Sesi yalvarır gibi çıkıyordu. "Lütfen. Yatağın başucunda duran kesin oydu. Anlayamadım, göremiyordum. Ama muhakkak oydu."

Lanet olsun ki oydu elbette. Üstelik pislik herif anadan doğma çıplaktı ve kadının üzerine atlamaya hazırdı. Bella'nın neler yaşadığı düşünülürse Zsadist'in yapmak

üzere olduğu şey son derece iğrençti. *Adamım...* Phury yıllar önce Zsadist'i bir arka sokakta fahişenin biriyle seks yaparken yakalamıştı. Hiç de hoş bir görüntü değildi ve Bella'nın böyle bir şiddete maruz kalacağını düşündükçe hasta oluyordu.

"Montu giy." Phury arkasını döndü. "Burada kalmıyorsun." Sonunda yataktan gelen sesleri ve montun hışırtısını duyunca derin bir nefes aldı. "Giydin mi?"

"Evet ama gitmek istemiyorum."

Phury omzunun üstünden geriye baktı. Bella Phury'nin her zaman giydiği montun içinde küçücük kalmıştı, uzun kızıl-kahve saçları omuzlarına dökülüyordu, ıslandıktan sonra taranmadan kurumuşlar gibi uçları kıvır kıvır olmuştu. Phury onu küvetin içinde düşündü, berrak suyun solgun teninden akıp gittiğini hayal etti.

Sonra Zsadist'in Bella'nın üzerine doğru eğildiğini gördü, o ruhsuz siyah gözleriyle ona baktığını ve muhtemelen sırf kadın korktuğu için onu becermek istediğini. Evet, kadının korkusu onu azdırmış olmalıydı. Bir kadının duyduğu dehşetin onu güzel, sıcak ya da kıymetli bir şeyden daha fazla uyardığını hepsi biliyordu.

Onu buradan götür dedi kendi kendine. *Hemen.*

Sesi titrek çıkmaya başlamıştı. "Yürüyebilir misin?"

"Başım dönüyor."

"Seni taşıyayım." Kadına yaklaştı, bir yandan da kollarını ona dolayacağına inanamıyordu. Ama oluyordu işte... Elini kadının beline kaydırıp diğeriyle dizlerinin altından kavradı. Ağırlığı hissedilmiyordu bile, kasları onu kolayca kaldırmasını sağladı.

Phury kapıya yöneldiğinde Bella kendini ona bıraktı, başını omzuna dayayıp eliyle gömleğini kavradı.

Ah... Tatlı Bakire. Bu çok iyi hissettirmişti.

Phury Bella'yı koridordan geçirip evin diğer tarafına, kendi odasının yanındaki odaya götürdü.

Tohr'la birlikte eğitim tesisinden ayrılıp Range Rover'ı bıraktıkları park yerine doğru yürürlerken John hiçbir şey düşünecek halde değildi. Ayak sesleri boş mekânda yayılıp alçak beton tavanda yankılanıyordu.

"Sonuçları almak için tekrar gitmen gerektiğini biliyorum," dedi Tohr arabaya binerlerken. "Ne olursa olsun ben de seninle geleceğim."

Aslında John sonuçları almaya yalnız gitmek istiyordu.

"Sorun ne evlat? Seni almadığım için mi üzgünsün?"

John elini Tohr'un koluna koyup hızla başını iki yana salladı.

"Tamam, sadece emin olmak istemiştim."

John başını çevirip doktora hiç gitmemiş olmayı istedi. En azından oradayken çenesini kapalı tutabilirdi. *Lanet olsun.* Bir yıl önce başına gelenler hakkında tek kelime etmemeliydi. Sorun şu ki sağlığıyla ilgili onca sorudan sonra ne sorulsa cevap verecek hale gelmişti. O yüzden doktor cinsel geçmişiyle ilgili soru sorduğunda geçen ocak ayında olanlardan üstü kapalı olarak bahsetmişti. Soru. Cevap. Tüm sorulara nasıl cevap verdiyse öyle.

Bir an için rahatlamış hissetmişti. Olaydan sonra doktora falan gitmemişti ve zihninin gerisinde hep gitmesi gerektiğini düşünüp endişelenmişti. En azından doktora gidip tam bir kontrolden geçerek bu saldırı meselesini kafasından atabileceğini düşünmüştü. Ama bunun yerine doktor ona terapiden ve yaşadığı deneyimle ilgili konuşmanın gerekliliğinden bahsetmişti.

Olanları yeniden mi yaşasaydı yani? Bu kahrolası olayı zihnine gömmek için aylar harcamıştı, şimdi bu çürümüş

cesedi tekrar kazıp çıkarması mümkün değildi. Onu gömebilmek için çok fazla çaba sarf etmişti.

"Evlat? Neler oluyor?"

Lanet olsun ki bir terapistle görüşecekti. Geçmiş travma. *Boş versene.*

John not defterini çıkarıp yazdı. *Sadece yorgunum.*

"Emin misin?"

Başını sallayıp yalan söylediğini düşünmesin diye Tohr'a baktı. Bu arada içi içini yiyordu. Tohr olanları bilse ne düşünürdü? Gırtlaklarına ne tür bir silah dayanırsa dayansın gerçek erkekler kendilerine böyle bir şey yapılmasına izin vermezlerdi.

John tekrar yazdı: *Gelecek sefer Havers'a yalnız gitmek istiyorum, tamam mı?*

Tohr kaşlarını çattı. "Ah... Bu cidden akıllıca değil evlat. Bir refakatçiye ihtiyacın var."

Öyleyse başka biri olsun. Sen değil.

John kâğıdı Tohr'a gösterirken onun yüzüne bakamadı. Uzun bir sessizlik oldu.

Tohr'un sesi çok alçak çıkıyordu. "Tamam. Olur. Belki Butch seni götürebilir."

John gözlerini kapatıp nefesini saldı. Bu Butch her kimse işini görürdü.

Tohr arabayı çalıştırdı. "Nasıl istersen John."

John. Evlat değil.

Yola koyulduklarında tek düşünebildiği şuydu, *Sevgili Tanrım, lütfen Tohr'un öğrenmesine izin verme.*

On Üçüncü Bölüm

Bella telefonu kapattığında bir an için göğsünde patlamaya hazır bir şeyler olduğunu ve her an parçalarına ayrılabileceğini düşündü. Bu duygular içindeyken narin kemiklerini ve hassas tenini bir arada tutmanın bir yolu yoktu.

Umutsuzluk içinde odaya bakındı, yağlı boya tabloların bulanık, belirsiz çerçevelerini, antika mobilyaları ve doğuya özgü vazolardan yapılmış lambaları gözden geçirdi. Ve oturduğu şezlongdan gözlerini dikmiş kendisine bakan Phury'yi gördü.

Tıpkı annesi gibi kendisinin de bir hanımefendi olduğunu düşündü. Öyleyse en azından kendine hâkimmiş gibi davranmalıydı. Boğazını temizledi. "Ailemle konuşurken yanımda kaldığın için teşekkür ederim."

"Ne demek."

"Annem... sesimi duyunca gerçekten çok rahatladı."

"Tahmin edebiliyorum."

Pekâlâ, en azından annesi rahatladığına dair bir şeyler söylemişti. Konuşurken her zamanki gibi sakin ve soğukkanlıydı. Tanrım... kadın tıpkı durgun suları olan bir

havuz gibiydi, ne kadar kötü olursa olsun hiçbir dünyevi olay onu sarsamıyordu. Ve hepsi de Yazıcı Bakire'ye olan bağlılığı yüzündendi. *Mahmen*'e göre her şey bir sebep yüzünden meydana gelirdi... yine de özel bir önemi olan hiçbir şey yok gibiydi.

"Annem... sesimi duyunca çok rahatladı. O..." Bella durdu. Bunları zaten söylemişti, değil mi? "*Mahmen*... annem gerçekten... Annem rahatladı."

Annesinin dili tutulsaydı da konuşamasaydı bundan daha iyi olurdu. Ya da ruhsal aydınlanmanın verdiği o soğukkanlı kabullenişten başka bir duygu sergileseydi keşke. Tanrı aşkına kadın kızını gömmüştü, şimdi de dirilmesine şahit oluyordu. Bunun duygusal bir tepki yaratması beklenirdi. Ama sanki daha dün konuşmuşlar ve son altı hafta hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı.

Bella telefona bir göz attı. Kollarını karnına doladı.

Birdenbire sinirleri bozulup ağlamaya başladı. Ağzından aksırır gibi hızlı, sert hıçkırıklar dökülüyordu.

Yatak hıçkırıklarıyla alçalıp yükselirken güçlü kollar onu sarmaya çalıştı. Bella itmek istedi, bir savaşçının böyle perişan bir zayıflıkla uğraşmak istemeyeceğini düşünüyordu.

"Bağışla..."

"Sorun yok Bella. Bana yaslan."

Ah, kahretsin... Phury'nin kucağına yığıldı, kollarını onun ince beline doladı. Adamın uzun güzel saçları burnunu gıdıklıyordu, çok güzel kokuyorlardı ve yanağına dokunmaları harika hissettiriyordu. Bella derin bir nefes alarak bu saçlara iyice gömüldü.

Sonunda sakinleştiğinde kendini hafiflemiş hissediyordu ama iyi anlamda değil. Bu sefer içi öylesine öfkeyle dolmuştu ki neredeyse patlamak üzereydi. Şimdi teni bir

süzgece dönmüş gibiydi, kendinden dışarı sızıyor, havaya dönüşüyordu... hiçliğe dönüşüyordu.

Yok olmak istemiyordu.

Nefes alıp Phury'nin kollarından uzaklaştı. Gözlerini hızla kırpıştırarak odaklanmaya çalışıyordu ama merhemin yarattığı bulanıklık bir türlü geçmiyordu. Tanrım, o Kırıcı kendisine ne yapmıştı? İçinde gözlerinin çok kötü durumda olduğuna dair bir his vardı...

Ellerini gözkapaklarına götürdü. "Bana ne yapmış böyle?"

Phury başını iki yana sallamakla yetindi.

"O kadar kötü mü?"

"Hepsi geçti. Güvendesin. Önemli olan bu."

Bana hiç öyle gelmiyor diye düşündü Bella.

Phury gülümsedi, bakışları son derece yumuşaktı, Bella'yı yatıştıran bir iksir gibi. "Evde olsan senin için daha mı iyi olurdu? İstiyorsan seni eve götürmenin bir yolunu bulabiliriz, gerçi neredeyse şafak sökecek ama."

Bella'nın gözünün önüne annesi geldi, o kadınla aynı evde olduğunu hayal edemiyordu. Şimdi olmazdı. Daha da önemlisi Rehvenge vardı. Abisi onu yaralı halde görürse çılgına dönerdi ve Bella'nın ihtiyacı olan son şey abisinin Kırıcılara savaş açmasıydı. Şiddetin sona ermesini istiyordu. David'in hemen şu anda cehenneme gitmesine hiçbir itirazı yoktu ama sevdiği hiç kimsenin onu cehenneme göndermek için hayatını tehlikeye atmasını istemiyordu.

"Hayır, eve gitmek istemiyorum. Tamamen iyileşene kadar olmaz. Ve korkunç yorgunum..." Dönüp yastıklara bakarken sesi de yitip gitti.

Biraz sonra Phury kalktı. "Bana ihtiyacın olursa hemen yandaki odadayım."

"Montunu geri istiyor musun?"

"Ah evet... Burada sabahlık var mı bir bakayım." Gömme dolaba doğru gidip koluna attığı siyah satenle geri döndü. "Fritz bu misafir odalarını erkekler için hazırlıyor, o yüzden muhtemelen bu çok büyük gelecek."

Bella sabahlığı aldı, Phury arkasını döndü. Phury'nin kalın deri montunu çıkarınca Bella üşüdü ve hemen saten sabahlığı sırtına geçirdi.

"Tamam," dedi, inceliğinden dolayı Phury'ye minnettardı.

Phury tekrar dönünce Bella deri montunu geri verdi.

"Sana sürekli teşekkür edip duruyorum, değil mi?" diye mırıldandı.

Phury uzun bir süre Bella'ya baktı. Sonra çok yavaş bir biçimde montu yüzüne kadar kaldırıp derin derin kokladı.

"Sen..." Sesi kısılıp gitti. Sonra montu aşağı indirdi, yüzüne tuhaf bir ifade oturdu.

Aslında hayır, bu bir ifade değildi. Bu bir maskeydi. Kendini gizliyordu.

"Phury?"

"Bizimle olduğun için mutluyum. Biraz uyumaya çalış. Ve yapabilirsen sana getirdiklerimden biraz ye."

Kapı Phury'nin arkasından sessizce kapandı.

Arabayla eve dönüş sıkıntı vericiydi ve John bu zamanı gözlerini camdan dışarı dikerek geçirdi. Tohr'un cep telefonu iki kez çaldı. İki konuşma da eski dilde yapıldı ve Zsadist'in adı tekrarlanıp durdu.

Garaj yoluna girdiklerinde park yerinde yabancı bir araba gördüler. Kırmızı bir Volkswagen Jetta'ydı bu. Ama Tohr arabanın yanından geçip garaja girerken şaşırmışa benzemiyordu.

Range Rover'ın motorunu durdurup kapısını açtı. "Bu

arada, dersler öbür gün başlıyor."

John emniyet kemerini çözerken başını kaldırıp baktı. *O kadar çabuk mu?* dedi işaret diliyle.

"Bu akşam son öğrencimizi kaydettik. Artık başlayabiliriz."

Konuşmadan garajda yürüdüler. Tohr öndeydi, geniş omuzları attığı her adımda sallanıyordu. Başını öne eğmişti, sanki beton zeminde çatlak arıyordu.

John durup ıslık çaldı.

Tohr yavaşladı, sonra durdu. "Evet?" dedi sessizce.

John not defterini çıkardı, bir şeyler karalayıp uzattı.

Okurken Tohr'un kaşları çatıldı. "Özür dilenecek bir şey yok. Nasıl rahat hissedeceksen öyle olsun."

John elini uzatıp adamın kolunu sıktı. Tohr başını iki yana salladı.

"Her şey yolunda. Haydi, burada soğuk almanı istemiyorum." John kımıldamayınca Tohr dönüp ona baktı. "Ah, lanet olsun... Ben sadece... Ben senin için buradayım. Hepsi bu."

John kâğıda bir şeyler yazdı. *Bundan bir an bile şüphe etmem. Asla.*

"Güzel. Etmemelisin. Cidden, kendimi sanki senin..." Tohr başparmağını alnına sürterken bir sessizlik oldu. "Dinle, ısrar etmek istemiyorum. Hadi içeri girelim."

John ondan cümlesini bitirmesini isteyemeden Tohr evin kapısını açtı. Wellsie'nin sesi geliyordu... ve başka bir kadının daha. John mutfağın kapısına gelince kaşlarını çattı. Sarışın bir dişi omzunun üstünden dönüp bakınca olduğu yerde kalakaldı.

Vay canına.

Dişinin saçları çene hizasında kesilmişti, gözleri taze yaprak rengindeydi. Giydiği kot pantolonun beli öyle dü-

şüktü ki John göbek deliğini ve üç santim kadar altını görebiliyordu. Ve siyah balıkçı yaka kazağı... Eh, dişinin vücudu son derece mükemmeldi.

Wellsie sırıttı. "Tam vaktinde geldiniz çocuklar. John, bu kuzenim Sarelle. Sarelle, bu John."

"Selam John." Dişi gülümsedi.

Köpekdişleri. Ah evet. Şu köpekdişlerine bak... Tenin-den sıcak esinti gibi bir şey geçti ve John'u tepeden tırnağa ürpertti. Şaşkınlığından ağzını açtı. Sonra *hı hı, tabii* diye düşündü. Sanki işe yaramaz ağzından bir şey çıkacaktı.

Tepeden tırnağa kızarırken elini kaldırıp salladı.

"Sarelle kış festivali için bana yardım ediyor," dedi Wellsie, "Ve şafak sökmeden birlikte bir şeyler yiyeceğiz. Siz ikiniz neden masayı hazırlamıyorsunuz?"

Sarelle tekrar gülümserken John'un o tuhaf ürpertisi öyle şiddetlendi ki ayakları yerden kesilmiş gibi hissetti.

"John? Masayı kurmaya yardım etmek ister misin?" diye hatırlattı Wellsie.

John başını salladı. Ve çatallarla bıçakların nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı.

O'nun arabasının farları Bay X'in kulübesinin ön tarafına vurdu. Kırıcıbaşı'nın dikkat çekmeyen minivanı kapının hemen yanına park edilmişti. O, kamyonunu Town & Country'nin arkasına park edip onun çıkışını kapadı.

Arabadan indiğinde soğuk hava ciğerlerine doldu, tam formunda olduğunun farkındaydı. Birazdan olacaklara rağmen son derece soğukkanlıydı, kendini hazırlamıştı, endişelenmeye gerek yoktu. Kendinden emindi, ateşlenmeye hazır bir silah kadar sakindi.

Nöbet çizelgelerini taramak çok vaktini almış ama ara-

dığını bulmuştu. Olması gerekeni biliyordu.

Kulübenin kapısını çalmadan açtı.

Bay X mutfak masasından başını kaldırıp baktı. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu, ne surat asma ne alaycı bir gülüş ne de herhangi bir saldırganlık belirtisi. Ayrıca şaşkınlık da yoktu.

Demek ikisi de formdaydılar.

Kırıcıbaşı tek kelime etmeden kalktı, bir elini arkasına götürdü. O, orada ne olduğunu biliyordu, kendi bıçağını kınından çıkarırken gülümsedi.

"Demek sensin Bay O..."

"Terfi etmeye hazırım."

"Ne dedin sen?"

O bıçağını kendine çevirip ucunu göğsüne dayadı. İki eliyle kavradığı bıçağı kendi göğsüne sapladı.

Büyük beyaz cehenneme varmadan önce son gördüğü Bay X'in suratındaki şok ifadesiydi. O'nun nereye gittiğini anlayınca adamın yüzündeki şok ifadesi dehşete dönüştü. Nereye gittiğini ve oraya varınca ne yapacağını anlayınca.

On Dördüncü Bölüm

Bella yatakta uzanmış etrafı dinliyordu: koridordan gelen kalın ve ritmik erkek seslerini, malikâneye vuran hercai, değişken rüzgârı, döşemelerden çıkan keskin, tiz gıcırtıları...

Gözlerini kapatmak için kendini zorladı.

Bir dakika kadar sonra kalkıp gezinmeye başladı, çıplak ayaklarının altındaki şark halısı yumuşacıktı. Etrafını saran bu zarif eşyalara bir anlam veremiyor ve gördüklerini kendince yorumlamaya çalışıyordu. Normallik ve içinde bulunduğu güvenli ortam başka bir dil gibiydi, nasıl konuşulacağını ya da okunacağını unuttuğu bir dil gibi. Yoksa rüyada mıydı?

Odanın köşesindeki ayaklı büyük saat beşi vurdu. Kurtulalı tam olarak ne kadar olmuştu? Kardeşler gelip de onu toprağın dibinden temiz havaya çıkaralı ne kadar zaman geçmişti? Sekiz saat mi? Belki ama sadece dakikalar geçmiş gibiydi. Ya da yıllar?

Zamanın belirsizliği de tıpkı bulanık görüşü gibi onu çevresinden yalıtıp korkutuyordu.

Üzerindeki ipek sabahlığa daha sıkı sarındı. Bu ta-

mamıyla yanlıştı. Sevinmesi gerekiyordu. Kırıcı başında beklerken yerin dibindeki o boruda kimbilir kaç hafta geçirmişti; şimdi sevinçten ağlamalıydı. Ama etrafındaki her şey ona sahte ve hayali geliyordu, kuklalarla dolu kocaman bir oyuncak bebek evinde yaşıyor gibiydi.

Pencerelerden birinin önünde durdu, yalnız bir tek kişinin gerçek geldiğini fark etti. Ve onun yanında olmak istedi.

Kendine ilk geldiğinde yatağın yanında duran kişi Zsadist olsa gerekti. Rüyasında yine o Kırıcı'nın başını beklediği deliğe geri döndüğünü görmüştü. Gözlerini açtığında tek gördüğü başında dikilen devasa siyah bir şekil olmuş ve bir an için kâbusla gerçeği birbirinden ayırt edememişti.

Hâlâ bunun sıkıntısını çekiyordu.

Tanrım, şu anda Zsadist'in yanına gitmek istiyordu, onun odasına dönmek istiyordu. Çığlık attıktan sonra oluşan o karmaşanın içinde Zsadist onu bırakıp gitmesine engel olamamıştı, değil mi? Ama belki de Bella'nın başka yerde kalmasını istiyordu.

Ayaklarını tekrar hareket etmeye zorladı ve kendine küçük bir rota belirledi: Devasa yatağın yanından şezlonga yürüdü, pencerelerin önünden dolanıp konsolu, koridora açılan kapıyı ve eski tip yazı masasını geçti. En sonunda şöminenin ve kitap raflarının yanına ulaştı.

Daha fazla adım. Daha fazla adım. Daha fazla.

Sonunda banyoya vardı. Aynanın önünde durmadı, yüzünün neye benzediğini görmek istemiyordu. Tek derdi sıcak suydu. Yüz kez duş almak, bin kez banyo yapmak istiyordu. Teninin dış katmanını sıyırıp atmak, Kırıcı'nın çok sevdiği saçlarını kazımak, tırnaklarını kesmek, kulaklarını temizlemek, topuklarını fırçayla ovmak istiyordu.

Sıcak suyu açtı. Duş başlığından akan su ısınınca üzerindeki sabahlığı sıyırıp duşa girdi. Su sırtına değer değmez içgüdüsel olarak vücudunu kapamaya çalıştı, bir koluyla göğüslerini kapatırken diğer elini önüne götürdü... Sonra bunu yapmasına gerek olmadığını fark etti. Yalnızdı. Kimse onu göremezdi.

Dik durup ellerini rahatça iki yanına salmaya zorladı kendini, tek başına banyo yapmayalı yıllar olmuş gibi hissediyordu. Bella yıkanırken Kırıcı hep orada olurdu, ya gözlerini dikip bakar ya da daha kötüsü yardım ederdi.

Neyse ki Bella'yla sevişmeye kalkışmamıştı hiç. Başından beri Bella'nın en büyük korkusu tecavüze uğramak olmuştu. Onu zorlayacağını düşünüp dehşete düşmüştü ama sonradan Kırıcı'nın iktidarsız olduğunu fark etmişti. Gözlerini ne kadar Bella'ya dikip bakarsa baksın aleti sertleşmiyordu.

Bella ürpererek sabuna uzandı, ellerini sabunlayıp kollarını ovdu. Boynundan ve omuzlarından sonra vücudunun daha aşağılarını sabunlamaya başladı.

Birden kaşlarını çatıp öne eğildi. Karnında bir şey vardı... solgun çizikler. *Ah, Tanrım.* Bu bir *D* harfiydi, değil mi? Ve sonraki *A*. Daha sonra *V, I* ve bir *D* daha.

Bella elindeki sabunu bırakıp elleriyle karnını tutarak sırtüstü fayansların üzerine düştü. Adamın adı vücudundaydı. Tenindeydi. Türünün en önemli çiftleşme ayininin korkunç bir parodisiydi bu. Gerçekten onun karısıydı...

Yalpalaya yalpalaya duştan çıkıp mermer zeminde ayağı kayarak bir havlu kapıp sarındı. Bir havlu daha alıp onu da vücuduna doladı. Eğer başka havlu olsa üçüncüyü, dördüncüyü, beşinciyi hatta daha daha fazlasını vücuduna saracaktı.

Titreyerek ve midesi bulanarak buğulanmış aynanın

önüne gitti. Derin bir nefes alıp koluyla aynanın buğusunu sildi. Ve kendine baktı.

John ağzını sildi ve nasıl olduysa peçetesini yere düşürdü. Kendine küfrederek peçeteyi almak için eğildi... Ama Sarelle de eğilmiş ve peçeteyi ondan önce almıştı. John peçeteyi ondan alırken ağzını oynatarak *teşekkür ederim* dedi.

"Önemli değil," dedi Sarelle.

Sesi John'un hoşuna gitmişti. Lavantalı vücut losyonu kokmasından da hoşlanmıştı. Ve ince uzun ellerinden de.

Ama akşam yemeğinden nefret etmişti. Onun adına hep Wellsie ve Tohr konuşmuş, Sarelle'ye John'un hayatının makul bir versiyonunu sunmuşlardı. Not defterine yazdığı birkaç şey de aptalca görünmüştü.

Tekrar doğrulduğunda Wellsie ona gülümsüyordu ama sonra soğukkanlılığını korumak ister gibi boğazını temizledi.

"Evet ne diyordum, Eski Ülke'de kış gündönümü törenini aristokratlardan birkaç dişi yürütürdü. Aslını istersen Bella'nın annesi de onlardan biriydi. Onlarla iletişime geçmek istiyorum. Bir şey unutmadığımızdan emin olmak için."

John konuşmaları fazla dikkat göstermeden, öylesine dinliyordu ki Sarelle, "Pekâlâ, artık gitsem iyi olacak. Şafağa yirmi beş dakika var. Annemle babam meraktan ölür," dedi.

Sarelle sandalyesini geri itince herkes gibi John da ayağa kalktı. Vedalaşma faslında John kendini geri plana atılmış hissetti. En azından Sarelle ona bakana kadar.

"Birlikte yürümek ister misin?"

John'un gözleri ön kapıya gitti. Onunla yürümek mi? Arabasına kadar mı?

Birden içini bir tür erkeklik içgüdüsü doldurdu, öyle güçlüydü ki biraz sallanır gibi oldu. Sanki avuçları gıdıklanıyordu, başını eğip ellerine baktı, sanki ellerinde bir şey vardı, bir şey tutuyordu... Sarelle'yi koruyabileceği bir şey.

Sarelle boğazını temizledi. "Tamam... Şey."

John kızın kendisini beklediğini fark edip daldığı küçük transtan kurtuldu. Öne çıkıp eliyle kapıya giden yolu gösterdi.

Dışarı çıktıklarında Sarelle, "Eğitim alacağın için heyecanlı mısın?" diye sordu.

John başını sallarken gözleriyle etrafı taradığını, gölgeleri araştırdığını fark etti. Kendini gergin hissediyordu ve sağ avucu yine gıdıklanmaya başlamıştı. Ne aradığını tam olarak bilmiyordu. Tek bildiği ne pahasına olursa olsun kızı koruması gerektiğiydi.

Kız elini cebinden çıkarırken anahtarlar şıngırdadı.

"Galiba arkadaşım da senin sınıfında olacak. Bugün kayıt olması gerekiyordu." Arabanın kilidini açtı. "Her neyse, gerçekten neden burada olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

John başını iki yana salladı.

"Sanırım benden beslenmeni istiyorlar. Dönüşümün tamamlandığında."

John yaşadığı şokun etkisiyle öksürdü, gözleri yuvalarından fırlayıp garaj yoluna yuvarlanacakmış gibi geldi.

"Affedersin." Kız gülümsedi. "Galiba sana söylemediler."

Evet, söylemiş olsalardı hatırlardı herhalde.

"Bana uyar," dedi kız. "Ya sana?"

Aman Tanrım.

"John?" Boğazını temizledi. "Bak ne diyeceğim. Üzerine yazabileceğim bir şeyin var mı?"

John sersem gibi başını iki salladı. Not defterini evde bırakmıştı. *Aptal.*

"Bana elini ver." John elini uzatınca kız bir kalem çıkarıp John'un avucuna doğru eğildi. Kalemin ucu teninde düzgünce kayıyordu. "E-posta adresim ve mesajlaşma bilgilerim. Bir saate kadar aktif olurum. Bana yaz, olur mu? Konuşuruz."

John kızın yazdıklarına baktı. Gözlerini yazılara dikip kalmıştı.

Kız hafifçe omzunu silkti. "Yani mecbur değilsin elbette. Sadece... bilirsin. Bu şekilde birbirimizi tanırız diye düşündüm." Cevap bekliyormuş gibi durdu. "Hım... Her neyse. Zorlama yok. Yani..."

John kızın elini kavradı, kalemi alıp kızın avucunu açtı.

Seninle konuşmak istiyorum yazdı.

Sonra kızın gözlerinin içine bakıp en inanılmaz ve cesurca şeyi yaptı.

Ona gülümsedi.

On Beşinci Bölüm

Şafak söküp pencerelerin panjurları inince Bella siyah sabahlığı giyip kendisine verilen odadan dışarı süzüldü. Çabucak koridorun her iki tarafını kontrol etti. Kimse yoktu. *Güzel.* Kapıyı sessizce kapatıp İran halısının üzerinde hiç ses çıkarmadan kayar gibi yürüdü. Büyük merdivenlerin başına gelince durdu, ne taraftan gideceğini bulmaya çalıştı.

Heykelli koridor diye düşündü, buraya haftalar önce yaptığı ziyareti hatırlayarak.

Hızlı hızlı yürüdü, sonra koşmaya başladı, bir eliyle sabahlığın yakasını sıkı sıkı kavrıyor, diğer eliyle de eteklerini baldırları seviyesinde tutuyordu. Heykelleri ve kapıları geçti, koridorun sonuna gelip son kapının önünde durdu. Kendini toparlama zahmetine girmedi çünkü toparlanamaz bir haldeydi. Perişan, güçsüz, dağılıp gitme tehlikesiyle karşı karşıya... Toparlanacak bir şey yoktu. Hızla kapıya vurdu.

"Siktir git. Uyuyorum."

Bella kapının tokmağını tutup çevirdi. Koridorun ışığı birden içeri dolup üçgen şeklindeki bir alanı aydınlattı.

Üzerine ışık vuran Zsadist odanın karşı köşesindeki, battaniyelerden oluşan yatağının üzerine oturdu. Çıplaktı, derisinin altından gergin kasları belli oluyor, göğüs uçlarındaki halkalar gümüşi parıltılar saçıyordu. Yaralı yüzünde öfkesini ilan eden bir ifade vardı.

"*Siktir git* de... Bella?" Elleriyle çıplaklığını gizlemeye çalıştı. "Tanrım. Ne yapıyorsun sen?"

Güzel soru diye düşündü Bella cesareti sönüp giderken. "Ben... burada seninle kalabilir miyim?"

Zsadist kaşlarını çattı. "Sen neden söz edi... Hayır, kalamazsın."

Yerden bir şey alıp ayağa kalkarken aldığı bu şeyi önüne tuttu. Bella hiç rahatsızlık duymadan gözlerini ona dikmişti, büyük bir zevkle Z'yi seyrediyordu: bileklerindeki ve boynundaki köle dövmelerini, sol kulak memesindeki deliği, simsiyah gözlerini, kısacık kesilmiş saçlarını. Kaslı, çıkık damarlı, kemikli vücudu Bella'nın hatırladığı kadar inceydi. Etrafına katıksız gücünün kokusunu saçıyordu âdeta.

"Bella git buradan, tamam mı? Burası sana uygun değil."

Bella Z'nin gözlerindeki ve ses tonundaki buyurgan tavrı görmezden geldi, cesaretini yitirmiş olsa da içinde bulunduğu çaresizlik ona ihtiyacı olan gücü veriyordu.

Artık sesi titremiyordu. "Ben arabada baygınken direksiyondaki sendin, değil mi?" Z cevap vermedi ama Bella zaten ondan cevap beklemiyordu. "Evet sendin. O sendin. Benimle konuştun. Beni kurtarmaya gelen sendin, değil mi?"

Zsadist kızardı. "Seni kurtarmaya gelen Kardeşlik'ti."

"Ama beni arabayla sen getirdin. Ve beni ilk önce buraya getirdin. Senin odana." Gösterişli yatağa baktı. Örtüler geriye çekilmiş, yastıklarda Bella'nın başını koyduğu yerler çukurlaşmıştı. "İzin ver kalayım."

"Bak, güvende olman gerek..."

"Seninle güvendeyim. Sen beni kurtardın. O Kırıcı'nın beni tekrar kaçırmasına izin vermezsin."

"Burada kimse sana dokunamaz. Burası lanet olası Pentagon kadar güvenli."

"Lütfen..."

"Hayır," dedi Z sertçe. "Şimdi defol git buradan."

Bella titremeye başladı. "Yalnız kalamam. Lütfen seninle kalayım. Birine..." Aslında özellikle Zsadist'e ihtiyacı vardı ama bunu söylerse Z ters tepki verebilirdi. "Birine ihtiyacım var."

"Öyleyse aradığın şey Phury'de fazlasıyla var."

"Hayır, yok." Bella karşısında duran erkeği istiyordu. Bütün gaddarlığına rağmen Bella ona içgüdüsel olarak güveniyordu.

Zsadist eliyle saçlarını sıvazladı. Bunu birkaç kere yaptı. Sonra göğsünü şişirdi.

"Beni gönderme," diye fısıldadı Bella.

Zsadist küfredince Bella bunun evet demek olduğunu düşünerek rahat bir soluk aldı.

"Eşofman giymem lazım," diye mırıldandı Zsadist.

Bella odaya girip kapıyı kapattı, bir anlığına gözlerini yere indirdi. Tekrar baktığında Zsadist arkasını dönmüş siyah bir eşofmanı bacaklarına geçiriyordu.

Öne doğru eğilince yara izleriyle dolu sırtı gerilmişti. Bu korkunç izleri görünce birden Zsadist'in ne yaşamış olduğunu bilme arzusuna kapıldı. Hepsini. Her bir kamçı izinin hikâyesini. Hakkında söylentiler duymuştu ama gerçeği Zsadist'ten öğrenmek istiyordu.

Zsadist yaşadıklarını atlatabilmişti. Belki Bella da atlatabilirdi.

Zsadist Bella'ya döndü. "Yemek yedin mi?"

"Evet, Phury bana bir şeyler getirdi."

Zsadist'in yüz ifadesinde ani bir değişim oldu ama o kadar hızlı geçip gitti ki Bella bu ifadeyi okuyamadı.

"Ağrın var mı?"

"Çok değil."

Zsadist yatağa gidip yastıkları kabarttı. Sonra kenara çekilip gözlerini yere dikti.

"Yatağa gir hadi."

Bella yatağa doğru yürürken kollarını Zsadist'e dolamak istedi ama Zsadist onun düşüncelerini okumuş gibi kaskatı kesildi. Tanrım, Bella onun kendisine dokunulmasından hoşlanmadığını biliyordu, yaşayarak öğrenmişti bunu. Ama yine de ona yaklaşmak istiyordu.

Lütfen bana bak diye geçirdi içinden Bella.

Tam ona bunu söyleyecekken Zsadist'in boynunda bir şey olduğunu fark etti.

"Kolyem," dedi soluğu tıkanarak. "Kolyemi takıyorsun."

Kolyeye dokunmak için elini uzattı ama Zsadist kendini geri çekti. Küçük elmasları olan altın zinciri boynundan çabucak çıkarıp Bella'nın eline bıraktı.

"İşte. Geri alabilirsin."

Bella elindeki kolyeye baktı. Yard elmaslar. Tiffany'den. Bu kolyeyi yıllarca takmıştı... En gözde mücevheriydi. Kolye öylesine bir parçası haline gelmişti ki o olmadan Bella kendini çıplak hissederdi. Oysa şimdi bu narin halkalar ona tamamen yabancı geliyordu.

Parmağını sürdüğü kolye sıcaktı. Zsadist'in teninde ısınmıştı.

"Sende kalmasını istiyorum," dedi birden.

"Hayır."

"Ama..."

"Bu kadar konuşma yeter. Ya yatağa gir ya da defol git."

Bella kolyeyi sabahlığın cebine koyup Zsadist'e bir göz attı. Zsadist gözlerini yere dikmişti, nefes alıp verdikçe göğüs uçlarındaki halkalar ışıkta parıldıyordu.

Bana bak dedi içinden Bella.

Ama Z ona bakmadı, Bella yatağa girdi. Zsadist yatağa doğru eğilince Bella ona yer açmak için yana kaydı ama Zsadist'in tek yaptığı Bella'nın üstünü örtüp köşedeki yer yatağına geri dönmek oldu.

Bella birkaç dakika gözlerini tavana dikip kaldı. Sonra bir yastık kapıp yataktan inerek Zsadist'in yanına gitti.

"Ne yapıyorsun?" Zsadist'in sesi yüksek çıkmıştı. Panikle doluydu.

Bella yastığını yer yatağına atıp Zsadist'in iri vücudunun yanına uzandı. Şimdi adamın kokusu daha da güçlüydü, çam ve saf erkek gücü kokuyordu. Bella Zsadist'in sıcaklığını arayarak usul usul sokuldu, sonunda alnı Zsadist'in koluna değdi. Taş bir duvar gibi sertti ama sıcaktı, Bella gevşedi. Onun yanındayken kendi kemiklerinin ağırlığını, altındaki sert zemini, odadaki havanın ısındığını hissedebiliyordu. Zsadist'in varlığı sayesinde çevresindeki dünyayla tekrar iletişim kurmaya başlamıştı.

Daha. Yakın.

Zsadist'e iyice sokulana kadar yaklaştı, şimdi göğüslerinden ayaklarına kadar ona yapışmıştı.

Zsadist aniden geri çekildi ve duvara çarptı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Bella kendini yine Z'ye doğru çekerek. "Buna ihtiyacım var. Vücudumun" –*sana*– "sıcaklığa ihtiyacı var."

Zsadist aniden ayağa fırladı.

Ah, hayır. Şimdi onu kovacaktı...

"Haydi kalk," dedi sertçe. "Yatağa gidiyoruz. Yerde yatmanı istemiyorum."

* * *

Bir şeyi iki kez satamayacağınızı kim söylemişse Omega'yla tanışmamış demektir.

O, yüzükoyun dönüp güçsüz kollarının üzerinde doğruldu. Böyle durunca öğürmek daha kolaydı. Yerçekimi insana yardımcı oluyordu.

Öğürürken Kırıcıların babasıyla yaptığı ilk küçük anlaşmayı hatırladı. Soykırım Cemaati'ne kabul edildiği gece ölümsüz ve tasdik edilmiş bir katil olmak için kanının ve kalbinin yanı sıra ruhunu da satmıştı.

Şimdiyse başka bir takas yapmıştı. Artık Bay X yoktu. Kırıcıbaşı kendisiydi.

Ama maalesef artık Omega'nın da fahişesiydi.

Kafasını kaldırmaya çalıştı. Başardığında oda dönmeye başladı ama daha fazla midesi bulanamayacak kadar bitkindi ya da çıkartabileceği bir şey kalmamıştı.

Kulübe. Bay X'in kulübesindeydi. Ve aydınlığa bakılırsa şafak sökmüştü. Zayıf ışıkta gözlerini kırpıştırarak kendine baktı. Çıplaktı. Yaralarla kaplıydı. Ve ağzındaki tattan nefret ediyordu.

Duş. Duş alması gerekiyordu.

Bir sandalyeye tutunup kendini ayağa kaldırdı, sonra masadan destek aldı. Ayakta dururken bacakları ona çılgınca bir sebepten ötürü lav lambalarını hatırlattı. Muhtemelen ikisinin de içi sıvıyla dolu olduğu içindi bu.

Sol dizi tutmayınca sandalyeye yığıldı. Kollarıyla kendini sararken duşun bekleyebileceğine karar verdi.

Adamım... Dünya yenilenmişti değil mi? Ve bu terfi sırasında çok şey öğrenmişti. Statüsündeki bu değişimden önce Kırıcıbaşı'nın katillerin lideri olmaktan çok daha fazlası olduğunu bilmiyordu. Gerçek şu ki Omega diğer tarafta kapana kısılmıştı ve dünyevi hayata ge-

çebilmek için bir yol bulması gerekiyordu. Bir numaralı Kırıcı Omega'nın yolunu bulması için rehberlik ediyordu. Kırıcıbaşı'nın tek yapması gereken geçidi açıp deniz feneri gibi aydınlatmaktı.

Ve sorumlu Kırıcı olmanın ciddi artıları vardı. Bay X'in kullandığı kan dondurma tekniklerini çocuk oyuncağı haline getiren artılar.

Bay X... Sevgili sensei. O, bir kahkaha attı. Bu sabah ne kadar boktan hissederse hissetsin Bay X çok daha kötü hissediyordu. Kesinlikle.

Şu göğse bıçak saplama kısmından sonrası çok kolay hallolmuştu. Omega'nın ayaklarının dibine düşmüş, bir yönetim değişikliği talebinde bulunmuştu. Cemaat mensuplarının sayısının özellikle Esaslar arasında düştüğünü söylemişti. Kardeşlik güçleniyordu. Kör Kral tahta çıkmıştı. Bay X güçlü bir cephe oluşturamıyordu.

Ve bunların hepsi de doğruydu. Ama anlaşmayı sağlayan şey bunlardan biri değildi.

Hayır, anlaşmayı sağlayan Omega'nın O için duyduğu istek olmuştu.

Cemaat tarihinde Omega'nın belli bir Kırıcı'ya özel ilgi gösterdiği, eğer böyle denebilirse tabii, durumlar olmuştu. Bu sanılabileceği gibi bir lütuf falan değildi. Omega'nın sevgisi şiddetli ve kısa ömürlüydü, söylentilere göre sevginin sona erdiği ayrılık anları ise korkunçtu. Ama O, istediğini almak için yalvarmaya, rol yapmaya ve yalan söylemeye hazırdı ve Omega da kendisine sunulanı almıştı.

Birkaç saat geçirmek için ne korkunç bir yoldu. Ama buna değerdi.

Şu anda Bay X'e ne olduğunu merak ediyordu. O serbest bırakıldığında Omega Bay X'i çağırmak üzereydi, şimdiye kadar işi bitmiş olmalıydı. Eski Kırıcıbaşı'nın silahları

masanın üzerindeydi, cep telefonu ve BlackBerry'si de. Ve kapının yanında yıldız şeklinde bir yanık izi vardı.

O, karşı duvardaki dijital saate baktı. Kendini leş gibi hissetmesine rağmen şimdi harekete geçme zamanıydı. Bay X'in telefonunu alıp bir numara tuşladıktan sonra aleti kulağına götürdü.

"Evet sensei?" diye cevapladı U.

"Başkanlıkta bir değişiklik oldu. Yardımcım olmanı istiyorum."

Sessizlik. Sonra: "Vay canına. Bay X'e ne oldu?"

"Şu anda kovulma belgesini yemekle meşgul. Pekâlâ, benimle misin?"

"Ah, evet. Kesinlikle. Emrindeyim."

"Bundan böyle kayıtlardan sen sorumlusun. Şahsen yapmana gerek yok. E-posta işini görür. Ekipler olduğu gibi kalacak. Esaslar çiftler halinde. Betalar dörderli gruplar olarak. Bay X'le ilgili gelişmeyi herkese duyur. Sonra kıçını kaldırıp kulübeye gel."

O telefonu kapattı. Cemaat umurunda bile değildi. Vampirlerle olan aptal savaşı taktığı yoktu. İki hedefi vardı: Kadınını ölü ya da diri geri almak. Ve onu kaçıran yara izli Kardeş'i öldürmek.

Ayağa kalkarken başını eğip vücuduna, gevşek erkekliğine baktı. Aklında korkunç bir düşünce belirdi.

Vampirler Kırıcılar gibi iktidarsız değillerdi.

Güzel, masum karısını gözünün önüne getirdi... Onu çıplak olarak düşündü, saçları solgun omuzlarına dağılmış, ince vücudunun narin kıvrımlarına ışık vurmuş. Muhteşem. Mükemmel, mükemmel, mükemmel. Tam bir dişi.

Tapınılacak ve sahip olunacak bir şey. Ama asla sevişilmeyecek. Bir Meryem Ana.

Ne var ki erkeklik organı olan her şey onu isterdi. Vampir, insan, Kırıcı. Hepsi.

İçini bir hiddet kapladı, birden kadının ölmüş olmasını diledi. Çünkü o adi herif kadınla seks yapmaya kalkışırsa... Tanrım, öldürmeden önce onu hadım edecekti.

Ve seks kadının hoşuna gittiyse Tanrı onun da yardımcısı olsa iyi olurdu.

On Altıncı Bölüm

Phury uyandığında saat öğleden sonra üçü çeyrek geçiyordu. Doğru düzgün uyuyamamıştı, bir gece önce olanlara o kadar öfkelenmişti ki böbreküstü bezleri fazla mesai yapıyordu. Bu da uyumasını imkânsız kılmıştı.

Bir esrarlı sigara yaktı. Kırmızı dumanı ciğerlerine çekip bir müddet içinde tutarken Zsadist'in odasına gidip yumruğunu çenesine indirerek uyandırdığını hayal etmemeye çalıştı. Ama oldukça çekici bir hayaldi bu.

Lanet olsun, Z'nin Bella'ya o şekilde sahip olmaya kalkıştığına inanamıyordu, bu ahlaksızlığından dolayı gerçekten ikizinden nefret ediyordu. Aptal gibi şaşırdığı için kendinden de nefret ediyordu. Uzun süredir Z'nin içinde köleliğin yok edemediği bir şeyler kaldığını düşünmüştü... Ufak da olsa bir duygu kırıntısı belki. Ama dün geceden sonra ikizinin zalim tabiatı hakkında en ufak şüphesi kalmamıştı.

Ve kahretsin, pislik herif Bella'nın orada kalmasına izin vereceğini biliyordu. Onu asla Z'nin odasında bırakmamalıydı. Sırf Z'ye inanmak istediği için Bella'nın güvenliğini tehlikeye attığı düşüncesine dayanamıyordu.

Bella...

Ona sarılmasına nasıl izin verdiğini düşündü. O kısacık anlarda kendini güçlü hissetmişti, onu bir Kırıcı ordusuna karşı koruyabilirdi. O kısa zamanda Bella Phury'yi gerçek bir erkeğe çevirmişti, ihtiyaç duyulan ve bir amaç için çalışan bir erkeğe.

Yıkıcı ve son derece tehlikeli bir delinin peşinde koşan bir aptalken birden kendini böyle hissetmeye başlaması şaşırtıcıydı.

Geceyi Bella'yla geçirmeyi çok istemişti ama doğrusunun bu olduğunu düşündüğünden yanından ayrılmıştı. Bella bitkin haldeydi ama bundan da öte –ve bakirlik yeminine rağmen– Phury güvenilmezdi. Bella'ya vücuduyla yardım etmek istiyordu. Ona tapmak, etiyle kemiğiyle onunla bütünleşmek istiyordu.

Ama böyle düşünemezdi.

Phury esrarlı sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanı içinde tutunca omuzlarındaki gerilimin yok olduğunu hissetti. Üzerine bir sakinlik çökerken sigarasına baktı. Şimdiden bitmek üzereydi ve Papaz'ı görmeye gitmekten nefret ettiği için daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Evet, Z'ye olan hisleri göz önüne alınırsa daha fazlasına ihtiyaç vardı. Kırmızı tütün hafif bir kas gevşeticiydi, gerçekten marihuana ya da tehlikeli uyuşturuculardan biri gibi değildi. Diğerleri içkiye nasıl bel bağlıyorsa o da kendini belli bir düzeyde tutabilmek için esrarlı sigaraya güveniyordu. Uyuşturucuyu almak için Papaz'a gitmesi gerekmeseydi bunun tamamen zararsız bir eğlence olduğunu söyleyebilirdi.

Tamamen zararsız ve hayatındaki tek rahatlatıcı.

Sarma sigarasını bitirip kül tablasına bastırdıktan sonra yataktan çıktı. Protezini takıp yıkanmak ve tıraş

olmak için banyoya gitti, sonra da ipek gömleklerinden biriyle pantolonunu giydi. En sonunda da ayaklarına Cole Haan mokasenlerini geçirdi.

Aynada kendine baktı. Saçlarını biraz düzeltti. Derin bir nefes aldı.

Gidip yan odanın kapısını hafifçe tıklattı. Cevap gelmeyince tekrar çaldı ve kapıyı açtı. Yatak bozulmuştu ama boştu ve Bella banyoda da yoktu.

Tekrar koridora çıkarken kafasında bir alarm çalıyordu. Phury koşar adım yürümeye, sonra da koşmaya başladı. Merdiven boşluğunu koşarak geçip heykelli koridora indi. Z'nin kapısını çalma zahmetine girmeden ardına kadar açıverdi.

Olduğu yerde donup kaldı.

İlk düşündüğü, Zsadist'in yataktan düşeceğiydi. Kardeşi yorganın üzerinde ve yatağın tam kıyısında yatıyordu, mümkün olduğunca kenara yatmıştı. *Tanrım...* Uyuduğu pozisyon çok rahatsız ediciydi. Kendine hâkim olmak ister gibi kollarıyla çıplak göğsünü sarmıştı, bacaklarını kıvırıp yana doğru bükmüştü, dizleri havada duruyordu.

Ama kafası ters yöne dönüktü. Bella'ya doğru. Ve o şekli bozuk dudaklar alayla bükülmek yerine hafifçe aralanmıştı. Genelde saldırganca çatık olan kaşları gevşemiş, rahatlamıştı.

Huşu içinde uyuyordu.

Bella'nın yüzü yanındaki erkeğe dönüktü, ifadesi gece karanlığı kadar huzurluydu. Vücudu Z'nin vücuduna sokulmuştu, üzerindeki örtülerin ve battaniyelerin izin verdiği kadar yanaşmıştı adama. Lanet olsun, elinde olsa ona sarılacağı apaçıktı. Ve şu da açıktı ki Z gidecek yeri kalmayana kadar ondan uzaklaşmıştı.

Phury hafifçe küfretti. Bir gece önce Z'nin Bella'ya iğ-

renç bir şey yapmaya kalkışmadığı ortadaydı. Asla. Şu anki hallerine bakılırsa böyle bir şey olamazdı.

Phury gözlerini yumup kapıyı kapattı.

Bir an çıldırmış gibi geri dönüp Bella'nın yanında yattığı için Zsadist'le dövüşmeyi düşündü. Bella'ya kimin sahip olacağını belirlemek için ikiziyle eski moda bir *cohntehst*'e giriştiğini hayal etti.

Ama burası Eski Ülke değildi. Ve dişilerin kendi istediklerini seçme hakkı vardı. Yanında uyuyacakları kişiyi. Çiftleşecekleri kişiyi.

Ve Bella, Phury'nin nerede olduğunu biliyordu. Odasının hemen yanda olduğunu ona söylemişti. Eğer onu isteseydi yanına gelebilirdi.

Z uyandığında bir tuhaflık hissetti: Sıcaktı. Aşırı bir sıcaklık değildi bu, sadece... sıcaktı. Bella gittikten sonra ısıtıcıyı kapatmayı mı unutmuştu? Öyle olsa gerekti. Ama o anda başka bir şey fark etti. Yer yatağında değildi. Eşofmanı da üzerindeydi, değil mi? Ne olduğunu anlamaya çalışarak bacaklarını kımıldattı. Birden *şey*in sertleşmiş olduğunu fark etti. Sert ve kalındı.

Hemen gözlerini açtı. *Bella.* Bella'yla birlikte yataktaydı.

Kendini kadından uzağa çekti...

Ve yataktan kıç üstü yere düştü.

Bella anında yokluğunu fark etti. "Zsadist?"

Yatağın kenarından eğilirken sabahlığının önü açıldı ve Zsadist ortaya çıkan göğse bakakaldı. Tıpkı küvetteki gibi mükemmeldi, solgun cildi öyle pürüzsüz, küçük göğüs ucu öyle pembeydi ki... Tanrım, diğerinin de böyle olduğunu biliyordu ama yine de görmek istiyordu.

"Zsadist?" Bella biraz daha uzandı, saçları omzundan kayıp yatağın kenarından aşağı döküldü, muhteşem kızıl-

kahve bir şelaleydi bu.

Zsadist'in bacaklarının arasındaki *şey* gerildi. Kalbinin atışlarıyla birlikte atmaya başladı.

Z dizlerini kaldırıp bacaklarını birbirine yapıştırdı, Bella'nın görmesini istemiyordu.

"Sabahlığın," dedi kaba bir şekilde. "Önünü kapat. Lütfen."

Bella aşağı bakıp kızararak sabahlığının önünü kapadı. *Ah, lanet olsun...* Şimdi yanakları da göğüs uçları kadar pembe diye düşündü Z.

"Yatağa dönecek misin?" diye sordu Bella.

Z'nin en derinlerindeki düzgün yanı bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Bella saçlarını kulağının arkasına kıstırarak.

Z, Bella'nın vücudunun oluşturduğu kavisi, tenini Zsadist'in bakışlarından koruyan siyah sateni, kocaman açılmış gözlerinin safir mavisini ve ince boynunu inceledi.

Hayır... Şu anda ona yakın olmak *gerçekten* de iyi bir fikir değildi.

"Yana kay," dedi.

Bella geri çekilince Z bacaklarının arasındaki şişkinliğe baktı. Tanrım, bu şey kocaman olmuştu, eşofmanında da bir kolu varmış gibi duruyordu. Ve böyle bir kütüğü saklamak çaba gerektiriyordu.

Z yatağa baktı. Çabucak örtülerin arasına atladı.

Ama bu *acı verici* derecede kötü bir fikirdi. Z örtünün altına girer girmez Bella başka bir battaniyeymiş gibi ona sokuldu: yumuşak, sıcak, nefes alan...

Z panikledi. Bella'nın vücudunun büyük bölümü kendisine değiyordu, ne yapacağını bilemedi. Onu itmek istiyordu. Onu daha yakınına çekmek istiyordu. Ayrıca... *Ah*

adamım. Üstüne çıkmak istiyordu. Onu almak istiyordu. Onu becermek istiyordu.

Bu öyle güçlü bir dürtüydü ki kendisini iş üzerindeyken görüyordu: Bella'yı yüzüstü yatırıp kalçalarını yatağın kenarına doğru çekerek arkasına geçtiğini düşünüyordu. *Şey*i Bella'nın içine soktuğunu ve pompaladığını...

Tanrım, ne *iğrenç* biriydi. Şu pis şeyi tutup onun içine mi sokmak istiyorsun yani? Ağzına bir tuvalet fırçası soksa daha iyi ederdi.

"Titriyorsun..." dedi Bella. "Üşüyor musun?"

Daha da sokuldu. Zsadist kadının göğüslerini hissetti, yumuşak ve sıcaktılar, kolunun arka tarafına değiyorlardı. *Şey* birden deli gibi kımıldayarak eşofmanını iyice gerdi.

Kahretsin. Tehlikeli bir biçimde uyarıldığını hissediyordu.

Hadi ya. Lanet olsun, piç zonkluyordu, hayaları acıyordu ve bir boğa gibi Bella'nın üzerine çıktığını hayal ediyordu. Ama sadece korkan bir kadından tahrik oluyordu ve Bella korkmamıştı. Buna ne demeliydi peki?

"Zsadist?" dedi Bella yavaşça.

"Ne var?"

Kadının bundan sonra söylediği kelimelerle Zsadist'in göğsü kora döndü, kanı damarlarında donup kaldı. Ama en azından bütün diğer saçmalıklar geçip gitmişti.

Kapısı çalınmadan açıldığında tişörtünü kafasından geçirmekte olan Phury donup kaldı.

Zsadist kapıda duruyordu, belden yukarısı çıplaktı, siyah gözleri yanıyordu.

Phury yavaşça küfretti. "Geldiğine sevindim. Dün gece için... sana bir özür borçluyum."

"Duymak istemiyorum. Benimle gel."

"Z, yanıldım ve..."

"Benimle gel dedim."

Phury tişörtünü aşağı çekip saatine baktı. "Yarım saat içinde derse girmem gerekiyor."

"Uzun sürmeyecek."

"Ah... Pekâlâ, tamam."

Koridorda Z'yi izlerken bu özür işini halledebileceklerini düşündü.

"Bak Zsadist, dün gece için gerçekten üzgünüm." İkizinin sessizliği şaşırtıcı değildi. "Düşünmeden yanlış bir kanıya vardım. Bella ve senin hakkında." Z daha da hızlı yürümeye başladı. "Ona zarar vermeyeceğini bilmem gerekirdi. Sana *rythe* önerebilirim."

Zsadist durup omzunun üstünden Phury'ye baktı. "Ne için?"

"Seni gücendirdim. Dün gece."

"Hayır gücendirmedin."

Phury sadece başını iki yana sallayabildi. "Zsadist..."

"Ben ruh hastasıyım. Mide bulandırıcıyım. Güvenilmez biriyim. O yüzden o yarım aklınla bu özür dileme saçmalıklarına girişmene hiç gerek yok."

Phury'nin ağzı açık kaldı. "Tanrım... Z. Sen..."

"Ah, Tanrı aşkına, biraz acele eder misin?"

Z odasına yürüyüp kapıyı açtı.

Yatakta oturan Bella sabahlığının yakasını kapattı. Oldukça şaşkın görünüyordu. Ve harikulade güzeldi.

Phury bir Zsadist'e bir Bella'ya baktı. Sonra bakışlarını ikizine dikti. "Neler oluyor?"

Z'nin siyah gözleri yere dikilmişti. "Bella'nın yanına git."

"Anlamadım."

"Beslenmesi gerekiyor."

Bella boğulur gibi bir ses çıkardı, sanki nefesini yutmuştu. "Hayır, dur, Zsadist, ben... seni istiyorum."

"Benden beslenemezsin."

"Ama ben seni..."

"Olmaz. Ben gidiyorum."

Phury odanın ortasına doğru itildiğini hissetti ve kapı çarparak kapandı. Odaya çöken sessizlikte zafer çığlıkları mı yoksa... sadece çığlık mı atmak istediğini bilemiyordu.

Derin bir nefes alıp yatağa baktı. Bella dizlerini göğsüne çekip oturmuştu.

Aman Tanrım, daha önce bir kadının ondan beslenmesine hiç izin vermemişti. Bakirlik yemini etmiş biri olarak risk almak istememişti. Cinsel dürtülerinin ve savaşçı kanının etkisiyle, bir kadının damarından kan içmesine izin verirse kendini kaybetmekten ve kadının içine girmeye kalkışmaktan hep korkmuştu. Ve bu kadın Bella olursa kayıtsız kalması çok daha zordu.

Ama Bella'nın kan içmesi gerekiyordu. Ayrıca bir yemine sadık kalmak o kadar kolay olsaydı o yeminin ne anlamı kalırdı ki? Bu onun için zorlu bir deneme olabilirdi, sahip olduğu disiplini en zor koşullar altında ispatlamak için bir fırsattı bu.

Boğazını temizlemek için hafifçe öksürdü. "Sana kendimi teklif ediyorum."

Bella gözlerine bakınca gerildiğini hissetti. Tıpkı bir erkek reddedildiğinde olduğu gibi.

Başını çevirip Zsadist'i düşündü, hemen kapının dışında beklediğini sezebiliyordu. "Zsadist bunu yapamayabilir. Geçmişi hakkında bilgin var, değil mi?"

"Bunu sormam çok acımasızca olur, değil mi?" Bella'nın sesi çok gergindi, kendi kendisiyle yaşadığı çatışmayı yansıtıyordu. "Değil mi?"

Muhtemelen diye düşündü Phury.

"Başka birini kullansan daha iyi olur." *Tanrım, neden beni almıyorsun? Neden onun yerine bana ihtiyaç duymuyorsun?* "Wrath'e veya Rhage'e sormak uygun olmayabilir çünkü eşleri var. Belki V'ye..."

"Hayır... Zsadist'e ihtiyacım var." Ağzına götürdüğü eli titriyordu. "Çok üzgünüm."

Phury de öyle. "Burada bekle."

Koridora adımını attığında Z'yi hemen kapının arkasında buldu. Omuzları göçmüştü, başı elleri arasındaydı.

"Bu kadar çabuk mu bitti?" diye sordu kollarını indirerek.

"Hayır. Bir şey olmadı."

Z kaşlarını çatıp Phury'yi inceledi. "Ama neden? Bunu yapman gerek adamım. Havers'ı duydun..."

"Seni istiyor."

"...öyleyse git ve damarının birini kesip..."

"Sadece senden beslenecek."

"Buna ihtiyacı var, sadece..."

Phury sesini yükseltti. "Onu beslemeyeceğim!"

Z ağzını sımsıkı kapatıp siyah gözlerini kıstı. "Siktir oradan. Bunu benim için yapacaksın."

"Hayır, yapmayacağım." *Çünkü yapmama izin vermeyecek.*

Z öne atılıp Phury'nin omzunu mengene gibi kavradı. "Öyleyse bunu onun için yapacaksın. Çünkü onun için en iyisi bu, çünkü ondan hoşlanıyorsun, çünkü bunu yapmak istiyorsun. Bunu *onun* için yap."

Tanrım. Yapmak için can atıyordu. Z'nin odasına geri dönmek için ölüyordu. Üzerindeki giysileri çıkarmak. Kendini yatağa atmak. Bella'yı göğsüne çekip dişlerini boynuna batırmasını sağlamak istiyordu. Bella'nın bacaklarını

açarak üzerine oturmasını istiyordu, hem dudaklarının hem de bacaklarının arasına girmek istiyordu.

Z'nin burun delikleri genişledi. "Tanrım... Bunu yapmak için duyduğun isteğin kokusunu alabiliyorum. Öyleyse git. Yanında ol. Besle onu."

Phury'nin sesi çatlak çıkıyordu. "Beni kabul etmez Z. O seni..."

"O ne istediğini bilmiyor. Cehennemden yeni kurtuldu."

"Sadece sen. Onun için sadece sen varsın." Zsadist'in gözleri kapalı kapıya yönelirken Phury bunu yapmak onu öldürse de bastırmaya devam etti. "Söylediğimi dikkate al kardeşim. Bella seni istiyor. Ve sen de bunu onun için yapabilirsin."

"Bok yapabilirim."

"Z, yap şunu."

Kısacık saçlı kafa öne arkaya sallandı. "Yapma, damarlarımdaki lanet şey çürük benim. Bunu biliyorsun."

"Hayır değil."

Z hırıldayarak arkasına yaslandı ve bileklerini uzattı, nabzının attığı yerlerdeki dövme bantlarını gösterdi. "Buradan ısırmasını mı istersin? Bella'nın ağzını bunların üzerinde düşünebiliyor musun? Kesinlikle eminim ki hayır."

"Zsadist?" Bella'nın sesi geliyordu, onlar fark etmeden kalkıp kapıyı açmıştı.

Z gözlerini sımsıkı kapatırken Phury, "İstediği sensin," diye fısıldadı.

Z'nin cevabı güçlükle duyuldu. "Ben kirliyim. Kanım onu öldürür."

"Hayır öldürmez."

"Lütfen... Zsadist," dedi Bella.

Bu itaatkâr ve arzu dolu istek Phury'nin kaburgalarını

buzdan bir kafese çevirdi, olduğu yerde donup kalarak yavaşça kadına doğru dönen Z'ye baktı.

Bella gözlerini Z'den ayırmadan birkaç adım geri gitti.

Dakikalar günler, yıllar, yüzyıllar gibi geldi. Sonra Zsadist yürüyüp içeri girdi. Kapı kapandı.

Phury dönüp koridorda ilerlerken âdeta kör olmuştu.

Olması gereken bir yer yok muydu?

Sınıf. Evet, şimdi sınıfa ders anlatmaya gidecekti.

On Yedinci Bölüm

Dördü on geçe John silindir spor çantasını sürükleyerek servis otobüsüne bindi.

"Merhaba efendim," dedi direksiyondaki *doggen* neşeyle. "Hoş geldiniz."

John başını sallayıp ikişerli koltuklarda oturan, gözlerini üzerine dikmiş on iki kişiye baktı.

Oha. Burada gerçekten de sevgi hissedilmiyor çocuklar diye geçirdi içinden.

Sürücünün yanındaki boş koltuğa oturdu.

Otobüs hareket ederken arka tarafta oturan öğrencilerle ön taraf arasına bir perde indi, artık hiçbiri otobüsün ön kısmını göremiyordu. John hafifçe dönüp yanlamasına oturdu. Arkasında olup bitenleri gözden kaçırmamak iyi bir fikir gibi gelmişti.

Otobüsün bütün camları karartılmıştı ama yerde ve tavanda yanan ışıklar sınıf arkadaşlarını görmesi için yeterliydi. Hepsi de onun gibiydiler, zayıf ve ufak tefek, gerçi değişik saç renklerine sahiptiler, kimi sarışın kimi koyu renk saçlıydı. Bir tane de kızıl vardı. John gibi hepsi beyaz dövüş kıyafetleri giymişlerdi. Ayaklarının dibinde

aynı spor çantası duruyordu, yedek kıyafet ve bir sürü yiyecek almaya yetecek büyüklükte siyah naylondan Nike çantalardı bunlar. Ayrıca birer de sırt çantaları vardı ve John hepsinin içinde kendisininkilerle aynı şeyler olduğunu tahmin ediyordu: bir not defteri ve birkaç kalem, cep telefonu ve hesap makinesi. Tohr gerekli malzemelerin bir listesini dağıtmıştı.

John sırt çantasını kucağına sıkıştırdı, gözlerin üzerine dikildiğini hissediyordu. Mesaj atabileceği bütün telefon numaralarını gözden geçirdi, kafasında hepsini defalarca tekrarladı. Ev. Wellsie'nin telefonu. Tohr'un telefonu. Kardeşlik'in numarası. Sarelle'nin...

Kız aklına gelince gülümsedi. Dün gece saatlerce internetten yazışmışlardı. Nasıl yapılacağını öğrenince mesajlaşmak Sarelle'yle iletişim kurmak için harika bir yol olmuştu. İkisi de yazarak konuştuğu için John eşitlermiş gibi hissediyordu. Ve akşam yemeğinde ondan hoşlandıysa şimdi iyice tutulmuştu.

"Adın ne?"

John arkasındaki birkaç sıraya doğru baktı. Uzun sarı saçlı, kulağında elmas küpe olan bir çocuk konuşmuştu.

En azından İngilizce konuşuyorlar diye düşündü John.

Sırt çantasını açıp not defterini çıkarırken çocuk, "Alo? Sağır falan mısın?" dedi.

John adını yazıp not defterini çocuğa çevirdi.

"John? Ne tür bir isim bu? Ve ne diye yazıyorsun?"

Ah, kahretsin... Bu okul işi sorun olacak gibi duruyordu.

"Sorunun ne? Konuşamıyor musun?"

John doğrudan çocuğun gözlerinin içine baktı. Olasılık yasalarına göre her grupta baş belası bir alfa erkeği vardı ve bu küpeli sarı kafa kesinlikle oydu.

John soruyu yanıtlamak için başını iki yana salladı.

"Konuşamıyor musun? Hiç mi?" Çocuk herkesin duymasını ister gibi sesini yükseltti. "Konuşamıyorsan ne demeye asker olmak için eğitim alıyorsun?"

Kelimelerle savaşmıyorsun, değil mi? diye yazdı John.

"Evet, şişkin kasların *gerçekten* ürkütücü."

Seninkiler de öyle yazmak istedi John.

"Neden insan adına sahipsin?" Bu soru çocuğun bir arka sırasında oturan kızıl kafadan gelmişti.

John, *Beni onlar büyüttü* yazıp not defterini çevirdi.

"Vay canına. Pekâlâ, ben Blaylock. John... Vay be, çok acayip."

John düşünmeksizin kolunu sıyırıp kendi yaptığı bilekliği gösterdi, üzerinde rüyasında gördüğü şekiller olan bilekliği.

Blaylock öne eğildi. Sonra açık mavi gözlerini birden yukarı kaldırdı. "Gerçek adı Tehrror'muş."

Fısıltılar. Herkes fısıldaşmaya başladı.

John kolunu çekip tekrar cama yaslandı. Keşke hiç göstermeseydi. Şimdi hakkında ne düşüneceklerdi?

Az sonra Blaylock kibarlığını takınıp diğerlerini tanıttı. Hepsinin de tuhaf isimleri vardı. Sarışın olanın adı Lash* idi. Nasıl da ona uygun bir isimdi bu.

"Tehrror..." diye mırıldandı Blaylock. "Oldukça eski bir isim. Gerçek bir savaşçı adı."

John kaşlarını çattı. Bu heriflerin yüksek çözünürlüklü geniş ekranından uzak durması daha iyi olacağı halde, *Seninki de öyle değil mi? Ve diğerlerinin?* diye yazdı.

Blaylock başını iki yana salladı. "Damarlarımızda savaşçı kanı var, zaten bu yüzden eğitim için seçildik ama hiçbirimizin böyle bir ismi yok. Hangi soydan geliyorsun sen? Tanrım... yoksa Kardeşlik'ten misin?"

* Lash İngilizcede "vuruş" anlamına gelir. (ç.n.)

John kaşlarını çattı. Kardeşlik'ten olabileceği şimdiye dek aklına hiç gelmemişti.

"Sanırım bu soruya cevap vermeyecek kadar kibirli," dedi Lash.

John duymazdan geldi. İsimleri, insanlar tarafından büyütülmüş olması ve konuşamaması yüzünden tüm sosyal bağları döşediği mayınlarla patlattığının farkındaydı. İçinden bir ses bu okul gününün bir dayanıklılık testine dönüşeceğini söylüyordu, o yüzden enerjisini saklasa iyi olurdu.

Yaklaşık on beş dakika sonra yolculuklarının sonuna geldiler, bunun son beş dakikası dur-kalklarla geçmişti, bu da eğitim alanının kapılarından geçtikleri anlamına geliyordu.

Otobüs durup perde tekrar yukarı kalkınca John spor çantasıyla sırt çantasını omuzlayıp aşağı inen ilk kişi oldu. Yeraltı otoparkı hâlâ geçen gece olduğu gibiydi: yine hiç araba yoktu, sadece kendilerininki gibi bir servis otobüsü vardı. Bir kenara çekilip ortalıkta dolanıp duran diğerlerini seyretmeye koyuldu, beyaz dövüş kıyafetleri içinde bir yığın oğlan. Durmaksızın çene çalan sınıf arkadaşlarının sesleri güvercinlerin kanat çırpma sesini hatırlattı ona.

Merkezin kapılarının açılmasıyla grup afallayıp donakaldı.

Phury'nin kalabalık üzerinde bu etkiyi uyandırması şaşırtıcı değildi. Olağanüstü saçları ve siyahlar içindeki yapılı vücuduyla herhangi birini serseme çevirebilirdi.

"Hey John," dedi elini kaldırarak. "Nasıl gidiyor?"

Öğrenciler dönüp John'a baktı.

John Phury'ye gülümsedi. Sonra kalabalığın arasına karışmaya çalıştı.

* * *

Bella odayı adımlayan Zsadist'i izliyordu. Bu hali ona bir gece önce nasıl hissettiğini hatırlatıyordu: Hapsedilmiş. Acınası. Fazla zorlanmış.

Neden bu kadar zorluyordu ki?

Tam hepsini söylemek üzereyken ağzını açacaktı ki Zsadist banyo kapısının önünde durdu.

"Bana bir dakika ver," dedi. Sonra banyoya girip kapıyı kapattı.

Bella ne yapacağını bilmez halde çabuk çıkmasını umarak gidip yatağa oturdu. Duştan su sesi gelmeye başlayınca ve ses kesilmeyince içi huzursuzlukla dolarak düşüncelere daldı.

Ailesinin evine döndüğünü, tanıdık odalarda gezinip koltuklarda oturduğunu, kapıları açtığını ve çocukluk yatağında uyuduğunu canlandırdı gözünde. Tamamen yanlış geldi bu ona, sanki çok iyi bildiği bir yerde gezinen bir hayaletti.

Ayrıca annesiyle ve abisiyle nasıl başa çıkacaktı? Ve *glymera*'yla?

Aristokratların dünyasında daha kaçırılmadan önce gözden düşmüştü. Şimdi büsbütün dışlanacaktı. Bir Kırıcı'nın eline düşmek... yerin dibinde kapalı kalmak... Aristokratlar bu tür çirkinlikleri kaldıramazdı, Bella'yı ayıplayacaklardı. Lanet olsun, annesi muhtemelen bu yüzden o kadar soğuk davranmıştı.

Tanrım diye düşündü Bella. Hayatının geri kalanı nasıl olacaktı peki?

İçini korku kaplarken onu ayakta tutan tek şey bu odada kalıp günlerce Zsadist'in yanında uyuma düşüncesiydi. O Bella'nın tekrar kendisine yoğunlaşmasını sağlayan soğuktu. Aynı zamanda titremesini durduran sıcaktı da.

Onu güvende tutan katildi Zsadist.

Biraz daha zaman... şimdilik Zsadist'le biraz daha zaman geçirmeliydi. Sonra belki dış dünyayla yüzleşebilirdi.

Zsadist'in uzun zamandır duşta olduğunu fark edince kaşlarını çattı.

Gözleri karşı köşedeki yer yatağına kaydı. Her gece orada nasıl uyuyabiliyordu? Zemin yerde yatmak için çok sertti ve yastıksız yatıyordu. Soğuktan korunmak için üstüne örtü de örtmüyordu.

Katlanmış battaniyelerin yanında duran kafatasına baktı. Dişlerin arasındaki siyah deri parçası, bunun Zsadist'in sevdiği birine ait olduğunu gösteriyordu. Anlaşılan bir zamanlar evliydi, gerçi hakkında böyle bir söylenti duymamıştı. *Shellan*'ı doğal sebeplerle mi *Fadé*'ye göçmüştü yoksa onu kendisi mi yollamıştı? Bu kadar sinirli olmasının nedeni bu muydu?

Bella banyoya doğru baktı. Orada ne yapıyordu?

Gidip banyonun kapısını çaldı. Cevap gelmeyince kapıyı yavaşça açtı. Yüzüne soğuk hava akın edince geri çekildi.

Kendini hazırlayıp banyonun buz gibi havasına eğildi. "Zsadist?"

Duşun cam kapısından Zsadist'in buz gibi suyun altında oturduğunu gördü. Öne arkaya sallanarak inliyor, elindeki lifle bileğini ovuyordu.

"Zsadist!" Bella koşup duşun kapısını kenara kaydırdı. Musluğa uzanıp suyu kapattı. "Ne yapıyorsun?"

Zsadist bir yandan sallanmaya ve bileğini ovmaya devam ederken bir yandan da vahşi, deli gibi bakan gözlerini Bella'ya dikmiş bakıyordu.

"Zsadist?" Bella kibar ve sakin bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Ben... ben temizlenemiyorum. Senin de kirlenmeni is-

temiyorum." Bileğini havaya kaldırınca kanlar kolundan aşağı süzülmeye başladı. "Gördün mü? Şu kirlere bak. Her yerim kir içinde. İçim de kirli."

Kendine yaptıklarından çok sesi Bella'yı telaşa düşürmüştü, söyledikleri deliliğin ürkütücü ve asılsız mantığını taşıyordu.

Bella bir havlu aldı, Zsadist'in yanına girip çömeldi, ellerini tutup lifi aldı. Z'nin lime lime olmuş bileğini dikkatle kurularken, "Temizsin," dedi.

"Ah, hayır, değilim. Gerçekten değilim." Sesi yükselmeye, korkunç bir ivme kazanmaya başladı. "Ben pisim. Çok kirliyim. Kirliyim, kirli..." Artık tamamen saçmalamaya başlamıştı, söyledikleri birbirine karışıyor, iyice yükselen sesi fayanslarda çınlayıp banyoyu dolduruyordu. "Şu kirleri görüyor musun? *Her yerde* onları görüyorum ben. Her yerimi kaplıyorlar. Kirlerin içine hapsoluyorum. Tenimde onları hissediyorum..."

"Şşş. İzin ver... Sadece..."

Bella gözünü ondan ayırmıyordu, eğer şey yaparsa diye... Tanrım, ne yapabileceğini bile... Aceleyle başka bir havlu alıp Zsadist'in geniş omuzlarına sardı ama onu kollarına doğru çekmek istediğinde Zsadist geri çekildi.

"Dokunma bana," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Sana da bulaşacak."

Bella Zsadist'in önünde dizlerinin üzerine çöktü, ipek sabahlığı suya girip ıslanmaya başladı. Ama soğuğu bile fark etmiyordu.

Tanrım... Gemi kazasında yaralanmış birine benziyordu: gözleri kocaman açılmıştı ve deli gibi bakıyordu, sırılsıklam olmuş eşofmanı bacaklarına yapışmıştı ve göğsündeki tüyler diken diken olmuştu. Dudakları maviydi, dişleri birbirine vuruyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Bella. Onu kirli olmadığına inandırmak istiyordu ama biliyordu ki bu onu tekrar heyecanlandıracaktı.

Duş başlığından fayanslara sular damlarken çıkan ritmik ses öyle yüksekti ki sanki aralarında bir trampet çalıyordu. Damlama sesleri arasında Bella, Zsadist'i bu odaya kadar takip ettiği o geceyi hatırladı... Zsadist'in, onun uyarılmış vücuduna dokunduğu geceyi. Dokunduktan on dakika sonra Bella onu tuvaletin üzerine eğilmiş, kendisine dokunduğu için kusarken bulmuştu.

Ben pisim. Çok kirliyim. Ben kirliyim, kirliyim...

Kâbusun daha da korkunçlaşmasıyla Bella kanını donduran çirkin gerçeğin farkına vardı. Bir kan esiri olarak dayak yediği açıktı, bu kendisine dokunulmasından neden hoşlanmadığını açıklayabilirdi. Ama dayak yemek ne kadar acı verici ve korkutucu da olsa kendinizi kirli hissetmenize neden olmazdı.

Ama cinsel istismar olurdu.

Zsadist'in siyah gözleri ansızın Bella'nın üzerine dikildi. Bella'nın vardığı kanıyı hissetmişti sanki.

Bella şefkatle Z'ye doğru eğildi ama Z'nin yüzüne akın eden öfke onu durdurdu.

"Tanrı aşkına dişi," dedi sertçe. "Üstünü başını düzeltir misin?"

Bella vücuduna baktı. Sabahlığı beline kadar açılmıştı, dolgun göğüsleri görünüyordu. Sabahlığın yakasını kapadı.

Gergin sessizlikte adamın gözlerine bakamadığından bakışlarını onun omzuna dikti, köprücükkemiğine uzanan kaslara ve boynunun başladığı yere baktı. Sonra gözleri kalın boynuna kaydı... derisinin altından görünen şişmiş damara.

Birden içini açlık duygusu kapladı, köpekdişleri uzadı. Kahretsin. Kana susamanın sırası değildi.

"Neden beni istiyorsun," diye mırıldandı Zsadist, Bella'nın açlığını hissetmişti. "Daha iyilerine layıksın."

"Sen..."

"Ne olduğumu *biliyorum*."

"Sen kirli değilsin."

"Lanet olsun Bella..."

"Sadece seni istiyorum. Dinle, gerçekten üzgünüm ve..."

"Bak ne diyeceğim. Daha fazla konuşmayalım. Konuşmaktan yoruldum." Bileği yukarı bakacak şekilde kolunu dizinin üzerine uzattı, siyah gözlerinde şimdi hiçbir duygu belirtisi yoktu, öfke bile. "Sonuçlarına katlanırsın. İstiyorsan yap."

Bella Zsadist'in bu isteksizce teklifi karşısında bakakalırken zaman durmuş gibiydi. Tanrı ikisinin de yardımcısı olsundu ama Bella onun kanını içmeye kararlıydı. Hızlı bir hareketle Z'nin damarına eğilip dikkatle dişlerini geçirdi. Acımış olması gerektiği halde Z kıpırdamadı bile.

Z'nin kanı diline değdiği anda Bella mutlulukla inledi. Daha önce aristokratlardan besleniyordu ama savaşçı sınıfından bir erkekten, hele de Kardeşlik üyesi bir erkekten hiç beslenmemişti. Zsadist'in kanının nefis tadı ağzını kaplamıştı, bir istila, destansı ve göz alıcı bir patlama gibiydi, sonra ağzındaki kanı yuttu. Z'nin gücü sağanak gibi içine aktı, iliklerine dolan bir yangın gibiydi, muhteşem bir güç akınıyla kalbine pompalanan bir patlama gibi.

Bella o kadar titriyordu ki sabit durabilmek için Z'nin koluna tutunmak zorunda kaldı. Açlıktan gözü dönmüş halde iştahla içiyordu, sadece güce değil bu erkeğe de acıkmıştı.

Bella için o... tekti.

On Sekizinci Bölüm

Bella beslenirken Zsadist hareketsiz kalmaya çalıştı. Onu rahatsız etmek istemiyordu ama damarından her çekişinde kendini kaybetmeye biraz daha yaklaşıyordu. Şimdiye kadar ondan beslenen tek kişi Sahibe'ydi ve uğradığı tecavüzlerin hatırası şu anda bileğine giren dişler kadar keskindi. İçini korku kapladı, şiddetli ve güçlü bir duyguydu bu, geçmişin gölgesi yoktu artık, tam şu ana ait bir panikti.

Lanet olsun... Şimdi tamamen sersemlemeye başlıyordu. Bir muhallebi çocuğu gibi bayılmak üzereydi.

Umutsuzca bir çaba içinde, kendinden geçmemek için Bella'nın koyu renk saçlarına odaklandı. Kahverengi lüleler duşun tepe ışığının altında parıldıyordu, öyle güzel, öyle gürdü ki, Sahibe'nin sarı saçlarından çok farklıydı.

Bella'nın saçları gerçekten yumuşak görünüyordu... Cüret edebilseydi elini –hayır, bütün yüzünü– bu kızılkahve dalgaların arasına gömerdi. Bunu yapabilir miydi gerçekten? Bir dişiye bu kadar yakın olabilir miydi? Yoksa daha fazla korkuya kapılıp nefesi mi kesilirdi?

Söz konusu Bella'ysa bunu yapabileceğini düşündü.

Evet... Gerçekten de yüzünün onun saçları arasında olması hoşuna giderdi. Belki oradan daha da ilerleyip boynuna... bir öpücük kondururdu. Yumuşak bir öpücük. Evet... sonra yukarı çıkıp dudaklarını yanağına sürterdi. Belki bunu yapmasına karşı koymazdı. Ama ağzına yaklaşmazdı. Yara izine ve berbat görünen üst dudağına bu kadar yakın olmak isteyeceğini sanmıyordu. Ayrıca Zsadist nasıl öpüşüldüğünü bilmiyordu. Sahibe ve gözdeleri Z'nin köpek-dişlerinden uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı. Sonradan da hiçbir dişiyle o kadar yakınlaşmak istememişti.

Bella durup başını eğdi, safir mavisi gözlerini Zsadist'in gözlerine dikti, iyi olup olmadığına bakmak istemişti.

Bella'nın kaygısı Zsadist'in gururuna dokundu. Tanrım, bir dişiyi besleyemeyecek kadar zayıftı ve kanını içerken Bella da bunun farkındaydı, bu çok zavallıcaydı. Daha da kötüsü az evvel Bella'nın yüzünde beliren o ifadeydi, bu dehşet ifadesi Z'nin esirken kanı dışında başka hangi amaçla kullanıldığını anladığını gösteriyordu.

Bella'nın duyduğu sempatiye dayanamıyordu, o endişeli bakışları istemiyordu, üzerine düşülmesini ve okşanmayı istemiyordu. Onu kovmak için ağzını açtı ama her nasılsa öfke midesinden boğazına doğru çıkarken kaybolup gitti.

"Tamam," dedi sertçe. "İçmeye devam et. Devam et."

Şu gözlerde gördüğü rahatlama yüzüne inen başka bir tokat oldu.

Bella tekrar kan içmeye başlarken Zsadist *bundan nefret ediyorum* diye düşündü.

Pekâlâ... Kısmen nefret ediyordu. Tamam, nefret ettiği şey kafasındaydı. Ama bileği hafif hafif emilmeye devam ederken aslında bundan hoşlandığını fark etti.

En azından Bella'nın neyi yuttuğu aklına gelinceye kadar. Kirli kan... çürümüş kan, paslı, iltihaplı, iğrenç kan.

Phury'yi neden geri çevirdiğini bir türlü anlayamıyordu. Adam her yönden mükemmeldi. Ama Bella burada, soğuk sert fayansların üzerinde bileğindeki köle bandından kan emiyordu. Neden?

Zsadist gözlerini kapattı. Bella yaşadığı bunca şeyden sonra kirletilmiş birinden fazlasını hak etmediğini düşünüyordu muhakkak. O Kırıcı muhtemelen Bella'nın kendine olan saygısını da söküp almıştı.

Tanrı şahidi olsun ki o piçin son nefesini boğazından kendi elleriyle alacaktı.

Bella içini çekerek Zsadist'in bileğini bıraktı ve duvara yaslandı, gözleri yarı kapalıydı, vücudu gevşemişti. Giysisinin eteği ıslanıp bacaklarına yapışmış, kalçalarını, bacaklarını ve bacaklarının birleştiği yeri ortaya çıkarmıştı.

Eşofmanının içindeki *şey* hızla sertleşirken Zsadist onu kesip atmak istiyordu.

Bella Zsadist'in gözlerine baktı. Zsadist onun hastalık nöbeti gibi bir şey geçirmesini bekliyor ve yuttuğu o iğrençlikleri düşünmemeye çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," dedi Bella boğuk bir sesle. "Bana izin verdiğin için..."

"Teşekkür etmeyi bırak." Tanrım, keşke onu kendinden koruyabilseydi. Sahibe'nin ruhu içinde dolaşıyor, acımasızlığının hatıraları damarlarının sonsuz çevrimine hapsolarak vücudunda dönüp duruyordu. Ve Bella az önce bu zehrin bir kısmını içine çekmişti.

Buna izin vermemeliydi.

"Seni yatağına taşıyayım," dedi.

Bella itiraz etmeyince Zsadist onu kucağına alıp duştan çıkardı, havlu almak için lavabonun yanında durakladı.

"Ayna," diye mırıldandı Bella. "Aynayı neden örttün?"

Zsadist yatak odasına doğru yürürken ona cevap vermedi, Bella'nın katlanmak zorunda kaldığı korkunç şeyler hakkında konuşmaya dayanamıyordu.

"Sana çok mu kötü görünüyorum?" diye fısıldadı Bella Zsadist'in omzundan.

Yatağın yanına gelince Zsadist onu yere indirdi. "Sabahlık ıslanmış. Çıkarman lazım. İstersen kurulanmak için bunu kullan."

Bella havluyu aldı, sabahlığın belindeki bağcığı çözdü. Z hemen arkasını döndü, elbiselerin hışırtısını, sonra da çekilen örtülerin sesini dinledi.

Bella yerine yerleşince Z'nin benliğinin derinliklerinde eski, ilkel bir dürtü onunla hemen yatması gerektiğini söylemeye başladı. Ve ona sarılarak değil. İçinde olmak istiyordu, içinde gidip gelmek... ve boşalmak. Yapması gereken buymuş gibi geliyordu, ona sadece damarlarındaki kanı değil cinsel birleşmenin hazzını da vermesi gerekiyordu.

Ki *tamamen* berbat bir şeydi bu.

Bir eliyle Bella'nın saçını okşarken bir yanda da bu kötü fikrin nereden çıktığını merak ediyordu. Tanrım, ondan uzak durması lazımdı.

Eh, zaten yakında bu gerçekleşecekti, değil mi? Bella bu gece gidiyordu. Evine dönüyordu.

İçgüdüleri sapıtmıştı, Bella'nın yatağında kalmasını istiyordu. Ama şu aptal, ilkel özüne boş vermeliydi. Gidip işini yapması gerekiyordu. Dışarıya çıkıp şu Kırıcı'yı bulması ve Bella için o pisliği boğazlaması gerekiyordu. Yapması gereken buydu işte.

Z dolaba gidip gömleğini giydi ve silahlarını kuşandı. Göğüs kınlarına elini atarken Bella'ya onu kaçıran Kırıcı'nın neye benzediğini sormayı düşündü. Ama onu sarsmak istemiyordu... Tohr sorsa daha iyi olurdu çünkü

o bu gibi durumların altından kalkmayı iyi bilirdi. Bu akşam ailesinin yanına döndüğü zaman Tohr'dan onunla konuşmasını isteyecekti.

"Ben çıkıyorum," dedi Z deri hançer kınını kaburgalarının üzerine takarken. "Gitmeden önce Fritz'in sana yiyecek getirmesini ister misin?"

Cevap gelmeyince kapıdan dönüp baktı. Bella yatağın kendi tarafından onu izliyordu.

İçgüdüleri bir kez daha şiddetle bastırıyordu.

Yemek yediğini görmek istiyordu. Seviştikten sonra, içine geldikten sonra ona getirdiği yiyeceği yemesini istiyordu ve yemeğini onun elinden yemesini istiyordu. Lanet olsun, dışarı çıkıp onun için bir şey öldürmek, etini getirip pişirmek ve doyana kadar onu beslemek istiyordu. Sonra elinde bir hançerle onun yanına uzanmak, uyurken onu korumak istiyordu.

Dolaba geri döndü. Kahretsin, aklını kaçırıyordu. Tam bir *kaçık*.

"Sana bir şeyler getirmesini söyleyeceğim," dedi.

İki kara hançerinin bıçaklarını kolunun iç kısmına kesikler atarak kontrol etti. Acı beyninde çınladığında Bella'nın bileğinde bıraktığı deliklere baktı.

Kendini odaklanmaya zorlayarak kalçasına tabanca kılıfını takıp iki SIG Sauer'ini gözden geçirdi. Dokuz milimetreliklerin ikisi de doluydu, kemerinde oyuk uçlu mermilerle dolu iki şarjör daha vardı. Fırlatma bıçağını kemerin tokasına yerleştirip *hira shuriken*'ini kontrol etti. Sırada kovboy çizmeleri vardı. En sonunda da portatif cephaneliğini gizlemek için hafif rüzgârlığını giydi.

Hazır olduğunda Bella hâlâ yataktan ona bakıyordu. Gözleri masmaviydi. Safir kadar mavi. Gece kadar mavi. Öyle mavi ki...

"Zsadist?"

Zsadist kendini tokatlama isteğiyle savaşıyordu. "Evet?"

"Sana çirkin mi geliyorum?" Zsadist irkilip geri çekilince elleriyle yüzünü kapadı. "Neyse boş ver."

Bella yüzünü gizleyince Zsadist onu ilk gördüğü anı düşündü, haftalar önce spor salonunda onu şaşırttığı zamanı. Zsadist o zaman hayretler içinde kalmış, aptala dönmüştü ve Bella onda hâlâ bu etkiyi yaratıyordu. Sanki uzaktan kumandası Bella'da olan bir düğmesi vardı.

Zsadist öksürerek boğazını temizledi. "Bana her zaman nasıl geliyorsan öylesin."

Arkasını döndüğünde bir hıçkırık duydu. Sonra bir tane daha. Ve bir daha.

Omzunun üstünden geriye baktı. "Bella... Lanet olsun..."

"Özür dilerim," dedi Bella yüzünü örten ellerinin arasından. "Özür dilerim. Git hadi. Ben iyiyim... Özür dilerim, iyiyim ben."

Bella'nın yanına gidip yatağın kenarına oturduğunda ona söyleyecek güzel sözler bulmak istedi. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Odanı işgal ettim, yatağını da. Seni yanımda uyumaya zorladım. Bana damarını sunmak zorunda bıraktım. Çok... üzgünüm." Derin bir nefes alıp kendini topladı ama kızgın kaldırıma düşen yağmur damlalarındaki toprak kokusunu andıran umutsuzluğu devam ediyordu. "Buradan gitmem gerektiğini biliyorum, beni burada istemediğini de ama... çiftlik evime gidemem. Kırıcı beni oradan kaçırmıştı, bu yüzden oraya dönme düşüncesine dayanamıyorum. Ailemin yanında kalmak da istemiyorum. Şu anda neler hissettiğimi anlamayacaklar ve benim de bunu açıklayacak enerjim yok. Biraz zamana ihtiyacım var, ya-

şadıklarımı kafamdan atmanın bir yolunu bulmam lazım ama yalnız kalamam. Kimseyi görmek istemiyorum, sadece seni..."

Bella susunca Zsadist, "Burada istediğin kadar kalabilirsin," dedi.

Bella tekrar hıçkırmaya başladı. *Lanet olsun.* Yanlış bir şey söylemişti demek.

"Bella... ben..." Ne yapması gerekiyordu?

Elini uzat aşağılık herif. Kızın elini tut pislik.

Ama yapamadı. "Gitmemi ister misin? Seni biraz yalnız bırakmamı?"

Bella yüzü hâlâ elleri arasında daha çok ağlayarak, "Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Tanrım, bunu doğru duyduysa ona acıyordu.

"Bella, ağlamayı bırak. Ağlamayı bırak ve bana bak." Sonunda Bella derin bir nefes alıp yüzünü kuruladı. Zsadist onun dikkatini topladığına emin olunca, "Hiçbir konuda endişelenmene gerek yok. Burada istediğin kadar kalacaksın. Anlaştık mı?" dedi.

Bella gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Beni duyduysan başını salla." Bella başını sallayınca Zsadist ayağa kalktı. "Ve ihtiyacın olan son şey benim. O yüzden bu saçmalığı hemen bırak."

"Ama ben..."

Zsadist kapıya yöneldi. "Şafak sökmeden döneceğim. Fritz beni nasıl bulacağını biliyor... şey, o hepimizi nasıl bulacağını bilir yani."

Zsadist odadan çıktıktan sonra uzun adımlarla heykelli koridordan yürüdü, sola dönüp Wrath'in çalışma odasını ve büyük merdivenleri geçti. Üç kapı daha geçip önüne geldiği odanın kapısını çaldı. Cevap alamadı. Tekrar çaldı.

Merdivenlere yöneldi ve aradığını mutfakta buldu.

Rhage'in kadını Mary patates soyuyordu. Bir yığın patates. Bir ordu dolusu patates vardı burada. Mary gri gözlerini kaldırdı, soyma bıçağı altın renkli Idaho patatesinin üzerinde hareketsiz kaldı. Zsadist'in başka birini arıyor olması gerektiğini düşünerek etrafına bakındı. Belki de sadece onunla yalnız olmadığını umarak bakınmıştı.

"İşine biraz ara verebilir misin?" diye sordu Z patates yığınını işaret ederek.

"Hım, tabii. Rhage her zaman başka bir şey de yiyebilir. Zaten Fritz de yemek pişireceğim diye huysuzlanıp duruyor. Evet... ne istiyordun?"

"Ben değil. Bella. Şu an bir arkadaşın ona faydası olabilir."

Mary bıçağı ve yarısı soyulmuş patatesi elinden bıraktı. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Benim odamda." Z mutfakta dolanıyor, şimdiden hangi ara sokakların kent merkezine çıktığını düşünüyordu.

"Zsadist?"

Zsadist elini kâhyanın odasının kapısına koymuşken durdu. "Ne?"

"Ona çok iyi bakıyorsun."

Bella'nın yutmasına göz yumduğu kanları düşündü. Ve Bella'nın içinde doyuma ulaşmak için duyduğu güçlü isteği.

"Pek sayılmaz," dedi omzunun üzerinden.

Bazen en baştan başlamak zorunda kalırsın diye düşündü O, ormanda koşarken.

Kamyonu park ettiği yerden yaklaşık üç yüz metre sonra ağaçlar yerini düz bir çayırlığa bırakıyordu. Durup çamların arasına saklandı.

Beyaz kar örtüsüyle kaplanmış çiftlik evi tam karşı-

sında duruyordu, karısını ilk orada bulmuştu ve günün solan ışıklarında Bella'nın evi bir Norman Rockwell tablosuna veya Hallmark tebrik kartına benziyordu, tek eksik kırmızı kiremitli çatıdan çıkan dumanlardı.

Dürbünü çıkarıp bölgeyi taradı, sonra evi incelemeye başladı. Garaj yolundaki lastik izlerini ve kapıya giden ayak izlerini görünce evin el değiştirdiğini ve nakliyecilerin geldiğini düşünüp telaşlandı. Ama içeride hâlâ mobilyalar vardı, Bella'yla birlikte evde olduğu zamandan hatırladığı mobilyalardı bunlar.

Boynuna asılı olan dürbünü bırakıp çömeldi. Burada Bella'yı bekleyecekti. Eğer hayattaysa ya evine gidecekti ya da onunla ilgilenen kişi her kimse Bella'ya gerekli eşyaları almak için buraya gelecekti. Öldüyse de biri evdeki eşyaları boşaltacaktı.

En azından böyle bir şey olmasını umuyordu. Yapabileceği başka bir şey yoktu, kadının adını ya da ailesinin nerede yaşadığını bilmiyordu. Başka nerede olabileceği hakkında fikri yoktu. Bunun dışında tek seçeneği etrafta dolaşıp sivilleri sorgulamaktı. Son zamanlarda ondan başka kaçırılan kadın olmadığı için mutlaka kendi sınıfından insanlar arasında konuşuluyor olmalıydı. Ama sorun şu ki bunu yapmak haftalar, hatta aylar alabilirdi. Ve bu şekilde edineceği bilgiye tam olarak güvenemezdi.

Hayır, muhtemelen evini gözleyerek bir sonuca ulaşacaktı. Sonunda biri damlayıp da onu Bella'ya götürene kadar oturup bekleyecekti. Belki de işi kolaylaşır ve eve yüzünde yara izi olan o vampir gelirdi.

İşte bu mükemmel olurdu.

O, soğuk rüzgâra aldırmadan yere çökmüş bekliyordu.

Tanrım... kadının hayatta olmasını umut ediyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

John başını önüne eğip kendini toparlamaya çalıştı. Soyunma odası buharla, konuşmalarla ve şakalaşmak için çıplak popolara çarpılan ıslak havluların sesleriyle doluydu. Öğrenciler terli dövüş kıyafetlerini çıkarıyor ve yemek molası verip sınıfa geçmeden önce duş alıyorlardı.

Hepsi de tipik öğrenci işleriydi ama John için durum farklıydı çünkü soyunmak istemiyordu. Herkes kendi cüssesinde olsa da on altı yaşında okulu bırakana kadar yaşadığı lise kâbusunun aynısıydı bu. Ve şu anda bu manzaraya katlanamayacak kadar bitkindi.

Saat şimdiye gece yarısını bulmuş olmalıydı ama John'a bir gün geçmiş gibi geliyordu. Eğitim onun için yorucu olmuştu. Hiçbiri güçlü değildi ama hepsi de Phury'nin ve sonra Tohr'un gösterdiği hareketleri yapabiliyorlardı. Lanet olsun, hatta birkaç tanesi doğuştan yetenekliydi. John ise bir felaketti. Ayak hareketleri yavaştı, elleri daima yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve bedensel koordinasyonu yoktu. Ne kadar uğraşsa da dengesini sağlayamıyordu. Vücudu su dolu bir poşet gibi yamuluyor, sanki bütün organları hareket ettiği yöne doğru yığılıyordu.

"Acele etsen iyi edersin," dedi Blaylock. "Sadece sekiz dakikamız kaldı."

John duş bölmesinin kapısına doğru baktı. Başlıklardan hâlâ su fışkırıyordu ama görebildiği kadarıyla içeride kimse yoktu. Dövüş kıyafetini ve sporcu çamaşırını çıkarıp hızlı adımlarla duşa...

Kahretsin. Lash köşedeydi. Onu bekliyordu sanki.

"Hey, koca adam," dedi ağır ağır. "Ne kadar becerikli olduğunu..."

Lash konuşmayı kesip gözlerini John'un göğsüne dikti.

"Seni küçük yalaka," dedi ters ters. Sonra hiddetle çıkıp gitti.

John başını eğip göğsünün sol tarafındaki dairesel çizgiye baktı, doğduğundan beri vardı bu iz. Tohr, Kardeşlik üyelerinin bu işareti kabul töreninde aldığını söylemişti.

Harika. Şimdi sınıf arkadaşlarından duymak istemediği şeylerin o uzun listesine bu doğum izini de ekleyebilirdi.

Beline bir havlu sarıp duştan çıktığında Blaylock dâhil herkes bir araya toplanmıştı. Sabit bakışlarla sessizce ona bakarlarken John vampirlerin de kurtlar ya da köpekler gibi sürü içgüdüleri olup olmadığını merak etti.

Grup kendisine bakmaya devam ederken *Evet, kesinlikle var,* diye düşündü.

John başını eğip günün bir an önce sona ermesini dileyerek dolabına gitti.

Saat üç civarında Phury hızla Onuncu Cadde'den Zero-Sum'a yürüyordu. Butch soğuğa rağmen kulübün cam ve krom kaplı girişinde beklerken aylak aylak dolanıyordu. Yere kadar uzanan kaşmir paltosu ve aşağı çektiği Red Sox şapkasıyla halinden memnun görünüyordu. Kim olduğu belli olmuyordu ama halinden memnundu.

"Ne var ne yok?" diye sordu Butch.

"Kırıcılar için kötü bir geceydi. Kimse bir şey bulamadı. Hey, adamım, eşlik ettiğin için teşekkürler, gelmen çok iyi oldu."

"Sorun değil." Butch Sox şapkasını daha da aşağı indirdi. Kardeşler gibi o da fazla dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bir cinayet dedektifi olarak çok sayıda uyuşturucu satıcısının hapse yollanmasına yardım etmişti, o yüzden fazla göze batmasa iyi olurdu.

Kulübün içinde çalan tekno müzik rahatsız ediciydi. Yanıp sönen ışıklar ve insan kalabalığı da öyle. Ama Phury'nin buraya gelmek için sebepleri vardı ve Butch da kibar davranıyordu. Yani eh işte.

Parlak pembe takım giymiş ve aynı renklerde makyaj yapmış bir adama bakarak, "Burası amma da nadide bir yer," dedi.

VIP bölümüne geldiklerinde geçişi kapatan saten şerit hemen indirildi.

Phury fedaiye başını salladı, sonra Butch'a baktı. "Fazla uzun sürmez."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Polis masalarına doğru ilerlerken Phury bu zenginler bölümünün arka tarafına yürüdü ve Papaz'ın kapısını bekleyen iki Mağribinin önünde durdu.

"Geldiğinizi haber vereyim," dedi soldaki.

Çok kısa bir süre sonra Phury içeri alındı. Ofis resmen mağara gibiydi, alçak tavanlı ve loştu ve masanın arkasındaki vampir bütün alana hâkimdi, özellikle de ayağa kalktığı zaman.

Papaz hemen hemen iki metre boyundaydı ve Mohawk stili kesilmiş saçları kadar süslü İtalyan giysileri de kendisine yakışmıştı. Acımasız ve zeki bir yüzü vardı, yaptığı

tehlikeli işe tam olarak uyuyordu bu yüz. Gerçi gözleri... gözleri pek uymuyordu. Onlar ilginç biçimde güzeldi, ametist renginde parlak koyu mordu bu gözler.

"Bu kadar çabuk mu?" dedi adam, sesi alçak, derinden ve her zamankinden sert çıkıyordu.

Malı alıp topukla diye düşündü Phury.

Para tomarını çıkarıp üç bin dolarını ayırdı. Paraları krom masanın üzerine yelpaze gibi yaydı. "Her zamankinin iki katı. Ve dört parçaya bölünmüş halde istiyorum."

Papaz sakince güldü ve başını sola çevirdi. "Rally, adamın istediğini paketleyip getir." Karanlığın içinden bir yardımcı çıkıp odanın karşı köşesindeki kayar kapıya doğru koşturdu.

Yalnız kaldıklarında Papaz masadan yavaşça kalkıp damarlarında yağ varmış gibi eğilip bükülerek yürümeye başladı. Phury'nin etrafında dolanırken öyle yaklaşmıştı ki Phury elini ceketinin içine kaydırıp silahlarından birini kavradı.

"Herhalde daha sert mallarla ilgilenmiyorsun," dedi Papaz. "Kırmızı tütün hafif şeyler içenler içindir."

"Başka mal isteseydim söylerdim."

Vampir Phury'nin yanına geldi. Şimdi çok yakınında duruyordu.

Phury kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

"Ne kadar da güzel saçların var. Tıpkı kadın saçı gibi. Şu renklere bak." Papaz'ın sesi garip biçimde hipnotize ediciydi, mor gözlerinden kurnazlık akıyordu. "Kadın demişken, duydum ki burada çalıştırdığım hanımların sunduklarından faydalanmak istemiyormuşsun. Bu doğru mu?"

"Bundan sana ne?"

"Sadece ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak istiyorum. Müşteri memnuniyeti çok önemlidir." Adam

daha da sokulup başıyla Phury'nin kolunu işaret etti, ceketinin içine soktuğu kolunu. "Elin şu anda silahının kabzasında, değil mi? Benden korkuyor musun?"

"Sadece icabına bakabileceğimden emin olmak istiyorum."

"Ah, gerçekten mi?"

"Evet. Belki ağzına bir Glock dayamamı istersin."

Papaz sırıtınca köpekdişleri parıldadı. "Aslında bazı söylentiler duydum... bakirlik yemini eden şu Kardeşlik üyesi hakkında. Şu işe bak, kadınlardan uzak duran bir savaşçı. Tabii bu adam hakkında başka şeyler de duydum. Tek bacaklıymış ve yaralı yüzlü sosyopat bir ikizi varmış. Sen böyle bir kardeş tanıyor musun acaba?"

Phury başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ya! Tuhaf, seni cadılar bayramı maskesi takmış gibi görünen bir herifle dolanırken gördüm. Aslında seni duyduğum bazı eşkallere tıpatıp uyan bazı iri yarı adamlarla gördüm. Sence..."

"Bana bir iyilik yap ve yapraklarımı getir. Dışarıda bekliyor olacağım." Phury döndü. Hiç havasında değildi: Dövüş imkânı bulamadığından hayal kırıklığına uğramıştı, Bella tarafından reddedildiği için üzgündü. Şimdi çatışmanın sırası değildi. Sinirleri zaten iyice gerilmişti.

"Erkeklerden hoşlandığın için mi bakirlik yemini ettin?"

Phury omzunun üstünden ters ters baktı. "Bu gece derdin ne senin? Normalde düzenbazın tekisin ama şu anda gerçek bir pislik gibi davranıyorsun."

"Bilirsin işte, belki de sadece sekse ihtiyacın vardır. Erkek ticareti yapmıyorum ama eminim yardımcı olacak birini bulabiliriz."

Yirmi dört saat içinde Phury ikinci kez patladı. Birden

fırlayıp Papaz'ı Gucci ceketinin yakasından tuttu ve duvara yapıştırdı.

Adamın göğsüne abanarak, "Niye kavga çıkarmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Seksten önce beni öpecek misin yoksa?" diye mırıldandı Papaz tavrını değiştirmeyerek. "Yani birbirimizi sadece profesyonel anlamda tanıdığımızı düşünürsek en azından bunu yapabilirsin. Yoksa ön sevişme olmayacak mı?"

"Siktir git."

"Ne kadar orijinal bir cevap. Senden biraz daha ilginç bir cevap beklerdim."

"Pekâlâ. Bu nasıl?"

Phury adamın ağzına bir tane çaktı, seksle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir yumruk öpücüğüydü bu. Ve bunu sadece piç herifin yüzündeki ifadeyi silmek için yaptı. Sildi de. Papaz kaskatı kesilip hırladı, blöfünün işe yaramadığını anlamıştı. Ama sırf dersini aldığından emin olmak için Phury herifin alt dudağını köpekdişlerinden biriyle kesti.

Diline kan tadı geldiği an Phury hızla geri çekildi, ağzı açıldı. Şaşkınlık içinde soluk soluğa, "Bu da ne böyle, günah yiyici?" dedi.

Kelimeyi duyunca Papaz saçmalamayı kesip ciddileşti. Sessizliğe bürünmüştü, inkâr etmenin inandırıcı yollarını bulmaya çalışıyor gibiydi.

Phury kafasını iki yana salladı. "Deneme bile. Hemen anlarım."

Ametist gözler kısıldı. "Politik açıdan doğru terim *symphath*."

Phury'nin elleri refleks olarak adamın yakasını daha sıkı kavradı. *Lanet olsun.* Bir *symphath*. Burada, Caldwell'de, türlerin arasında yaşıyordu. Bir sivil gibi davranıp göze batmamaya çalışıyordu.

Kahretsin, bu çok önemli bir bilgiydi. Wrath'in ihtiyacı olan son şey bir iç savaş dahaydı.

"Bir konuya daha dikkat çekmeliyim," dedi Papaz yavaşça. "Beni ele verirsen tedarikçini kaybetmiş olursun. Bunu düşün. Ben mevzu dışı ihtiyacın olanı almak için nereye gideceksin?"

Phury gözlerini bu mor gözlere dikip adamın ima ettiklerini düşündü. Eve gider gitmez kardeşlere anlatacak ve Papaz'ı yakın takip altında tutacaktı. Herifi ele vermeye gelince... Tarih boyunca karşılaşılan *symphath* ayrımcılığı ona hep haksızca gelmişti – düzenbazlıklarıyla sorunu kendileri başlatmadıkları sürece tabii. Papaz en az beş yıldır bu kulübü işletiyordu ve *symphath* olmasından kaynaklanan bir sorun çıkmamıştı.

"Küçük bir anlaşma yapacağız," dedi Phury adamın menekşe gözlerine sertçe bakarak. "Ben çenemi tutacağım ve sen de gizli kalacaksın. Bir daha da bana bulaşayım demeyeceksin. Duygularımı sömürmene izin vermeyeceğim, az önce yaptığın tam da buydu, değil mi? Beni sinirlendirmek istiyorsun çünkü buna açsın."

Papaz'ın ağzı açılırken ofisin kapısı da ardına kadar açıldı. Dişi bir vampir paldır küldür içeri girdi ama manzarayı görünce olduğu yerde donup kaldı: dip dibe iki erkek vücudu, Papaz'ın kanayan dudağı ve Phury'nin ağzındaki kan.

"Defol git buradan," diye terslendi Papaz.

Dişi paniğe kapılıp hızla geri çekilirken dirseğini kapıya çarptı.

"Pekâlâ, anlaştık mı?" dedi Phury kadın gittikten sonra.

"Eğer Kardeşlerden biri olduğunu kabul edersen."

"Değilim."

Papaz'ın gözleri parladı. "Şunu bil ki sana inanmıyorum."

Phury birden bu gece Kardeşlik konusunun açılması-

nın tesadüf olmadığı düşüncesine kapıldı. Adamın üzerine eğilip onu iyice sıkıştırdı. "Ne olduğun ortaya çıkarsa ne yapacaksın çok merak ediyorum."

"Anlaştık," diye soludu Papaz.

Phury'ye bakması için gönderdiği kadın geri geldiğinde Butch kafasını kaldırdı. Genelde işlem çabucak biterdi ama Phury içeri gireli yirmi dakika olmuştu.

"Benim delikanlı hâlâ içeride mi?" diye sordu Butch, kadının acımış gibi dirseğini ovuşturduğunu fark etti.

"Ah, içeride, sorun yok." Kadın gergin bir şekilde gülümseyince Butch onun bir vampir olduğunu anladı. İnsanların arasındayken hepsi de böyle hafifçe sırıtırlardı.

Kadın uzun sarı saçları ve göğüsleriyle kalçalarını örten siyah deriyle oldukça çekiciydi. Yavaşça yanına kayarken Butch onun kokusunu aldı ve bunca zamandan sonra ilk kez seks yapmayı düşündü... Yani yazın Marissa'yla tanıştığından beri.

Koca bir yudum alarak bardağındaki Scotch'u bitirdi. Sonra kadının göğüslerine baktı. Evet, kafasında seks vardı ama daha çok bedensel refleks gibi bir şeydi bu. Ama Marissa'ya duyduklarıyla ilgisi yoktu. Marissa söz konusu olunca seks ihtiyacı şiddetleniyor, seviyeli, önemli bir şeye dönüşüyordu.

Yanında oturan kadın ne düşündüğünü anlamış gibi baktı ona. "Arkadaşın bir süre daha içeride kalabilir."

"Yani?"

"Daha yeni başlıyorlardı."

"Alışverişe mi?"

"Sekse."

Butch birden başını kaldırıp kadının gözlerine baktı. "Ne diyorsun sen?"

"Ah, pardon..." Kaşlarını çattı. "Yoksa siz ikiniz birlikte falan mısınız?"

"Hayır, birlikte değiliz," dedi Butch sertçe. "Sen ne saçmalıyorsun böyle?"

"Evet, öyle olduğunu düşünmemiştim zaten. İyi giyimlisin ama öyle bir izlenim vermiyorsun."

"Ve dostum da erkeklerle ilgilenmiyor."

"Bundan emin misin?"

Butch'un aklına bakirlik yemini gelince şüpheye düştü.

Her neyse. Bir içkiye daha ihtiyacı vardı, Phury'nin işine karışmasına gerek yoktu. Kolunu kaldırıp kadın garsona gelmesini işaret etti.

"Bir duble Scotch daha," dedi. Yanındaki kadına dönüp nezaketen, "Bir şey ister misin?" diye sordu.

Kadın elini Butch'un bacağına koydu. "Doğrusunu istersen evet. Ama o bana istediğimi veremez."

Garson gidince Butch oturduğu yerde arkasına yaslanıp kollarını iki yana açtı. Kadın bu daveti kabul ederek Butch'a dayanıp elini aşağıya kaydırdı. Butch'un vücudu uyarıldı, bu aylardır gördüğü ilk hayat belirtisiydi ve seks yaparsa Marissa'yı kafasından atabileceğini düşündü bir an.

Kadın onu pantolonunun üzerinden okşarken Butch kadını ilgisizce izliyordu. Bunun nereye varacağını biliyordu. Kadını şuradaki özel banyolardan birine götürecekti. Belki on dakika falan sürecekti. Kadını tatmin edip işini görecek, sonra da ondan kurtulmak için sıvışıp gidecekti.

Tanrım, hayatı boyunca yüzlerce kez böyle şipşak seks yapmıştı. Bu aslında seks adı altında mastürbasyondu. Hiçbir anlamı yoktu.

Marissa'yı düşündü... Gözlerinin yanmaya başladığını hissediyordu.

Yanındaki kadın göğüslerini Butch'un koluna dayadı.

"Haydi arkaya gidelim yakışıklı."

Kadının eli pantolonunun ağındaydı, Butch elini kadının elinin üzerine koydu, kadın kulağına eğilip hırıldar gibi bir ses çıkardı. Sonunda Butch kadının elini kenara çekti.

"Üzgünüm. Yapamam."

Kadın geri çekilip adamın kendisiyle dalga geçtiğini düşünerek baktı. Butch da ona bakıyordu.

Bir daha asla seks yapmayacağını söylemeye hazır değildi. Neden bu kadar Marissa'nın etkisinde olduğunu da bilmiyordu. Tek bildiği canının eskisi gibi önüne gelen kadınla yatmak istemediğiydi. Bu gece değil.

Birden kulübün gürültüsü arasında Phury'nin sesi duyuldu. "Hey polis, kalacak mısın, gidecek misin?"

Butch kafasını kaldırıp baktı. Arkadaşı hakkında bir tahminde bulunmaya çalışırken bir an durakladı.

Kardeşi sarı gözlerini kıstı. "Neler oluyor polis?"

"Ben gitmeye hazırım," dedi Butch bu zor anı geçiştirmeye çalışarak.

Butch ayağa kalkarken Phury sarışına ters bir bakış attı. Bu çeneni kapalı tut bakışıydı.

Vay be diye düşündü Butch kapıya doğru giderlerken. Demek Phury gerçekten geydi.

Yirminci Bölüm

Bella saatler sonra hafif bir sürtünme sesine uyandı. Pencerelerden birine bakınca çelik kepengin aşağı indiğini gördü. Şafak yakın olmalıydı.

İçine dolan endişeyle kapıya baktı. Zsadist'in kapıdan girmesini istedi, onu görüp tek parça olduğundan emin olmak istiyordu. Her ne kadar giderken normale dönmüş gibi görünüyorduysa da onunla yaşadıklarından sonra kaygılanmaktan kendini alamıyordu.

Sırtüstü dönüp Mary'nin kendisini görmeye gelişini düşündü. Bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu Zsadist nereden anlamıştı? Ah Tanrım Mary'ye gitmiş ve...

Odanın kapısı vurulmadan açıldı.

Bella telaşla kalkıp oturdu, örtüleri boğazına dek çekmişti. Ama Zsadist'in gölgesini görünce müthiş bir rahatlama hissetti.

"Benim," dedi Zsadist sertçe. İçeri girerken elinde bir tepsi vardı, omzunda da bir şey asılıydı. Bir spor çantası. "Işıkları yakmamın sakıncası olur mu?"

"Merhaba..." *Eve sağ salim döndüğün için çok mutluyum.* "Hayır, sorun olmaz."

Zsadist düşünce gücüyle birkaç mum yakınca Bella ani ışıktan gözlerini kırpıştırdı.

"Sana evinden bir şeyler getirdim." Yemek tepsisini yatağın yanındaki komodinin üzerine koyup çantayı açtı. "Evden giysilerle bir parka aldım. Duşta bulduğum şampuanı getirdim. Saç fırçası. Ayakkabılar. Ayaklarını sıcak tutacak çoraplar. Bir de günlüğün... ama merak etme, okumadım."

"Okusaydın şaşardım. Bunu yapmayacak kadar güvenilirsin çünkü."

"Hayır, okumayı bilmiyorum."

Bella'nın gözleri kocaman açıldı.

"Her neyse." Sesi çenesinin hatları kadar keskin çıkıyordu. "Bazı eşyalarını isteyeceğini düşündüm."

Zsadist çantayı Bella'nın yanına bıraktı, Bella gözlerini dikmiş ona bakıyordu, şaşkına dönmüş haldeydi, sonunda Zsadist'in elini tutmak için elini uzattı. Zsadist geri çekilince kızararak getirdiklerine baktı.

Tanrım... Eşyalarını görünce sinirleri bozulmuştu. Özellikle de günlüğünü.

Ama çok sevdiği kırmızı kazağını görünce rahatladı, kazağı burnuna götürünce her zaman kullandığı parfümün kokusunu aldı. Ve... evet, saç fırçası, onun saç fırçası, sevdiği geniş kare başlı ve metal iğneli olandı bu. Şampuanını alıp kapağını açarak kokladı. Ohhh.... Biolage. Kırıcı'nın ona verdiği şampuanın kokusuna hiç benzemiyordu.

"Teşekkür ederim." Günlüğünü çıkarırken sesi titredi. "Çok teşekkür ederim."

Günlüğünün deri kapağını okşadı. Açmayacaktı. Şimdi değil. Ama yakında...

Başını kaldırıp Zsadist'e baktı. "Beni... beni evime geri götürecek misin?"

"Evet, bunu yapabilirim."

"Oraya gitmeye korkuyorum ama sanırım gitmem gerek."

"Sadece ne zaman gitmek istediğini söyle."

Bella tüm cesaretini toplayarak birden büyük korkularının birinden kurtulmak istedi. "Bu akşam güneş batınca. O zaman gitmek istiyorum."

"Tamam, gidelim." Tepsiyi gösterdi. "Şimdi ye hadi."

Bella yemeği umursamadı, dolaba gidip üzerindeki silahları çıkaran Zsadist'i izliyordu. Z tüm dikkatini silahlarına vermişti. Bella onun nereye gittiğini, ne yaptığını merak etti. Elleri temiz olduğu halde kollarında siyah kan izleri vardı.

Bu gece birilerini öldürmüştü.

Bir Kırıcı daha alt edildiği için zafer kazanmış gibi hissetmesi gerekirdi. Ama Zsadist koluna attığı eşofmanıyla banyoya giderken daha çok onun iyiliğini düşünmekle meşguldü.

Ve bir de... vücudunu. Dünyanın en güçlü duyularına sahip bir hayvan gibi hareket ediyordu, gizli güç ve gösterişli adımlar. Zsadist'i ilk gördüğünde içinde uyanan istek şimdi Bella'yı tekrar sarsıyordu. Onu istiyordu.

Banyo kapısı kapanıp duştan su sesi gelmeye başlayınca gözlerini ovuşturup aklını kaçırdığına karar verdi. Adam koluna koyduğu elini itmişti. O ise hâlâ kendisiyle yatmak istediğini mi sanıyordu?

Kendinden nefret ederek yiyeceklere baktı. Kokulu otlarla çeşnilendirilmiş tavuk, közlenmiş patates ve balkabağı vardı. Ayrıca bir bardak su, bir bardak beyaz şarap, iki parlak yeşil Granny Smith elma ve bir dilim havuçlu kek. Çatalı eline alıp tavuğu didiklemeye başladı. Sırf Zsadist kendisine yiyecek getirecek kadar düşünceli davrandığı için tabağında ne varsa yemek istiyordu.

Zsadist eşofmanıyla banyodan çıktığında Bella donup kaldı ve gözlerini ondan ayıramadı. Mum ışığı göğüs uçlarındaki halkalarda parıldıyordu, karnındaki ve kollarındaki sert kaslar da öyle. Kardeşlik'in yıldız şeklindeki işaretinin yanı sıra çıplak göğsünde yeni mosmor bir çizik vardı.

"Yaralandın mı?"

Zsadist gelip tabağa baktı. "Fazla yememişsin."

Bella cevap vermedi, gözleri Zsadist'in eşofmanının düşük belinden görünen kıvrımlı kalça kemiklerine takılmıştı. Tanrım... eşofman biraz daha aşağı inse her şeyi görebilecekti.

Birden kirli olduğu için kendini ovduğu anı hatırladı. Yutkundu, ona ne olduğunu merak ediyordu. Onu arzulamak sanki uygunsuz bir şeydi. Rahatsız ediciydi. Ama bu hissettiklerini değiştirmiyordu.

"O kadar aç değilim," diye mırıldandı.

Z tepsiyi Bella'ya doğru itti. "Yine de ye."

Bella tekrar tavuğu didiklemeye başladığında Zsadist iki elmayı alıp odanın diğer ucuna gitti. Elmalardan birini ısırıp yere oturdu, bağdaş kurmuş, gözlerini yere dikmişti. Ağzındaki elmayı çiğnerken bir kolu karnının üzerinde dinleniyordu.

"Sen aşağıda mı yedin?" diye sordu Bella.

Zadist başını iki yana sallayıp elmadan bir ısırık daha aldı, elmayı ısırırken çıkan ses odada yankılandı.

"Sadece elma mı yiyeceksin?" Zsadist omuz silkince Bella mırıldandı. "Bir de bana ye diyorsun."

"Evet, diyorum. Neden yemeğine devam etmiyorsun dişi?"

"Tavuk sevmez misin?"

"Yemek sevmem." Gözlerini yerden hiç kaldırmıyordu ama sesi gittikçe sertleşiyordu. "Şimdi yemeğini ye."

"Neden yemek yemeyi sevmiyorsun?"

"Güvenmiyorum," dedi ciddi bir tavırla. "Tabii kendin yaparsan başka ya da yapılışını baştan sona izlersen. İçinde ne olduğunu bilmiyorsun."

"Neden birinin yemeğine bir şey karıştıracağını..."

"Konuşmaktan hoşlanmadığımı daha önce söylemiş miydim?"

"Bu gece yanımda uyuyacak mısın?" Bella bunu birden soruvermişti, Zsadist konuşmayı tamamen kesmeden önce sorunun cevabını almanın iyi olacağını düşünmüştü.

Zsadist'in kaşları oynadı. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Evet, istiyorum."

"O zaman tamam. Uyuyacağım."

Zsadist elmaları, Bella da tabağındakileri yerken odada yalnızca yemek yerken çıkardıkları sesler duyuluyordu. Bella havuçlu keki de bitirdikten sonra banyoya gitti ve dişlerini fırçaladı. Geri döndüğünde Zsadist son elmanın göbeğinde kalan etli kısımları köpekdişleriyle çıkarıp yemeye çalışıyordu.

Bella böyle beslenerek nasıl savaştığını anlayamıyordu. Kesinlikle daha fazla yemesi gerekirdi.

Bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi hissetti ama onun yerine yatağa girip kıvrılarak Zsadist'i beklemeye başladı. Dakikalar geçerken Zsadist'in tek yaptığı o elmayı büyük bir titizlikle budamaktan ibaretti ve Bella bu gerilime dayanamıyordu.

Yeter diye geçirdi içinden. Kesinlikle evin başka bir bölümüne gitmeliydi. Zsadist'i bir dayanak olarak kullanıyordu ve bu adil değildi.

Bella tam örtüleri üzerinden atacakken Zsadist oturduğu yerden kalktı. Yatağa doğru yürürken Bella olduğu yerde donup kaldı. Z elindeki elma çöpünü tabağın yanına

bıraktı, sonra Bella'nın ağzını sildiği peçeteyi aldı. Ellerini peçeteye sildikten sonra tepsiyi alıp kapının önüne bıraktı.

Dönünce yatağın diğer tarafına geçti, yorganın üzerine uzanırken yatak ağırlığının altında çöktü. Kollarını göğsünde kavuşturup ayak ayak üstüne atarak gözlerini kapattı.

Odadaki mumlar birer birer söndü. Sadece tek bir mum yanık kaldığında, "Etrafı görebilmen için bunu söndürmeyeceğim," dedi.

Bella ona baktı. "Zsadist?"

"Evet?"

"Ben yerin dibindeki o..." Boğazını temizledi. "Yerin dibindeki o delikteyken seni düşündüm. Beni bulmaya gelmeni istedim. Beni oradan kurtarabileceğini biliyordum."

Zsadist gözleri kapalı olduğu halde kaşlarını çattı. "Ben de seni düşündüm."

"Düşündün mü?" Zsadist'in başı aşağı yukarı sallandı, Bella yine de tekrar sordu, "Gerçekten mi?"

"Evet. Bazı günler... tek düşünebildiğim sendin."

Bella gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Zsadist'e sokulup başını onun koluna dayadı.

"Ciddi misin?" Z cevap vermeyince üstelemek zorunda kaldı. "Neden peki?"

Zsadist'in geniş göğsü kabardı, sonra nefesini saldı. "Seni geri getirmek istiyordum. Hepsi bu."

Ah... Demek sadece işini yapıyordu.

Bella kolunu çekip diğer tarafa döndü. "Pekâlâ... Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim."

Odanın sessizliğinde komodinin üzerinde yanmakta olan mumu izledi. Gözyaşı şeklindeki alev dalgalanıyordu, çok güzel, çok zarifti...

Zsadist alçak sesle konuştu. "Yapayalnız ve korkmuş olduğun düşüncesinden nefret ediyordum. Birinin sana zarar vereceğini düşünmekten nefret ediyordum. Ben... boş veremezdim."

Bella nefesini tutup omzunun üzerinden baktı.

"O altı hafta boyunca uyumadım," diye mırıldandı Zsadist. "Gözlerimi kapattığımda sadece seni görüyordum, beni yardıma çağırıyordun."

Tanrım, yüzü sert olmasına rağmen sesi tıpkı bir mum alevi gibi yumuşak ve güzeldi.

Başını Bella'ya çevirip gözlerini açtı. Siyah gözleri duygu doluydu. "O kadar uzun süre nasıl dayanabildiğini bilmiyorum. Ölmüş olduğundan o kadar emindim ki. Ama sonra yeri bulduk ve seni o delikten çıkardım. O Kırıcı'nın sana yaptığını görünce..."

Bella yavaşça döndü, onu ürkütüp geri çekilmesine neden olmak istemiyordu. "Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Güzel. Böylesi daha iyi."

"Bir gün... Öğrenmem gerekecek. Sen bana anlatır mısın?"

Zsadist gözlerini kapattı. "Eğer gerçekten detayları bilmen gerekiyorsa."

Bir süre sessiz kaldılar, sonra Zsadist dönüp Bella'ya yaklaştı. "Bunu sormaktan nefret ediyorum ama şu Kırıcı neye benziyordu? Hakkında özel bir şey hatırlıyor musun?"

Hem de bir sürü diye düşündü Bella. *Çok fazla.*

"O, şey, saçlarını kahverengiye boyuyordu."

"Ne?"

"Yani boyadığına eminim. Her hafta banyoya kapanıyordu ve kimyasal kokusu alıyordum. Aralarda dipten kendi saç rengi çıkıyordu."

"Ama saçlarının beyazlamasının iyi bir şey olduğunu sanıyordum çünkü bu uzun zamandır Cemaat'te olduklarını gösteriyor."

"Bilmiyorum. Bence o güçlü bir pozisyonda. Delikten duyduğum kadarıyla diğer Kırıcılar onun yanında dikkatli davranıyorlardı. Ve ona 'O' diyorlardı."

"Başka?"

Bella o kâbusa geri dönerek titredi. "Beni seviyordu."

Zsadist hafif, öfke dolu bir hırıltıyla titredi. Bella bu sesten hoşlanmıştı. Kendisini koruma altında hissettirmiş, konuşmayı sürdürmesi için güç vermişti.

"Kırıcı, beni... beni sevdiğini söylüyordu ve seviyordu. Beni saplantı haline getirmişti." Bella nefesini yavaşça saldı, deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Başlarda ondan korkuyordum ama bir süre sonra duygularını ona karşı kullanmaya başladım. Onu incitmek istiyordum."

"İncittin mi peki?"

"Bazen, evet. Onu... ağlattım."

Zsadist'in yüzü tuhaf bir ifadeye büründü. Sanki... kıskanmıştı. "Bu kendini nasıl hissettirdi?"

"Söylemek istemiyorum."

"İyi hissettirdiği için mi?"

"Acımasız olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Acımasızlıkla intikam aynı şey değildir."

Bella bir savaşçının dünyasında bunun doğru olduğunu düşündü. "Aynı fikirde olduğumdan emin değilim."

Zsadist siyah gözlerini kıstı. "İntikamını alacak birileri var. Biliyorsun değil mi?"

Bella onun Kırıcı'yı avlamak için geceleri dışarı çıktığını düşündü, zarar görebileceği düşüncesine dayanamıyordu. Sonra abisi geldi aklına, öfke dolu ve kibirli, o da katili paramparça etmeye hazırdı.

"Hayır... Bunu yapmanı istemiyorum. Sen ya da Rehvenge ya da bir başkası bunu yapsın istemiyorum."

Odada aniden bir rüzgâr esti, sanki pencerelerden biri açılmıştı. Bella etrafına bakındı ve soğuk akımın Zsadist'in vücudundan geldiğini fark etti.

"Eşin mi var?" diye sordu birden.

"Neden öyle düşündün... Yo, hayır, Rehvenge benim abim. Eşim değil."

Zsadist'in geniş omuzları gevşedi. Ama sonra kaşlarını çattı. "Hiç oldu mu peki?"

"Eşim mi? Kısa süreliğine biri vardı. Ama işler yolunda gitmedi."

"Neden?"

"Abim yüzünden." Bella sustu. "Aslında bu doğru değil. Ama adam Rehv'e sesini çıkaramayınca ona duyduğum saygıyı büyük ölçüde kaybettim. Sonra da ilişkimizin detaylarını *glymera*'ya taşıdı ve her şey... birbirine girdi."

Aslında her şey korkunç bir hal almıştı. Adamın itibarı hiç zarar görmezken Bella'nınki paramparça olmuştu. Belki de Zsadist'ten bu kadar etkilenmesinin nedeni buydu. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu çünkü. Düşüncelerini ve içgüdülerini saklamak için bahanelerin ve kibar tavırların arkasına saklanmıyordu. Dürüsttü ve bu içtenliği sadece öfkesini ortaya koymasına yarasa bile onu güvenilir kılıyordu.

"Siz ikiniz..." Sesi yitip gitti.

"Biz ne?"

"Sevgili miydiniz?" Birden sertçe küfretti. "Boş ver gitsin. Bu beni ilgilendirmez ve..."

"Ah, evet, öyleydik. Rehv bunu öğrendi, sorunlar da o zaman başladı. Soylular nasıldır bilirsin. Evlenmeden biriyle yatan bir kadın ha? Ömür boyu lekelenmiş demektir.

Hep bir sivil olarak doğmuş olmayı istedim. Ama soyunu seçemiyorsun, değil mi?"

"O adamı seviyor muydun?"

"Öyle olduğunu sanıyordum. Ama... hayır." Zsadist'in yer yatağının yanında duran kafatasını düşündü. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Zsadist hırlayarak dudağının bir kenarını yukarı kaldırdı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Bella ürkünce Z gözlerini kapadı. "Özür dilerim. Demek istediğim, hayır. Böyle bir şey olamaz."

Öyleyse o kafatasını ne diye saklıyordu? Kime aitti o? Tam soracaktı ki Zsadist sözünü kesti. "Abin o Kırıcı'nın peşine düşmeyi mi düşünüyor?"

"Kesinlikle. Ben çok küçükken babam öldüğünden beri evin reisi odur. Rehv çok saldırgandır. Korkunç derecede."

"O halde ona yerinde oturmasını söyle. Senin intikamını ben alacağım."

Bella Zsadist'in gözlerine baktı. "Hayır."

"Evet."

"Ama bunu yapmanı istemiyorum." Zsadist intikamını almaya çalışırken ölürse Bella yaşayamazdı.

"Kendime engel olamıyorum." Zsadist gözlerini sımsıkı kapadı. "Tanrım... O piçin oralarda bir yerlerde olduğunu düşündükçe nefes alamıyorum. Ölmek zorunda."

Bella'nın göğsü korku, minnet ve sıcacık bir duyguyla sıkıştı. İçgüdüsel olarak eğilip Zsadist'i dudaklarından öptü.

Zsadist tıslayarak geri çekildi, gözleri tokat yemiş gibi kocaman açılmıştı.

Ah, lanet olsun. Bunu neden yapmıştı? "Özür dilerim. Özür dilerim, ben..."

"Hayır, sorun değil. Sorun yok." Sırtüstü dönüp elini ağzına götürdü. Parmaklarıyla dudaklarını ovarak sildi,

sanki kendini Bella'dan temizliyordu.

Bella derin derin içini çekince Zsadist, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Çok mu iğrencim?"

Zsadist kolunu aşağı indirdi. "Hayır."

Yalana bak. "Belki de temizlenmen için sana sabunlu bir bez getirmeliyim, ne dersin?"

Bella tam yataktan fırlayacakken Zsadist onu kolundan yakaladı. "Bu benim ilk öpüşmemdi, tamam mı? Sadece beklemiyordum."

Bella'nın nefesi kesildi. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Ah, Tanrı aşkına, bana öyle bakma." Bella'yı bırakıp gözlerini tavana dikti.

Demek ilk kez öpüşüyordu... "Zsadist?"

"Ne?"

"Tekrar yapmama izin verir misin?"

Zsadist'ten uzun zaman ses çıkmadı. Bella çarşafların ve battaniyelerin arasından Zsadist'e doğru kaydı.

"Başka bir yerine dokunmayacağım. Sadece dudaklarım dudaklarına değecek."

Başını çevir dedi içinden. *Başını çevir ve bana bak.*

Ve Zsadist o anda başını çevirdi.

Bella ne açık bir davet bekledi ne de Z'nin fikrini değiştirmesini. Dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi, sonra ağzının üzerinde gezdirdi. Zsadist karşı koymayınca bu kez onu okşayarak öpüp nefesini içine çekti.

"Zsadist?"

"Evet," diye fısıldadı Z.

"Ağzını bana bırakıp gevşe."

Onu sıkıştırmamaya dikkat ederek kollarına yaslanıp yaklaştı. Üst dudağındaki yaranın olduğu yer dışında dudakları şaşılacak derecede yumuşaktı. Bu kusurun ken-

disi için önemli olmadığını Zsadist'in iyice anlaması için özellikle yaralı yerle ilgilenip tekrar tekrar oraya döndü.

Ve sonunda oldu: Zsadist öpüşüne karşılık verdi. Sadece ağzını çok hafif oynatmıştı ama Bella onu iliklerine kadar hissetti. Zsadist bunu tekrar yaptığında hafif bir iniltiyle onun gururunu okşadı ve kontrolü ona bıraktı.

Tanrım, çok çekingendi, büyük bir ihtiyatla dudaklarına hafif dokunuşlar konduruyordu. Bella'yı nazikçe ve dikkatle öpüyor, ağzından elma ve erkek tadı geliyordu. Aralarındaki temas hafif ve yavaş olmasına rağmen Bella'nın onu arzulamasına yetti.

Bella dilini çıkarıp yalamaya başlayınca Zsadist hemen geri çekildi. "Ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Aralarındaki yakınlığı korumak için Zsadist'in üzerine eğildi. "Gerçekten biliyorsun."

"Ama..."

Bella onu ağzıyla susturdu, Zsadist'in tekrar kendini kaptırması uzun sürmedi. Bu kez Bella diliyle yalarken dudaklarını açtı, dili Bella'nın diline değdi, kaygan ve sıcaktı. Dilleri yavaşça birbirine dolanmaya başladı... sonra Zsadist dilini Bella'nın ağzına soktu, dilini ittirerek yokladı.

Bella Zsadist'in uyarıldığını hissediyordu, o iri vücudundaki sıcaklık ve gerilim artıyordu. Uzanıp onu kendine çekmesini istiyordu. Zsadist bunu yapmayınca Bella geri çekilip ona baktı. Zsadist'in yanakları alev alevdi, gözleri parıldıyordu. Bella'yı istiyordu ama yaklaşmak için bir harekette bulunmuyordu. Ve bulunmayacaktı da.

"Sana dokunmak istiyorum," dedi Bella.

Ama tam elini uzatırken Zsadist kaskatı kesilip onu bileğinden yakaladı. Korku iyice su üstüne çıkmak üzereydi: Bella bu korkunun Zsadist'in vücuduna yayılıp onu

gerginleştirdiğini hissediyordu. Kafasını toplaması için bekledi, onu zorlamayacaktı.

Zsadist Bella'nın bileğini yavaşça bıraktı. "Ama... yavaş ol."

"Söz veriyorum."

Bella parmak uçlarını Zsadist'in pürüzsüz, tüysüz kolunda aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Zsadist gözlerinde şüpheyle hareketi izliyordu ama Bella buna gücenmedi. Okşadıkça Zsadist'in kasları seğirip geriliyordu. Bella dokunuşuna alışması için onu yavaşça okşuyordu, rahatladığına emin olunca eğilip dudaklarını pazılarına dokundurdu. Sonra omzuna. Köprücük kemiğine. Göğsünün üst kısmına.

Halka takılı göğüs uçlarına doğru ilerledi. Küçük bir top takılı gümüş halkaya yaklaşınca Zsadist'e bir göz attı. Gözleri öyle kocaman açılmıştı ki siyah irisleri iyice ortaya çıkmıştı.

"Buranı öpmek istiyorum," dedi. "Tamam mı?"

Zsadist başını sallayıp dudaklarını yaladı.

Bella'nın dudakları göğsüne dokunduğu anda birisi kollarıyla bacaklarını aynı anda çekmiş gibi irkildi. Bella durmadı. Göğsündeki halkayı emmeye başlayıp dilini halkanın etrafında dolaştırdı.

Zsadist inledi, alçak ses göğsünde bir gürlemeye sebep oldu, sonra tıslayarak nefes aldı. Başını yastıkta geriye attı ama Bella'yı izleyebileceği bir açı yakalamayı ihmal etmedi.

Bella gümüş halkaya diliyle hafif hafif vurup çekiştirince Zsadist gerilip yay gibi yükseldi, bir bacağını kıvırmıştı, topuğuyla yatağa bastırıyordu. Bella tekrar göğüs ucunu gıdıkladı, Zsadist yorganı yumruklarıyla sıkana kadar da bunu yapmaya devam etti.

"Ah... kahretsin Bella..." Zor nefes alıyor, vücudundan sıcaklık yayılıyordu. "Bana ne yapıyorsun?"

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Ya dur ya da daha sert yap."

"Biraz daha?"

"Evet... Biraz daha."

Bella tekrar ağzına aldığı halkayla oynamaya başladı, öyle delirtti ki sonunda Zsadist kalçalarını oynatmaya başladı.

Bella ona baktığında ritmini kaybetti. Eşofmanının ince kumaşını yukarı ittiren ereksiyonu kocamandı ve Bella onu tamamen görüyordu: zarif kıvrımlı yuvarlak başını, kalın gövdesini ve aşağıdaki ikiz ağırlıkları.

Aman Tanrım. Bu... devasaydı.

Bella'nın bacaklarının arası tamamen ıslanmıştı, Zsadist'in gözlerini aradı. Gözleri yine kocaman açılmıştı, yüzünde korku, şok ve açlık birbirleriyle savaşırken ağzı aralanmıştı.

Bella elini uzatıp başparmağını onun dudakları arasına soktu. "Em beni."

Zsadist parmağı şiddetle emmeye başladı, bir yandan da işine devam eden Bella'yı izliyordu. Kendini çılgınlığa kaptırmıştı, Bella bunu hissedebiliyordu. Zsadist'in içindeki şehvet büyüyor, onu bir barut fıçısına çeviriyordu ve lanet olsun Bella onu istiyordu. Onun her tarafına patlamasını istiyordu. İçine patlamasını istiyordu.

Göğüs ucunu bıraktı, parmağını ağzından çekti ve dilini dudaklarının arasına sokmak için yukarı çıktı. Bu istila karşısında Zsadist çılgınca inledi, muhteşem vücudu örtüleri kavrayan ellerine karşı direniyordu.

Bella örtüleri bırakıp kendisine dokunmasını istiyordu ama bekleyemezdi. Bu ilk sefer kontrolü ele alması

gerekecekti. Örtüleri kenara itip vücudunun üst kısmını Zsadist'in göğsüne kaydırdı ve bacağını kalçalarının üstüne attı.

Bella'nın ağırlığı üzerine biner binmez Zsadist taş kesilip öpmeyi bıraktı.

"Zsadist?"

Bella'yı üzerinden öyle bir güçle fırlattı ki kadın yatağın üzerinde zıpladı.

Zsadist yataktan fırladı, bitkin bir halde kesik kesik soluyordu, vücudu geçmişle şimdiki zaman arasına sıkışmıştı, ikisi arasında uzayıp inceliyordu.

Bir yanı Bella'nın kendisine yaptıklarını sürdürmesini istiyordu. Lanet olsun, ilk kez cinsel olarak uyarılmıştı ve bunun tadını almak istiyordu. İnanılmaz bir duyguydu. Bir keşifti. Şimdiye kadar hissettiği tek güzel duyguydu.

Fade'deki Sevgili Bakire, erkekler muhakkak karılarını korumak için adam öldürdüler.

Fakat Z, bir kadının üzerine çıkmasına dayanamıyordu, bu kadın Bella bile olsa. Şu anda içini dolduran çılgınca panik tehlikeliydi. Bella'ya saldırırsa ne olacaktı? Tanrı aşkına, zaten onu lanet olası yatağa fırlatmıştı.

Bella'ya göz attı. Birbirine dolanmış örtülerin ve dağılmış yastıkların arasında son derece güzel görünüyordu. Ama Zsadist ondan korkuyordu ve bu yüzden de Bella için korkuyordu. Dokunmak ve öpmek, ilk başta kendisi de katılmış olmakla birlikte, onun için fazla tetikleyici şeylerdi. Bella'nın yanındayken üzüntüye sebep olacak bir pozisyona girmek istemiyordu.

"Bunu bir daha yapmayacağız," dedi. "Böyle bir şey olamaz."

"Ama hoşuna gitti." Bella'nın sesi yumuşak ama güç-

lü çıkıyordu. "Ellerimin altında kanının deli gibi aktığını duydum."

"Bunu tartışmayacağız."

"Vücudun benim için sertleşti."

"İncinmek mi istiyorsun?" Bella tuttuğu yastığı iyice sıkarken Zsadist devam etti. "Çünkü inan ki seks deyince benim anladığım şeyin bir parçası olmak istemezsin."

"Beni öpme tarzından hoşlandım. Seninle yatmak istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum."

"Sevişmek mi? Sevişmek?" Kollarını iki yana açtı. "Bella... Sana önerebileceğim tek şey seni becermek. Ve bundan hoşlanmazsın, açıkçası ben de sana bunu yapmaktan zevk almam. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Çok naziktiler..."

"Ah, *lütfen*..."

"Sus ve bitirmeme izin ver!"

Z'nin ağzı açık kaldı, sanki Bella kıçına tekme atmıştı. Kimse onunla bu ses tonunda konuşmamıştı. Bu anormallik tek başına dikkatini çekmeye yeterken gerçek şu ki Bella onu serseme çevirmişti.

Bella saçlarını omzundan geriye attı. "Benimle olmak istemiyorsan tamam. Sadece söyle. Ama beni koruma isteğinin arkasına saklanma. Sence seninle seks yapmanın sert olacağını bilmiyor muyum?"

"Bu yüzden mi istiyorsun yani?" diye sordu Zsadist duygusuz bir sesle. "O Kırıcıdan sonra sadece incitilmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Bella kaşlarını çattı. "Hiç de değil. Ama seninle olmamın tek yolu buysa ben de seninle öyle olurum."

Zsadist elini kısacık saçlarının üzerinde gezdirdi, sürtünmenin etkisiyle kafasının çalışacağını umuyor gibiydi.

"Bence senin kafan karışık." Gözlerini yere dikti. "Şu anda neden söz ettiğin hakkında bir fikrin yok."

"Seni kendini beğenmiş piç," dedi Bella sertçe.

Z hızla başını kaldırdı. Pekâlâ, bu da kıçına yediği ikinci şaplaktı o zaman... "Ne dedin?"

"İkimize bir iyilik yap ve benim yerime düşünmeye çalışma, tamam mı? Çünkü sürekli yanlış anlıyorsun." Bunu söyledikten sonra hırsla banyoya girip kapıyı çarptı.

Zsadist birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Bu da neydi böyle?

Mobilyalardan ya da perdelerden medet umar gibi odaya bakındı. Sonra keskin kulakları hafif bir ses tespit etti. Bella... ağlıyordu.

Küfrederek banyoya gitti. Kapıyı çalmadı, doğrudan tokmağı çevirerek içeri girdi. Bella duş teknesinin yanında ayakta duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, safir mavisi gözleri yaşlarla doluydu..

Ah... Tanrım. Bir erkeğin böyle bir durumda ne yapması gerekiyordu?

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Eğer... duygularını incittiysem..."

Bella ona dik dik baktı. "İncinmedim. Sinirlendim ve hayal kırıklığına uğradım."

Zsadist duruşunu dikleştirdi. *Ha... tamam o zaman.*

Lanet olsun, bu konuşmadan sonra boyunluk takması gerekecekti.

"Tekrar söylüyorum Zsadist. Benimle yatmak istememene diyecek sözüm yok ama ne istediğimi bilmediğimi söyleme bana."

Z elini kalça kemiğine dayayıp mermer zemine baktı. *Sakın bir şey söyleme aşağılık herif. Çeneni kapalı tut...*

Ama dayanamadı, "Hiç de öyle değil." Kelimeler hava-

da süzülürken kendine küfretti. Konuşmak kötüydü. Konuşmak gerçekten berbat bir fikirdi...

"Ne öyle değil? Yani beni istiyor musun?"

Hâlâ eşofmanından dışarı fırlamaya çalışan *şey*i düşündü. Bella kör değildi, lanet olası şeyi görebiliyordu. "İstediğimi biliyorsun."

"Sert olmasına razıysam peki?" Bella sustu. Zsadist onun kızardığını hissetti. "Öyleyse neden birlikte olamıyoruz?"

Zsadist'in nefesi tıkanıyordu, sonunda ciğerleri yanmaya, kalbi deli gibi atmaya başladı. Sanki bir uçurumdan aşağı bakıyormuş gibi hissediyordu. Yüce Tanrım, ona gerçekten söylemeyecek miydi?

Kelimeler ağzından çıkarken midesi alt üst olmuştu. "Her zaman üstüme çıkardı. Sahibe. Yanıma geldiğinde... hep üstüme çıkardı. Sen, şey, göğsüme çıktın ve... bundan hoşlanmadım."

Zsadist yüzünü ovuşturdu, Bella'dan saklanmaya çalışmak için olduğu kadar aniden beliren baş ağrısını hafifletmek için de yapmıştı bunu.

Uzun bir soluklanma sesi duydu. Sesin Bella'dan geldiğini fark etti.

"Zsadist, çok üzgünüm. Ben bilmiyordum..."

"Evet... Siktir et... Belki de bu söylediğimi unutmalısın." Tanrım, tekrar saçmalamaya başlamadan önce ondan uzaklaşması gerekiyordu. "Dinle. Ben gidip..."

"Sana ne yaptı?" Bella'nın sesi bulut kadar hafif çıkmıştı.

Zsadist birden ona sertçe baktı. *Yo, bu olamaz* dedi içinden.

Bella ona doğru bir adım attı. "Zsadist o... rızan dışında sana sahip mi oldu?"

Z başını çevirdi. "Spor salonuna gidiyorum. Sonra görüşürüz."

"Bekle..."

"*Sonra* Bella. Ben... bunu yapamam."

Nike ayakkabılarını ve MP3 çalarını alıp çıktı.

Şu anda ihtiyacı olan adamakıllı, uzun bir koşuydu. Uzun bir... koşu. Bu belki onu hiçbir yere ulaştırmayacaktı ama en azından kendi kendinden uzaklaşarak terli bir yanılsamaya kapılabilirdi.

Yirmi Birinci Bölüm

Butch vuruşunu ayarlamaya çalışırken Phury malikânenin bilardo masasına tiksintiyle baktı. İnsanda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama polis tek vuruşta üç topu deliğe gönderince yolunda gitmeyen şeyin oyunla ilgili olmadığı kesinleşti.

"Aman Tanrım Butch. Art arda dört galibiyet. Ne diye seninle oynama zahmetine giriyorum ki?"

"Çünkü umut hiçbir zaman ölmez." Butch viskisinin son yudumunu kafasına dikti. "Bir oyuna daha ne dersin?"

"Neden olmasın? Şansım bundan daha kötü gidemez."

"Ben içkimi tazelerken sen topları diz."

Phury deliklerdeki topları alırken sorunun ne olduğunu buldu. Ne zaman başka tarafa baksa Butch gözlerini ona dikiyordu.

"Kafana takılan bir şey mi var polis?"

Butch kendine birkaç parmak Lagavulin doldurup büyük bir yudum aldı. "Özel bir şey yok."

"Yalancı. ZeroSum'dan geldiğimizden beri beni süzüp duruyorsun. Neden doğruyu söyleyip ağzındaki baklayı çıkarmıyorsun?"

Butch ela gözlerini ters ters bakan Phury'ye dikti. "Sen gey misin adamım?"

Phury elindeki topları düşürdü, topların yerde zıplarken çıkardığı sesleri duymadı bile. "Ne? Bu da nereden..."

"Papaz'la yakınlaştığını duydum." Phury küfrederken Butch siyah topu alıp yeşil çuhanın üzerinde yuvarladı. "Bak, öyleysen benim için hava hoş. Doğrusunu istersen kiminle ilgilendiğin de umurumda değil. Ama bilmek isterim."

Ah, gerçekten harika diye düşündü Phury. İkizini isteyen kadının peşine düşmesi yetmezmiş gibi şimdi de lanet olası bir *symphath*'la flört ettiği zannediliyordu.

Onu Papaz'la gören kadın anlaşılan boşboğazlık etmişti ve... *Tanrım.* Butch Vishous'a çoktan söylemiş olmalıydı. İkisi yaşlı çiftler gibiydi, birbirlerinden gizlileri saklıları yoktu. Ve V de Rhage'e söylemişti muhakkak. Rhage'in öğrenmesiyle Reuters'da flaş haber olarak yayınlanmanız zaten aynı şeydi.

"Phury?"

"Hayır, gey değilim."

"Benden saklaman gerektiğini düşünme."

"Saklamıyorum. Sadece gey değilim, o kadar."

"Öyleyse biseksüel misin?"

"Boş versene Butch. Sapıklarla takılan bir kardeş varsa o da senin oda arkadaşındır." Polisin gözleri yuvalarından fırlarken Phury, "Yapma, V'yi şimdiye kadar tanımış olmalısın. Onunla yaşıyorsun," diye mırıldandı.

"Açıkçası hayır... Ah, selam Bella."

Phury arkasını döndü. Bella kapının eşiğinde duruyordu, üzerinde siyah saten sabahlığı vardı. Phury gözlerini ondan alamadı. O güzel yüzüne sağlığın ışıltısı geri dönmüştü, yaraları iyileşmiş, güzelliği ortaya çıkmıştı. Baş döndürücüydü.

"Merhaba," dedi Bella. "Phury seninle biraz konuşabi-

lir miyim? Oyunun bittikten sonra?"

"Butch, mola vermemizin sakıncası var mı?"

"Bana uyar. Görüşürüz Bella."

Polis gidince Phury elindeki pürüzsüz, sarı istekayı abartılı bir dikkatle duvardaki rafa kaldırdı. "İyi görünüyorsun. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Çok daha iyi."

Çünkü Zsadist'ten beslenmişti.

"Ee... Nasıl gidiyor?" diye sordu Phury, Bella'yı ikizinin damarından beslenirken düşünmemeye çalışarak.

Bella cevap vermeden çift kanatlı cam kapıya yürüdü, sabahlığının etekleri mermer zemine sürünerek gölge gibi peşinden geliyordu. Yürürken saçlarının uçları beline değiyor, kalçasının salınımıyla birlikte hareket ediyordu. Phury'nin içi açlıkla doldu, Bella kokuyu almasın diye dua ediyordu.

"Ah, Phury, aya bak, neredeyse dolunay." Elini camın üzerinde gezdirdi. "Keşke..."

"Dışarı mı çıkmak istiyorsun? Sana bir palto getirebilirim."

Bella omzunun üzerinden bakıp gülümsedi. "Ayakkabılarım yok."

"Ayakkabılarını da getireyim. Burada bekle."

Phury göz açıp kapayıncaya kadar bir çift tüylü çizme ve Fritz'in bir dolaptan bulup çıkardığı uzun bir pelerinle geri döndü.

"Çok hızlısın," dedi Bella kan kırmızısı kadifeyi omuzlarına atarken.

Phury, Bella'nın önünde diz çöktü. "İzin ver giydireyim."

Bella bir bacağını kaldırıp ayağını çizmeye sokarken Phury bileklerinin ne kadar yumuşak olduğunu düşünmemeye çalıştı. Ya da kokusunun onu ne kadar cezbettiğini. Ya da sabahlığının önünü açıp...

"Şimdi sıra ötekinde," dedi boğuk bir sesle.

Bella'nın çizmelerini giydirdikten sonra kapıyı açtı, birlikte dışarı çıktılar, terası kaplayan karları çiğneyerek yürüdüler. Çimenliğin kenarına gelince Bella pelerine daha sıkı sarılıp gökyüzüne baktı. Ağzından beyaz buharlar çıkıyordu, rüzgâr vücuduna sarılı kırmızı kadifeyi uçuruyor, sanki kumaşı okşuyordu.

"Şafağa az kaldı," dedi Bella.

"Çok yakında gün ağaracak."

Phury Bella'nın ne konuşmak istediğini merak ediyordu, o anda Bella'nın yüzü ciddileşti ve Phury onun neden geldiğini anladı. Zsadist. Tabii ya.

"Sana bir şey sormak istiyorum," diye mırıldandı Bella. "İkizin hakkında."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Nasıl köle oldu?"

Ah, Tanrım... Geçmişten konuşmak istemiyordu.

"Phury? Bana anlatır mısın? Ona soracaktım ama..."

Ah, lanet olsun. Ona cevap vermemek için iyi bir nedeni yoktu. "Onu bir bakıcı aldı. Yedi aylıkken onu evden gizlice kaçırdı. Hiçbir yerde bulamadık, öğrenebildiğim kadarıyla bakıcı iki yıl sonra ölmüş. Zsadist'i bulan kişi de onu köle olarak satmış."

"Bu bütün aile için çok zor olmalı."

"Hem de en kötüsü. Gömülecek cesedin olmadığı bir ölüm."

"Peki... Kan esiri olduğunda..." Bella derin bir nefes aldı. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Phury ensesini ovuşturdu. Bella onun tereddüt ettiğini görünce, "Zorla kanının içilmesinden ya da yara izlerinden bahsetmiyorum. Bilmek istediğim... ona başka ne yapıldığı," diye devam etti.

"Bak Bella..."

"Bilmem gerekiyor."

"Neden?" Gerçi Phury cevabı biliyordu. Z ile yatmak istiyordu, belki denemişti bile. O yüzden bilmek istiyordu.

"Sadece bilmek zorundayım."

"Ona sormalısın."

"Bana anlatmaz, anlatmayacağını biliyorsun." Elini Phury'nin koluna koydu. "Lütfen. Onu anlamama yardım et."

Phury sessiz kaldı, çünkü Zsadist'in özel hayatına saygı duyduğunu düşünüyordu ve bu büyük ölçüde doğruydu. Ama kısmen de Zsadist'e Bella'yla yatmasında yardımcı olmak istemiyordu.

Bella Phury'nin kolunu sıktı. "Onu bağladıklarını söyledi. Ve bir dişinin üstüne çıkmasına tahammül edemediğini..." Bella sustu. "Ona ne yaptılar?"

Kahretsin. Zsadist onunla tutsaklığı hakkında konuşmuş muydu yani?

Phury alçak sesle küfretti. "Sadece kan içmek için kullanılmadı. Ama sana söyleyebileceğim bu kadar."

"Ah, Tanrım." Bella'nın omuzları çöktü. "Sadece bunu birinden duymam gerekiyordu. Emin olmam gerekiyordu."

Aniden sert bir rüzgâr esti, Phury derin bir nefes aldı ama rahatlayamadı. "Üşütmeden içeri girsen iyi olacak."

Bella başını sallayıp eve doğru yürümeye başladı. "Sen gelmiyor musun?"

"Önce bir sigara içeceğim. Sen git."

Bella'nın eve gidişini izlemedi ama kapının kapandığını duydu.

Ellerini cebine sokup önünde uzanıp giden beyaz çimenliği seyretti. Sonra gözlerini kapattı ve geçmişi gördü.

* * *

Phury dönüşümünü tamamlar tamamlamaz ikizini aramaya başladı, Eski Ülke'yi dolaşıp hizmetçi tutacak kadar varlıklı olan evleri araştırdı. Zaman geçtikçe kulağına bir söylenti çalınmaya başladı, glymera'da yüksek mevki sahibi bir kadın, savaşçı gibi iri yarı bir erkeği esir tutuyordu. Ama Phury bunun doğruluğunu teyit edemedi.

Ki bu da mantıklıydı. O zamanlar, on dokuzuncu yüzyılın başlarında, türler hâlâ nispeten birbirine bağlıydı ve eski kurallar ve sosyal gelenekler geçerliliğini koruyordu. Eğer birinin kan esiri olarak elinde bir savaşçı tuttuğu anlaşılırsa yasaya göre ölümle cezalandırılıyordu. Phury bu yüzden araştırmasını gizlilikle yürütüyordu. Eğer soylular sınıfına ikizini aradığını yaysaydı ya da Zsadist'i aradığı ortaya çıksaydı ikizinin göğsüne hançer soksa daha iyi olurdu çünkü onu elinde tutan kişi sadece Zsadist'i öldürüp cesedini ortadan kaldırmakla kurtulabilirdi.

1800'lerin sonunda artık neredeyse umudunu yitirmişti. Anne babası o zamana kadar doğal sebeplerle ölmüşlerdi. Eski Ülke'deki vampir topluluğu bölünmüş ve Amerika'ya ilk göçler başlamıştı. Phury yersiz yurtsuz Avrupa'yı dolaşıyor, fısıltıların ve söylentilerin peşine düşüyordu. Sonra ansızın aradığını buldu.

O gece İngiliz topraklarındaydı. Dover kayalıklarında bir şatoda türdeşleriyle buluşmaya gitmişti. Balo salonunun karanlık bir köşesinde dururken iki adamın ev sahibesi hakkında konuştuğunu duydu. Kadının inanılmaz değerli bir kan esirine sahip olduğunu, onunla birlikte olduğu zamanlarda seyredilmekten hoşlandığını, hatta bazen onu başkalarıyla da paylaştığını söylüyorlardı.

Phury hemen o gece kadına kur yapmaya başladı.

Zsadist'le tek yumurta ikizleri oldukları halde yüzünün onu ele vermesinden korkmuyordu. Her şeyden önce giyim

kuşamı varlıklı bir adamınki gibiydi ve hiç kimse onun statüsünde birinin küçük bir çocukken pazarda satılmış bir kölenin peşine düşeceğinden şüphelenmezdi. İkincisi, kendini gizlemeye her zaman dikkat ediyordu. Yüz hatlarını saklamak için kısa bir sakal bırakmış, görüşünün zayıf olduğunu ileri sürerek gözlerini koyu camlı gözlüklerin ardına gizlemişti.

Kadının adı Catronia'ydı. Varlıklı bir aristokrattı, insanlarla iş yapan melez bir tüccarla evlenmişti. Hellren'i durmadan seyahat ettiği için çok yalnız olduğu ortadaydı ama söylentilere göre kan esirini daha evlenmeden önce bulmuştu.

Phury kadının evinde iyi karşılandı, bilgili ve nazik olduğu için soyu sopu tam belli olmasa da evin hanımı kendisine bir oda verdi. Çevresi ikiyüzlülerle dolu olan kadın Phury'den etkilendi, bu yüzden de bazı formaliteleri bir tarafa bırakmaya hazırdı. Ama ihtiyatlıydı da. Haftalar geçti, kadın Phury'yle çok fazla zaman geçirmesine rağmen sahip olduğu söylenen kölenin yanına onu hiç götürmedi.

Eline geçen her fırsatta gizli hücre gibi bir yere kapatıldığını düşündüğü ikizini bulmak umuduyla yapıların her tarafını araştırıyordu. Sorun şu ki her yerde gözler vardı ve Catronia onu çok oyalıyordu. Hellren'i gidince, ki bu sık sık oluyordu, hemen Phury'nin odasına geliyor, Phury ondan kurtulmaya çalıştıkça kadın onu daha çok istiyordu.

Zaman... Elde ettiği tek şey geçip giden zamandı. Zaman ve kadının bir türlü ödülünü, oyuncağını, kölesini ona göstermeyişi. Bir akşam alacakaranlık basmadan hemen önce kadın ilk kez onu yatak odasına çağırdı. Phury'nin aradığı gizli geçit kadının giriş salonunda, elbise dolabının arkasındaydı. Birlikte geniş, dik bir merdivenden indiler.

Phury merdivenlerin dibindeki kalın meşe kapının açılı-

şını hâlâ hatırlıyordu, kilimle kaplı bir yer yatağı üzerinde bacaklarını uzatmış yatan çıplak erkeğin görüntüsünü de.

Zsadist gözlerini tavana dikmişti, saçları öyle uzundu ki taş zeminin üzerine yayılmıştı. Kadının eğlencesine hazırlanmış gibi güzelce tıraş edilip yağlanmıştı, üzerinden pahalı kokular geliyordu. Kadın doğruca yanına gidip köleyi sevgiyle okşadı, yırtıcı kahverengi gözleri kölenin tüm vücuduna sahibin benim der gibi bakıyordu.

Phury ne yaptığını bilmeden elini belindeki hançere götürdü. Zsadist hareketi algılamış gibi başını yavaşça çevirdi, duygudan yoksun siyah gözleri hücrenin karşısından Phury'ye baktı. Onu tanıdığına dair bir ışık yoktu bu gözlerde. Sadece yanıp tutuşan bir nefret vardı.

Phury şok ve üzüntüyle sarsılmıştı ama kendine hâkim olup bir çıkış yolu aradı. Hücrenin karşı tarafında bir kapı daha vardı ama üzerinde kapı kolu ya da tokmak bulunmuyordu, sadece yerden bir buçuk metre kadar yüksekte küçük bir yarık vardı. Belki oradan...

Catronia kardeşinin mahrem yerlerine dokunmaya başlamıştı. Elinde merhem gibi bir şey vardı ve ikizinin erkekliğini okşarken onun büyüklüğü hakkında iğrenç şeyler söylüyordu. Phury kadına köpekdişlerini gösterip hançerini havaya kaldırdı.

Karşıdaki kapı ansızın ardına kadar açıldı. Kapının arkasından kakım kürküyle süslenmiş cüppesi olan bir saray görevlisi çıktı. Deliye dönmüş gibi Catronia'nın hellren'inin beklenmedik bir anda geldiğini ve onu aradığını söyledi. Anlaşılan Phury'yle hakkında çıkan dedikodular adamın kulağına gitmişti.

Phury olduğu yerde sinip kadını ve görevliyi öldürmeye hazırlandı. Ama birden odada bir sürü ayak sesi yankılanmaya başladı.

Hellren kuvvetli adımlarla gizli merdivenlerden inip özel muhafızıyla birlikte odaya daldı. Adamın şaşkın bir hali vardı, karısının bir kan esirine sahip olduğunu bilmediği açıktı. Catronia konuşmaya başladı ama kocası ona öyle bir tokat attı ki kadın taş duvarların birinden diğerine çarptı.

Bir kargaşadır başladı. Özel muhafız Phury'nin peşine düştü. Hellren de elinde bıçakla Zsadist'in peşindeydi.

Sarayın askerlerini öldürmek uzun ve kanlı bir işlem oldu, Phury göğüs göğüse mücadelesini bitirdiğinde hücreden dışarı uzanan kan lekeleri dışında Zsadist'ten hiç iz yoktu.

Phury koridora çıktı, kırmızı izleri takip ederek kalenin yeraltı geçidi boyunca koştu. Kaleden çıktığında neredeyse şafak söküyordu, Zsadist'i bir an önce bulmak zorundaydı. Yönünü tayin etmek için durduğunda havada dağılan ritmik bir ses duydu.

Kırbaçlama sesi.

Sağ tarafta Zsadist uçurumun kenarında bir ağaçtan sarkıtılmış, denizin enginliğine karşı kırbaçlanıyordu.

Phury ikizini kırbaçlayan üç muhafızın üzerine saldırdı. Adamlar sıkı dövüşüyordu ama Phury vahşi bir öfkeye kapılmıştı. Hepsini öldürüp Zsadist'i çözdüğünde yeraltı geçidinden beş muhafızın daha geldiğini gördü.

Güneş doğmak üzereydi ve ışık tenini yakmaya başlamıştı, Phury vaktinin kalmadığını anladı. Zsadist'i omzuna attı, muhafızlardan birinin tabancasını alıp kemerine soktu. Sonra uçuruma ve aşağıda uzanan okyanusa baktı. Özgürlüğe ulaşmanın en iyi yolu değildi ama şato tarafından çok daha iyiydi. Koşmaya başladı, okyanusa düşebilmeleri için kendini yeterince ileri fırlatmayı umut ediyordu.

Bir fırlatma hançeri bacağına saplanınca sendeledi. Dengesini sağlaması ya da o hızla koşarken durması mümkün değildi. Zsadist'le birlikte uçurumdan yuvarlanıp kayalıklardan aşağı kaymaya başladılar, sonunda Phury'nin çizmesi bir yarığa takılınca durdular. Aniden dururken Zsadist'i düşürmemeye çalıştı, adamın baygın olduğunun ve tek başına suya düşerse boğulacağının farkındaydı.

Zsadist'in kandan kayganlaşmış vücudu Phury'nin elinden kayıp kurtuldu...

Son anda ikizini bileğinden yakalayıp sıkıca tuttu. Kardeşinin ağır bedenini zapt etmeye çalışırken öyle hızla ileri doğru çekildi ki bacağına korkunç bir ağrı saplandı. Görüşü bulanıklaştı. Sonra düzeldi. Ve yeniden bulanıklaştı. Zsadist'in vücudunun havada sallanıp durduğunu hissedebiliyordu, tehlikeli bir salınım ikizini kavrayan eline acımasızca meydan okuyordu.

Muhafızlar uçurumun kıyısından aşağı baktılar, sonra ellerini gözlerine siper edip gün doğumuna ne kadar kaldığını anlamak için ufku incelediler. Gülerek silahlarını kılıflarına koydular ve Zsadist'le ikisini ölüme terk edip gittiler.

Güneş ufukta belirirken Phury'nin gücü gittikçe azalıyordu, Zsadist'i uzun süre tutamayacağını biliyordu. Işık korkunçtu, yakıcıydı, çektiği acıyı daha da artırıyordu. Bacağını ne kadar kuvvetle çekerse çeksin bileğini kurtaramıyordu.

Elleriyle yoklayarak tabancayı aradı, kemerinden çekip çıkardı. Derin bir nefes alarak namluyu bacağına çevirdi.

Kendini dizinin altından vurdu. İki kez. Duyduğu acı sersemleticiydi, vücuduna bir alev topu girmişti sanki, silahı elinden düşürdü. Dişlerini sıkarak serbest ayağını

uçuruma yerleştirip tüm gücüyle kendini ileri itti. Bacağı parçalanıp koparken haykırdı.

Sonra havanın geniş boşluğunu duydu.

Okyanus soğuktu ama Phury'yi şoke edip bilincinin yerine gelmesini sağlamış, yarasını kapayıp kanamayı durdurmuştu. Midesi bulanıyor, sersemlemiş ve umutsuz bir halde kafasını çalkantılı dalgaların üstünde tutmaya çalışıyor, sımsıkı tuttuğu Zsadist'i bırakmıyordu. İkizini kollarının arasına çekerek kafasını suyun üstünde tuttu ve kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Neyse ki düştükleri yerden fazla uzak olmayan bir mağara ağzı vardı ve Phury mağaranın karanlık ağzına ulaşabilmeleri için gücünün son zerresini harcıyordu. Zsadist'le birlikte sudan çıktıklarında artık neredeyse hiçbir şey göremez haldeydi, gidebildiği kadar mağaranın derinliklerine ilerledi. Mağaradaki bir girinti onlara ihtiyaç duydukları karanlığı vererek kurtulmalarını sağladı.

Arka tarafta, güneş ışığından uzaktaki büyük kayaların arkasına sığındılar. Phury, vücut ısılarını korumak için Zsadist'i kollarına alarak, kendini tamamen kaybetmiş biçimde gözlerini karanlığa dikti.

Phury gözlerini ovuşturdu. Tanrım, yer yatağına zincirlenmiş Zsadist'in görüntüsü...

Onu kurtardığından beri gördüğü bir kâbus vardı, bilinçaltının bu kâbusu ortaya çıkardığı her seferde o dehşeti bir daha yaşıyordu. Rüya hep aynıydı: o gizli merdivenlerden aşağı inip kapıyı açıyordu. Zsadist bağlanmıştı. Catronia köşede gülüyordu. Phury hücreye girer girmez Z başını çeviriyor ve siyah, cansız gözleri yaralanmamış yüzünden ona bakıyordu. Sert bir sesle, "Beni burada bırak. Burada kalmak istiyorum," diyordu.

Phury rüyanın burasında ter içinde uyanıyordu.

"Ne yapıyorsun adamım?"

Butch'un sesi kulak tırmalıyordu ama rahatlatıcıydı. Phury yüzünü ovuşturdu, sonra omzunun üzerinden Butch'a baktı. "Manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Sana bir tüyo vereyim. Bu tropikal bir sahilde yapılır, bu soğukta dışarıda dikilerek değil. Haydi gel de bizimle yemek ye, tamam mı? Rhage krep istiyor, o yüzden Mary mutfağa damperli kamyon dolusu Bisquick yığdı. Fritz'in ayakları neredeyse yere değmiyor, yardım etmek için ne yapacağını şaşırdı."

"Harika." İçeriye girerlerken Phury, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette. Ne bilmek istiyorsun?"

Phury bilardo masasının yanında durdu ve topları eline aldı. "Cinayet masasında çalışırken kafayı yemiş bir sürü insan gördün, değil mi? Kocalarını, karılarını... oğullarını ya da kızlarını kaybetmiş insanlar." Butch kafasını sallayınca Phury, "Onlara ne olduğunu hiç öğrendin mi? Geride kalanları kastediyorum. Bunun üstesinden gelebildiler mi?" dedi.

Butch başparmağını kaşının üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorum."

"Evet, sanırım bunu gerçekten takip etmedin..."

"Ama sana şunu söyleyebilirim ki ben üstesinden gelemedim."

"Üzerinde çalıştığın cesetlerin görüntülerinden kurtulamadığını mı söylüyorsun?"

İnsan başını iki yana salladı. "Kız kardeşleri unuttun. Erkek kardeşler ve kız kardeşler."

"Ne?"

"İnsanlar kocalarını, karılarını, oğullarını, kızlarını...

ve kardeşlerini kaybediyor. On iki yaşındayken kız kardeşimi kaybettim. Oğlanlar onu okulun beyzbol sahasının arkasına götürüp istismar ettiler, sonra da öldürene kadar dövdüler. Bunun üstesinden asla gelemedim."

"Tanrım..." Phury sustu, yalnız olmadıklarını fark etmişti.

Zsadist üstü çıplak vaziyette kapının eşiğinde duruyordu. Kafasından Nike'larına kadar ter içindeydi, sanki spor salonunda kilometrelerce koşmuştu.

Phury ikizine bakarken yine aynı boğulma hissine kapıldı. Her zaman böyleydi, sanki Z bir tür alçak basınç bölgesiydi.

Zsadist'in sesi sertti. "Karanlık çökünce ikinizin de benimle gelmesini istiyorum."

"Nereye?" diye sordu Butch.

"Bella evine gitmek istiyor, onu desteksiz götüremem. Ayrılırken yanına almak istediği şeyler olur diye bir arabaya ihtiyacım var ve biz gitmeden önce birinin orayı kolaçan etmesini istiyorum. İşler yolunda gitmezse bodrum kattan dışarı açılan bir kaçış tüneli var. Bella için eşya almaya gittiğimde kontrol etmiştim."

"Ben gidebilirim," dedi Butch.

Zsadist'in gözleri odanın karşısına kaydı. "Ya sen Phury?"

Az sonra Phury başını salladı. "Evet. Ben de."

Yirmi İkinci Bölüm

O gece ay gökyüzünde yükseldiğinde O inleyerek oturduğu yerden doğruldu. Dört saat önce güneş battığından beri birinin çiftlik evine geleceği umuduyla çimenliğin kıyısında bekliyordu... ama kimsenin geldiği yoktu. Ve son iki gündür de olmamıştı. O sabah şafak sökmeden birini gördüğünü sanmıştı, bir gölge evin etrafında dolaşmıştı sanki ama o her ne idiyse bir daha görünmemişti.

Karısının peşine düşmek için Cemaat'in bütün kaynaklarını kullanmayı nasıl da isterdi. Emrindeki tüm Kırıcıları onu bulmaya gönderebilseydi... Ama bu intihar etmek olurdu. Biri Omega'ya bütün dikkatin önemsiz bir dişiye yöneltildiğini ispiyonlayabilirdi. İşte o zaman büyük sorun çıkardı.

Saatine bakıp küfretti. Omega demişken...

Bu akşam efendiyle kumanda çalışması vardı ve muhakkak gitmek zorundaydı. Tutarlı bir katil olarak kalmak kadınını geri almanın tek yoluydu ve bir toplantıya gitmedi diye canından olmayı göze alamazdı.

Telefonunu çıkarıp evi izlemesi için üç Beta çağırdı. Burası vampir topluluğu için bilinen bir nokta olduğundan en azından ayrıntı vermekle vakit kaybetmemişti.

Yirmi dakika sonra katiller ormanın içinden çıkageldi, koşu çizmelerinin sesi karda boğuluyordu. Üç iri kemikli adam yeni üyelerdendi, o yüzden saçları henüz koyu renkti ve tenleri soğuktan kızarmıştı. İşe yaradıkları için heyecanlıydılar, savaşmak için sabırsızlanıyorlardı ama O, sadece izleyeceklerini söyledi. Eğer biri gelirse gelen kişi evden çıkmadan saldırmayacaklardı, o zaman erkek ya da kadın herhangi bir vampiri canlı olarak ele geçirebileceklerdi. İstisna yoktu. O'ya göre, kadınının ailesinin yerinde olsa onun evin yanında maddesel halden çıkmasına izin vermeden önce etrafın güvenli olup olmadığını anlamak için önce başkalarını dışarı yollardı. Eğer kadın öldüyse ve akrabaları eşyalarını taşıyorlarsa o zaman da mezarının yerini öğrenmek için akrabalarının ele geçirilmesini istiyordu.

Durumu açıkladıktan sonra Betalar yerlerine dizildi, O da ormanda çam ağaçlarının arasına gizlediği kamyonuna doğru yola koyuldu. 22. Karayolu'na çıktığında Kırıcıların buraya gelirken kullandıkları Explorer'ı çiftlik sapağından sekiz yüz metre kadar ileride, yola park etmiş olduklarını gördü.

Aptal herifleri arayıp o lanet olası kafalarını kullanmalarını ve arabayı bir yere gizlemelerini söyledi. Sonra kamyonu kulübeye doğru sürdü. Yolda giderken kadınının görüntüleri zihninde beliriyor, önünde uzanan yolu sönükleştiriyordu. Onu en güzel haliyle görüyordu, ıslak saçları ve teniyle duştayken. O haliyle bilhassa kusursuzdu...

Ama sonra görüntüler değişti. Kadını çıplak olarak onu kaçıran o çirkin vampirin altına uzanmış gördü. Adam ona dokunuyordu... Onu öpüyordu... İçine giriyordu. Ve kadın bundan hoşlanıyordu. Orospu bundan hoşlanıyordu. Başını geriye atmış inliyor, bir fahişe gibi boşalıyor ve daha fazla istiyordu.

O direksiyonu tutan ellerini sıktı, neredeyse eklemleri derisinden dışarı fırlayacaktı. Kendini sakinleştirmeye çalıştı ama öfkesi kâğıttan bir zincirle bağlanmış pitbul gibiydi.

O zaman açıkça anladı ki kadın ölmediyse bulduğu an onu öldürecekti. Yapması gereken tek şey kadını o vampirle hayal etmekti.

Bu da işe yaramazdı ki. Kadını olmadan yaşamak korkunç olurdu, onun ölümünün ardından girişeceği tehlikeli saldırılar için yardım istemesi gerekirdi ki böyle bir aptallık Omega'yla başının sonsuza dek belaya girmesine neden olurdu.

Ama o anda aklına bir fikir geldi. Kadınının bundan yıllar sonraki halini hayal etti, cildi solmuş, saçlarının rengi açılmış, gözleri bulut rengini almış. Kendisi gibi bir Kırıcı olmuştu. Çözüm mükemmeldi, ayağı gazdan kaydı ve kamyon 22. Karayolu'nun tam ortasında durdu.

Böylece kadın sonsuza kadar onun olacaktı.

Gece yarısı yaklaşırken Bella eski kotlarından birini ve çok sevdiği kalın kırmızı kazağını giydi. Sonra banyoya gitti, aynanın üzerindeki iki havluyu çekip kendine baktı. Aynaya her baktığında gördüğü kadını gördü: Mavi gözler. Çıkık elmacık kemikleri. Büyükçe dudaklar. Bir yığın koyu kahverengi saç.

Kazağın eteğini kaldırıp karnına baktı. Teni kusursuzdu, artık Kırıcı'nın ismi yazmıyordu orada. Önceden harflerin olduğu yerlerde elini gezdirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu Zsadist.

Bella aynaya baktı. Zsadist arkasında duruyordu, siyahlar giymişti, silahları vücudundan sarkıyordu. Kömür gözleri Bella'nın açıktaki karnına sabitlenmişti.

"İzler geçti," dedi Bella. "Sadece kırk sekiz saatte."

"Evet. Ve buna memnunum."

"Evime gitmeye korkuyorum."

"Phury ve Butch bizimle geliyor. Bol koruman var."

"Biliyorum..." Kazağı aşağı indirdi. "Sadece... Ya içeri girmeye cesaret edemezsem?"

"O zaman başka bir gece tekrar deneriz. Ne kadar uzun sürerse sürsün." Bella'ya parkasını uzattı.

Bella parkayı giyerken, "Bana göz kulak olmaktan daha önemli işlerin var," dedi.

"Şu anda değil. Bana elini ver."

Elini uzatırken Bella'nın parmakları titriyordu. Zsadist ilk kez ona dokunmasını istiyordu, Bella bu temasın kucaklaşmaya dönüşmesini umut etti.

Ama Zsadist'in kucaklaşmakla ilgilendiği yoktu. Eline hiç dokunmadan küçük bir silah koydu avucuna.

Bella tiksintiyle elini çekti. "Hayır, ben..."

"Onu böyle..."

"Bir dakika, ben..."

"...tut." Silahın küçük kabzasını Bella'nın eline tutuşturdu. "Burası silahın emniyeti. Böyle açık. Şimdi kapalı. Anladın mı? Açık... kapalı. Bununla birini öldürmek zor ama içinde bir Kırıcı'yı yavaşlatıp sana kaçman için zaman kazandıracak iki mermi var. Sadece nişan al ve tetiği iki kez çek. Horozu falan kaldırman gerekmiyor. Ve vücudun göğüs kısmına nişan al, bu daha büyük bir hedef olur."

"Bunu istemiyorum."

"Ben de bunu taşımanı istemiyorum. Ama seni ışığa göndermekten iyidir."

Bella başını iki yana sallayıp gözlerini kapattı. Bu hayatta işler bazen çok iğrenç bir hal alıyordu.

"Bella? Bella, bana bak." Bella gözlerini açınca, "Bunu paltonun sağ tarafındaki dış cepte tut. Kullanmak zorunda kalırsan sağ eline almak isteyeceksin çünkü." Bella ağzını açtı ama Zsadist devam etti, "Butch ve Phury'den ayrılmayacaksın. Ve onlarla kaldığın sürece bunu kullanmaya ihtiyaç duyman mümkün değil."

"Sen nerede olacaksın?"

"Civarda." Zsadist arkasını dönünce Bella belinde bir bıçak olduğunu fark etti... göğsündeki iki hançere ve kemerindeki bir çift silaha ek olarak. Üzerinde göremediği başka ne silahlar olduğunu merak etti.

Zsadist eşikte durdu, başını önüne eğdi. "O silahı çekmek zorunda kalmaman için her şeyi yapacağım Bella. Sana söz veriyorum. Ama seni silahsız gönderemem."

Bella derin bir nefes aldı. Sonra da küçük metal parçasını paltosunun cebine soktu.

Phury koridorda balkona yaslanmış bekliyordu. O da savaşçı giysilerini giymişti, silahları ve hançerleri yerli yerindeydi, vücudundan müthiş bir soğukkanlılık yayılıyordu. Bella ona gülümseyince başını salladı ve siyah deri ceketini sırtına geçirdi.

Zsadist çalan cep telefonunu açtı. "Vardın mı polis? Ne var ne yok?" Telefonu kapatınca başını salladı. "Gidebiliriz."

Üçü birlikte antreye yürüyüp oradan avluya çıktılar. Soğuk havada her iki erkek de silahlarını ellerine aldı, sonra hepsi maddesel hallerinden çıktılar.

Bella evinin ön verandasında cisim kazandı, pirinç tokmaklı, gösterişli kırmızı kapının önünde duruyordu. Arkasında Zsadist ve Phury'nin beklediğini hissedebiliyordu, ikisinin de devasa vücutları son derece gerilmişti. Ayak sesleri duyunca dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Butch silahını çekmiş verandaya çıkıyordu.

Eve girmek için acele etmeyip ağırdan almak ona tehlikeli ve bencilce geldi. Düşünce gücüyle kapının kilidini açıp içeri girdi.

İçerisi hâlâ aynı kokuyordu... Geniş döşemelerde kullandığı limonlu yer cilasının kokusuyla çok sevdiği biberiye aromalı mumların kokusu birbirine karışmıştı.

Kapının kapandığını ve güvenlik alarmının devreden çıktığını duyunca dönüp baktı. Butch ve Phury hemen arkasındaydı ama Zsadist ortalarda yoktu.

Onları bırakıp gitmediğini biliyordu elbette, ama yine de içeride, yanında olmasını yeğlerdi.

Derin bir nefes alıp gözlerini oturma odasında gezdirdi. Hiç ışık yanmadığından tüm gördüğü tanıdık gölgeler ve şekillerdi, daha çok da mobilyaları ve duvarları ayırt edebiliyordu.

"Her şey... Tanrım, tam da bıraktığım gibi."

Ama yazı masasının üzerinde bir boşluk vardı. Bir ayna eksikti, annesiyle birlikte yaklaşık on yıl önce Manhattan'dan aldığı bir ayna. Rehvenge o aynayı hep sevmişti. O mu alıp götürmüştü acaba? Bella sinirlensin mi duygulansın mı bilemedi.

Işıkları yakmak üzere uzandığında Butch onu durdurdu. "Işık yakmak yok. Üzgünüm."

Başıyla onayladı. Evin içlerine doğru yürüyüp eşyalarının kalanını gördükçe yıllardır görmediği arkadaşlarının arasındaymış gibi hissetti kendini. Hem çok hoş hem de hüzünlü bir duyguydu. Ama en önemlisi rahatlatıcıydı. Oysa buraya geldiğinde kendini üzgün hissedeceğinden nasıl da emindi...

Yemek odasına girince durdu. Geniş kemerin arkasında, en dipte mutfak vardı. İçini korku sardı.

Kendini hazırlayıp kemerin diğer tarafına geçti. Her

şeyin düzenli tertipli durduğunu görünce o gün burada yaşanan şiddeti hatırladı.

"Biri burayı temizlemiş," dedi fısıltıyla.

"Zsadist." Butch Bella'nın yanına yürüdü, silahını göğüs hizasında tutuyor, gözleri etrafı tarıyordu.

"Her yeri o mu temizledi?" diye sordu Bella eliyle göstererek.

"Kaçırıldığının ertesi gecesi. Burada saatler geçirdi. Alt kat da pırıl pırıl."

Bella Zsadist'i paspas ve kovayla kan izlerini ve cam kırıklarını temizlerken düşünmeye çalıştı.

Neden? diye sordu.

Butch omuz silkti. "Kişisel bir şey olduğunu söyledi."

Bella yüksek sesle mi konuşmuştu? "Peki açıklama yaptı mı?"

İnsan başını iki yana sallarken Bella, Phury'nin birden dışarısıyla ilgilenmeye başladığını fark etti.

"Yatak odana gitmek ister misin?" diye sordu Butch.

Bella başıyla onaylayınca Phury, "Ben burada kalıyorum," dedi.

Bella alt katta her şeyi yerli yerinde buldu, düzenli ve temizdi. Dolabını açtı, çekmeceleri açıp kapadı, banyoda gezindi. Küçük şeyler onu büyülüyordu. Bir parfüm şişesi. Kaçırılmadan önceki tarihe ait bir dergi. Ayaklı küvetinin yanında yaktığını hatırladığı bir mum.

Evde gezinip eşyalarına doya doya dokunarak saatler, hatta günler geçirebilirdi. Ama Butch'un gittikçe gerildiğini hissedebiliyordu.

"Sanırım bu gece için yeteri kadar gördüm," dedi daha uzun kalabilmiş olmayı isteyerek.

Birinci kata dönerlerken Butch önden gidiyordu. Mutfağa gelince Phury'ye döndü. "Gitmeye hazır."

Phury telefonunu çıkardı. Biraz bekledi. "Z, gitme zamanı. Arabayı polis için çalıştır."

Butch kilerin kapısını kapatırken Bella gidip akvaryumuna baktı. Tekrar bu çiftlik evinde yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu. İçinde yaşayamayacakmış gibi bir his vardı.

"Yanına almak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Butch.

"Yok sanırım..."

Dışarıdan bir silah sesi geldi, boğuk bir patlama duyuldu.

Butch Bella'yı çekip arkasına sakladı. "Sessiz ol," dedi kulağına.

"Ön tarafta," diye tısladı Phury çömelirken. Silahını geldikleri koridordan evin kapısına doğru çevirdi.

Bir silah sesi daha duyuldu. Sonra bir tane daha. Yaklaşıyordu. Eve doğru sokuluyordu.

"Tünele gidelim," diye fısıldadı Butch Bella'yı çevirip bodrum katın kapısına doğru iterken.

Phury silahının namlusunu sesin geldiği yöne doğru çevirerek, "Ben arkanızdayım," dedi.

Butch tam elini kilerin kapı koluna koymuştu ki zaman saniyelere bölündü, sonra da anlamsızlığın içine yıkıldı.

Arkalarındaki çift kanatlı cam kapı paramparça oldu, ahşap çerçevesi dağılırken camları tuzla buz haline geldi.

Zsadist muazzam bir güçle fırlatılarak kapıyı sırtıyla parçalayıp içeri girmişti. Mutfak zeminine düştüğünde kafası fayanslara öyle şiddetli çarptı ki sanki bir silah daha patlamıştı. Sonra onu kapıdan içeri fırlatan Kırıcı korkunç bir haykırışla Zsadist'in göğsüne atladı, ikisi birlikte kilerin merdivenlerine doğru kaydılar.

Zsadist Kırıcı'nın altında kaya gibi hareketsizdi. Ba-

yılmış mıydı? Ölmüş müydü yoksa?

Butch kendisini kenara çekerken Bella bir çığlık attı. Gidecek tek yer ocağın bulunduğu taraftı, Butch da vücudunu siper ederek Bella'yı oraya doğru itti. Ama şimdi mutfakta kısılıp kalmışlardı.

Phury ve Butch silahlarını yerdeki kol ve bacak yığınına doğrulttular ama katil umursamadı. Yumruğunu kaldırdığı gibi Zsadist'in kafasına indirdi.

"Hayır," diye bağırdı Bella kükrer gibi.

Ama yumruk Zsadist'i kendine getirmiş gibiydi. Belki de Bella'nın sesi sağlamıştı bunu. Siyah gözleri birden açıldı ve yüzünde şeytani bir ifade belirdi. Hızla ellerini Kırıcı'nın koltukaltlarından kenetleyip öyle bir büktü ki adamın bedeni yay gibi gerildi.

Kaşla göz arasında Zsadist üste çıkmış, bacaklarını iki yana açarak Kırıcı'nın üstüne oturmuştu. Kırıcı'nın sağ kolunu kavrayıp kemiği kırılana kadar büktü. Sonra başparmağını katilin çenesinin altına öyle bastırdı ki parmağının yarısı görünmez oldu, ağzındaki köpekdişleri bembeyaz ve ölümcül şekilde parıldıyordu. Kırıcı'nın boynunu direkt yemek borusundan ısırdı.

Katil, Zsadist'in bacakları arasında çırpınarak acıyla haykırdı. Ama bu daha başlangıçtı. Zsadist avını parçalamaya başladı. Kırıcı artık kıpırdamaz olunca Zsadist soluyarak parmaklarını Kırıcı'nın koyu renk saçlarına geçirdi, saçları aralayıp dipleri beyaz mı diye baktı.

Ama Bella ona bunun David olmadığını söyleyebilirdi. Konuşabilseydi tabii.

Zsadist küfredip nefesini tuttu ama öldürdüğü avının üzerine çökmüş olarak kaldı, hayat belirtisi arıyordu. Devam etmek ister gibiydi.

Sonra kaşlarını çatıp başını kaldırdı, savaşın sona er-

diğini ve tanıklar olduğunu fark etmişti.

Ah... Tanrım. Yüzü Kırıcı'nın siyah kanıyla lekelenmişti, göğsünde ve ellerindeyse daha çok kan vardı.

Siyah gözleri Bella'ya döndü. Bu gözler parlaktı. Işıl ışıldı. Onu savunmak için döktüğü kanlar gibi. Sonra öldürmekten duyduğu tatmini saklamak ister gibi başını çevirdi.

"Diğer ikisinin işi bitti," dedi hâlâ güçlükle nefes alarak. Gömleğinin eteğiyle yüzünü sildi.

Phury koridora yöneldi. "Neredeler? Öndeki çimenlikte mi?"

"Omega'nın ön kapısına bakmayı dene. İkisini de zımbaladım." Zsadist Butch'a baktı. "Onu eve götür. Hemen. Maddesel halden çıkamayacak kadar şoka girmiş durumda. Phury sen de onlarla git. Evden içeri adımını attığı anda beni aramanızı istiyorum, anlaştık mı?"

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Butch Bella'yı ölü Kırıcı'nın yanından geçirirken.

Zsadist ayağa kalkıp hançerlerinden birini kınından çekti. "Bunu ortadan kaldırıp diğerlerinin gelmesini bekleyeceğim. Bu pislikler geri dönmeyince başkaları da gelecektir."

"Geri döneceğiz."

"Onu eve götürdüğünüz müddetçe ne yaptığınız umurumda değil. Konuşmayı bırakın da yola koyulun."

Bella nedenini bilmeden elini Zsadist'e uzattı. Yaptığı şeyden ve şu anki yara bere içindeki görüntüsünden dehşete düşmüştü, Zsadist'in kendi kanı Kırıcı'nın kanıyla birlikte giysilerinden akıyordu.

Zsadist onu uzaklaştırmak ister gibi elini havada salladı. "Onu şu lanet olası yerden götürün."

* * *

John otobüsten atladı, eve döndüğü için o kadar rahatlamıştı ki neredeyse yere yuvarlanacaktı. Lanet olsun, eğitimin ilk iki günü böyleyse önündeki iki yıl cehenneme dönecek demekti.

Ön kapıya gelince ıslık çaldı.

Wellsie'nin sesi çalışma odasından geldi. "Selam! Nasıl gitti bakalım?"

John paltosunu çıkarırken iki kez hızlı hızlı ıslık çaldı, bu bir tür *iyi, güzel, yolunda* demekti.

"Güzel. Hey, bir saate kadar Havers geliyor."

John Wellsie'nin çalışma odasına doğru yürüyüp kapının eşiğinde durdu. Wellsie masasında oturuyordu, önünde çoğu açık bırakılmış bir dizi eski kitap vardı. Etrafa yayılmış açık duran bu ciltli kitaplar sırtüstü yatıp göbeğinin kaşınmasını bekleyen köpekleri hatırlatmıştı ona.

Wellsie gülümsedi. "Yorgun görünüyorsun."

Havers gelmeden biraz uyuyacağım dedi işaretlerle.

"İyi olduğundan emin misin?"

Kesinlikle. Yalanı belli olmasın diye gülümsedi. Ona yalan söylemekten nefret ediyordu ama başarısızlıklarından söz etmek istemiyordu. Önündeki on altı saat içinde onları tekrar tüm sınıfa sergilemek zorunda kalacaktı. Molaya ihtiyacı vardı ve şüphesiz sınıf arkadaşları da bu kadar uzun bir gösteriden dolayı bitkin haldeydi.

"Doktor gelince seni uyandırırım."

Teşekkürler.

John gitmek için dönünce Wellsie, "Test sonuçları nasıl olursa olsun üstesinden geleceğimizi biliyorsundur umarım," dedi.

John ona baktı. Demek o da sonuçlar hakkında endişeleniyordu.

John hızla yanına gidip ona sarıldı, sonra odasına yol-

landı. Üzerindekileri çıkarıp kirliye atmadan çantasını yere bırakıp yatağa uzandı. Lanet olsun, sekiz saat boyunca alaylara maruz kalmanın etkisiyle haftalarca uyumak istiyordu.

Ama tek düşünebildiği Havers'ın ziyaretiydi. Tanrım, ya bütün hepsi bir yanılgıysa? Ya fantastik ve güçlü bir şeye dönüşmeyecekse? Ya geceleri gördükleri aşırı bir Dracula saplantısıysa?

Ya büyük ölçüde insansa?

Aslında bu mantıklı da olurdu. Eğitim daha yeni başladıysa bile sınıftaki diğer dönüşüm öncesi öğrenciler gibi olmadığı açıktı. Fiziksel olarak bütünüyle berbattı ve diğer çocuklardan daha zayıftı. Belki alıştırma yapmanın faydası olurdu ama bundan da şüphesi vardı.

John gözlerini kapatıp güzel bir rüya görmeyi umut etti. Kendisini iri yarı ve güçlü göreceği bir rüya...

Tohr'un sesiyle uyandı. "Havers geldi."

John esneyip gerinerek Tohr'un yüzündeki anlayışlı ifadeden saklanmaya çalıştı. Eğitimle ilgili bir başka kâbusu da buydu: Tohr'un önünde her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı.

"Nasılsın evlat... yani John?"

John başını iki yana sallayıp işaretlerle *İyiyim ama senin için evlat olmayı tercih ederim* dedi.

Tohr gülümsedi. "Güzel. Benim de istediğim bu. Gel bakalım artık gidip şu test sonuçlarını öğrenelim."

John, Tohr'un peşinden oturma odasına gitti. Havers kanepede oturuyor, bağa gözlükleri, balıksırtı desenli ceketi ve kırmızı kravatıyla tam bir profesör gibi görünüyordu.

"Merhaba John," dedi.

John elini kaldırarak selam verdi ve Wellsie'nin en yakınındaki berjere oturdu.

"Kan testinin sonuçlarını getirdim," dedi Havers. Spor ceketinin içinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Biraz vaktimi aldı çünkü beklemediğim bir anormallik vardı."

John Tohr'a bir göz attı. Sonra da Wellsie'ye. *Tanrım...* Ya tamamen insansa? O zaman ona ne yapacaklardı? Gitmek zorunda mı kalacaktı?

"John sen safkan bir savaşçısın. Yalnızca savaşçı kanı taşıyorsun."

Tohr coşkuyla gülüp ellerini çırptı. "Vay canına! Bu harika!"

John önce hafifçe sırıttı, sonra sırıtışı yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

"Ama bir şey daha var." Havers gözlüklerini burnunun üstünde yukarı itti. "Marklon'dan Darius'un soyundan geliyorsun. Oğlu olabilecek kadar yakınsın. Çok yakın... Sen onun oğlu olmalısın."

Odaya büyük bir sessizlik çöktü.

John bir Tohr'a bir Wellsie'ye bakıyordu. İkisi de donup kalmıştı. Bu iyi haber miydi? Yoksa kötü müydü? Darius kimdi? Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa bir suçlu falandı herhalde...

Tohr koltuktan fırlayıp John'u kollarına aldı, o kadar çok sıktı ki ikisi neredeyse tek vücut oldular. John nefesi tıkanarak ve ayakları birbirine dolanarak Wellsie'ye baktı. Wellsie iki eliyle ağzını kapamıştı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Birden Tohr John'u bırakıp geri çekildi. Birkaç kez öksürdü, gözleri ışıl ışıl olmuştu.

Adam birkaç kez boğazını temizledi. Yüzünü ovuşturdu. Biraz sarhoş gibi görünüyordu. "Şu işe bak."

Tekrar yerine otururken *Darius kim?* diye sordu John işaretlerle.

Tohr hafifçe gülümsedi. "O benim en iyi dostumdu, mücadele arkadaşımdı... Sana onun hakkında her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca bu demek oluyor ki bir kız kardeşin var."

Kim?

"Beth, kraliçemiz. Wrath'in *shellan*'ı..."

"Evet, ona gelince," dedi Havers John'a bakarak. "Ona verdiğin tepkiyi anlayamadım. Tomografi sonuçların gayet iyi, elektrokardiyografi ve kan sayımı sonuçları da öyle. Nöbetlerin sebebinin o olduğunu söylemiştin ve sana inanıyorum ama bunun neden olduğu hakkında bir fikrim yok. Bir süre ondan uzak durmanı istiyorum, böylece başka ortamlarda nöbet gelip gelmeyeceğini görmüş oluruz, tamam mı?"

John başını salladı, yine de kadını tekrar görmek istiyordu, özellikle de akrabası olduğunu öğrendikten sonra. Bir kız kardeş ha. Çok havalı...

"Şimdi, diğer konuya gelecek olursak," dedi Havers manidar bir biçimde.

Wellsie öne eğilip elini John'un dizine koydu. "Havers'ın seninle konuşmak istediği bir konu var."

John kaşlarını çattı. *Ne?* dedi işaret diliyle yavaşça.

Doktor onu rahatlatmaya çalışarak gülümsedi. "O terapisti görmeni istiyorum."

John buz gibi oldu. Panikle Wellsie'nin ve Tohr'un yüzünü inceleyip doktorun onlara bir yıl önce başına gelenlerin ne kadarını anlattığını merak etti.

Neden gidecekmişim? dedi işaretlerle. *Gayet iyiyim.*

Wellsie'nin verdiği cevap mantıklıydı. "Sadece dönüşümüne yardımcı olmak için."

"Ve ilk randevun yarın akşam," dedi Havers başını öne eğerek. Gözlüklerinin üzerinden John'a baktı, bakışlarıy-

la *Ya gidersin ya da aslında neden gitmen gerektiğini onlara açıklarım* der gibiydi.

John köşeye sıkışmıştı ve bu onu sinirlendirmişti. Ama Tohr ve Wellsie'nin ona olanları öğrenmesindense bu merhametli şantaja boyun eğmenin daha iyi olacağını düşündü.

Tamam. Gideceğim.

"Ben seni götürürüm," dedi Tohr hemen. Sonra kaşlarını çattı. "Yani... seni götürecek birini buluruz demek istedim. Butch seni götürür."

John'un yüzü yandı. Evet, Tohr'u bu terapi gösterisinin yakınlarında istemiyordu. Asla.

Ön kapının zili çaldı.

Wellsie sırıttı. "Ah bu iyi. Sarelle geldi. Festival hazırlıkları üzerinde çalışacağız. John belki sen de bize yardım etmek istersin ha?"

Demek Sarelle tekrar geliyordu. Bir gece önce mesajlaştıklarında bundan hiç bahsetmemişti.

"John? Sarelle'yle birlikte çalışmak istiyor musun?"

Başını sallayıp sakin olmaya çalıştı, aslında tüm vücudu ışıklı reklam panosu gibi yanıyordu. Baştan aşağı ürpermişti. *Evet. Bunu yapabilirim.*

Kucağına koyduğu ellerine bakıp gülümsemesini kendine saklamaya çalıştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bella eve geliyordu. Bu akşam.

Rehvenge hayal kırıklığının üstesinden gelebilen erkeklerden değildi. O yüzden kardeşinin olması gereken yere dönmesini beklemeye niyeti yoktu. Lanet olsun, o Bella'nın sadece abisi değil aynı zamanda *ghardian*'ıydı, bu da onun üzerinde hakları olduğu anlamına geliyordu.

Uzun samur kürkünü giyerken kürk girdap yapar gibi vücudunun etrafında dönüp ayak bileklerine kadar indi. Takım elbisesi siyahtı ve Ermenegildo Zegna markaydı. Kollarının altında iki adet dokuz milimetrelik Heckler & Koch tabanca vardı.

"Rehvenge lütfen bunu yapma."

Rehvenge annesine baktı. Madalina koridordaki avizenin altında duruyordu, görkemli havası, elmasları ve saten elbisesiyle aristokrasinin tablosu gibiydi. Uygunsuz kaçan tek şey yüzündeki endişeydi, bunun sebebi de Harry Winston mücevherleriyle özel tasarım elbisesinin birbirine uymaması değildi. O hiçbir zaman üzülmezdi. Asla.

Rehvenge derin bir nefes aldı. O ünlü sinirini belli etmezse büyük ihtimalle onu sakinleştirebilirdi ama şu

anki ruh haliyle daha çok annesini kıtır kıtır doğramaya meyilliydi ki bu hiç adil değildi.

"Başka türlü geleceği yok," dedi.

Annesi zarif elini boynuna götürdü, bu istediği şeyle doğru olduğunu düşündüğü şeyin arasında kaldığının göstergesiydi. "Ama böylesi çok aşırı."

"Bella'nın kendi yatağında uyumasını istiyor musun? Ait olduğu yerde olmasını istiyor musun?" Sesi havayı dövmeye başlamıştı. "Yoksa Kardeşlik'le mi kalmasını istiyorsun? Onlar savaşçı *mahmen*. Kana susamış, kana acıkmış *savaşçılar*. Bir dişiye sahip olmak için tereddüt ederler mi sence? Ve şunu gayet iyi biliyorsun ki yasa gereği Kör Kral istediği kadınla yatabiliyor. Bella'nın böyle bir ortamda mı kalmasını istiyorsun? Ben istemiyorum."

Mahmen geri geri gidince Rehvenge ona bağırdığının farkına vardı. Bir kez daha derin nefes aldı.

"Ama Rehvenge, ben onunla konuştum. Henüz eve gelmek istemiyor. Ayrıca onlar şerefli adamlar. Eski Ülke'de..."

"Artık kimin Kardeşlik'ten olduğunu bile bilmiyoruz."

"Bella'yı kurtardılar."

"Öyleyse onu ailesine geri verebilirler. Tanrı aşkına, o aristokrat bir kadın. Sence *glymera* bundan sonra onu kabul edecek mi? Zaten daha önceden bir gönül macerası var."

Ve ne berbat bir maceraydı o. Adam kesinlikle Bella'ya layık değildi, aşağılık budalanın tekiydi ve piç kurusu aleyhinde hiçbir şey söylenmemişti bile. Diğer taraftan aylarca Bella'nın dedikodusu yapılmıştı. Bella canı sıkılmamış gibi davranmaya çalışsa da Rehv öyle olmadığını biliyordu.

İçine sıkışıp kaldıkları aristokrasiden nefret ediyordu, gerçekten nefret ediyordu.

Kendine sinirlenerek başını iki yana salladı. "Bu evden asla taşınmamalıydı. Buna asla izin vermemeliydim."

Ve geri getirdikten sonra bir daha kendisinin izni olmadan asla dışarı çıkmayacaktı. Rehvenge Bella için *sehclusion* talebinde bulunacaktı. Kardeşi bunun için gereken aristokrat kanına sahipti, aslına bakılırsa bunu şimdiye dek yapmış olması gerekirdi. Bundan sonra Kardeşlik'in yasal olarak onu Rehvenge'in himayesine bırakması gerekecekti ve Bella da onun izni olmadan evden dışarı çıkamayacaktı. Ve daha fazlası da vardı. Onu görmek isteyen her erkek ailenin reisi olarak önce kendisiyle konuşacak, o da orospu çocuklarının her birini geri çevirecekti. Bir kez kardeşi-ni korumakta başarısız olmuştu. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti.

Rehv saatine baktı, gerçi işi için geç olduğunu biliyordu. Ofisinden krala *sehclusion* için talep dilekçesi yazacaktı. Bu kadar eski ve geleneksel bir şeyi e-posta yoluyla yapmak tuhaftı ama artık işler böyle yürüyordu.

"Rehvenge..."

"Ne var?"

"Onu kaçıracaksın."

"Mümkün değil. Bir kez denetimim altına alınca buradan başka gidecek yeri olmayacak."

Bastonunu aldı, sonra durakladı. Annesi perişan görünüyordu, eğilip yanağından öptü.

"Hiçbir şey için endişelenme *mahmen*. Bu meseleyi halledeceğim ve Bella bir daha asla zarar görmeyecek. Neden evi onun için hazırlamıyorsun? Yas örtülerini indirebilirsin."

Madalina başını iki yana salladı. Saygı dolu bir sesle, "Şu eşikten girene kadar değil. Onun sağ salim eve döndüğünü farz etmek Yazıcı Bakire'yi gücendirir," dedi.

Rehv küfretmemek için kendini zor tuttu. Kadının, Ir-

kın Annesi'ne duyduğu bağlılık olağanüstüydü. Kahretsin, zaten bütün duaları, kuralları ve en ufak bir şüphenin bile kesin bir lanet getireceğine dair ürperten korkusuyla çoktan Seçilmişlerin arasına girmiş olmalıydı.

Ama her neyse. Bu annesinin manevi kafesiydi, kendisinin değil.

"Nasıl istersen," dedi bastonuna yaslanarak dönüp giderken.

Evin içinde yavaş yavaş yürüdü, yerdeki döşemelerin şeklinden hangi odada olduğunu anlıyordu. Koridor mermer döşeliydi, yemek odasında tüylü İran halısı vardı, mutfaksa geniş ahşap döşemelerle kaplıydı. Böylece ayağını sağlam bastığından ve ağırlığını verebileceğinden emin oluyordu. Bastonu yanılıp da dengesini kaybederse diye taşıyordu.

Garaja girdiğinde kapı çerçevesine tutunup önce bir ayağını sonra diğerini koyarak dört basamaktan indi. Kurşun geçirmez Bentley'ine bindikten sonra garaj kapısını açan düğmeye basıp önünü tamamen görene kadar bekledi.

Lanet olsun. Keşke bu Kardeşlerin kim olduklarını ve nerede yaşadıklarını bilseydi. Oraya gidip kapıyı kırar ve Bella'yı onlardan çekip alırdı.

Arkasındaki garaj yolunu görebildiği zaman arabayı geri vitese alıp gaza öyle bir bastı ki lastikler cayır cayır öttü. Şimdi direksiyondaydı, istediği hızda gidebilirdi. Hızlı. Çabuk. İhtiyatsız.

Caddenin gerisinde kalan kapılara doğru dolambaçlı yolda gazlarken uzun çimenlik bir bulanıklık olarak görünüyordu. Kapılar açılırken çok az bekleme zahmetine girdi, sonra Caldwell'in en zengin caddelerinden biri olan Thorne Bulvarı'na çıktı.

Ailesini güvende tutmak ve hiçbir şeyi eksik bırakma-

mak için aşağılık şeylerle uğraşıyordu. Ama yaptığı şeyde iyiydi ve kız kardeşiyle annesi yaşadıkları hayatı hak ediyorlardı. Onlara istedikleri her şeyi veriyordu, özendikleri her şeyi karşılıyordu. Çok uzun süre zor bir hayatları olmuştu...

Evet, babasının ölümü onlara verdiği ilk hediyeydi, yaşamlarını iyileştirmek ve onları incinmekten uzak tutmak için yaptığı pek çok şeyden ilkiydi. Ve şimdi bu eğilimi durduramıyordu.

Kafatasında bir karıncalanma başladığında Rehv son sürat kent merkezine gidiyordu. Hissi önemsememeye çalıştı ama karıncalanma az sonra şiddetli bir ağrıya dönüştü, sanki omurgasının tepesi bir mengeneyle sıkıştırılıyordu. Ayağını gazdan çekti ve ağrının geçmesini bekledi.

Sonra olanlar oldu.

Aniden saplanan bir acıyla gözüne kırmızı bir perde indi, sanki yüzünde şeffaf bir peçe vardı: karşıdan gelen arabaların farları parlak pembe, yol donuk pas rengi, gökyüzü de burgonya şarabı gibi koyu kırmızı görünüyordu. Gösterge panelindeki saate baktı, rakamlar parlak kırmızı olmuştu.

Kahretsin. Bu çok yanlıştı. Bunun olmaması gereki...

Gözlerini kırpıştırdı ve ovaladı. Tekrar açtığında derinlik algısını kaybetmişti.

Kahrolsun, oluyordu işte. Ve bunu kent merkezinde halledemezdi.

Direksiyonu sağa kırıp yol üzerindeki bir alışveriş merkezinin önüne park etti, burası yanmadan önce Caldwell Dövüş Sanatları Akademisi'nin olduğu yerdi. Bentley'in farlarını kapatıp uzun, dar yapıların arka tarafına sürdü, duvara hizalayarak park etti, böylece aniden gitmek zorunda kalırsa sadece gaza basması yeterli olacaktı.

Motoru çalışır halde bırakıp samur kürkünü çıkardı, ceketini üzerinden sıyırıp sol kolunu sıvadı. Kırmızı sisin

arasından torpido gözüne uzanıp bir şırınga ve ince bir parça lastik boru çıkardı. Elleri o kadar titriyordu ki iğneyi düşürdü ve uzanıp yerden almak zorunda kaldı.

Ceketinin ceplerini yoklayarak içinde nöromodülatör dopamin bulunan küçük cam şişeyi buldu ve gösterge panelinin üzerine koydu.

Enjektörün steril paketini açmak için iki deneme yapması gerekti, dopaminin kapağındaki kauçuktan geçirirken neredeyse iğneyi kırıyordu. Şırınga dolunca bir elini ve dişlerini kullanarak lastik boruyu koluna sardı ve damarı bulmaya çalıştı. Derinlik algısı olmadığından her şey karmakarışık görünüyordu.

Yeterince iyi göremiyordu. Önündeki her şey... kırmızıydı.

Kırmızı... kırmızı... kırmızı... Kelime kafasında dolanıp duruyor, kafatasının duvarlarına çarpıyordu. Kırmızı paniğin rengiydi. Kırmızı umutsuzluğun rengiydi. Kırmızı kendinden nefret etmesinin rengiydi.

Kırmızı kanının rengi değildi. En azından şu anda.

Dikkatini toplayarak parmağıyla kolunu yokladı ve ilaç için bir fırlatma rampası, onu beynindeki reseptörlere ulaştıracak bir otoban aradı. Ama damarları çökmüş haldeydi.

İğneyi sokarken hiçbir şey hissetmedi, bu rahatlatıcıydı. Ama sonra... enjeksiyon bölgesinde hafif bir acı duydu. Kendini koruduğu uyuşukluk bitmek üzereydi.

Derisinin altında elverişli bir damar ararken her şeyi vücudunda hissetmeye başladı: Arabanın deri koltuğuna çöken ağırlığını. Ayak bileklerine vuran sıcağı. Ağzına girip çıkarak dilini kurutan havayı.

Korkuyla enjektörün pistonunu aşağı itip lastik turnikeyi çözdü. Doğru yerden yapıp yapmadığını ancak Tanrı bilirdi.

Kalbi deli gibi atarken gözlerini saate dikti.

"Hadi," diye mırıldandı koltukta sallanmaya başlayarak. "Hadi... etkini göster artık."

Kırmızı onun yalanlarının rengiydi. Kırmızı bir dünyaya hapsolmuştu. Ve böyle günlerden birinde dopamin işe yaramayacaktı. O zaman sonsuza kadar kırmızının içinde kaybolacaktı.

Saatteki rakamlar değişti. Bir dakika geçmişti.

"Lanet olsun..." Derinlik algısını ve normal renkleri geri getirebilirmiş gibi gözlerini ovaladı.

Cep telefonu çalmaya başladı ama umurunda değildi.

"Lütfen..." Sesindeki yalvarma tonundan nefret etti ama güçlüymüş gibi yapamıyordu. "Kendimi kaybetmek istemiyorum..."

Birdenbire görüşü düzeldi, görüş alanındaki kırmızı çekildi, üç boyutlu perspektif geri geldi. Sanki içindeki şeytan dışarı çıkıyordu, vücudu uyuşuyordu, duyguları yok olup giderken geriye sadece kafasının içindeki düşünceler kalmıştı. İlacın sayesinde hareket eden, nefes alan, konuşan bir çuval haline gelmişti, neyse ki şimdi düşünmesi gereken yalnız dört duyu vardı, dokunma duyusu ilaç sayesinde geri planda kalmıştı.

Koltuğa yığıldı. Bella'nın kaçırılması ve kurtarılmasıyla ilgili yaşadığı stres onu bitirmişti. Atak bu yüzden çok sert ve ani olmuştu. Belki de dozajı yeniden ayarlaması gerekecekti. Havers'a gidip bunu yeniden konuşacaktı.

Arabayı tekrar kullanabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Alışveriş merkezinin arkasından çıkıp trafiğe karıştığında kendi kendine bu uzun araba sırasının içindeki sıradan bir araba olduğunu söyledi. Önemsiz. Herkes gibi.

Bu yalan onu oldukça rahatlattı... ve yalnızlığını artırdı.

Kırmızı ışıkta durunca telefonuna bırakılan mesaja baktı.

Bella'nın güvenlik alarmı bir saat kadar önce kapatılmış ve az önce tekrar devreye alınmıştı. Evine yine biri girmişti.

Zsadist, Bella'nın bir buçuk kilometre uzunluğundaki özel araba yolunun girişinden yaklaşık üç yüz metre uzakta, ormanın içine park edilmiş siyah Ford Explorer'ı buldu. Arabaya rastlamasının tek sebebi bölgeyi sıkı bir şekilde araştırıyor olmasıydı. Eve gidemeyecek kadar huzursuz, birinin yanında duramayacak kadar tehlikeliydi.

Karda çiftlik evine doğru giden ayak izleri vardı.

Ellerini arabanın camına dayayıp içeri baktı. Güvenlik alarmı devredeydi.

Şu Kırıcıların arabası olmalıydı bu. Arabanın her yerinden onların o tatlı kokusunu alabiliyordu. Ama ayak izleri tek bir kişiye aitti, belki de sürücü arkadaşlarını bırakmış, sonra da arabayı saklamıştı. Ya da SUV buraya başka bir yerden getirilmişti.

Neyse. Cemaat malını almak için geri gelecekti. Arabanın nereye gideceğini öğrenmek hoş olmaz mıydı? Ama lanet olası şeyi nasıl takip edecekti?

Ellerini kalçalarına dayadı... ve silahlarını taşıdığı belindeki kemere baktı.

Cep telefonunu kemerden çıkarırken sevgiyle Vishous'u, o teknoloji meraklısı orospu çocuğunu düşündü.

Tüm icatlar ihtiyaçtan doğar.

Maddesel halinden çıkarak SUV'nin altına girdi, böylece ardında mümkün olduğunca az iz bırakmıştı. Ağırlığını sırtına verince acıyla yüzünü buruşturdu. Lanet olsun, cam kapıdan geçerek yaptığı o küçük gezintinin

bedelini ödüyordu. Ve kafasını çarpmanın. Ama daha kötülerini atlatmıştı.

Bir cep feneri çıkarıp arabanın altını inceledi, doğru yeri bulmaya çalışıyordu. Egzoz sistemine yakın olmayan oldukça geniş bir alan arıyordu çünkü bu soğukta bile o tür bir ısı sorun çıkarabilirdi. Tabii ki Explorer'ın içine girip telefonu koltuğun altına sokmayı çok daha fazla tercih ederdi ama SUV'nin alarm sistemi bunu yapmasına engel oluyordu. Alarm harekete geçerse susturamazdı ve Kırıcılar da birinin arabaya girdiğini anlarlardı.

Camı yumrukla kırsa anlamayacaklardı sanki.

Lanet olsun... Unutulmaya terk etmeden önce şu Kırıcı'nın ceplerini araştırması gerekirdi. Anahtar o piçlerin birindeydi. Ama çok sinirlenmiş ve düşünmeye fırsatı olmamıştı.

Zsadist, o katili gözleri önünde lime lime ettikten sonra Bella'nın kendisine nasıl baktığını hatırlayıp küfretti. Solgun yüzünde gözleri yerinden fırlamış, ağzı Zsadist'in yaptıklarının şokuyla açılmıştı.

Mesele şu ki Kardeşlik'in ırkı koruma işi pis bir işti. Berbattı, çirkindi ve bazen çılgıncaydı. Her zaman kanlıydı. Ve hepsinden önemlisi de Bella Zsadist'in içindeki öldürme tutkusunu görmüştü. Bir şekilde Bella'yı en çok rahatsız edenin de bu olduğuna bahse girebilirdi.

Odaklan, geri zekâlı. Kafandan at şunları.

Z, Explorer'ın altında kayarak biraz daha araştırdı. Sonunda aradığını buldu: şaside küçük bir oyuk. Rüzgârlığını çıkarıp telefonuna sardı, sonra da çıkını deliğe sıkıştırdı. Yerinde sağlam durup durmadığını kontrol etmek için test etti, sonra maddesel halinden ayrılarak SUV'nin altından çıktı.

Düzeneğin arabanın altında uzun süre dayanama-

yacağını biliyordu ama yine de hiç yoktan iyiydi. Şimdi Vishous Explorer'ı evden takip edebilirdi çünkü bu sihirli Nokia'nın içinde bir GPS çipi vardı.

Z çiftlik evinin arka tarafını gözleyebilmek için bir çırpıda çimenliğin kenarına geldi. Patlamış mutfak kapısını eğreti bir şekilde tamir etmişti. Neyse ki çerçeve hâlâ sağlamdı, böylece kapıyı tekrar kapatmayı başarmış ve alarm sensörlerini devreye sokmuştu. Sonra da garajda naylon bir tente bulup koca deliği kapamıştı.

Kapı tamir edilmişti ama tam olarak değil tabii.

Tuhaf... Bella'nın onun hakkındaki düşüncelerini iyileştirmeye çalışsaydı bundan daha başarılı olacağını sanmıyordu. Ama *–lanet olsun–* onun bir vahşi olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Uzakta, 22. Karayolu'ndan dönen iki far uzun çimenliğin üzerine vurdu. Bella'nın evinin yanına gelince araba yavaşladı, sonra garaj yoluna girdi.

O bir Bentley miydi? Kesinlikle öyle görünüyordu.

Tanrım, böylesi pahalı bir araba ha? Bella'nın ailesinden biri olmalıydı. Hiç şüphe yok ki güvenlik alarmının bir süreliğine devreden çıkarıldığını ve yaklaşık on dakika sonra da tekrar devreye alındığını fark etmiş olmalıydılar.

Kahretsin. Şimdi kolaçan etmeye gelmenin sırası değildi. Z'de bu şans varken Kırıcılar SUV'yi almaya tam şimdi gelir, giderken de iş olsun diye evin yanından geçerlerdi.

Sessizce küfrederek Bentley'in kapılarından birinin açılmasını bekledi. Ama kimse arabadan inmedi ve motor rölantide çalışmaya devam etti. Bu iyiydi. Alarm devrede olduğu sürece belki de içeri girmeyi düşünmezlerdi. Çünkü mutfak berbat haldeydi.

Z soğuk havayı kokladı ama bir koku yakalayamadı.

Yine de içgüdüleri ona arabanın içinde bir erkeğin olduğunu söylüyordu. Bella'nın abisi miydi acaba? Büyük ihtimalle. Kontrol etmeye gelen o olmalıydı.

Sorun yok ahbap. Ön pencerelere bak. Gördün mü? Hiç sorun yok. Evde kimse yok. Şimdi ikimize de bir iyilik yap ve defol git buradan.

Sedan sanki beş saat orada öyle durdu. Sonra beklemekten vazgeçti ve dönüp gitti.

Z güçlükle derin bir nefes aldı. *Tanrım...* Bu gece sinirleri çok gergindi.

Zaman ilerliyordu. Çam ağaçlarının arasında yalnız başına dururken gözlerini Bella'nın evine dikti. Şimdi ondan korkup korkmadığını merak etti.

Rüzgâr şiddetlenmişti, soğuk kemiklerine işliyordu. Umutsuzluk içinde rüzgârla birlikte gelen acıya da kucak açtı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

John gözlerini çalışma odasındaki masaya dikmişti. Sarelle başını öne eğmiş eski kitaplardan birini karıştırıyordu, kısa sarı saçları yüzüne doğru dökülmüştü, o yüzden John'un tek görebildiği kızın çenesiydi. İkisi gündönümü festivali için sihirli sözler listesi hazırlayarak saatler geçirmişti. Bu arada Wellsie mutfakta tören için gerekli malzemeleri sipariş ediyordu.

Sarelle sayfayı çevirirken John onun gerçekten güzel ellere sahip olduğunu düşündü.

"Tamam," dedi Sarelle. "Sanırım bu sonuncusu."

Gözlerini John'un gözlerine diktiğinde John yıldırımla çarpılmış gibi oldu: ani bir sıcaklık ve afallama. Dahası şu anda karanlıkta parlayacağına inanıyordu.

Kız gülümseyip kitabı kapattı. Sonra uzun bir sessizlik oldu. "Şey, sanırım arkadaşım Lash sizin sınıfta."

Lash onun arkadaşı mıydı yani? *Ah, mükemmel.*

"Evet... ve senin göğsünde Kardeşlik işareti olduğunu söylüyor." John cevap vermeyince Sarelle, "Var mı?" diye sordu.

John omuz silkip yaptığı listenin kenarına bir şeyler karaladı.

"Görebilir miyim?"

John gözlerini sımsıkı kapattı. Onun bu sıska göğse hayretle bakmasını ister miydi? Ya da baş belası olduğunu kanıtlamış doğum izine?

"Onu senin yaptığını falan düşünmüyorum, diğerlerinin yaptığı gibi," dedi kız çabucak. "Yani onu incelemek falan istemiyorum. Hatta neye benzemesi gerektiğini bile bilmiyorum. Sadece merak ettim."

Sandalyesini John'unkine yaklaştırdı, John kızın parfümünün kokusunu aldı... Belki de parfüm değildi. Belki de sadece... kızın kokusuydu.

"Hangi tarafında?"

Eli kıza aitmiş gibi göğsünün sol tarafına hafifçe vurdu.

"Gömleğinin düğmelerini biraz açsana." Kız yana eğildi, başını John'un göğsünü görebileceği şekilde çevirmişti. "John? Görebilir miyim lütfen?"

John kapıya bir göz attı. Wellsie hâlâ mutfakta telefonla konuşuyordu, herhalde gelip birdenbire içeri dalmazdı. Ama yine de çalışma odası çok ayak altıydı.

Ah... Tanrım. Bunu gerçekten yapacak mıydı?

"John? Ben sadece... görmek istiyorum."

Pekâlâ, bunu gerçekten yapacaktı.

Ayağa kalkıp başıyla kapıyı işaret etti. Sarelle tek kelime etmeden onu izledi, John'un odasına kadar koridor boyunca yürüdüler.

İçeri girince John kapıyı itip gömleğinin en üst düğmesine uzandı. Eğer titreyip onu utandırırlarsa ellerini keseceğine yeminler ediyordu içinden. Tehdit işe yaramış gibiydi çünkü fazla sıkıntı çekmeden düğmelerini göbeğine kadar çözdü. Gömleğinin sol tarafını açıp başını çevirdi.

Teninde hafif bir dokunuş hissedince sıçradı.

"Özür dilerim, ellerim soğuk." Sarelle parmak uçlarına hohlayıp tekrar göğsüne dokundu.

Yüce Tanrım. Vücudunda bir şeyler oluyor, içinde bir şeyler vahşice kıpırdanıyordu. Boğulur gibi kısa kısa solumaya başladı. İçine daha fazla hava çekebilmek için ağzını açtı.

"*Gerçekten* çok havalı."

Kız elini çektiğinde John hayal kırıklığına uğradı. Ama kız ona bakıp gülümsedi.

"Arada bir dışarı çıkmak ister miydin? Laser-tag* oynamaya giderdik. Harika olurdu. Ya da belki sinemaya."

John kukla gibi başını salladı.

"Olur."

Göz göze geldiler. Sarelle çok güzeldi, John'un başını döndürüyordu.

"Beni öpmek ister misin?" diye fısıldadı kız.

John'un gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Sanki kafasının arka tarafında bir balon patlamıştı.

"Çünkü öpmeni isterdim." Kız hafifçe dudaklarını yaladı. "Gerçekten."

Oha... Hayatının fırsatı, şimdi, şu anda diye düşündü.

Sakın bayılma. Bayılırsa her şey mahvolurdu.

John çabucak şimdiye kadar seyrettiği filmleri geçirdi aklından... ama bunun hiçbir faydası olmadı. Bir korku filmi hayranı olarak aklına sadece Godzilla'nın Tokyo sokaklarını çiğnediği ya da Jaws'ın Orca'yı kıç tarafından ısırdığı görüntüler geliyordu. *Gerçekten çok faydası oldu.*

İşin tekniğini düşündü. *Başını eğ. Öne eğil. Temasa geç.*

Sarelle kızararak etrafına bakındı. "İstemiyorsan sorun yok. Ben sadece..."

* Lazer tabancalarıyla oynanan bir oyun. (ç.n.)

"John?" Koridordan Wellsie'nin sesi geldi. Ve gittikçe de yaklaşıyordu. "Sarelle? Neredesiniz çocuklar?"

John birden irkildi. Cesaretini kaybetmeden Sarelle'yi elinden yakalayıp kendine doğru çekti, dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı. Dilini işe katmamıştı çünkü zaman yoktu, zaten öyle bir şey olsa sonradan muhtemelen 911'i araması gerekirdi. Şu anda bile güçlükle nefes alabiliyordu.

Sonra kızı geriye itti. Ve öpücüğünün iyi olup olmadığı hakkında endişelenmeye başladı.

Kıza bakmaya cesaret etti. *Ah*... Gayet memnun gülümsüyordu.

Göğsü mutluluktan patlayacakmış gibiydi.

Tam elini indirmişti ki Wellsie kapıdan başını uzattı. "Benim... Ah... özür dilerim. Burada olduğunuzu..."

John hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye çalışırken Wellsie'nin gözlerinin göğsüne sabitlendiğini fark etti. Başını eğip baktı. Gömleğinin önü tamamen açıktı.

Aceleyle düğmelerini iliklemeye çalışması durumu daha da kötü hale getirdi ama kendine engel olamamıştı.

"Gitsem iyi olacak," dedi Sarelle rahat bir tavırla. "*Mahmen*'im eve erken dönmemi istedi. John, sonra bilgisayara geçerim, anlaştık mı? Hangi filme gideceğimizi falan kararlaştırırız. İyi geceler Wellsie."

Sarelle oturma odasına doğru yürürken John başını uzatıp bakmaktan kendini alamadı. Sarelle'nin antredeki vestiyerden paltosunu alıp giyişini ve cebinden anahtarlarını çıkarışını izledi. Az sonra da ön kapının kapanırken çıkardığı boğuk ses koridoru doldurdu.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Wellsie bir kahkaha atıp kızıl saçlarını geriye itti.

"Bu meseleyi nasıl ele almam gerektiğini bilmiyorum

doğrusu," dedi. "Ama Sarelle'yi seviyorum, gerçekten erkekler konusunda zevk sahibi."

John yüzünü ovuşturdu, domates gibi kızardığının farkındaydı.

Biraz yürüyeceğim dedi işaretlerle.

"Tamam. Az önce Tohr aradı. Eve uğrayıp seni alacak. Yönetimle ilgili bazı işleri olduğundan senin de onunla eğitim merkezine gitmek isteyebileceğini düşünmüş. Yine de ne yapmak istediğine sen karar ver. Ben *Princeps* konsey toplantısına gidiyorum."

Wellsie dönüp giderken John başını salladı.

"Ha, John?" Wellsie durup omzunun üzerinden geriye baktı. "Gömleğin... şey, gömleğini yanlış iliklemişsin."

John gömleğine baktı. Ve gülmeye başladı. Ses çıkarmasa da neşesinin dışarı taşmasına izin vermişti, Wellsie de gülümsedi, John adına mutluluk duyduğu açıktı. Düğmelerini doğru şekilde iliklerken Wellsie'yi hiç bu kadar sevmediğini düşündü.

Bella malikâneye döndükten sonra saatlerce Zsadist'in yatağında kucağında günlüğüyle oturdu. Başta günlüğe dikkat ettiği yoktu, tamamen evde olup bitenleri düşünmeye dalmıştı.

Tanrım... Zsadist'in düşündüğü kadar tehlikeli oluşuna hiç şaşırmamıştı. Ama Bella'yı kurtarmıştı, değil mi? Eğer öldürdüğü o Kırıcı Bella'yı ele geçirseydi yine yerin dibindeki bir deliği boylayacaktı.

Sorun şu ki Zsadist'in yaptığı şeyin gücünü mü zalimliğini mi gösterdiğine karar veremiyordu.

Belki de her ikisi diye düşünürken bir yandan da Zsadist'in iyi olup olmadığını merak ediyordu. Yaralanmasına rağmen hâlâ oralardaydı ve büyük ihtimalle baş-

ka katiller bulmaya çalışıyordu. *Tanrım...* Ya ona...

Ya ona... Ya ona... Bunu düşünmeye devam ederse sonunda aklını yitirecekti.

Başka bir şeye odaklanma isteğiyle geçen yıl boyunca günlüğüne neler yazdığını görmek için sayfaları çevirmeye başladı. Kaçırılmadan önce Zsadist'in adı günlükte bol miktarda geçiyordu. Bella ona iyice kafayı takmıştı ve şimdi bunun değişip değişmediğini bilemiyordu. Ona olan duyguları şu anda gerçekten çok güçlüydü, gece yaptıklarından sonra bile...

Onu seviyordu. *Ah... Tanrım.*

Birden yalnızlığa dayanamaz hale geldi, kafasında dönüp duran bu farkındalıkla yalnız kalamazdı. Dişlerini fırçaladı, saçlarını taradı ve birine rastlama umuduyla birinci kata indi. Ama merdivenlerin yarısında yemek odasından gelen sesler duyup durdu. Gecenin son yemeği yeniyordu ama Kardeşlere, Mary'ye ve Beth'e katılma fikri ona bunaltıcı geliyordu. Ayrıca Zsadist orada olamaz mıydı? Peki kendini ele vermeden onun yüzüne nasıl bakacaktı? Bu adamın Bella'nın ona duyduğu aşkı iyi karşılamasına imkân yoktu. Kesinlikle yoktu.

Ah, lanet olsun. Eninde sonunda onu görmek zorunda kalacaktı. Ve saklanmak ona göre değildi.

Ama merdivenlerden inip de antrenin mozaik zeminine adım atınca ayakkabı giymemiş olduğunu fark etti. Kral ve kraliçenin yemek odasına çıplak ayakla nasıl girebilirdi ki?

Dönüp ikinci kata baktığında kendini tamamen bitkin hissetti. Tekrar yukarı çıkıp inemeyecek kadar yorgundu, içeri giremeyecek kadar da utanıyordu, o da yemek odasından gelen sesleri dinlemekle yetindi: Laflayıp gülüşen erkek ve kadın sesleri. Bir şarap şişesinin tıpası çekilerek

açıldı. Biraz daha kuzu eti getirdiği için biri Fritz'e teşekkür etti.

Bella çıplak ayaklarına bakıp ne kadar aptal olduğunu düşündü. Harap olmuş bir aptal. O Kırıcı'nın yaptıkları yüzünden mahvolmuştu. Zsadist'in bu geceki zalimliği de onu sarsmıştı. Ve bu adama hissettiklerinin farkına vardıktan sonra yapayalnız hissediyordu.

Tam pes edip yukarı dönmek üzereyken bacağına bir şey dokundu. Bella sıçrayıp aşağı baktı ve siyah bir kedinin açık yeşil gözleriyle karşılaştı. Kedi gözlerini kırptı ve mırlamaya başladı, sonra da kafasını Bella'nın ayak bileğine sürttü.

Bella eğilip titreyen elleriyle kedinin tüylerini okşadı. İnce yapısı ve zarif hareketleriyle kedinin benzersiz bir güzelliği vardı. Birden hiç sebepsiz Bella'nın görüşü bulanıklaştı. Duygusallığa kapıldıkça kediyle daha da yakınlaştılar, sonunda merdivenlerin son basamağına oturdu ve kedi de kucağına zıpladı.

"Adı Boo."

Bella nefesini tutarak başını kaldırdı. Phury karşısında duruyordu, uzun boylu adamın üzerinde artık savaşçı kıyafetleri yoktu, şimdi kaşmir ve yünden giysiler içindeydi. Sofradan yeni kalmış gibi elinde bir peçete vardı ve sanki yeni banyo yapıp tıraş olmuşçasına gerçekten çok güzel kokuyordu. Bella gözlerini dikmiş ona bakarken yemek odasından gelen tüm konuşmaların ve seslerin kesilip yerini sessizliğe bıraktığını fark etti, demek herkes onun aşağı indiğini ve kapının önünde durup kaldığını anlamıştı.

Phury diz çöküp kumaş peçetesini Bella'nın eline sıkıştırdı. Bella o anda yanaklarından yaşlar süzüldüğü fark etti.

"Gelip bize katılmaz mısın?" diye sordu Phury yumuşak bir sesle.

Bella kucağındaki kediyi bırakmadan yüzünü kurulamadı. "Onu da getirebilir miyim?"

"Kesinlikle. Boo'nun masamızda her zaman yeri vardır. Senin de öyle."

"Ayağımda ayakkabı yok."

"Önemli değil." Elini Bella'ya uzattı. "Haydi Bella. Yanımıza gel."

Zsadist antreye girdi, soğuktan donmuştu. Şafak vaktine kadar çiftlik evinde kalmak istese de vücudu soğuk havayla başa çıkamamıştı.

Yemek yemeyeceği halde sadece karanlıkta oturmak için yemek odasına yöneldi. Bella masada Phury'nin yanında oturuyordu. Önünde bir tabak yemek vardı ama o daha çok kucağındaki kediyle ilgileniyordu. Kediyi okşuyordu, Phury bir şey söylediğinde ona bakmak için kafasını kaldırdığında bile okşamaya devam etti. Sonra gülümsedi, başını tekrar önüne eğdiğinde Phury gözlerini onun profilinden ayırmadı, sanki bu görüntüyü içine çekmek ister gibiydi.

Zsadist hızla merdivenlere döndü, bu sahneyi izlemek istemiyordu. Tohr ilk katın altındaki gizli kapıdan çıktığında neredeyse gitmek üzereydi. Kardeşin canı sıkkın görünüyordu ama zaten hiçbir zaman keyfi yerinde olmazdı ki.

"Hey, Z, bekle."

Zsadist küfretti, pek de alçak sesle edilmiş bir küfür değildi bu. Hareket tarzı ve prosedür gibi saçmalıklarla uğraşacak vakti yoktu ve Tohr son zamanlarda sadece bunlardan söz ediyordu. Herif Kardeşlik için bazı tedbir-

ler alıyor, vardiyaları düzenliyor, V, Phury, Rhage ve Z gibi dört serseri mayını askere döndürmeye çalışıyordu. Her zaman başı ağrıyormuş gibi görünmesine şaşmamak gerekti.

"Zsadist, sana *bekle* dedim."

"Şimdi olmaz..."

"Evet *şimdi*. Bella'nın abisi Wrath'den bir istekte bulunmuş. Bella için *sehclusion* talep ediyormuş, kendisi de kızın *whard*'ı olacakmış."

Ah, kahretsin. Eğer bu olursa Bella öldü demekti. Tamamen abisinin malı haline gelecekti. Kardeşlik bile onu vasisinin elinden alamazdı.

"Z? Ne dediğimi duydun mu?"

Başını salla aşağılık herif dedi kendi kendine.

Belli belirsiz başını salladı. "İyi de bunu bana neden söylüyorsun?"

Tohr dudaklarını büzdü. "Bella'nın senin için hiçbir önemi yokmuş gibi mi davranmak istiyorsun? Pekâlâ. Sadece bilmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Tohr yemek odasına doğru yürüdü.

Z tırabzana tutunup göğsünü ovaladı, sanki biri ciğerlerindeki oksijeni katranla değiştirmişti. Merdivenlere bakıp Bella'nın gitmeden önce odasına gelip gelmeyeceğini düşündü. Gelmesi gerekirdi çünkü günlüğü oradaydı. Giysilerini burada bırakabilirdi ama günlüğünü değil. Tabii şimdiye kadar almadıysa.

Tanrım... Ona nasıl hoşça kal diyecekti?

Yapması gereken bir konuşma vardı. Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu, özellikle de Bella o katile yaptığı iğrençlikleri gördükten sonra.

Z kütüphaneye girdi, oradaki telefonlardan birini alıp Vishous'un cep numarasını tuşladı. Çalan telefo-

nun sesi antreden de geliyordu. V telefonu açtığında ona Explorer'dan, cep telefonundan ve arabanın alt kısmında yaptığı numaradan bahsetti.

"Tamam, hallederim," dedi V. "Peki sen nerdesin? Telefonda tuhaf bir yankı var."

"Araba harekete geçerse bana haber ver. Spor salonunda olacağım." Telefonu kapatıp yeraltı tüneline yollandı.

Aşağıdaki soyunma odasında giyecek bir şeyler bulabileceğini ve spor yaparak kendini tamamen tüketebileceğini düşünmüştü. Butları haykırmaya başlayıp baldırları taşa dönünce ve nefes almaya çalışmaktan boğazı ağrır olunca acı zihnini temizleyecek, içini arıtacaktı... Canının yanmasını yemek yemekten daha çok istiyordu.

Soyunma odasına girdiğinde kendisine ayrılmış kabine gidip Air Shox'larıyla bir koşu şortu çıkardı. Özellikle yalnız olduğunda tişört giymemeyi tercih ederdi.

Silahlarını bırakmış soyunmak üzereydi ki dolapların arasında bir şeyin gezindiğini duydu. Sesi usulca takip edince bir yerden bitmeyle burun buruna geldi. Küçük vücut dolaplardan birine çarpınca bir metal sesi geldi.

Kahretsin. Bu o çocuktu. Adı neydi? John gibi bir şeydi galiba. Ve oğlan kafayı yemiş gibi donuk gözlerle bakarken neredeyse düşüp bayılacak gibiydi.

Z tepesinde dikilmiş olanca heybetiyle çocuğa bakıyordu. O anda saldırgan bir ruh halindeydi, boşluk kadar kara ve soğuktu ama yine de yanlış bir şey yapmadığı halde çocuğu azarlamak ona cazip gelmiyordu.

"Defol git buradan çocuk."

John bir şeyler arandı. Not defteri ve kalem. Tam yazacakken Z başını iki yana salladı.

"Okuyamadığımı unuttun galiba ha? Haydi toz ol. Tohr yukarıda."

Z dönüp gömleğini sıyırdı. Kesik bir soluma sesi duyunca dönüp omzunun üzerinden baktı. John'un gözleri sırtına dikilmişti.

"Lanet olsun çocuk... Defolup gitsene sen."

Z uzaklaşan ayak seslerini duyunca pantolonunu çıkarıp siyah şortunu giydi ve banka oturdu. Nike'larını bağcıklarından tutarak havaya kaldırıp bacaklarının arasında sallanmalarını izledi. Gözlerini koşu ayakkabılarına dikmiş bakarken kaç kez ayaklarını bu ayakkabılara sokup vücudunu koşu bandında cezalandırdığı gibi aptalca bir şeyi merak etti. Sonra kaç kez Kırıcılarla savaşırken kasıtlı olarak yara aldığını düşündü. Ve kaç kez Phury'den ona vurmasını istediğini.

İstememişti, emretmişti. Bazen yaralı yüzü şişene ve tek hissedebildiği kemiklerindeki korkunç ağrı olana dek ona tekrar tekrar vurmasını emrederdi Phury'ye. Aslında ikizini bu işe karıştırmak istemiyordu. Acının özel olmasını ve eğer yapabilse bu zararı kendi kendine verebilmeyi isterdi. Ama insanın kendi kendine o kadar sert saldırması zordu.

Z ayakkabıları yavaşça yere bırakıp dolaba yaslandı, ikizinin nerede olduğunu düşündü. Yukarıda, yemek odasında. Bella'nın yanında.

Gözleri dolabın üzerine monte edilmiş telefona kaydı. Belki de evi aramalıydı.

Hemen yanından alçak bir ıslık sesi geldi. Gözlerini oraya çevirip kaşlarını çattı.

Çocuk elinde bir su şişesiyle oradaydı, çekinerek yürümeye başladı. Kolunu öne uzatmış, başını eğmişti. Sanki bir pantere yaklaşmaya çalışıyor ve bunu yaparken de kollarının ve bacaklarının yerinde kalmasını umut ediyordu.

John su şişesini banka, Zsadist'in bir metre kadar uzağına bıraktıktan sonra dönüp koşmaya başladı.

Z gözlerini çocuğun koşarak çıkıp gittiği kapıya dikti. Kapı kapanınca yerleşkedeki diğer kapıları düşündü. Özellikle de malikânenin ön kapılarını.

Tanrım. Bella yakında gidiyordu. Şu anda bile malikâneden ayrılıyor olabilirdi.

Tam şu anda.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Elmalar mı? Elmalardan bana ne?" diye bağırdı O telefonda. Kafa kırmaya hazırdı, çok sinirliydi, U ise kalkmış lanet olası meyvelerden bahsediyordu. "Sana üç Betanın öldüğünü söylüyorum. *Üç* ölü."

"Ama bu akşam dört farklı yerden elli kile elma..."

O kulübede volta atmak zorunda kaldı. Yoksa dayanamayacak, yakıp küle çevirmek için U'nun peşine düşecekti.

O, Omega'dan ayrılır ayrılmaz çiftlik evine gitmiş, çimenlikte iki yanık izi ve paramparça olmuş bir arka kapıyla karşılaşmıştı. Pencereden mutfağa bakıp her yerin siyah kana bulandığını görmüştü, mutfak zemininde de bir yanık izi vardı.

Kahretsin diye düşündü sahneyi tekrar gözlerinin önüne getirirken. Mutfaktaki zayiata bakarak bunu yapanın bir Kardeş olduğunu anlamıştı çünkü yerde yatan Kırıcı bıçaklanmadan önce lime lime edilmişti.

O anda karısı da savaşçının yanında mıydı? Yoksa ailesi kadının eşyalarını taşırken bir Kardeş onlara korumalık mı yapıyordu?

Lanet olası Betalar. O üç rezil, ödlek, işe yaramaz pis-

lik kendilerini öldürtmüştü, o yüzden de cevapları asla öğrenemeyecekti. Ve karısı o anda orada olsun ya da olmasın şundan adı kadar emindi ki bu olanlardan sonra yakın bir zamanda buraya gelmeyecekti.

Tekrar U'nun zırvalarına kulak vermeye başladı. "...yılın en kısa günü, yirmi bir aralık, önümüzdeki hafta. Kış gündönümü..."

"Bir fikrim var," diye U'nun sözünü kesti O. "Şu takvim saçmalıklarını kes artık. Çiftliğe gidip Betaların ormanda bıraktığı Explorer'ı getirmeni istiyorum. Sonra..."

"Ne dediğimi dinle. Elmalar gündönümü festivalinde Yazıcı Bakire'yi onurlandırmak için kullanılıyor."

Bu iki kelime, *Yazıcı* ve *Bakire*, O'nun ilgisini çekti. "Nereden biliyorsun?"

"Ben iki yüz yıldır buralardayım," dedi duygusuz bir sesle U. "Festival uzun zamandır düzenlenmiyordu, bilmiyorum, belki yüz yıldan beri. Elmaların ilkbaharın gelişini temsil ettiği düşünülüyor. Tohumlar, yetişme falan, bu türden yenilenme zırvalıkları işte."

"Ne tür bir festivalden söz ediyoruz biz?"

"Geçmişte yüzlercesi toplanıyor ve sanırım şarkı söyleyip törenler falan düzenliyorlarmış. Tam olarak bilmiyorum. Yıllardır yılın belli zamanlarında yerel piyasadaki bazı satın alma işlemlerini takip ediyoruz. Aralıkta elma. Nisanda şekerkamışı. Zaten daha çok alışkanlıktan izliyoruz çünkü bu lanet olası vampirlerin hiç sesi soluğu çıkmıyor."

O kulübenin kapısına yaslandı. "Ama şimdi kralları tahta çıktı. Eski gelenekleri yeniden canlandırıyorlar."

"ISBN sisteminin gözünü seveyim. Eskiden yaptığımız gibi etrafa sorup soruşturmak zorunda kalmaktan çok daha etkili. Söylediğim gibi çeşitli yerlerden muazzam

miktarda Granny Smith elması satın alındı. Her tarafa sipariş yağdırmışlar sanki."

"Yani bir hafta içinde bir grup vampirin tek bir yerde toplanacağını söylüyorsun. Şarkı söyleyip dans etmek için falan. Yazıcı Bakire'ye dua etmek için."

"Evet."

"Elmaları yiyorlar mı?"

"Anladığım kadarıyla öyle."

O ensesini ovuşturdu. Omega'yla görüşmesinde karısını kırıcı yapma meselesinden bahsetmemişti. Önce hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu, sonra da durumu açıklamak için bir hikâye uydurmalıydı. Açıkçası asıl problem kadının vampir olmasıydı ve Omega'yı ikna etmenin tek yolu onu gizli silah olarak kullanabileceklerini söylemekti. Kendi ırklarından bir kadın ha? Kardeşlik böyle bir şeyi asla tahmin edemezdi...

Tabii ki bu Omega'ya sunulacak olan gerekçeydi. Karısı ondan başka kimseyle savaşamazdı.

Evet, öneriyi kabul ettirmek zor olacaktı ama Omega dalkavukluğa açıktı. Onuruna yapılacak büyük, iddialı bir fedakârlık onu yumuşatma konusunda harikalar yaratmaz mıydı?

U hâlâ konuşuyordu. "...piyasayı kontrol edebileceğimi düşündüm ve..."

U homurdanıp dururken O zehir hakkında düşünmeye başladı. Büyük miktarda zehir. Bir varil dolusu zehir.

Zehirli elmalar. Pamuk Prenses'te olduğu gibi.

"O? Orada mısın?"

"Evet."

"O yüzden marketleri gezeceğim ve..."

"Şimdi değil. Sana ne yapacağını söyleyeyim."

* * *

Bella Wrath'in çalışma odasından çıkarken öfkeden titriyordu, ne kral ne de Tohr onu durdurmaya ya da sakinleştirmeye çalıştı. Bu da oldukça zeki adamlar olduklarını gösteriyordu.

Çıplak ayaklarını yere vura vura Zsadist'in odasına gitti, kapıyı çarparak kapattıktan sonra eline silah alır gibi gidip telefonu aldı. Abisinin cep numarasını tuşladı.

Rehvenge telefonu açıp sertçe, "Kimsin ve bu numarayı nereden aldın?" diye sordu.

"Sakın böyle bir şey yapayım deme."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra: "Bella... ben... Bir saniye bekle." Bir sürtünme sesi geldikten sonra abisi sert bir ses tonuyla, "Hemen buraya gelse daha iyi olur. Anlaştık mı? Peşine düşersem bundan hiç hoşlanmayacaktır," dedi. Sonra boğazını temizleyip tekrar Bella'yla konuşmaya başladı. "Bella, neredesin? Gelip seni alayım. Ya da savaşçılardan biri seni eve getirsin, orada buluşalım."

"Bir daha yakınına geleceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu diğer seçenekten daha iyi," dedi Rehvenge gaddarca.

"Diğer seçenek neymiş?"

"Kardeşlerin seni bana getirmek zorunda kalması."

"Bunu neden yapı..."

"Bunu neden yapıyorum?" Sesi, Bella'nın alışık olduğu boğuk, buyurucu tona büründü. "Son altı haftanın benim için nasıl geçtiği konusunda bir fikrin var mı? Senin o lanet olası pisliklerin elinde olduğunu bilmenin nasıl bir duygu olduğu hakkında? Kız kardeşimi... annemin kızını... o eve ben yerleştirdim."

"Bu senin hatan değildi..."

"Evde olmalıydın!"

Her zaman olduğu gibi Rehv'in hiddeti Bella'yı sarstı, ama onu hep biraz korkuturdu zaten.

Sonra Rehv'in derin bir nefes aldığını duydu. Sonra bir tane daha. Şimdi sözlerinde tuhaf bir çaresizlik vardı. "Tanrım, Bella... eve gel. *Mahmen* ve ben, sana ihtiyacımız var. Seni özledik. Bizim... Benim gerçekten iyi olduğuna inanmak için seni görmem gerek."

Ah, evet... Şimdi diğer yüzü ortaya çıkmıştı, Bella'nın gerçekten sevdiği yüzü.

Koruyucu. Aile reisi. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermiş olan şefkatli, huysuz adam.

Rehv'e boyun eğme arzusu çok güçlüydü. Ama sonra bir daha evden çıkmasına izin verilmeyeceğini düşündü ki Rehv bunu çok rahat yapabilirdi.

"*Sehclusion* isteğini iptal edecek misin?"

"Bunu tekrar kendi yatağında uyuduğun zaman konuşuruz."

Bella elindeki telefonu sıktı. "Bu hayır demek, değil mi?" Bir sessizlik oldu. "Alo? Rehvenge?"

"Sadece eve gelmeni istiyorum."

"Evet mi hayır mı Rehv? Bana şimdi söyle."

"Annemiz böyle bir şeyi tekrar kaldıramaz."

"Ben kaldırabilir miyim peki?" dedi Bella sertçe. "Kusura bakma ama karnına bir Kırıcı'nın ismi kazınan kişi *mahmen* değildi!"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz lanet etti. Evet, bu tür güzel küçük detaylar *gerçekten* onu ikna etmek için birebirdi. *Müzakere yolu.*

"Rehvenge..."

Rehvenge'in sesi son derece soğuktu. "Eve gelmeni istiyorum."

"Tutsaklıktan daha yeni kurtuldum, hapse tıkılmaya gönüllü değilim."

"Peki ne yapacaksın?"

"Beni zorlamaya devam edersen ne yapacağımı göreceksin."

Görüşmeyi sonlandırıp telsiz telefonu komodinin üzerine çarptı. *Kahretsin!*

Çılgınca bir dürtüyle telefonu alıp duvara fırlatmak için hızla döndü.

"Zsadist!" Fırlatmak üzere olduğu telefonu indirip göğsüne bastırdı.

Kapının yanında sessizce duran Zsadist'in üzerinde şort vardı, üstü çıplaktı... ve saçma sapan bir nedenden Bella onun da ayaklarında ayakkabı olmadığını fark etti.

"İstiyorsan fırlat," dedi Zsadist.

"Hayır. Ben... Ah... hayır." Dönüp telefonu küçük standına yerleştirdi, doğru oturtabilmek için iki kez denemesi gerekmişti.

Tekrar Zsadist'e bakmadan önce onun Kırıcı'yı nasıl öldüresiye dövdüğünü düşündü. Ama sonra evden eşyalarını getirişini hatırladı... ve onu eve götürüşünü... ve Bella'nın dişlerini geçirmesinden dolayı gözleri kocaman açıldığı halde bileğinden kan içmesine izin verişini. Zsadist'e doğru dönerken onun ağına dolanmış haldeydi, iyilikle zalimlik arasına sıkışıp kalmıştı.

Z sessizliği bozdu. "Abisinin yapmaya kalktığı şey yüzünden başını alıp gitmek gibi bir aptallık yapmanı istemiyorum, bana düşündüğünün bu olmadığını söyle."

Kahretsin, kafası çalışıyordu. "Ama bana ne yapmak istediğini biliyorsun."

"Evet."

"Ve yasa gereği Kardeşlik beni bırakmak zorunda, o yüzden de burada kalamam. Sahip olduğum tek seçeneğin hoşuma gittiğini mi sanıyorsun?"

Ama nereye gidebilirdi ki?

"Eve gitmenin nesi bu kadar kötü?"

Bella ona dik dik baktı. "Evet, gerçekten bana yetersiz biriymişim gibi davranılmasını istiyorum, bir çocuk gibi... ağabeyimin sahip olduğu bir nesne gibi. Bana uyar. Kesinlikle."

Zsadist elini kısacık saçlarında gezdirdi. Hareket pazılarını gerip sıkılaştırmıştı. "Ailenle birlikte bir çatı altında yaşamak mantıklı bence. Siviller için tehlikeli bir zamandayız."

Lanet olsun... Şu anda ihtiyaç duyduğu en son şey Z'nin abisiyle aynı fikirde olmasıydı.

"Kırıcılar için de tehlikeli zamanlar," diye mırıldandı Bella. "Bu gece o Kırıcı'ya yaptıkların düşünülürse."

Zsadist gözlerini kıstı. "Bu yüzden özür dilememi bekliyorsan dilemeyeceğim."

"Tabii ki dilemeyeceksin," dedi Bella sertçe. "Sen hiçbir şey için özür dilemezsin."

Zsadist başını yavaşça iki yana salladı. "Canın kavga etmek istiyor ama yanlış adama çatıyorsun Bella. Seninle bu tartışmaya girmeyeceğim."

"Neden olmasın? Öfkelenme konusunda gayet iyisin."

Zsadist'in sessiz kalması Bella'da ona bağırma isteği uyandırdı. Onu sinirlendirmeye çalışıyordu, önüne gelene sinirleniyordu da sıra Bella'ya geldiğinde neden kendine hâkim oluyordu?

Zsadist bir kaşını kaldırdı, sanki Bella'nın ne düşündüğünü anlamıştı.

"Kahretsin," diye soludu Bella. "Seni sinirlendiriyorum, değil mi? Özür dilerim."

Zsadist omuz silkti. "İkilemde kalmak herkesi delirtir. Fazla kafana takma."

Bella yatağa oturdu. Tek başına kaçma düşüncesi gü-

lünçtü ama Rehvenge'in kontrolü altında yaşamayı da reddediyordu.

"Önerin var mı?" dedi yavaşça. Başını kaldırdığında Zsadist'in yere baktığını gördü.

Zsadist duvara yaslanmış dururken oldukça suskundu. Uzun ince vücuduyla duvarın sıvasında ten rengi bir çatlak gibi duruyordu, odanın iskeletinde açılmış bir yarık gibi.

"Bana beş dakika ver," dedi. Odadan çıktı, üstü hâlâ çıplaktı.

Bella kendini sırtüstü yatağa bıraktı, bu beş dakikanın hiçbir işe yaramayacağını düşünüyordu. İhtiyacı olan şey evde onu bekleyen farklı bir abiydi.

Sevgili Yazıcı Bakire... Kırıcıların elinden kurtulmak her şeyi daha iyi hale getirmeliydi. Ama bunun yerine hayatı tamamen kontrolünden çıkmış gibiydi.

Gerçi şimdi kendi şampuanını seçebiliyordu tabii.

Kafasını kaldırdı. Banyo kapısından duşu gördü ve kendini sıcak suyun altında hayal etti. Bu iyi olurdu. Rahatlatıcı. Yenileyici. Dahası orada öfkesinden kurtulmak için utanmadan ağlayabilirdi.

Kalkıp banyoya gitti ve suyu açtı. Mermere çarpan suyun sesi yatıştırıcıydı, duşun altına girdiğinde üzerinden akan sıcak su da öyle. Ağlamadı. Sadece başını eğip suyun vücudundan akıp gitmesine izin verdi.

Sonunda duştan çıktığında banyonun kapısının kapatılmış olduğunu fark etti.

Muhtemelen Zsadist dönmüştü.

Bir havluya sarındı, Zsadist'in bir çözüm bulacağından umudu kalmamıştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Banyonun kapısı açıldığında Zsadist şöyle bir bakıp küfretmemek için kendini zor tuttu. Bella tepeden tırnağa pespembeydi, saçlarını tepesinde toplamıştı. Fritz'in almak için ısrar ettiği lüks Fransız sabunundan kokuyordu. Ve vücuduna sarılmış olan havlu onu çırılçıplak bırakmanın ne kadar kolay olacağını düşündürtüyordu.

Tek bir çekiş. Yapması gereken bir tek buydu.

"Wrath geçici olarak ulaşılamaz olmayı kabul etti," dedi. Ancak bu sadece kırk sekiz saatlik falan bir oyalama olacak. Abinle konuş. İkna etmeye çalış. Yoksa Wrath cevap vermek zorunda kalacak ve soyun göz önüne alındığında hayır demesi mümkün değil."

Bella havluyu biraz daha yukarı çekti. "Tamam... Teşekkür ederim. Çaba harcadığın için teşekkürler."

Zsadist başını sallayıp kapıya baktı, A planına dönüyordu: Bitap düşene kadar kendini yoracaktı ya da Phury'nin saldırmasını isteyecekti.

Ama çıkıp gitmek yerine ellerini beline koydu. "Bir konuda üzgünüm."

"Ne? Ah... Neden?"

"O katile yaptıklarımı görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Elini kaldırdı, sonra başını ovuşturma isteğine direnerek tekrar indirdi. "Bu yüzden özür dilemeyeceğimi söylediğimde o piçleri öldürmekten asla pişmanlık duymadığımı anlatmak istemiştim. Ama... o görüntülerin senin kafanda kalmasını istemezdim. Elimde olsa onları senden alırdım. Hepsini alır... senin için onlara ben katlanırdım. Ben de dâhil başına gelen her şey için özür dilerim."

Bu sözlerle ona veda ettiğini fark etti. Enerjisi tükeniyordu, o yüzden son sözlerini aceleyle söyledi.

"Sen en iyilerine layıksın." Başını eğdi. "Ve günün birinde kendine layık bir..."

Eş bulacaksın diye tamamladı içinden cümleyi. Evet, onun gibi bir dişi muhakkak bir eş bulurdu. Aslında bu evde bile hem Bella'yı isteyen hem de ona uygun olan bir tane vardı. Gerçekten de Phury işte şuracıktaydı.

Z odadan çıkmaya niyetlenerek başını kaldırdı ama aniden geri çekildi.

Bella tam önünde duruyordu. Kokusunu yakından alınca kalbi deli gibi atmaya başladı, sanki içinde bir şey kanat çırpıyor ve başını döndürüyordu.

"Evimi temizlediğin doğru mu?" diye sordu Bella.

Lanet olsun... Vermesi gereken tek cevap çok fazla şeyi açığa çıkaracaktı.

"Doğru mu?"

"Evet, temizledim."

"Sana sarılacağım."

Z donup kaldı ama daha kendini geri çekemeden Bella kollarını beline dolayıp başını çıplak göğsüne yaslamıştı bile.

Bella sarılırken Z kımıldamadan, nefes almadan ve onu geri çevirmeden durdu. Tek yapabildiği kadının bede-

nini hissetmekti. Bella uzun boylu bir kadındı ama Zsadist nereden baksan on beş santim kadar daha uzundu. Ve bir savaşçı için zayıf olsa da Bella'dan en az otuz kilogram daha ağırdı. Ama yine de kadın onu alt etmişti.

Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Bella iç çeker gibi bir ses çıkardı ve Zsadist'in vücuduna daha da yaslandı. Göğüslerini Z'nin gövdesine bastırdı, Z aşağı baktığında kadının baştan çıkarıcı ensesini gördü. O anda *şey* problem çıkarmaya başladı. Lanet olası sertleşiyor, şişiyor ve uzuyordu. Hem de hızla.

Ellerini kadının omuzlarına götürdü ama ona dokunmadan havada tuttu. "Evet, Bella... Gitmem gerekiyor."

"Neden?" Bella biraz daha sokuldu. Kalçalarını Zsadist'e yasladı, vücutlarının alt kısmı tamamen birleşince Zsadist dişlerini sıktı.

Kahretsin, bacaklarının arasındaki o şeyi Bella hissetmiş olmalıydı. Nasıl hissetmeyecekti ki? Sertlik Bella'nın karnına bastırıyordu ve şu kahrolası şort o piçi gizlemeye yetmezdi.

"Neden gitmen gerekiyor?" diye fısıldadı Bella, nefesi göğsünü yalamıştı.

"Çünkü..."

Z tıkanıp kalınca Bella mırıldandı. "Biliyorsun, bunları seviyorum."

"Neyi seviyorsun?"

Bella Z'nin göğüs uçlarındaki halkalardan birine dokundu. "Bunları."

Z hafifçe öksürdü. "Ben, şey... Onları kendim yaptım."

"Sana çok yakışıyor." Bella geri çekilip üzerindeki havluyu sıyırdı.

Z olduğu yerde sallandı. Bella muhteşem güzellikteydi, o göğüsleri, düz karnı ve kalçaları... Ve apaçık gördüğü

bacaklarının arasındaki küçük ve hoş yarık. Birlikte olduğu az sayıda insanın orasında kıllar vardı ama Bella kendi türündendi ve tamamıyla tüysüz ve pürüzsüzdü.

"Gerçekten gitmem gerek," dedi boğuk bir sesle.

"Kaçma."

"Gitmek zorundayım. Eğer kalırsam..."

"Seviş benimle," dedi Bella bir kez daha Z'ye yaslanarak. Saçlarındaki bağcığı çözdü, koyu renk dalgalar ikisinin üzerine döküldü.

Zsadist gözlerini kapatıp başını geriye attı, Bella'nın kokusuyla kendinden geçmemek için direniyordu. Kalın bir sesle, "Sadece becerilmek mi istiyorsun Bella? Çünkü tek yapabileceğim bu," dedi.

"Çok daha fazlasını yaparsın sen..."

"Yapamam."

"Bana iyi davrandın. Benimle ilgilendin. Beni yıkadın ve..."

"Beni içinde istemezsin."

"Zaten içimdesin Zsadist. İçimde senin kanın var."

Uzun bir sessizlik oldu. "Ünümü biliyor musun?"

Bella kaşlarını çattı. "Bunun konuyla ilgisi..."

"İnsanlar benim hakkımda ne söylüyor Bella? Haydi, senden duymak istiyorum. Bildiğini biliyorum." Zsadist ittiğinde Bella'nın çaresizliği elle tutulabilecek ölçüdeydi ama Z'nin onu bu büyülenmiş halinden çıkarması gerekiyordu. "Hakkımda bir şeyler duymuş olmalısın. Dedikodular senin çevrene kadar gelmiştir. *Ne söylüyorlar?*"

"Bazıları... Bazıları senin kadınları zevk için öldürdüğünü düşünüyor. Ama ben buna inanmıyorum..."

"Bu ünü nasıl kazandığımı biliyor musun?"

Bella elleriyle göğüslerini kapayıp geri geri giderken başını iki yana salladı. Zsadist eğilip havluyu uzattı, son-

ra köşedeki kafatasını işaret etti.

"O dişiyi ben öldürdüm. Şimdi söyle bakalım, bunu yapabilecek bir erkekle olmak istiyor musun? Bir kadına böyle zarar verebilen bir erkekle? Böyle bir piçin üzerine çıkıp içine girmesini mi istiyorsun?"

"Bu o kadının kafatası," diye fısıldadı Bella. "Geri dönüp sahibeni öldürdün, değil mi?"

Z irkildi. "Bir süre bunun beni iyileştirebileceğini düşünmüştüm."

"İyileştirmedi."

"Hiçbir boka yaramadı." Bella'nın yanından hızla geçip dolanmaya başladı, içindeki sıkıntı o kadar arttı ki sonunda kelimelerin dışarı çıkması için yalnızca ağzını açması yetti. "Oradan kaçtıktan birkaç yıl sonra duydum ki... lanet olsun, duydum ki o hücreye başka bir erkeği kapatmış. İki gün boyunca yol tepip şafak vaktine yakın gizlice içeri sızdım." Z başını iki yana salladı. Konuşmak istemiyordu, gerçekten istemiyordu ama dudakları kımıldamayı kesmiyordu. "Tanrım... Adam çok gençti, çok *genç*, tıpkı beni esir aldığında olduğum gibi. Ve kadını öldürmek gibi bir niyetim yoktu ama tam köleyle kaçmak üzereyken aşağı indi. Ona baktığımda... eğer ona vurmazsam muhafızları çağıracağını anladım. Er geç yine birini bulup oraya zincirleyeceğini de biliyordum ve ona... Lanet olsun, bunları sana ne diye anlatıyorum?"

"Seni seviyorum."

Z gözlerini sımsıkı kapattı. "Zorluk çıkarma Bella."

Hışımla odadan çıktı ama koridorda beş metre bile gidemedi.

Zsadist'i seviyordu demek. *Onu seviyordu.*

Saçmalık. Onu sevdiğini *sanıyordu.* Ve gerçek dünyaya geri döner dönmez bunun farkına varacaktı. Lanet olsun,

kadın korkunç bir badire atlatmıştı ve burada, yerleşkede bir balon köpüğünün içinde yaşıyordu. Bu hiç de onun hayatı değildi ve Z ile çok fazla zaman geçiriyordu.

Ama yine de... Tanrım, Z onunla birlikte olmak istiyordu. Yan yana yatıp onu öpmek istiyordu. Bundan bile fazlasını yapmak istiyordu. Ona her şeyi yapmak istiyordu, öpmek, dokunmak, emmek, yalamak istiyordu. Ama tüm bunların nereye varacağını sanıyordu? Seks yapma fikrini kabul etse bile içine boşalma riskini göze almak istemiyordu.

Bunu hiçbir dişiyle yapmamıştı. Koşullar ne olursa olsun asla boşalmamıştı. Kan esiriyken cinsel olarak hiç uyarılmamış gibiydi. Sonradan parasını ödeyip becerdiği şu fahişelerle birlikteyken de orgazm peşinde olmamıştı. Arada bir girdiği bu ilişkiler sadece seksin gerçekten kendisine göründüğü kadar kötü olup olmadığını anlamak içindi.

Mastürbasyon yapmaya gelince, dikleştiği zamanlar şöyle dursun işerken bile lanet şeye dokunmaya dayanamıyordu. Ve hiçbir zaman kendini rahatlatmak istememişti, uyarıldığı ve sertleştiği zamanlarda bile.

Bu seks meselesinden çok bıkmıştı. Sanki beyninde bir noksanlık vardı.

Aslında pek çok noksanlığı vardı, öyle değil mi?

İçindeki bütün o boşlukları düşündü, diğerlerinin duygularının olduğu yerde kendisindeki hiçliği. Zsadist delik deşik bir elek gibiydi, duygular bu elekten geçip gidiyor, yalnızca öfke orada takılıp kalabiliyordu.

Ama bu bütünüyle doğru olamazdı, değil mi? Bella ona bir şeyler hissettirmişti. Daha önce yatakta Z'yi öptüğü zaman kendini ateşli ve aç hissetmişti. Fazla erkeksi. Hayatında ilk kez şehvet duymuştu. Koyu umutsuzluğunun arasından, Sahibe onu tutsak etmeden önceki benliğinin

belli belirsiz bir parçası uyanmaya başlıyordu. Bella'yı öperken yaşadığı duyguyu tekrar tatmak istediğini fark etti. Ve Bella'yı heyecanlandırmak istediğini. Soluğunun kesilip nefessiz kalmasını, ona acıkmasını istiyordu.

Bu Bella'ya haksızlıktı... Ama kendisi bir orospu çocuğuydu ve Bella'nın daha önce ona verdiklerine açtı. Ve Bella yakında gidiyordu. Sahip olduğu tek gün bugündü.

Zsadist kapıyı açıp tekrar odaya girdi.

Bella yatakta yatıyordu, Zsadist'in dönüşüne şaşırdığı açıkça ortadaydı. Kalkıp oturunca Zsadist tekrar bunun doğruluğunu sorgulamaya başladı. Nasıl onunla birlikte olabilirdi? Tanrım, o... o kadar güzeldi ki, Zsadist ise iğrençti, iğrenç piçin tekiydi.

Hızını kaybetmişti, odanın ortasında kalakaldı. *Piçin teki olmadığını ispatla* dedi içinden. *Ama önce açıklamanı yap.*

"Seninle birlikte olmak istiyorum Bella ama seni becermek istemiyorum." Bella tam konuşmaya başlayacakken elini kaldırıp susturdu. "Lütfen, yalnızca dinle. Seninle olmak istiyorum ama ihtiyacın olan şeyin bende olduğunu sanmıyorum. Senin için doğru erkek değilim ve bu kesinlikle yanlış zaman."

Ne aşağılık bir herif olduğunu düşünerek nefesini bıraktı. Burada durmuş beyefendi rolü oynayarak ona hayır diyordu... Oysa kafasında şu örtüleri çekip alıyor, yerine kendi vücudunu yerleştiriyordu.

Önünden sarkan şeyi havalı matkap gibi hızlı hızlı atıyordu.

Bella'nın bacaklarının arasındaki yumuşak, tatlı yerin tadını merak ediyordu.

"Buraya gel Zsadist." Bella örtüleri açıp çıplaklığını Z'nin gözleri önüne serdi. "Düşünmeyi bırak. Yatağa gel."

"Ben..." Şimdiye kadar kimseye söylemediği kelimeler dudaklarından çıkmaya hazırlanıyordu, bir tür itirafa, tehlikeli bir ifşaya benzeyen sözlerdi bunlar. Zsadist başını çevirip düşünmeden ağzından dökülmelerine izin verdi. "Bella, köleyken bana... bana bazı şeyler yapıldı. Cinsel zırvalıklar." Susmalıydı. Hemen. "Erkekler vardı Bella. Zorla benimle olan erkekler."

Bella'nın güçlükle nefes aldığını duydu.

Söylediklerinden utanmış olsa bile bu iyi diye düşündü. Belki onu tiksindirerek kendini korumasını sağlayabilirdi. Çünkü hangi kadın tüm bunlara maruz kalmış bir erkekle birlikte olmaya dayanabilirdi ki? Hiç de görkemli bir hayal değildi bu. Kesinlikle değildi.

Zsadist boğazını temizleyip gözlerini yerdeki bir deliğe dikti. "Bak, ben... bana acımanı istemiyorum. Bunları seni yıkmak için anlatıyor değilim. Sadece... kafam çok karışık. Mesele bu lanet şeye gelince bütün sinirlerim altüst oluyor. Seni istiyorum ama bu doğru değil. Benimle olmaman gerek. Benimle olamayacak kadar temizsin."

Uzun bir sessizlik oldu. *Lanet olsun...* Bella'ya bakması lazımdı. Baktığı anda Bella bu bakışı bekliyormuş gibi yataktan kalktı. Çırılçıplak Zsadist'in yanına geldi, odada yanan tek mumdan vuran ışığın yansıması dışında tenin-de hiçbir şey yoktu.

"Öp beni," dedi odanın loşluğunda. "Sadece öp beni."

"Tanrım... Senin neyin var?" Bella irkilince, "Demek istediğim, neden? Sahip olabileceğin onca erkek varken neden ben?" diye sordu Zsadist.

"Seni istiyorum." Elini Zsadist'in göğsüne koydu. "Karşı cinse verilen doğal, normal bir tepki değil mi bu?"

"Ben normal değilim."

"Biliyorum. Ama kirli ya da değersiz değilsin." Zsadist'in

titreyen ellerini tutup kendi omuzlarına koydu.

Teni öyle güzeldi ki herhangi bir şekilde onu kirletmek düşüncesi Zsadist'in kanını dondurdu. Şeyini onun içine soktuğunu gözünün önüne getirmek de aynı etkiyi yaratıyordu. Ama vücudunun alt kısmını işin içine karıştırmak zorunda değildi, öyle değil mi? Onunla bu şekilde de sevişebilirdi.

Öyle ya diye düşündü. Bella için bunu yapabilirdi.

Bella'yı çevirip sırtını vücuduna dayadı. Ellerini yavaş hareketlerle belinde ve kalçalarında gezdirdi. Bella geriye doğru kaykılıp içini çektiğinde omuzlarının üzerinden göğüs uçlarını gördü. Göğüslerine dokunmak istiyordu... ve yapabileceğini fark etti. Ellerini kadının göğüs kafesi üzerinden geçirip avuçları göğüslerini kavrayana kadar narin kemiklerini hissederek ilerledi. Bella başını daha da geriye atıp dudaklarını araladı.

Bella kendisini ona böyle açmışken Z onun içine girmek için şiddetli bir istek duydu. Bella'nın göğüs uçlarından birini başparmağıyla işaretparmağı arasında döndürürken istemsizce üst dudağını yaladı. Dilini onun ağzına soktuğunu hayal etti, dişleriyle köpekdişlerinin arasına sokup içine bu şekilde girmeyi.

Bella onun ne düşündüğünü anlamış gibi ona doğru dönmeye çalıştı ama bu yakınlık çok fazlaydı... Gerçekten kendini ona sunacak, onun gibi birinin vücuduna sahip olmasına izin verecekti. Zsadist kalçalarından kavrayarak onu durdurdu ve sertçe kendine çekti. Bella'nın kalçaları şortunu geren o kaskatı şeye değince dişlerini sıktı.

"Zsadist... Bırak seni öpeyim." Bella tekrar dönmeye çalıştı ama Z onu durdurdu.

Bella dönmeye çalışırken Z onu olduğu yerde tuttu. "Böylesi senin için daha iyi. Beni görmezsen daha iyi olur."

"Hayır olmaz."

Z başını Bella'nın omzuna eğdi. "Senin için Phury'yi getirsem... Ben de bir zamanlar onun gibi görünüyordum. O benmişim gibi davranırsın."

Bella vücudunu Zsadist'in ellerinden kurtardı. "Ama o sen değilsin. Benim istediğim sensin."

Bella ona istekle bakarken Z hemen Bella'nın arkasındaki yatağa yönelmiş olduklarını fark etti. Ve şimdi de kendilerini yatağa bırakıyorlardı. Ama... onu nasıl memnun edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir dişiye zevk verme konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

Bu gerçeği fark ettiği anda Bella'nın birlikte olduğu diğer erkeği düşündü, hiç şüphe yok ki seks hakkında kendisinden çok daha fazla şey bilen şu aristokratı. Birden bu eski sevgiliyi bulup kanını akıtmak gibi tamamen mantıksız bir isteğe kapıldı.

Ah... Kahretsin. Gözlerini kapadı. *Lanet olsun.*

"Ne oldu?" diye sordu Bella.

Bu türden şiddetli sahiplenme dürtüsü, bağlanmış bir erkeğe has özellikti.

Z kolunu kaldırdı, burnunu pazısına dayayıp derin nefes aldı... Teninden bağlanma kokusu geliyordu. Çok hafifti, muhtemelen sadece kendisi alabilirdi bu kokuyu ama işte oradaydı.

Hay aksi. Şimdi ne yapacaktı?

Ne var ki içgüdüleri devreye girmişti. Vücudu haykırırken Bella'yı kaldırıp yatağa götürdü.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bella kendisini kucağında taşıyan Zsadist'in yüzüne baktı. Siyah gözleri kısılmış, birer çizgi haline gelmişti, içlerinde koyu, erotik bir açlık parıldıyordu. Yatağa yatırıp vücuduna bakarken onu çiğ çiğ yiyeceğini düşündü.

Ama Zsadist üzerine eğildi.

"Bana sırtını dön," dedi.

Bir dakika... Bella'nın beklediği bu değildi.

"Arkanı dön Bella."

Tuhaf bir şekilde korunmasız hissederek dediğini yapıp yatağa uzandı. Yatakta dönerken Z'nin şortunun ön kısmına baktı. Penisi aşırı derecede büyümüştü, az sonra içine gireceği düşüncesiyle gevşedi.

Z elini uzatıp Bella'nın göğüs uçlarından birini parmaklarının arasında sıktı. "Bunu ağzımda istiyorum."

Bella baştan çıkarıcı bir arzuya kapıldı. "Öp öyleyse..."

"Şşş." Parmakları göğüslerinin arasında gezindikten sonra karnına indi. Göbek deliğine gelince durakladı. İşaretparmağıyla deliğin etrafında küçük daireler çizdi. Sonra durdu.

"Durma," diye inledi Bella.

Durmadı. Bacaklarının arasına dokununcaya kadar aşağı indi. Bella dudağını ısırıp Zsadist'in vücuduna baktı, sert, kuvvetli kaslarla kaplı bu devasa savaşçı vücuduna. *Tanrım*... Gerçekten onun için hazır hale geliyordu.

"Zsadist..."

"Sana oral seks yapmak istiyorum. Kendime engel olamıyorum." Yapacağı şeyi hayal etmiş gibi eliyle dudaklarını ovaladı. "Buna hazır mısın?"

"Evet..."

Bella'nın vajinasını okşarken parmağını ağzının yamulmuş kısmına götürdü. "Keşke sana daha iyi görünümlü bir şey sunabilseydim. Çünkü vajinan mükemmel. Bunu biliyorum."

Bella Zsadist'in gurura kapılıp kendinden utanmasından nefret ediyordu. "Bence sen..."

"Bana hayır demek için hâlâ son bir şansın var Bella. Eğer şimdi demezsen elimden kurtulamayacaksın. Durmayacağım ve kibar olacağımı da zannetmiyorum."

Bella kollarını ona uzattı. Z antlaşma yapmışlar gibi bir kez başını salladı, sonra yatağın ucuna gitti.

"Bacaklarını aç. Seni görmek istiyorum."

Bella birden gerildi.

Z başını iki yana salladı. "Çok geç Bella. Artık çok geç. Göster bana."

Bella yavaşça bir dizini yukarı çekti ve yavaş yavaş bacaklarının arasını göstermeye başladı.

Zsadist'in yüzü yumuşadı, içini bir gerilim ve vahşilik kaplamaya başladı. "Ah... Tanrım..." dedi fısıltıyla. "Çok güzelsin."

Kollarından destek alarak Bella'nın vücuduna doğru sokuldu, gözleri daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi Bella'nın mahrem yerine sabitlenmişti. İyice yaklaşın-

ca koca elleri uyluklarının iç kısmına kayıp bacaklarını daha da araladı.

Ama sonra kaşlarını çatıp Bella'ya baktı. "Ama dur, sanırım önce seni dudaklarından öpmem gerekiyor. Yani erkekler yukarıdan başlayıp aşağı doğru inerler, değil mi?"

Ne tuhaf bir soruydu bu... sanki daha önce bunu hiç yapmamış gibi.

Bella daha cevap veremeden Zsadist geri çekilmeye başladı, Bella kalkıp oturdu ve onun yüzünü elleri arasına aldı.

"Bana ne istiyorsan yapabilirsin."

Z'nin gözleri parıldadı ve anında pozisyonunu aldı.

Bella'nın üzerine atılıp yatağa yıktı. Dilini ağzına sokarken ellerini saçlarının arasına soktu, Bella'nın nefesini içine çekerek kafasını yataktan kaldırdı. İçinde vahşice bir açlık vardı, bir savaşçının korkunç seks açlığıydı bu. Onu sahip olduğu bütün güçle alacaktı ve Bella, Z ona sahip olurken acı çekecekti. Acı çekecek ve tamamen mutlu olacaktı. Bella sabırsızlanıyordu.

Zsadist birden durup geri çekildi. Derin derin soluyordu ve Bella'nın gözlerine bakarken yanakları kıpkırmızıydı.

Sonra ona gülümsedi.

Bella o kadar şaşırmıştı ki ne yapacağını bilemedi. Onun yüzünde bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti, üst dudağını yukarı kaldırınca şekil bozukluğu yok olmuş, pırıl pırıl köpekdişleri ortaya çıkmıştı.

"Bundan hoşlandım," dedi. "Benim altımdasın ve iyi hissediyorsun. Yumuşak ve sıcaksın. Çok mu ağırım? Dur, bekle..."

Kollarından destek alarak doğrulurken sertleşmiş penisi Bella'nın göbeğine dokununca yüzündeki gülümseme bir anda silinip gitti. Bu histen hoşlanmamış gibiydi ama

nasıl olabilirdi? Ereksiyon halindeydi. Bella bunu hissedebiliyordu.

Esnek bir hareketle pozisyonunu değiştirdi, şimdi Bella'nın bacakları kapalı halde Zsadist'in dizlerinin arasındaydı. Ne olduğunu anlayamadı ama Zsadist zihninde nereye gittiyse orası iyi bir yer değildi.

Dikkatini dağıtmak için, "Üstümdeyken mükemmeldin," dedi. "Bir tek şey dışında."

"Neymiş o?"

"Durdun. Ve kaçtın."

Zsadist anında tüm ağırlığıyla Bella'nın üzerine uzanıp dudaklarını boynuna bastırdı. Bella başını yastıkların üzerinde geri attı ve boynunu iyice ortaya çıkardı. Zsadist'i kafasının arkasından tutup damarına doğru bastırdı.

"Oh, evet..." diye inledi kanını içmesini isteyerek.

Zsadist hayır der gibi bir ses çıkardı ama geri çevirmeden önce onu köprücük kemiğinden öptü.

"Göğüslerini sıkmak istiyorum," dedi nefesini Bella'nın tenine vererek.

"Yap o zaman."

"Önce bilmen gereken bir şey var."

"Nedir o?"

Zsadist kafasını kaldırdı. "Buraya geldiğin gece... seni yıkadığım zaman. Sana bakmamak için elimden geleni yaptım. Gerçekten. Suyun içindeyken bile seni havluyla sardım."

"Bu çok hoş..."

"Ama seni çıkarırken... bunları gördüm." Eliyle Bella'nın göğüslerinden birini tuttu. "Elimde değildi. Yemin ederim. Masumiyetine dokunmak istemedim ama sen... Gözlerime engel olamadım. Göğüs uçların soğuktan

sertleşmişti. Küçücük ve pembeydiler. Çok güzel görünüyorlardı."

Başparmağını sert göğüs ucunda ileri geri hareket ettirerek Bella'yı çıldırttı.

"Sorun yok," diye mırıldandı Bella.

"Hayır. Savunmasız haldeydin ve sana bakmam yanlıştı."

"Hayır, sen..."

Zsadist kımıldandı, penisini Bella'nın baldırlarına bastırdı. "Ve böyle oldu."

"Ne ol... Ah, ereksiyon mu oldun?"

Zsadist dudaklarını büzdü. "Evet. Elimde değildi."

Bella hafifçe gülümsedi. "Ama hiçbir şey yapmadın, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Öyleyse sorun yok." Bella kendini geriye atıp bakışları göğüslerine dikilmiş olan Zsadist'e baktı. "Öp beni Zsadist. Tam baktığın yerden. Şimdi."

Zsadist'in dudakları aralandı, Bella'nın göğüslerine doğru eğilirken dilini çıkardı. Ağzı sıcacıktı, fazla çekingendi, önce göğüs ucunu öptü, sonra ağzına alıp emmeye başladı. Hafifçe ısırıp çekiştirdi, etrafında yavaşça bir daire çizdi, sonra tekrar ağzına aldı... ve bunları yaparken elleriyle Bella'nın belini, kalçalarını ve bacaklarını okşuyordu.

Kibar olamayacak diye endişelenmesi ne kadar ironikti. Emerken vahşi olmaktan çok uzaktı, tam tersi nazikti, Bella'nın tadına varırken gözleri kapalıydı, yüzünde kendinden geçmiş ve tapılası bir ifade vardı.

"Tanrım," diye mırıldandı diğer göğse geçerken. "Böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Nasıl... yani?" *Ah, Tanrım...* Ağzı...

"Seni sonsuza kadar yalayabilirim."

Bella Zsadist'i kafasından tutup daha yakınına çekti. Biraz kıpırdanmaları gerekti ama bacaklarını ayırıp birini Zsadist'in altından geçirmeyi başardı, şimdi Zsadist tam üstündeydi. Bella onun sertleşmiş penisini hissetmek için can atıyordu ama Z vücudunu havada tutuyordu.

Z geri çekilmeye kalkınca Bella karşı çıktı, o zaman Zsadist'in elleri baldırlarının iç tarafına gitti ve oradan aşağı kaydı. Bella'nın bacaklarını açarken yatak kadının altında titremeye başladı.

Bella'ya bakarken Zsadist'in tüm vücudu titriyordu. "Çok güzelsin... ve ışıldıyorsun."

Zsadist Bella'nın bacaklarının arasını parmağıyla okşadığı an Bella neredeyse yataktan düşecek gibi sıçradı. Boğuk bir ses çıkarınca Z gözlerine baktı ve küfretti. "Lanet olsun, ne yaptığımı bilmiyorum. Dikkatli olmaya çalışıyorum..."

Bella geri çekmesine meydan vermeden Zsadist'in elini yakaladı. "Yine yap..."

Zsadist bir an kuşkuyla baktı. Sonra ona tekrar dokundu. "Mükemmelsin. Ve Tanrım, yumuşacıksın. Tadına bakmam gerek..."

Zsadist aşağı eğildi, omuzları iki sert çıkıntı haline geldi. Bella kadifemsi bir dokunuş hissetti.

Dudakları.

Bella bu defa gerilerek vücudunu havaya kaldırdığında ve Zsadist'in adını söylediğinde, Zsadist ona bir öpücük daha kondurdu, ardından da dilinin ıslak okşayışı geldi. Başını kaldırıp yutkunduğunda zevkten çıkardığı hırıltı neredeyse Bella'nın kalbini durduracaktı. Göz göze geldiler.

"Ah... Tanrım... Çok lezzetlisin," dedi ve ağzını tekrar Bella'nın bacaklarının arasına gömdü.

Yatağa boylu boyunca uzandı, kollarını Bella'nın dizleri altından geçirip bacaklarının arasını sırılsıklam yaptı... Uzun süre oradan ayrılmadı. Nefesi sıcak ve arzuluydu, ağzı aç ve azgındı. Erotik bir dürtüyle Bella'yı keşfediyordu, diliyle yalayıp yokluyor, dudaklarıyla emiyordu.

Bella'nın kalçaları titrediğinde kollarından birini kadının karnına uzatıp bastırdı. Kadın tekrar sarsılınca başını kaldırmadan durdu.

"İyi misin?" diye sordu, sert sesi boğuk çıkmıştı, kelimeler Bella'nın bacak arasında titreşti.

"Lütfen..." diyebildi Bella.

Zsadist hafifçe geri çekildi, Bella'nın tek yapabildiği Zsadist'in parlak dudaklarına bakıp onların az önce nerede olduğunu düşünmekti.

"Bella durabileceğimi sanmıyorum. Kafamda bir uğultu var ve... dudaklarımı oraya koymamı söylüyor. Hoşlanman için nasıl yapmam lazım?"

"Boşalt beni... Getir beni," dedi Bella boğuk bir sesle.

Zsadist şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Seni nasıl getireceğim peki?"

"Sadece demin yaptığını yap. Yalnız daha hızlı."

Zsadist onu deli edecek şeyin hızlanmak olduğunu anladı, orgazma nasıl ulaştıracağını öğrendikten sonra acımasız davrandı. Daha sert yaladı, titreyerek kendinden geçerken onu izledi, bir kez, iki kez... pek çok defa. Bella'nın aldığı zevkten ve doyumsuzluğundan besleniyordu sanki.

Sonunda başını kaldırdığında Bella gevşemişti.

Ciddi bir tavırla Bella'ya baktı. "Teşekkür ederim."

"Tanrım... Bunu söylemesi gereken kişi benim."

Zsadist başını iki yana salladı. "En güzel yerine bir hayvanın girmesine izin verdin. Minnet duyması gereken benim."

Bella'dan uzaklaştı, yanaklarında hâlâ uyarılmanın verdiği kırmızılık vardı. Ereksiyonu devam ediyordu.

Bella kollarını uzattı. "Nereye gidiyorsun? Daha işimiz bitmedi."

Zsadist tereddüt edince hatırladı. Karnının üzerine dönüp elleriyle dizlerinin üzerinde yükseldi, edepsiz bir teklifti bu. Zsadist kıpırdamayınca başını çevirip baktı. Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatmıştı, bu Bella'nın kafasını karıştırdı.

"Sadece bu şekilde yaptığını biliyorum," dedi usulca. "Bana öyle söylemiştin. Benim için sorun yok. Gerçekten." Uzun bir sessizlik oldu. "Zsadist, bunu bitirmemizi istiyorum. Seni tanımak istiyorum... Bu şekilde."

Zsadist yüzünü ovuşturdu. Bella bırakıp gideceğini düşündü ama Z kadının arkasına geçti. Ellerini hafifçe Bella'nın kalçalarına koydu ve onu yana doğru itip sırtüstü yatırdı.

"Ama sen sadece..."

"Seninle değil." Sesi sertti. "Seninle o şekilde olmaz."

Bella bacaklarını açıp hazırlandı ama Zsadist üstüne çıkacak yerde olduğu yere oturdu.

Nefes alırken titriyordu. "Gidip prezervatif getireyim."

"Neden? Şu anda doğurgan dönemimde değilim, o yüzden gerek yok. Ve senin... boşalmanı istiyorum."

Zsadist'in kaşları siyah gözlerinin üzerine indi.

"Zsadist... Bu benim için yeterli değil. Seninle olmak istiyorum."

Bella tam elini uzatırken Zsadist dizlerinin üzerinde doğrulup ellerini şortunun önüne götürdü. Bağcığını çözüp şortun belini aşağı indirerek çıplak kaldı.

Bella güçlükle yutkundu.

Ereksiyon halindeki penisi *devasaydı*. Mükemmel gü-

zellikteydi, kaskatı bir doğa harikasıydı âdeta.

Yüce Tanrım... İçine sığacak mıydı?

Şortu penisinin aşağısındaki ikiz külçelerin altından sıyırırken Z'nin elleri titriyordu. Sonra Bella'nın üzerine eğilip vücudunu içine girecek şekilde ayarladı.

Bella onu okşamak için elini uzattığında geri çekildi. *"Hayır!"* Bella irkilince küfretti. "Özür dilerim... Bak, sadece bana bırak."

Kalçalarını ileri itince Bella penisinin başını hissetti, yuvarlak ve sıcaktı. Zsadist bir eliyle Bella'nın dizinin altından tutup bacağını havaya kaldırdı; sonra penisini hafifçe içeri itti, sonra biraz daha itti. Zsadist'in bütün vücudunu ter basarken Bella'nın burnuna yoğun bir koku geldi. Bir anlığına düşündü ki...

Hayır, Zsadist ona bağlanamazdı. Doğasında yoktu.

"Tanrım... çok sıkısın," dedi Zsadist boğuk bir sesle. "Ah... *Bella*, seni parçalamak istemiyorum."

"Devam et. Sadece yavaş ol."

Vücudu baskı ve gerilmeyle yükseldi. Ne kadar hazır olsa da istila gibi bir şeydi bu ama hoşuna gitmişti, özellikle de Zsadist'in derin soluklarından ve titremesinden zevk alıyordu. Tamamen içine girdiğinde Zsadist'in ağzı açıldı, aldığı zevkten köpekdişleri uzamıştı.

Bella ellerini onun omuzlarına koydu, kaslarını ve sıcaklığını hissediyordu.

"İyi mi?" diye sordu Zsadist dişlerinin arasından.

Bella onu boynunun yan tarafından öpüp altında kıvrandı. Zsadist tısladı.

"Seviş benimle," dedi Bella.

Zsadist inleyip muazzam bir dalga gibi hareket etmeye başladı, kalın ve sert penisi Bella'nın içinde gidip geliyordu.

"Ah, kahretsin..." Kafasını Bella'nın boynuna bıraktı.

Ritmini hızlandırdı, ağzından saldığı soluğu Bella'nın kulağına vuruyordu. "Bella... Kahretsin, korkuyorum... ama... duramıyorum."

Bir iniltiyle kolları üzerine kalkıp kalçasını özgürce sallamaya başladı, her defasında hızla vuruyor, Bella'yı yatakta daha da ileri ittiriyordu. Bella bu saldırı altında vücudunu olduğu yerde tutabilmek için Zsadist'in bileklerine yapıştı. Zsadist vurdukça orgazma yaklaştığını hissedebiliyordu, hızlandıkça daha da yaklaşıyordu.

Orgazm Bella'nın bütün vücuduna yayılırken şiddetiyle onu öyle germişti ki kendini son derece uzamış ve genişlemiş gibi hissediyordu. Gerilmiş kasları Zsadist'in penisini sımsıkı sarmıştı, gelmesi oldukça uzun sürdü.

Bella kendine geldiğinde Zsadist'in kımıldamadığını fark etti, üzerinde tamamen donmuştu. Gözlerini kırpıştırıp Zsadist'in yüzüne baktı. Sert hatları gerilmişti, vücudunun geri kalanı da öyle.

"Seni incittim mi?" diye sordu Z. "Bağırdın. Hem de yüksek sesle."

Bella yüzüne dokundu. "Acıdan değildi."

"Şükürler olsun." Nefesini salarken omuzları gevşedi. "Seni böyle incitmeye dayanamam."

Zsadist Bella'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra çekilip yataktan indi, şortunu giyip banyoya gitti ve kapıyı kapadı.

Bella kaşlarını çattı. Zsadist boşalmış mıydı? Geri çekildiğinde penisi tamamen sert gibiydi.

Yataktan çıkıp önüne baktı. Bacaklarının iç kısmında hiçbir şey olmadığını görünce sabahlığını giyip Zsadist'in peşinden gitti, kapıyı bile çalmadan banyoya girdi.

Zsadist kollarını lavaboya dayamış, başını öne eğmişti. Zor nefes alıyor, ateşi çıkmış gibi görünüyordu, teni ter-

den ıslaktı ve anormal şeklinde gergindi.

"Ne var *nalla?*" dedi boğuk bir fısıltıyla.

Bella durdu, doğru mu duymuştu? Ama o... *Sevgili*ydi. Zsadist ona *sevgilim* demişti.

"Zsadist neden..." Bella sözlerinin gerisini getiremedi. "Neden bıraktın, oysa sen daha..."

Zsadist başını iki yana sallamakla yetinince Bella yanına gidip onu kendine çevirdi. Şortundan ereksiyon halindeki penisinin zonkladığını görebiliyordu, acı verecek derecede gerilmişti. İşin doğrusu Zsadist'in tüm vücudu ağrıyormuş gibi görünüyordu.

"İzin ver seni rahatlatayım," dedi Bella elini uzatarak.

Zsadist duşla lavabonun arasındaki mermer duvara doğru geriledi. "Hayır, yapma... Bella..."

Bella sabahlığının eteklerini toparlayıp Zsadist'in önünde diz çöktü.

"Hayır!" Bella'yı tutup yerden kaldırdı.

Bella onun gözlerinin içine bakıp elini şortunun beline attı. "Bunu senin için yapmama izin ver."

Zsadist Bella'nın ellerini tutup acıtana kadar bileklerini sıktı.

"Bunu yapmak istiyorum Zsadist," dedi Bella şiddetle. "Bırak seninle ilgileneyim."

Uzun bir sessizlik oldu, Bella bu arada Zsadist'in gözlerindeki üzüntüyü, özlemi ve korkuyu inceledi. İçinden soğuk bir ürperti geçti. Bunu düşündüğüne inanamıyordu ama Zsadist'in daha önce hiç kendini bırakıp orgazm olmadığına dair güçlü bir kanı oluşmuştu içinde. Yoksa önyargılı mı davranıyordu?

Her neyse. Bunu soracak hali yoktu. Zsadist bırakıp kaçmanın eşiğine gelmişti ve eğer yanlış bir şey söyler ya da yaparsa odadan fırlayıp giderdi.

"Zsadist, seni incitmeyeceğim. Kontrol sende olacak. Hoşuna gitmezse bırakırız. Bana güvenebilirsin."

Zsadist'in Bella'nın bileklerini tutan ellerini gevşetmesi için uzun zaman geçmesi gerekti. Sonunda bıraktı ve Bella'yı kendinden biraz uzaklaştırdı. Tereddüt ederek şortunu aşağı indirdi.

Kocaman penisi şimdi ikisinin arasında duruyordu.

"Sadece tut onu," dedi kesik kesik konuşarak.

"Seni. Seni tutacağım."

Bella penisini eline alınca Zsadist inleyerek başını geri attı. Tanrım, kaskatıydı. Demir kadar sertti, yine de teni dudakları kadar yumuşaktı.

"Sen..."

"Şşş," diye kesti onu Zsadist. "Konuşma. Yapamam... Konuşma."

Elinde hareket etmeye başladı. Önce yavaş, sonra gittikçe artan bir sabırsızlıkla. Bella'nın yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü, o anda vücudu vahşice pompalamaya başladı. Deliye dönmüştü, gitgide hızlanıyordu, dalgalanır gibi hareket ederken göğsü ve kalçaları çok güzel görünüyordu. Daha hızlı... daha hızlı... ileri geri gidip geliyordu.

O anda zevkin doruğuna çıktı. Kasılmaya başladı, boynunun damarları neredeyse dışarı fırlayacaktı, vücudunu ter basmıştı. Ama hâlâ kendini bırakmıyordu.

Soluk soluğa durdu. "İşe yaramayacak."

"Sadece gevşe. Gevşe ve olmasına izin ver."

"Hayır. Ben..." Bella'nın elini tutup penisinin altındaki torbaya götürdü. "Sık. İyice sık."

Bella onun yüzüne baktı. "Ne? Canını yakmak istemiyorum..."

Zsadist Bella'nın elini üstten kavrayıp mengene gibi sıkarak döndürdü. Sonunda haykırmaya başladı. Sonra da

Bella'nın diğer elini tutup penisine götürdü.

Bella elini kurtarmaya çalıştı, Zsadist'in kendi kendisine verdiği bu acıyı durdurmak için savaşıyordu ama Zsadist tekrar pompalamaya başladı. Ve Bella elini daha kuvvetle çekmeye çalıştıkça o elini bir erkeğin bu en hassas yerine daha çok bastırıyordu. Bella kocaman açtığı gözlerini hiç kırpmadan verdiği acıya bakakalmıştı.

Zsadist haykırdı, korkunç sesi mermerlerde öylesine yankılandı ki Bella malikânede onu duymayan kimsenin kalmadığından emin oldu. Sonra şiddetle sarsılarak boşaldığını hissetti, sıcak spermler ellerini ve sabahlığının önünü ıslattı.

Zsadist Bella'nın omuzlarına çöktü, koca vücudu tamamen kadına abanmıştı. Marşandiz gibi soluyordu, kasları seğiriyor, iri vücudu artçı sarsıntılarla titriyordu. Elini Bella'nın ellerinden çekince kadın ellerini onun testislerinden âdeta soymak zorunda kaldı.

Bella Z'nin ağırlığına dayanmaya çalışırken içi buz kesti.

Şimdi aralarında çirkin bir şey filizlenmeye başlamıştı, zevk ve acı cinsel bir günah gibi birbirine geçmişti. Ve bu zalimce olmasına rağmen Bella Zsadist'ten uzaklaşmak istiyordu. Onun canını yakmıştı çünkü o böyle istemişti, çünkü bu şekilde orgazm olabilmişti ve Bella bu düşünceden kaçmak istiyordu.

O anda Zsadist'in göğsü bir hıçkırıkla sarsıldı. En azından Bella'ya öyle gelmişti.

Nefesini tutup dinledi. Hafif ses tekrar geldi, Zsadist'in omuzlarının sarsıldığını hissetti.

Aman Tanrım. Ağlıyordu...

Bella kollarını ona doladı, işkence görmeyi Zsadist istememişti. Sonuçlarına katlanmayı da.

Bella onu öpmek için kafasını kaldırmaya çalıştı ama Z direndi, Bella'yı kendine çekip başını saçlarına gömdü. Bella ona sarılıp bebek gibi sallamaya başladı, Zsadist ağladığını gizlemeye çalışırken onu sakinleştirdi. Sonunda Zsadist geri çekilip elleriyle yüzünü ovaladı. Dönüp duşun musluğunu açarken Bella'nın gözlerine bakmamaya çalıştı.

Birden Bella'nın üzerindeki sabahlığı hızla çekip çıkararak tomar haline getirip çöpe fırlattı.

"Dur, o sabahlığı seviyorum..."

"Sana yeni bir tane alırım."

Zsadist Bella'yı duşa doğru itti. Bella direnince onu kaldırıp suyun altına soktu ve gizleyemediği bir panikle Bella'nın ellerini sabunlamaya başladı.

"Zsadist kes şunu." Bella geri çekildi ama Zsadist onu tuttu. "Ben kirli değilim... Zsadist, *dur*. Beni kirletmişsin gibi temizlenmeme gerek yok..."

Zsadist gözlerini kapattı. "Lütfen... Bunu yapmak zorundayım. Seni böyle... bu şeye bulanmış halde bırakamam."

"Zsadist," dedi Bella sert bir sesle. "Bana bak." Zsadist ona baktı. "Buna gerek yok."

"Başka ne yapılacağını bilmiyorum."

"Benimle yatağa gel." Suyu kapattı. "Sarıl bana. Bırak sana sarılayım. İhtiyacın olan sadece bu."

Açıkçası onun da buna ihtiyacı vardı. İliklerine kadar titriyordu.

Bella bir havluya sarınıp Zsadist'i yatak odasına çekti. Birlikte örtülerin altına girdiklerinde dönüp Zsadist'e sarıldı ama o da Zsadist kadar gerilmişti. Yakınlığın işe yarayacağını düşünmüştü. Ama yaramadı.

Uzun bir zaman sonra karanlıkta Zsadist'in sesi du-

yuldu. "Nasıl olması gerektiğini bilseydim bunun olmasına asla izin vermezdim."

Bella yüzünü ona çevirdi. "İlk kez mi boşaldın?"

Sessizlik şaşırtıcı değildi. Ama sonunda Bella'ya cevap verdi.

"Evet."

"Hiç... kendi kendine yapmadın mı?" diye fısıldadı Bella, gerçi cevabı biliyordu. Tanrım... Kan esiri olarak geçen o yıllar korkunç olmalıydı. Bütün o tacizler. Bella onun için ağlamak istiyordu ama bunu yaparsa Zsadist'in kendini kötü hissedeceğini biliyordu.

Zsadist nefesini saldı. "Ona dokunmayı hiç sevmiyorum. Açıkçası onun seni içine girmesinden nefret ediyorum. Şu anda küvette temizleniyor olmanı isterdim."

"Seninle olmayı seviyorum. Yattığımız için mutluyum." Sonrasında olanları anlamaktaysa zorluk çekiyordu. "Ama banyoda olanlara gelince..."

"Bunun bir parçası olmanı istemiyorum. Bunu bana yapmanı istemiyorum... sonra her yerini kirletiyorum..."

"Seni orgazma ulaştırmak hoşuma gitti. Sadece... Seni incitmek istemeyecek kadar çok önemsiyorum. Belki de tekrar..."

Zsadist geri çekildi. "Üzgünüm... Gitmek zorundayım... V'nin yanına gideceğim. Yapılacak bazı işlerim var."

Bella onun kolunu tuttu. "Ya sana güzel olduğunu söylersem?"

"Bana acıdığını ve bunun da beni sinirlendirdiğini söylerim."

"Sana acımıyorum. Keşke içime boşalsaydın, uyarıldığında muhteşem oluyorsun. Penisin kalın ve uzun, sana dokunmak için ölüyorum. Şu anda da. Ve onu ağzıma almak istiyorum. Buna ne diyeceksin?"

Zsadist elinden kurtulup ayağa kalktı. Hızlı ve sert hareketlerle giyindi. "Üstesinden gelebilmek için sevişmemize başka bir açıdan bakma ihtiyacı duyuyorsan diyecek bir şeyim yok. Ama şu anda kendine yalan söylüyorsun. Hâlâ değerli bir dişi olduğun gerçeğini çok geçmeden anlayacaksın ve benimle yattığın için çok pişman olacaksın."

"Olmayacağım."

"Bekle de gör."

Bella uygun sözcükleri bulup cevap veremeden Zsadist kapıdan çıkmıştı bile.

Bella kollarını göğsünde kavuşturdu, öfkeden kuduruyordu. Sonra üstündeki örtüleri attı. Kahretsin, oda sıcaktı. Ya da o çok sinirliydi, vücudunun kimyası onu deli ediyordu.

Yatakta kalamadı, kalkıp giyindi ve heykelli koridora çıktı. Nereye gittiği umurunda değildi, sadece dışarı çıkıp bu sıcaktan uzaklaşmak istiyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Z sadist yeraltı tünelinden Vishous ve Butch'un yanına giderken yarı yolda durdu. Dönüp arkasına baktığında bir dizi tavan lambasından başka bir şey görmedi. Önünde daha da fazla lamba parlak yamalar gibi uzanıp gidiyordu. Tünele girdiği kapı da tünelden çıkacağı kapı da görünmüyordu.

Hayata dair ne mükemmel bir metafor ama.

Tünelin çelikten duvarına yaslandı, onu tutan hiç kimse ve hiçbir şey olmamasına rağmen kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Ama bu saçmalıktı. Bella onu kapana kıstırmıştı. Zincirlemişti. Güzel vücuduyla, sevecen kalbiyle ve safir gözlerinde parıldayan o yersiz aşk rüyasıyla onu bağlamıştı. Kapana kısılmıştı... Hem de çok fena kısılmıştı.

Birden aklına Phury'nin onu kölelikten kurtardığı gece geldi.

Sahibe yanında başka bir erkekle geldiğinde köle oralı olmadı. Yüz yıl geçtikten sonra başka erkeklerin gözleri artık onu rahatsız etmiyordu, taciz ve tecavüzlerin ona öğre-

tebileceği yeni bir korku kalmamıştı. Varlığı cehennemin sürüp gitmesinden ibaretti, tek gerçek işkence esaretinin sonsuzluğunda yatıyordu.

Ama o anda tuhaf bir şey sezdi. Farklı bir şey. Başını çevirip yabancıya baktı. İlk düşündüğü adamın çok iri yarı olduğu ve pahalı elbiseler giydiğiydi, bir savaşçı olmalıydı. Sonra üzerine dikilmiş bu sarı gözlerde şaşırtıcı bir keder olduğunu gördü. Gerçekten de kapının eşiğinde dikilen yabancının rengi solmuş, balmumu gibi olmuştu.

Kölenin burnuna merhemin kokusu akın edince tekrar tavana bakmaya başladı, olacaklarla ilgilenmiyordu. Yine de erkekliği uyarılırken odayı bir heyecan dalgası sarmıştı. Hemen kapının içinde dikilen adama baktı tekrar. Kaşlarını çattı. Savaşçı elini hançerine atmış, sanki öldürecekmiş gibi gözlerini Sahibe'ye dikmişti.

Birden diğer kapı açıldı ve saray görevlilerinden biri panikle bir şeyler söyleyerek içeri girdi. Hücre bir anda muhafızlarla, silahlarla ve öfkeyle dolmuştu. Grubun en önündeki adam Sahibe'yi sıkıca yakalayıp öyle bir tokat attı ki kadın duvara çarptı. Sonra da bıçağını çekip köleye doğru geldi. Bıçağın yüzüne doğru geldiğini gören köle bağırmaya başladı. Alnı, burnu ve yanakları yakıcı bir acıyla kavruldu, sonra her şey kararda.

Kendine geldiğinde boynundan asılmıştı, kollarının, bacaklarının ve gövdesinin ağırlığı onu boğarak hayatını çekip almak üzereydi. Sanki vücudu birazdan son nefesini vereceğini anlamış, beyninden medet umarak onu uyandırmıştı. Hüzünlü bir kurtulma girişimi diye düşündü köle.

Sevgili Bakire, acı hissetmese olmaz mıydı? Islak olduğu için üzerine su atmış olabileceklerini düşündü. Sonra gözlerinin arasından yoğun kıvamlı bir şeyin damladığını fark etti. Kendi kanıydı bu. Kendi kanıyla kaplanmıştı.

Peki bütün bu gürültü de neydi? Kılıç sesleri mi? Birileri dövüşüyor muydu?

Nefesi tıkanırken gözlerini açtı, o anda birden boğulma hissi yok oldu. Deniz. Şimdi engin denizi görüyordu. Bir anlığına içine sevinç doldu... sonra havanın yokluğundan görüşünü yitirdi. Göz kapakları titredi ve yığıldı, ölmeden önce okyanusu son bir kez görebildiği için mutluydu. Fade *bu sonsuz ufuk gibi bir yer miydi yani, hem bilinmez hem de yuva olan sonsuz bir genişlik.*

Önünde beyaz bir ışığın parladığını görünce boğazındaki basınç yok oldu, biri sıkıca vücudunu tuttu. Bağırtılar ve itiş kakış sesleri duyuyordu, sonra sarsıcı ve sallantılı bir hareket oldu ve bir anda da kesildi. Bu arada her yeri ıstırap içindeydi, acı kemiklerine işliyor, ağır yumruklarla üzerine saldırıyordu.

İki el silah sesi geldi. Kendisinden çıkmayan acı dolu hırıltılar duydu. Sonra bir çığlık sesi geldi ve sırtına şiddetli bir esinti vurdu. Düşüyordu... havadaydı, düşüyordu...

Tanrım, okyanus. İçini panik kapladı. Tuz...

Çıplak tenine çarpan okyanusun verdiği his beynine dolmadan hemen önce suyun sert yastığını hissetti. Sonra kendini kaybetti.

Bir kez daha kendine geldiğinde vücudu acıyla dolu bir çuvaldan farksızdı. Belli belirsiz, gövdesinin bir tarafının soğuktan donduğunu fark etti, diğer tarafı kısmen ılıktı, bakmak için kımıldamaya çalıştı. Kımıldar kımıldamaz da vücudundaki sıcaklığın değiştiğini hissetti. Biri onu kucağında tutuyordu. Sırtını bir erkeğe dayamıştı.

Adamın ağır vücudunu itip kendini toprağa doğru çekti. Görüşü bulanıktı, karanlığın içinde arkasına saklanabileceği bir kaya parçası seçebildi. Kayanın arkasına sığınınca ağrıyan ciğerlerini havayla doldurdu, burnuna

deniz tuzunun ve ölü balıkların iğrenç çürük kokusu geldi.

Kayanın kenarından baktı. Gözleri zayıf olduğu halde Sahibe'yle birlikte hücreye gelen adamı seçebildi. Savaşçı şimdi duvara dayanmış oturuyor, uzun saçları tutamlar halinde güçlü omuzlarına dökülüyordu. Süslü giysileri yırtılmıştı ve sarı gözleri kederle parıldıyordu.

Köle öbür kokunun bu olduğunu düşündü. Adamın duyduğu kederin kokusu vardı.

Tekrar koklayınca yüzünde tuhaf bir çekilme hissetti, parmak uçlarıyla yanağına dokundu. Yüzünde bir oyuk, derin bir çizgi vardı... Çizgiyi alnına kadar takip etti. Sonra dudağına kadar indi. Üzerine doğru inen bıçağı hatırladı. Yüzü kesilirken bağırdığını hatırladı.

Titremeye başladı ve kollarıyla kendini sardı.

"Birbirimizi ısıtmamız gerek," dedi savaşçı. "Cidden tek yaptığım da buydu. Başka bir niyetim yok. Keşke seni rahatlatabilseydim."

Ama Sahibe'nin bütün erkekleri köleyle birlikte olmak istemişti. Onları bu yüzden yanına getirirdi. İzlemeyi de severdi...

O zaman savaşçının elindeki hançeri kaldırıp Sahibe'ye bağırsaklarını deşecekmişçesine baktığını hatırladı.

Ağzını açtı ve boğuk bir sesle, "Siz kimsiniz efendim?" diye sordu.

Ağzını eskisi gibi kullanamıyordu, o yüzden kelimeleri birbirine karışmıştı. Tekrar sormayı denedi ama savaşçı onu susturdu.

"Hakkında araştırma yaptım." Kederin cılız kokusu güçlendi, balık kokusunu bastırır oldu. "Ben Phury. Senin... kardeşinim."

"Yoo." Köle kafasını iki yana salladı. "Benim ailem yok efendim."

"Hayır." Adam boğazını temizledi. "Ben senin efendin değilim. Ve hep bir ailen vardı. Seni bizden çaldılar. Bir yüzyıldır seni arıyorum."

"Korkarım yanılıyorsunuz."

Savaşçı ayağa kalkacakmış gibi kımıldandı, köle ürküp geri çekildi, gözlerini yere indirmiş, başını kollarıyla korumaya almıştı. Tekrar dövülmeye dayanamazdı, itaatsizliğiyle bunu hak etmiş olsa bile.

O zor anlaşılır konuşmasıyla çabucak, "Sizi gücendirmek istemedim efendim. Ben sadece üstün kişiliğinize saygılarımı sunabilirim," dedi.

"Göklerdeki Tatlı Bakire." Mağaradan boğuk bir ses geldi. "Seni dövmeyeceğim. Güvendesin... Benim yanımda güvendesin. Artık seni buldum kardeşim."

Köle başını yine iki yana salladı, adamın söylediklerini dinleyemiyordu bile çünkü karanlık çökünce neler olacağını birden anlamıştı, ne olması gerektiğini. O Sahibe'nin malıydı ve bu da geri verileceği anlamına geliyordu.

"Yalvarırım," diye inledi, "Beni ona geri vermeyin. Şuracıkta öldürün beni... Ama ona geri vermeyin."

"Bir kez daha oraya düşmene göz yumarsam ikimizi de öldüreceğim."

Başını kaldırıp baktı. Savaşçının sarı gözleri karanlığın içinde parlıyordu.

Bir süre bu parıltıya bakıp kaldı. Sonra çok çok uzun zaman önce hücrede dönüşümünden ilk uyanışını hatırladı. Sahibe ona gözlerini sevdiğini söylemişti... kanarya sarısı gözlerini.

Irkında parlak sarı iris çok nadir bulunurdu.

Savaşçının söyledikleri ve yaptıkları bir anlam kazanmaya başlamıştı. Bir yabancı ne diye onu kurtarmak için savaşsındı?

Savaşçı kımıldandı ve acıyla yüzünü buruşturdu, bacaklarından birini elleriyle tutup kaldırdı.

Adamın bacağının alt kısmı gitmişti.

Kölenin gözleri adamın bacağını görünce kocaman açıldı. Bu yaralı haliyle sudan kurtulmalarını nasıl sağlamıştı? Kendini suyun üstünde tutmak için çok çabalamış olmalıydı. Neden köleyi bırakmamıştı?

Böyle bir fedakârlığa sadece kan bağı neden olabilirdi.

"Sen benim kardeşim misin?" diye mırıldandı mahvolmuş dudağıyla zar zor konuşarak. "Gerçekten kardeş miyiz?"

"Evet. Ben senin ikizinim."

Titremeye başladı. "Bu doğru değil."

"Doğru."

Köle tuhaf bir korkuya kapılıp buz kesti. Tepeden tırnağa yarayla kaplı olduğu halde tortop oldu. Bir köle olmayabileceği, başka bir hayat yaşama şansının olabileceği aklına hiç gelmemişti... Bir insan gibi yaşamak, mal olarak değil.

Oturduğu yerde ileri geri sallanmaya başladı. Sonra durup bir kez daha savaşçıya baktı. Nasıl bir ailesi vardı? Neden böyle olmuştu? Kimdi? Ve...

"Bir adım var mı?" diye fısıldadı. "Bana bir ad verilmiş miydi?"

Savaşçı bütün kaburgaları kırılmış gibi zorlanarak nefes aldı.

"Adın Zsadist." Kesik kesik birkaç nefes aldıktan sonra boğulur gibi konuşmaya başladı. "Sen... Ahgony'nin, büyük bir savaşçının oğlusun. Annemiz Naseen'in canısın."

Savaşçı perişan halde bir hıçkırık koyuverip yüzünü ellerine gömdü.

Ağlarken köle onu izliyordu.

* * *

Zsadist başını iki yana salladı, bu konuşmayı izleyen sessiz saatleri düşündü. Phury'yle ikisi zamanın çoğunu sadece birbirlerine bakarak geçirmişlerdi. İkisi de perişan haldeydi ama kopuk bacağına rağmen Phury daha güçlüydü. Dalgaların sürükleyip getirdiği ağaç dallarını ve deniz yosunlarının oluşturduğu kordonları toplayıp uyduruk bir sal yapmıştı. Güneş batınca kendilerini okyanusa bırakmışlar, özgürlüğe ulaşmak için sahil şeridine doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Özgürlük.

Öyle ya. O özgür değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. O kayıp yıllar hep içinde kalmıştı, aldatılmış olmanın öfkesi ve başına gelenler Zsadist'ten daha canlıydı.

Bella onu sevdiğini söylemişti. İçinden çığlık atmak geliyordu.

Onun yerine Çukur'a gidiyordu. Bella'ya layık olmak için intikam almaktan başka yapabileceği bir şey yoktu, o da işine geri dönüyordu. Bütün Kırıcıların önünde paramparça olduğunu, kütükler gibi karın üzerinde üst üste yığıldıklarını görecekti, Bella'ya sunabileceği tek şey bu hediyeydi.

Bella'yı kaçıran, ona zarar veren Kırıcı'ya gelince, onu özel bir ölüm bekliyordu. Z'nin kimseye verecek sevgisi yoktu. Ama sahip olduğu nefreti son nefesine kadar Bella için kullanabilirdi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Phury esrarlı sigaralarından birini yakıp Butch ve V'nin sehpasına sıralanmış on altı kutu Aqua Net marka saç spreyine baktı. "Saç spreyiyle ne yapıyorsunuz? Şimdi de bakımlı olmaya mı taktınız?" Butch içine delik açtığı PVC boruyu kaldırıp gösterdi. "Patates fırlatıcı adamım. Müthiş bir eğlence."

"Ne dedin?"

"Hiç yaz kampına gitmedin mi?"

"Sepet örmek ve oymacılıkla uğraşmak insanlar içindir. Darılmayın ama gençlerimize öğretecek daha iyi şeylerimiz var."

"Hayatında hiç gece yarısı külot baskınına* katılmadıysan yaşamamışsın demektir. Neyse, patatesi bu uçtan sokup içini spreyle dolduruyorsun..."

"Sonra da ateşliyorsun," diye yatak odasından söze karıştı V. Üzerinde sabahlığı, ıslak saçlarını havluyla kurulayarak yanlarına geldi. "Büyük yaygara koparıyor."

"Büyük yaygara," diye tekrarladı Butch.

---

* Panty raid: 1950'lerde Amerikan kolejlerinde yapılan bir şaka. Erkek öğrenciler kız öğrencilerin dolaplarından iç çamaşırlarını çalarlardı. (ç.n.)

Phury kardeşine baktı. "V, sen bunu daha önce yaptın mı?"

"Evet, dün gece. Ama fırlatıcı tıkandı."

Butch bir küfür savurdu. "Patates çok büyüktü. Lanet olası Idaho patatesleri. Bu gece kızılderililere saldırıyoruz. Harika olacak. Tabii işler boka da sarabilir..."

"Ama tıpkı golf gibi," dedi V havluyu bir sandalyeye bırakarak. Sağ eline bir eldiven geçirip avucunu ve elinin üzerini parmak uçlarına kadar kaplayan kutsal dövmeleri örttü. "Yani patatesin havada çizeceği açıyı hesaplamak zorundasın..."

Butch heyecanla başını salladı. "Evet, gerçekten de golf gibi. Rüzgâr büyük rol oynuyor..."

"Muazzam."

Butch ve V birkaç dakika daha birbirlerinin cümlelerini tamamlarlarken Phury sigarasını içti. Bir süre sonra söze karışma gereği hissetti. "Bence ikiniz birlikte fazla zaman geçiriyorsunuz."

V polise bakıp başını iki yana salladı. "Kardeş bu tür şeylerden hiç anlamaz. Hiç."

"Öyleyse biz de onun odasını hedef alırız."

"Doğru dedin. Hem bahçeye bakıyor..."

"Böylece avludaki arabalarla uğraşmak zorunda kalmayız. Harika."

Tünelin kapısı birden açılınca üçü de dönüp baktı.

Zsadist eşikte duruyordu... Her yerine Bella'nın kokusu sinmişti. Ve seksin o nemli aroması. Ayrıca çok hafif bir bağlanma kokusu geliyordu.

Phury taş kesilip derin bir nefes aldı. *Tanrım*... Birlikte olmuşlardı.

Eve koşup Bella hâlâ nefes alıyor mu diye bakmamak için kendini zor tutuyordu. Hem de kalbindeki acı veren

boşluk kaybolana kadar göğsünü ovalamak istiyordu.

İkizi Phury'nin hasretini çektiği şeye sahip olmuştu.

"SUV hareket etti mi?" diye sordu Zsadist V'ye.

V bilgisayarlara gidip birkaç tuşa bastı. "Hayır."

"Bana da göster."

Zsadist yanına gelip bilgisayara eğilince V ekranda bir şeyi işaret etti. "İşte burada. Eğer yola çıkarsa izini sürebilirim."

"Bir Explorer'a alarmı kapatmadan nasıl binilir biliyor musun?"

"*Bu da soru mu!* Diğerleri gibi bir araba o da. Eğer gece hâlâ orada olursa seni arabanın içine tereyağından kıl çeker gibi sokarım."

Z sırtını dikleştirdi. "Bana yeni bir telefon lazım."

Vishous masanın çekmecelerinden birini açıp bir telefon çıkardı ve iki kez kontrol etti.

"Hemen kullanabilirsin. Yeni numaranı herkese mesaj olarak atacağım."

"Şu şey hareket ederse beni ara."

Zsadist arkasını dönünce Phury sigarasından bir nefes daha çekip soluğunu içinde tuttu. Tünele açılan kapı sertçe kapandı.

Phury ne yaptığının farkında bile olmadan sarma sigarasını söndürüp ikizinin peşinden gitti.

Zsadist tünelde başka ayak sesleri duyunca durdu. Arkasına dönünce tepedeki ışık elmacık kemiklerinin altındaki çukurları, küt çenesini ve yara izini ortaya çıkardı.

"Ne var?" diye sordu, boğuk sesi tünelde yankılanmıştı. Sonra kaşlarını çattı. "Dur tahmin edeyim. Bella'yla ilgili."

Phury durdu. "Olabilir."

"Kesin öyle." Z'nin bakışları aşağı kayıp tünelin zemininde sabitlendi. "Üzerimden kokusunu alabiliyorsundur."

Aralarındaki uzun sessizlikte Phury dudaklarının arasında esrarlı bir sigara olmasını diledi.

"Ben sadece... seninle yattıktan sonra... iyi mi diye merak ettim."

Z kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet. Ve endişelenme, bunu bir daha yapmak istemeyecektir."

Tanrım. "Neden?"

"Ben onu..." Z'nin yaralı dudağı gerildi. "Her neyse."

"Ne? Sen ne yaptın?"

"Canımı yakmasına sebep oldum." Phury gerilerken Z alçak ve kederli bir sesle güldü. "Yani bu kadar koruyucu olmana gerek yok. Bir daha yakınıma bile sokulmaz."

"Nasıl... Ne oldu?"

"Hı hı tabii. Dur da neler olduğunu anlatmamak için geçerli nedenlerimi sıralayayım sana."

Z birden dikkatle Phury'nin yüzüne baktı. Bu ısrarlı bakış şaşırtıcıydı çünkü Z çok nadiren birinin gözlerine bakardı. "Ciddiyim kardeşim, ona karşı hissettiklerini biliyorum ve ben... Ortalık biraz sakinleştikten sonra umuyorum ki... belki de onunla olabilirsin."

Delirdi mi bu? diye düşündü Phury. *İyice aklını mı kaçırdı?*

"Peki nasıl olacak Z? Ona bağlandın."

Zsadist kısacık saçlarını sıvazladı. "Pek sayılmaz."

"Saçmalamayı bırak."

"Ne fark eder ki? Çok geçmeden bu travma sonrası mevzularını falan atlatıp hayatına devam edecek ve kendine gerçek birini bulmak isteyecek."

Phury başını iki yana salladı, bağlanmış bir erkeğin kadınına olan duygularından vazgeçmeyeceğini adı gibi biliyordu. Ölmediği müddetçe.

"Z, sen delisin. Onunla olmamı istediğini nasıl söyleye-

bilirsin? Bu seni öldürür."

Zsadist'in değişen yüzünde beliren ifade şok ediciydi. *Çok acı çekiyor* diye düşündü Phury. Dayanılamayacak kadar derin bir acı.

Zsadist ona doğru yürüdü. Phury kendini hazırladı... Tanrım, ona ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Z elini havaya kaldırdığında bunun sebebi öfke ya da şiddet değildi. Phury ikizinin avucunun hafifçe yüzüne dokunduğunu hissetti, Z'nin ona en son ne zaman kibarca dokunduğunu hatırlamıyordu. Ya da dokunup dokunmadığını.

Zsadist'in başparmağı Phury'nin pürüzsüz yanağında ileri geri hareket ederken sesi alçak ve sakindi.

"Senin gibi bir erkek olabilirdim. Sen, bir zamanlar sahip olduğum ama kaybettiğim o ihtimalsin. Sen Bella'nın ihtiyacı olan onur, güç ve şefkatsin. Ona iyi bakacaksın. Ona iyi bakmanı *istiyorum* senden." Zsadist elini indirdi. "Bu onun için iyi bir birleşme olacak. Onun *hellren*'i olursan başını dik tutabilir. Seninle görülmekten gurur duyar. Sosyal yönden güçlü olur. *Glymera* ona dokunamaz."

Söylediklerinin cazibesi Phury'nin içgüdülerini harekete geçirdi. Ama ikizi ne olacaktı?

"Ah, Tanrım... Z. Onunla olacağımı nasıl düşünebiliyorsun?"

Birden Z'nin yumuşak tavrı kayboluverdi. "Sen ya da bir başkası, nasıl olsa acı aynı olacak. Ayrıca incinmeye alışkın olmadığımı mı sanıyorsun?" Z'nin dudakları iğrenç bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. "Bana gelince, evim güzel evim kardeşim."

Phury Bella'nın onun damarından kan içmeyi nasıl reddettiğini düşündü. "Peki onun söz söylemeye hakkı olmadığını mı düşünüyorsun?"

"O da anlayacaktır. Aptal değil. Hiç de aptal değil." Z dönüp yürümeye başladı. Sonra durdu. Arkasına bakmadan, "Onunla olmanı istememin bir nedeni daha var," dedi.

"Bu mantıklı bir neden mi bari?"

"Mutlu olmalısın." Z mırıldanırken Phury nefesini tuttu. "Doğru düzgün bir hayat yaşamıyorsun. Hep böyleydin. Bella seninle ilgilenecektir ve bu da... harika olur. Bunu senin için istiyorum."

Phury tam bir şey söyleyecekken Zsadist onun sözünü kesti. "O mağarayı hatırlıyor musun... beni kurtardıktan sonra? Oturup güneşin batmasını beklediğimiz o günü?"

"Evet," dedi Phury fısıltıyla, bir yandan da ikizinin sırtını inceliyordu.

"Orası cehennem gibi kokuyordu, değil mi? Hatırlıyor musun? Balık kokusu."

"Her şeyi hatırlıyorum."

"Seni hâlâ o mağara duvarına yaslanmış halinle düşünüyorum, saçların birbirine dolaşmış, ıslak giysilerinde kan lekeleri var. Bok gibi görünüyordun." Z bir kahkaha attı. "Eminim ben de berbat görünüyordum. Her neyse... elinden gelse beni rahatlatacağını söylemiştin."

"Evet."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra aniden Z'nin vücudundan soğuk bir hava yayıldı, dönüp omzunun üzerinden baktı. Siyah gözleri buz gibiydi, yüzü cehennem gölgeleri kadar karanlıktı.

"Rahatlatılmak benim için söz konusu değil. Sonsuza dek. Ama şuna eminim ki senin için umut var. O yüzden de çok istediğin bu dişiyi alacaksın. Onu al ve mantıklı bir şekilde konuş. Yapabilsem onu odamdan dışarı atardım ama gitmez."

Z çizmelerini yere vura vura uzun adımlarla yürüyüp gitti.

* * *

Saatler sonra Bella malikânede geziniyordu. Gecenin bir kısmını Beth ve Mary'yle geçirmiş ve arkadaşlıklarından keyif almıştı. Ama şimdi her yer sessizdi çünkü Kardeşler ve diğer herkes yatmıştı. Gün biterken koridorlarda dolaşan sadece o ve Boo'ydu, kedi Bella'nın bir dosta ihtiyacı olduğunu anlamış gibi yanından ayrılmıyordu.

Bitkin haldeydi, öyle yorgundu ki ayakta zor duruyordu ve ağrısı da vardı. Sorun, vücudunu canlı tutan bir huzursuzluk olmasındaydı, yatmak istemiyordu.

Birden vücudunun her santimine bir saç kurutma makinesi tutulmuş gibi sıcak bastı, nasıl olduğunu bilmese de galiba hasta oluyordu. Altı hafta Kırıcılarla kalmıştı, onlardan virüs kapmış olamazdı. Kardeşlerden ya da *shellan*lardan hasta olan da yoktu. Belki de psikolojikti.

Ya, sen öyle san.

Bir köşeyi dönünce durakladı, heykelli koridora geldiğini fark etti. Zsadist'in odada olup olmadığını merak etti.

Kapıyı açıp Zsadist'in orada olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Bu adamın onda bağımlılık gibi bir şey yaptığını fark etti. İyi bir şey değildi bu ama kurtulabileceği bir şey de değildi.

"Yatma zamanı Boo."

Kedi eşlik etme görevinden çekiliyormuş gibi miyavlayarak karşılık verdi ve koridorda gözden kayboldu, düşen kar taneleri kadar sessiz ve zarifti.

Bella kapıyı kapattı, üzerinden tekrar bir sıcaklık dalgası geçti. Kazağını çıkarıp pencerelerden birini açmaya gitti ama tabii ki panjurlar inikti: Saat öğleden sonra ikiydi. Serinlemek için can atarak duşa girip Tanrı bilir ne kadar zaman soğuk suyun altında durdu. Duştan çıktı-

ğında daha da kötü hissediyordu, vücudu karıncalanıyordu, başı ağırlaşmıştı.

Bir havluya sarınıp yatağa gitti ve birbirine girmiş örtüleri düzeltti. Yatağa girmeden önce telefona bakıp abisini araması gerektiğini düşündü. Yüz yüze konuşmaları gerekiyordu ve bunu çok yakında yapmalılardı çünkü Wrath'in iyilik yapma periyodu çok uzun sürmeyecekti. Rehv hiç uyumadığından ayakta olmalıydı.

Ama bir kez daha sıcaklık bastı, Bella şu anda abisiyle uğraşamayacağını anladı. Karanlık çökene kadar bekleyecek, o arada biraz dinlenecekti. Güneş batınca Rehvenge'i arayıp onunla dışarıda bir yerde buluşacak ve bu saçmalığa son vermesi için onu ikna edecekti.

Yatağın kenarına oturdu, bacaklarının arasında tuhaf bir basınç hissediyordu.

Zsadist'le sevişmenin sonucu diye düşündü. İçine bir erkek girmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve eski sevgilisi o kadar yapılı değildi. Bu kadar etkilememişti.

Gözünün önüne Zsadist geliyordu, yüzü gergin ve karanlık, gerilmiş vücudu sertti, içine bir titreşim yayıp onu ürpertiyordu. Birden bacaklarının arasında Zsadist tekrar içine giriyormuş gibi keskin bir his duydu, tatlı ekşi karışımı bir şey damarlarında akmaya başladı.

Kaşlarını çattı, havluyu üzerinden atarak vücuduna baktı. Göğüsleri normalden daha büyük gibi görünüyordu, uçları da daha koyu bir pembeydi. Zsadist'in ağzının bıraktığı izler miydi bunlar? *Kesinlikle.*

Söylenerek yatıp üzerine bir çarşaf çekti. Şimdi iyice sıcak gelmişti, karnının üstüne doğru yuvarlandı. Bacaklarını açtı. Kendini serinletmeye çalışıyordu. Ama acı giderek artıyor gibiydi.

* * *

Kar yoğun bir şekilde yağmaya başlarken ve akşamüzeri ışığı canlılığını yitirirken O, kamyonunu 22. Karayolu'nda güneye doğru sürüyordu. Doğru yere geldiğinde park edip U'ya baktı.

"Explorer buradan yüz metre kadar uzakta. Lanet şeyi ormandan getir. Sonra ihtiyacımız olan şu malzemeleri almaya başla ve teslim tarihlerini belirle. O elmaların takip edilmesini ve arseniğin hazır olmasını istiyorum."

"Tamam." U emniyet kemerini açtı. "Ama dinle, Cemaat'le konuşman gerekiyor. Âdetler gereğince Kırıcıbaşı'nın..."

"Her neyse."

O ön camdan bakıp kar tanelerini etrafa saçan silecekleri izledi. Şu gün dönümü festivali saçmalığını tamamen U'ya bıraktığına göre artık beynini esas problemiyle yormaya dönebilirdi: Karısını nasıl bulacaktı?

"Ama Kırıcıbaşı görevi devraldığında mutlaka üyelere konuşma yapar."

Tanrım, U'nun sesi gerçekten de sinirlerini bozmaya başlamıştı. Her işi kitabına uygun yapma isteği de öyle.

"O, senin yapman gereken..."

"Lanet çeneni kapat. Toplantılarla ilgilenmiyorum."

"Tamam." U'nun sesinden onaylamadığı ortadaydı. "Birlikleri nerede istiyorsun?"

"Nerede olabilir? Kent merkezinde."

"Kardeşlerle savaşırken sivillere denk gelirlerse esir almalarını mı yoksa öldürmelerini mi istersin? Ayrıca başka bir ikna merkezi kuracak mıyız?"

"Umurumda değil."

"Ama ihtiyacımız olan..." U'nun sesi kesildi.

Karısını nasıl bulacaktı. Nerede olabilirdi...

"O."

O patlamaya hazır bir halde başını çevirdi. *"Ne."*

U'nun ağzı bir süre balık gibi açılıp kapandı. "Yok bir şey."

"Güzel. Söyleyeceklerim bu kadar. Şimdi kamyonumdan defolup başımın etini yemekten daha önemli bir işle meşgul ol."

U'nun çizmeleri çakıl yola değer değmez gazladı. Ama çok uzağa gitmedi. Çiftlik evinin yolunda durup karısının evini gözlemeye başladı.

Yeni yağmış karların üzerinde hiç iz yoktu. Hiç ışık yanmıyordu. Ev terk edilmiş haldeydi.

Lanet olası Betalar.

Dönüp kent merkezine yollandı. Uykusuzluktan gözleri yanıyordu ama gece saatlerini dinlenmek için harcayamazdı. *Siktir.*

Tanrım... Eğer bu gece birini öldürmezse delirecekti.

Otuzuncu Bölüm

Zsadist günü eğitim tesisinde geçirdi. Kum torbasında eldivensiz çalıştı. Ağırlık kaldırdı. Koşu yaptı. Sonra biraz daha ağırlık çalıştı. Hançerleriyle pratik yaptı. Ana binaya döndüğünde saat neredeyse dörttü ve ava çıkmaya hazırdı. Antreye adımını attığı anda durdu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Lobiye bakındı. İkinci kata göz attı. Olağandışı bir ses var mı diye dinledi. Havayı kokladığında alabildiği tek koku yemek odasından gelen kahvaltının kokusuydu. Zsadist oraya gitti, bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Kardeşleri tuhaf bir sessizlik içinde otururken buldu, gerçi Mary ve Beth gayet rahat konuşarak kahvaltılarını yapıyorlardı. Bella görünürde yoktu.

Canı yemek istemiyordu ama yine de Vishous'un yanındaki boş yere yöneldi. Otururken tüm vücudu gerildi, bunun gün boyu yaptığı ağır egzersizler yüzünden olduğunu biliyordu.

"Explorer hareket etti mi?" diye sordu kardeşine.

"Ben yemeğe inene kadar etmemişti. Geri döner dön-

mez kontrol ederim ama endişelenme. Ben orada olmasam bile bilgisayar hangi yoldan giderse gitsin onu takip edecek. Yolu görebileceğiz."

"Emin misin?"

Vishous ona sert bir bakış fırlattı. "Evet, eminim. Programı kendim yazdım."

Z başını salladı, sonra elini çenesinin altına koyup boynunu kütletti. Tanrım, kaskatıydı.

Az sonra Fritz iki parlak elma ve bir bıçakla çıkageldi. Z kâhyaya teşekkür ettikten sonra Granny Smith'lerden biriyle uğraşmaya koyuldu. Elmayı soyarken kımıldanarak oturuşunu değiştirdi. Kahretsin... bacakları çok acayipti, beli de öyle. Belki de çok yüklenmişti. Oturuşunu tekrar değiştirdi, sonra dikkatini elmaya verip beyaz etinin etrafındaki kabuğu elmayı döndürerek soydu. Neredeyse bitirmişti ki bacaklarını masanın altında lanet olası bir dansçı gibi çaprazlayıp açtığını fark etti.

Diğer erkeklere bir göz attı. V çakmağını yakıp yakıp söndürürken bir yandan da ayağını hafifçe yere vuruyordu. Rhage omuzlarını ovuyordu. Sonra kolunun üst kısmını ovdu. Şimdi de göğsünün sağ tarafını ovmaya başlamıştı. Phury kahve fincanını daireler çizerek döndürüyor, alt dudağını ısırıp parmaklarını masaya vuruyordu. Wrath kafasını boynunun üstünde sola, sağa, arkaya, öne yuvarlıyordu, yüksek gerilim hattı kadar gergindi.

Hiçbiri, hatta Rhage bile bir şey yemiyordu.

Ama Mary ve Beth tabaklarını temizlemek için kalkarlarken gayet normaldiler. Biraz daha kahve ve meyve getiren Fritz'e yardım etmek için ısrar edip gülüşmeye başladılar.

Kadınlar odadan çıkar çıkmaz ilk enerji dalgası evde dolaşmaya başladı. Görünmez dalga doğruca Zsadist'in

bacaklarının arasındaki şeye yönelip onu anında sertleştirdi. Zsadist taş kesildi ve Kardeşlerin ve Butch'un da donup kaldığını gördü, sanki her biri hissettiği şeyin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Az sonra ikinci dalga vurdu. Z'nin pantolonundaki *şey* daha da sertleşti, dudaklarından bir küfrün dökülmesi kadar hızlı olmuştu bu.

"Lanet olsun," dedi biri iniltiyle.

"Bu olamaz," diye homurdandı bir başkası.

Kâhyanın kapısı birden açıldı ve içeriye Beth girdi, elinde bir tepsi doğranmış meyve vardı. "Mary biraz daha kahve getiriyor..."

Wrath yerinden öyle bir fırladı ki sandalyesi yere düştü. Yavaşça Beth'in yanına gitti, tepsiyi kapıp dikkatsizce masanın üzerine fırlattı. Kesilmiş çilekler ve kavun dilimleri gümüş tepsiden sekip maun döşemelere yayıldı, Beth öfkeyle Wrath'e baktı.

"Wrath, sen ne..."

Wrath vücudunu Beth'e yapıştırıp Kardeşlerin gözü önünde içine girecekmiş gibi sertçe öpmeye başladı. Ağzını Beth'in dudaklarından çekmeden belinden kaldırıp kıçından tuttu. Beth hafifçe gülüp bacaklarını Wrath'in kalçalarına doladı. Kral yüzünü *leelan*'ının boynuna gömüp uzun adımlarla odadan çıktı.

Başka bir dalgalanma evde yankılanıp odadaki erkeklerin vücutlarını sarstı. Zsadist masanın kenarına yapıştı, bunu yapan tek o değildi. Vishous masaya öyle sıkı yapışmıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Bella... Bu Bella olmalıydı. O olsa gerekti. Bella gereksinim dönemine girmişti.

Havers'ın onu uyardığı geldi aklına. Doktor dâhili muayenesini bitirdikten sonra Bella'nın doğurganlık dönemi-

ne yakın olabileceğini söylemişti.

Lanet olsun. Gereksinim dönemindeki bir dişi. Altı erkeğin olduğu bir evde.

Kardeşlerin cinsel içgüdülerine kapılmaları an meselesiydi. Herkes için büyük tehlike vardı.

Mary kâhyanın kapısından girdiğinde Rhage hemen onun peşine düştü, kahve demliğini hızla elinden alıp büfenin üzerine öyle bir fırlattı ki demlik savrulurken kahveler etrafa sıçradı. Mary'yi duvara yapıştırıp bedeniyle sardı, başı önüne düştü, erotik mırıltısı öyle güçlüydü ki avizenin kristalleri şıngırdıyordu. Mary'nin şaşkın soluklarını kadınsı bir iç çekiş takip etti.

Rhage onu kollarına alıp odadan dışarı fırladı.

Butch önce kucağına, sonra da odada kalanların yüzlerine baktı.

"Bakın, iğrençlik yapmak istemiyorum ama size de..."

"Evet," dedi V büzdüğü dudaklarının arasından.

"Burada neler olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Bella gereksinim dönemine girdi," dedi V peçetesini aşağı çekerken. "Tanrım. Karanlığa ne kadar var?"

Phury saatine baktı. "Hemen hemen iki saat."

"O zamana kadar mahvoluruz. Bana biraz kırmızı tütününün olduğunu söyle."

"Evet, sürüsüne bereket."

"Butch, kendine bir iyilik yap ve burayı hemen terk et. Çukur Bella'nın etkisinden kurtulacak kadar uzak değil. İnsanların da etkilendiğini düşünmüyordum ama madem buradasın, tamamen mahvolmadan gitsen iyi olur."

Yeni bir hücumla vuruldular, Zsadist sandalyesine yığıldı, kalçaları istemsizce hareket ediyordu. Diğerlerinin inlediğini duydu ve başlarının belada olduğunu fark etti. Ne kadar uygarmış gibi davransalar da erkekler doğur-

ganlık dönemine girmiş bir dişiye karşılık vermekten kendilerini alamazlardı, dişinin ihtiyacı sürdükçe ve güçlendikçe onların cinsel dürtüleri de kuvvetlenirdi.

Gündüz olmasaydı uzaklaşarak kendilerini koruyabilirlerdi. Ama yerleşkeye kısılıp kalmışlardı ve hava dışarı çıkabilecekleri kadar kararıncaya değin çok geç olacaktı. Bu kadar uzun süre maruz kaldıktan sonra erkekler içgüdüsel olarak dişinin civarından ayrılmayı reddederlerdi. Beyinleri onlara ne söylerse söylesin vücutları kaçma çağrısıyla savaşır ve eğer dişiden ayrılırlarsa duydukları arzudan bile daha güçlü geri çekilme sancıları çekerlerdi. Wrath'in ve Rhage'in kaçacak yerleri vardı ama Kardeşlerin geri kalanının başı dertteydi. Tek umutları kendilerini uyuşturmaktı.

Ve Bella... *Ah, Tanrım*... Hepsinin toplamından daha fazla acı çekecekti.

V masadan kalktı, sandalyesinin arkalığına tutunarak kendini sağlama aldı. "Haydi Phury. Dumanlanmaya ihtiyacımız var. Hemen. Z, sen Bella'ya gidiyorsun, değil mi?"

Zsadist gözlerini kapattı.

"Z? Z, ona yardım edeceksin, değil mi?"

Telefon çalınca John mutfak masasından başını kaldırıp baktı. Sal ve Regin, ailenin *doggen*'leri alışverişe gitmişti. Telefonu açtı.

"John, sen misin?" Bu alt kattaki hattan arayan Tohr'du.

John ıslık çalıp zencefil soslu pilavından bir çatal daha aldı.

"Dinle, okul bugünlük iptal. Bütün aileleri arayıp haber veriyorum."

John çatalını indirip ıslıkla yükselen bir nota sesi çıkardı.

"Yerleşkede bir... karışıklık var. Ama yarın ya da bir gece sonra dönmüş olacağız. Duruma göre bakacağız. O yüzden Havers'la randevunu erkene aldık. Butch şimdi seni almaya geliyor, tamam mı?"

John iki kısa ıslık çaldı.

"Güzel... Butch bir insan ama iyidir. Ona güvenirim." Kapının zili çaldı. "Muhtemelen odur... Evet, Butch. Onu video ekranından görebiliyorum. Dinle, John... bu terapist mevzusuyla ilgili. Eğer sinirlerini bozuyorsa gitmek zorunda değilsin, tamam mı? Kimsenin seni zorlamasına izin vermem."

John telefona içini çekip *Teşekkürler* diye düşündü.

Tohr hafifçe güldü. "Eh, ben de bu terapi zırvalıklarına fazla inanmıyorum – Off, Wellsie ne var?"

Eski dilde hızlı hızlı bir şeyler konuştular.

"Neyse," dedi Tohr telefona. "İşin bitince bana mesaj at, tamam mı?"

John iki kez ıslık çalıp telefonu kapattı, tabağını ve çatalını bulaşık makinesine koydu.

Terapist... eğitim... İkisi de can atılacak şeyler değildi ama eşit şartlarda düşünüldüğünde onu Lash'i görmekten alıkoyacak olan şeyi tercih ederdi. Lanet olsun, en azından doktor randevusu altmış dakikadan fazla sürmezdi. Lash'le ise saatlerce uğraşmak zorundaydı.

Çıkarken ceketini ve not defterini aldı. Kapıyı açınca karşısına çıkan devasa adam eğilip ona gülümsedi.

"Hey, J adamım. Ben Butch. Butch O'Neal. Taksi şoförün."

Oha. Butch O'Neal bu muydu yani? Pekâlâ, bir kere çok iyi giyimliydi. Siyah kaşmir paltosunun altında ince çizgili takım elbise vardı, harika bir kırmızı kravat takmış, bembeyaz bir gömlek giymişti. Siyah saçları parmakla ta-

ranmış gibi alnından geriye doğru gelişigüzel itilmişti. Ve ayakkabıları... *Vay be.* Gucci'ydi, siyah deriden, kırmızı-yeşil bantlı gerçek Gucci.

Tuhaf, yakışıklı değildi, en azından Bay Mükemmel tarzı bir yakışıklılığı yoktu. Burnunun en az iki üç kez kırıldığı ortadaydı, ela gözleri fazla keskin bakışlıydı ve çekici denemeyecek kadar donuktu. Ama horozu kaldırılmış bir tabanca gibiydi: sağlam bir zekâsı ve saygı uyandıran güçlü bir havası vardı. Hepsi birleştiğinde ortaya tam anlamıyla bir katil çıkıyordu.

"John? Her şey yolunda mı?"

John ıslık çalıp elini uzattı. El sıkıştılar, Butch tekrar gülümsedi.

"Gitmeye hazır mısın bakalım?" diye sordu adam biraz daha nazikçe. John'un "biriyle konuşmak" üzere Havers'a tekrar gitmesi gerektiği ona söylenmiş gibiydi.

Tanrım... Herkes öğrenecek miydi?

John kapıyı kapatırken bir an sınıfındaki çocukların da öğrendiğini düşündü ve kusmak istedi.

Butch'la birlikte camları karartılmış, krom jantlı siyah bir Escalade'e doğru yürüdüler. Arabanın içi sıcaktı, deri ve Butch'un sürdüğü harika tıraş losyonundan kokuyordu.

Yola koyuldular, Butch müzik setini açtı, Mystical arabanın içini doldurdu. John camdan ince ince yağan kara ve gökyüzünden süzülen pembe ışığa bakarken gerçekten başka bir yere gidiyor olmayı diledi. Yani sınıf dışında bir yere.

"Pekâlâ John," dedi Butch. "Dürüst olmam gerekirse kliniğe neden gittiğini biliyorum ve şunu söylemek isterim ki ben de psikiyatriste gitmek zorunda kalmıştım."

John şaşkın şaşkın bakınca adam başını salladı. "Evet, kolluk kuvvetlerindeyken. On yıl cinayet dedektifliği yaptım, bu işte gerçekten oldukça boktan şeylerle

karşılaşıyorsun. Daima benimle konuşmak için yalvaran anneanne gözlüklü ve stenolu bazı tipler olurdu. Bundan nefret ederdim."

John derin bir nefes aldı, adamın da bu deneyimden hoşlanmamış olması tuhaf şekilde rahatlatıcıydı.

"Ama işin komik tarafı..." Butch bir dur işaretinin önünde durup sinyal verdi. Az sonra trafiğe karışmıştı. "İşin komik tarafı... sanırım işe yaradı. Doktor Gayretli'nin, duygularını-anlat-bakalım süper kahramanının karşısında oturduğumda değil ama. Açıkçası fırlayıp kaçmak istedim, her yerim öyle karıncalandı ki. Ama sonradan konuştuklarımızı düşündüm, haklı olduğu noktalar vardı. Bu beni sakinleştirdi, oysa iyi olduğumu sanıyordum. Böylece her şey yoluna girdi işte."

John başını bir tarafa eğdi.

"Neyi mi fark ettim?" diye mırıldandı Butch. Uzun bir süre sessiz kaldı. Bir başka lüks mahalleye girene kadar da konuşmadı. Sonunda, "Özel bir şeyi değil evlat. Özel bir şeyi değil," dedi.

Butch malikâneye giden yola döndü, çift kanatlı bir kapının önünde durdu ve camı indirdi. İnterkom düğmesine basıp adını söyledi, geçmelerine izin verildi.

Lise büyüklüğünde, stuko kaplı malikânenin arkasına park ettiklerinde John kapısını açtı. SUV'nin diğer tarafındaki Butch'un yanına gittiğinde adamın tabancasını fark etti: tabanca açıkça görülebilecek şekilde kalçasından sarkıyordu ve Butch sapını eliyle kavramıştı.

John bu numarayı daha önce görmüştü. Birkaç gece önce birlikte kliniğe gittiklerinde Phury de benzer şekilde davranmıştı. Kardeşler burada güvende değil miydi?

John etrafına bakındı. Her şey zengin bir malikâne için gayet normal görünüyordu.

Belki de Kardeşler hiçbir yerde güvende değillerdi.

Butch, John'un kolunu tutup masif çelik kapıya doğru götürdü, bu arada binanın arkasındaki on araçlık garajı, etrafı çevreleyen meşe ağaçlarını ve mutfak girişine benzeyen bir yerde park etmiş diğer iki aracı inceliyordu. John ona ayak uydurabilmek için koşturmak zorunda kaldı.

Arka kapıya geldiklerinde Butch bir kameraya yüzünü gösterdi, önlerindeki çelik paneller bir klik sesiyle kayarak açıldı. Bir antreye girdiler, kapılar arkalarından kapandı, sonra bir yük asansörünün kapısı açıldı. Bir kat aşağı indiler.

Önlerinde duran hemşireyi John daha önceden tanıyordu. Hemşire onları gülümseyerek karşılarken Butch tabancayı sol kolunun altındaki kılıfa soktu.

Hemşire eliyle koridoru işaret etti. "Petrilla sizi bekliyor."

John not defterini sıkarak derin bir nefes aldı ve kadını takip etti, darağacına gidiyormuş gibi hissediyordu.

Zsadist yatak odasının kapısında durdu. Bella'yı kontrol ettikten sonra hemen Phury'nin odasına geçecek ve kafayı bulacaktı. Uyuşturucu etkisine girmekten nefret ediyordu ama her şey bu şiddetli seks yapma dürtüsünden daha iyiydi.

Kapıyı açıp pervaza yaslandı. Oda çiçeklerle dolu bir bahçe gibi kokuyordu, şimdiye kadar aldığı en güzel kokuydu bu.

Pantolonunun önü gerildi, *şey* dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Bella?" dedi karanlığa doğru.

Bir inilti duyunca içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Ah, Tanrım. Bella'nın kokusu... Zsadist'in gırtlağının derinliklerinden bir hırıltı gelmeye başladı, parmakları pençe gibi büküldü. Ayakları isteği dışında harekete geçip

Zsadist'i yatağa götürdü, içgüdüleri aklının önüne geçmişti.

Bella örtülerin üzerinde kıvranıyordu, çarşaflara dolanmıştı. Zsadist'i görünce çığlık attı ama sonra sakinleşti, kendine sakin olmayı emretmiş gibiydi.

"Ben iyiyim." Yuvarlanarak karnının üzerine döndü, yorganı üzerine çekerken bacaklarını birbirine sürttü. "Ben... gerçekten... Her şey yoluna girecek..."

Bella'dan yeni bir şok dalgası yayıldı, öyle güçlüydü ki Bella yatakta iki büklüm olurken Zsadist geriye savruldu.

"Git," diye inledi Bella. "Sen buradayken... daha kötü. *Ah... Tanrım...*" Bella kaba saba bir küfür savururken Zsadist, vücudu kalmak için haykırsa da sendeleyerek kapıya doğru geriledi. Kendini koridora attığında bir mastıyı hedef dışına çekmiş gibiydi, kapıyı kapattığı gibi Phury'nin yanına koştu.

Heykelli koridor boyunca giderken ikizinin ve V'nin içtiği sigaranın kokusunu alabiliyordu. Odaya daldığında içerisi çoktan kalın bir duman tabakasıyla kaplanmıştı.

Vishous ve Phury yatağın üzerine oturmuştu, parmaklarının arasında kalın sigaralar vardı, ağızları sımsıkı kapalı, vücutları gergindi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu V.

"Bana da verin," dedi Z, ikisi arasında duran maun kutuyu işaret ederek.

"Onu neden bıraktın?" V derin bir nefes çekince sarma sigaranın turuncu ateşi parıldadı. "Gereksinimi daha geçmedi."

"Ben oradayken daha kötü olduğunu söyledi." Z ikizinin üzerinden eğilip bir sigara aldı. Yakarken oldukça zorlandı çünkü elleri korkunç titriyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu boktan şeyde tecrübeliymiş gibi mi görünüyorum?"

"Ama yanında bir erkek olursa durumun iyiye gitmesi gerekir." V yüzünü ovuşturup kuşkuyla baktı. "Bir dakika... Onunla yatmadın, değil mi? Z?.. Z siktiğimin sorusuna cevap ver."

"Yatmadım," dedi Z ters ters, Phury'nin aşırı derecede sessiz olduğunun farkındaydı.

"Zavallı kadını nasıl o durumda bırakırsın?"

"İyi olduğunu söyledi."

"Ya tabii, daha yeni başlıyor. Hiç de iyi olmayacak. Acısını dindirmenin tek yolu bir erkeğin içine boşalması, anlıyor musun? Onu böyle bırakamazsın. Bu zalimce."

Z pencerelerden birine gitti. Panjurlar hâlâ kapalıydı, güneşi düşündü, o muhteşem, parlak koruyucuyu. Tanrım, keşke evden çıkabilseydi. Üzerine bir kapan kapanmış gibi hissediyordu ve kaçma isteği de seks arzusu kadar güçlüydü.

Phury'yi düşündü, Phury gözlerini yere dikmişti ve tek kelime etmiyordu.

İşte sana şans diye düşündü Z. *İkizini ona gönder. Bella'ya yardım etmesi için gönder onu.*

Haydi. Ona buradan çıkıp senin odana gitmesini, giysilerini çıkarıp Bella'yı bedeniyle örtmesini söyle.

Ah... Tanrım...

Vishous'un sesi kendine yaptığı bu işkenceye son verdi, son derece mantıklı konuşuyordu. "Zsadist, yaptığının yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu ona yapamazsın, o..."

"Siktirip gitsen nasıl olur kardeşim?"

Kısa bir sessizlik oldu. "O zaman onunla ben ilgilenirim."

Vishous tam sigarasını söndürüp ayağa kalkarken Z hızla başını çevirip ona baktı. Üzerine derilerini çekerken ereksiyonu açık açık belli oluyordu.

Zsadist öyle hızlı fırladı ki ayaklarını bile hissetmemişti. Vishous'u yere yıkıp ellerini kardeşinin kalın boynuna kenetledi. Üst çenesinden bıçak gibi fırlayan köpekdişlerini bir tıslamayla iyice açığa çıkardı.

"Ona yaklaşayım dersen seni öldürürüm."

Arkasında çılgınca bir uğraş vardı, hiç şüphesiz Phury onları ayırmaya çalışıyordu ama V engel oldu.

"Phury! Hayır!" V nefes almaya çalıştı. "Bu onunla... benim aramda."

Vishous'un elmas gözleri yukarı bakarken keskindi ve doğru dürüst nefes alamadığı halde sesi her zamanki gibi güçlüydü.

"Sakin ol, Zsadist... Seni aptal piç..." Derin bir nefes aldı. "Hiçbir yere gitmiyorum... Seni kızdırıp dikkatini çekmek için yaptım. Şimdi şu... ellerini çek."

Z ellerini gevşetti ama kardeşi bırakmadı.

Vishous derin derin içini çekti. Birkaç kez tekrarladı bunu. "Şimdi kanının nasıl aktığını hissediyor musun Z? Sahiplenme güdüsünü hissediyor musun? Ona bağlanmışsın sen."

Z inkâr etmek istedi ama az önceki davranışını düşününce bunu yapmak zordu. Ve gerçek şu ki elleri hâlâ kardeşinin boğazındaydı.

V'nin sesi fısıltıya dönüştü. "Cehennemden çıkmanın yolu seni bekliyor. Bella o koridorun sonunda adamım. Aptallık etme. Ona git. İkiniz için de iyi olan bu."

Zsadist dizini yukarı çekip oturarak kendini yere bıraktı. Cehennemden çıkaran yolları, dişileri ve seksi düşünmekten kaçınmak için sigarasına ne olduğunu düşündü. Pencereye göz atınca Vishous'un üzerine roket gibi atılmadan önce sigarayı pervazda dengelemiş olduğunu gördü.

Ne kadar centilmence.

"Seni iyileştirebilir," dedi Vishous.

"İyileştirilmeyi beklemiyorum. Ayrıca onu hamile bırakmak da istemiyorum, beni anlıyor musun? Ne sikim bir şey olur düşünsene."

"Bu onun ilk seferi mi?

"Bilmiyorum."

"Eğer öyleyse hamile kalma şansı hemen hemen yok."

"*Hemen hemen* yeterince iyi değil. Onu başka ne sakinleştirebilir?"

Phury yataktan söze karıştı. "Şu morfin hâlâ sende mi? Havers'ın bıraktığı, benim hazırladığım şu şırıngadan söz ediyorum. Onu kullan. Eşi olmayan dişilerin böyle yaptığını duymuştum."

V kalkıp oturdu, kalın kollarını dizlerine koydu. Saçını geri iterken sağ şakağındaki büyük dövme parıldadı. "Bu problemi tam olarak çözmez ama kesinlikle hiç yoktan iyidir."

Başka bir sıcaklık dalgası aniden havayı doldurdu. Üçü de inleyip bir an için kendilerini kaybettiler; vücutları ileri atılıyor, geriliyor, bir kadının acısını dindirebilecekleri, kendilerine ihtiyaç duyulan yere gitmek istiyordu.

Z kendini toplar toplamaz ayağa kalktı. O odadan çıkınca Vishous Phury'nin yatağına dönüp tekrar sigara yaktı.

Z evin diğer ucuna döndüğünde odasına girmeden önce kendini hazırladı. Kapıyı açarken Bella'nın olduğu tarafa bakmaya cesaret edemedi, kendini masaya doğru yürümeye zorladı.

Şırıngaları bulup Phury'nin doldurduğunu aldı. Derin bir nefes alarak döndü ama tek gördüğü yatağın boş olduğuydu.

"Bella?" Odada birkaç adım attı. "Bella, nereye..."

Onu yerde büzülmüş halde buldu, bacaklarının arasında bir yastık vardı, tüm vücudu titriyordu.

Zsadist yanına çömelince hıçkırmaya başladı. "Acıyor..."

"Ah, Tanrım... Biliyorum, *nalla*." Bella'nın saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Seninle ilgileneceğim."

"Lütfen... Çok kötü acıyor." Bella döndü, göğüsleri gergindi, uçları parlak ve kırmızıydı... Çok güzeldi. Dayanılmazdı. "Acıyor. Çok acıyor. Geçmiyor Zsadist. Daha da kötüleşiyor. Acı..."

Bella birden şiddetle yükseldi, vücudundan bir enerji patlaması yayıldı. Bella'nın salgıladığı hormonların gücüyle kör olan Zsadist vücudunun hayvanca tepkisine hapsolup hiçbir şey hissetmemeye başladı... Bella onu aşağı çekmek için kemiklerini kıracak kadar şiddetle kolunu yakaladığında bile.

Nöbet şiddetini yitirdiğinde bileğinin kırılıp kırılmadığını merak etti. Acıyı umursadığından değil, Bella'dan gelecek her acıya katlanmaya hazırdı. Ama ona bu kadar çaresizce yapıştığına göre kim bilir kendi vücudunda neler olup bitiyordu.

Zsadist irkilerek Bella'nın kendi alt dudağını kanatacak kadar ısırdığını fark etti. Başparmağıyla kadının ağzındaki kanı sildi. Sonra yalayıp daha fazlasını istememek için parmağını hemen pantolonunun bacağına sürdü.

"Nalla..." Elindeki şırıngaya baktı.

Yap hadi dedi kendi kendine. *İğneyi yap. Acısını dindir.*

"Bella, bilmem gereken bir şey var."

"Ne?" diye inledi Bella.

"Bu sana ilk kez mi oluyor?"

Bella başını salladı. "Bu kadar kötü olacağını bilmiyordum... Ah, *Tanrım...*"

Vücudu tekrar kasılmaya başladı, bacakları yastığı eziyordu.

Zsadist tekrar şırıngaya baktı. Hiç yoktan iyi olması Bella için yeterli değildi, ona iğne yapmak kutsal bir şeye saygısızlık etmek gibi geliyordu. Kahretsin, Zsadist'in içine boşalması Bella'nın sahip olduğu iki berbat seçenekten kötü olanıydı ama biyolojik açıdan bakılırsa ona morfinden daha faydalı olabilirdi.

Z uzanıp iğneyi komodinin üzerine bıraktı. Sonra ayağa kalkıp çizmelerini ayağından fırlatırken gömleğini üzerinden sıyırdı. Pantolonunun fermuarını açıp ağrıyan korkunç uzunluğunu ortaya çıkardı ve pantolonundan kurtuldu.

Orgazm olmak için acıya ihtiyacı vardı ama bu konuda endişelenmiyordu. Lanet olsun, bir rahatlama sağlayabilmek için kendini yeteri kadar incitebilirdi. Köpekdişleri bu yüzden vardı, öyle değil mi?

Bella yerde acıyla kıvranıyordu, Zsadist onu kaldırıp yatağa yatırdı. Yastıkların üzerinde muhteşem görünüyordu; yanakları kızarmış, dudakları aralanmıştı. Teni arzuyla parıldıyordu. Ama büyük bir acı içindeydi.

"Şşş... sakin ol," diye fısıldadı Z yatağa çıkarken. Sonra da Bella'nın üstüne çıktı.

Çıplak tenleri birbirine değdiğinde Bella inleyip tekrar dudağını ısırdı. Bu kez Zsadist eğilip Bella'nın dudağındaki taze kanı yaladı. Kanın tadı, dilindeki elektriğe benzer karıncalanma Zsadist'i heyecanlandırdı. Korkuttu. Ona bir yüzyıldan fazladır yetersiz beslendiğini hatırlattı.

Küfrederek bütün lanet olası örtüleri bir kenara itip Bella'ya odaklandı. Bacakları altında kımıldanıyordu, onları zorla açmak zorunda kaldı, sonra baldırlarıyla sabitledi. Vajinasına dokunduğunda şoke oldu. Yanıyordu,

sırılsıklamdı ve şişmişti. Bella bir çığlık attı, ardından gelen orgazmla biraz rahatladı, kolları ve bacakları sakinleşti, daha rahat nefes almaya başladı.

Belki de düşündüğünden daha kolay olacaktı. Belki Vishous içine bir erkeğin girmesi gerektiği konusunda yanılmıştı. O zaman ona defalarca oral seks yapabilirdi. Tanrım, bunu bir gün boyunca yapmak isterdi. İlk kez ağzını oraya yapıştırdığı o ilk sefer yeterince uzun sürmemişti.

Giysilerine bir göz attı. Belki de onları çıkarmamalıydı...

O anda yayılan enerji patlaması öyle şiddetliydi ki görünmez bir el göğsünden ittirmiş gibi Bella'nın üzerinden geriye doğru savruldu. Bella acıyla bağırdı. Dalga dininince, Z tekrar Bella'nın üzerine yöneldi. Anlaşılan orgazm durumu daha da kötü hale getirmişti ve Bella şimdi öyle şiddetle ağlıyordu ki artık gözlerinde yaş kalmamıştı. Z'nin altında kıvranıp bükülürken tek yaptığı öğürmekti.

"Kımıldamadan yat *nalla*," dedi Z telaşla. "Bırak onu içine sokayım."

Ama Bella onu duyacak halde değildi. Onu yerinde tutabilmek için Z'nin zor kullanması gerekti, bir koluyla köprücük kemiğine bastırırken bacaklarından birini zorla kaldırıp yana açtı. Kalçalarını oynatarak içine girebileceği şekilde pozisyon almaya çalıştı ama doğru açıyı yakalayamıyordu. Z'nin üstün gücünün ve ağırlığının altında bile Bella sağa sola dönmeyi başarıyordu.

Z pis bir küfürle bacaklarının arasındaki, Bella'nın içine sokması gereken şeyi eline aldı. Piçi Bella'nın vajinasının girişine getirip sertçe ittirdi. İkisi de bağırdılar.

Sonra başını önüne eğip Bella'nın sıkı ve kaygan dişiliğinde kendinden geçti. Vücudu kontrolü ele geçirmişti, kal-

çaları piston gibi hareket ediyor, yorucu ritim testislerinde büyük bir baskı yaratıp karnının alt kısmını yakıyordu.

Aman Tanrım... Gelmek üzereydi. Tıpkı banyoda, Bella'nın elindeyken pompaladığı gibi. Yalnız daha sıcak. Daha vahşice. Kontrol dışı.

"Ah, Tanrım!" diye haykırdı.

Vücutları birbirine çarpıyordu, neredeyse hiçbir şey görmez olmuştu, Bella'nın tüm vücudunu ter içinde bırakmıştı ve burnuna bağlanma kokusu geliyordu... Sonra Bella adını söyledi ve altında sakinleşti. Vajinası Z'nin penisini spazmlarla kavrayıp çekiyordu, ta ki... *Ah, kahretsin. Tanrım, hayır...*

Z refleksle Bella'nın içinden çıkmaya kalktı ama orgazm onu ele geçirdi, sırtından yukarı çıkıp kafasının arkasına kadar yükselerek Z'yi olduğu yere çiviledi, şimdi Bella'nın içine boşaldığını hissediyordu. Ve lanet şey durmuyordu. Şiddetli dalgalar halinde boşalıyor, Bella'nın içini doldurup taşırıyordu. Onu ne ile doldurduğunun farkında olmasına rağmen fışkırmaları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Son titreme de vücudundan çekildiğinde başını kaldırdı. Bella'nın gözleri kapalıydı, nefesi düzelmiş, yüzündeki derin izler yok olmuştu.

Elleri Z'nin kaburgalarına ve omuzlarına kaydı, sonra içini çekerek başını Z'nin pazısına doğru çevirdi. Odadaki ve Bella'nın vücudundaki sessizlik sarsıcıydı. Gerçek şu ki sırf Bella onu iyi hissettirdiği için boşalmıştı.

İyi mi? Hayır, bu yeterli değildi. Bella ona yaşadığını hissettirmişti. Dirildiğini.

Bella'nın yastığın üzerine koyu renk dalgalar halinde yayılmış saçlarına dokundu. Hiç acı duymamıştı. Sadece zevk vardı. Bu bir mucizeydi.

O anda birleştikleri yerdeki ıslaklığı fark etti.

İçine boşaldığını düşününce gerildi ve Bella'yı temizlemesi gerektiği fikrine karşı koyamadı. Kalkıp hızla banyoya gitti ve ıslak bir bez aldı. Yatağa döndüğünde Bella yine kıvranmaya başlamıştı, içindeki arzu tekrar yükseliyordu. Z kendine bakıp kasıklarından sarkan şeyin büyüyüp sertleşmesini izledi.

"Zsadist..." diye inledi Bella. "Tekrar... başlıyor."

Bezi bir kenara koyup tekrar Bella'nın üstüne çıktı ama içine girmeden önce Bella'nın donuk gözlerine baktı, vicdanı onu rahatsız etmeye başlamıştı. Sonuç Bella için bu kadar çirkinken kendisinin daha fazlasına aç olması ne kadar tuhaftı. Yüce Tanrım, içine boşalmıştı ve o lanet olası şey Bella'nın o güzelim uzuvlarını ve bacaklarının pürüzsüzlüğünü kaplamıştı...

"Seni uyuşturabilirim," dedi. "O zaman hiç acı hissetmeyeceksin ve içine girmem de gerekmeyecek. Seni incitmeden sana yardım edebilirim."

Bella'ya baktı, kendi vücuduyla Zsadist'in mantığı arasında kalarak vereceği cevabı bekliyordu.

Otuz Birinci Bölüm

Butch doktorun bekleme odasında paltosunu çıkarıp otururken oldukça gergindi.

Neyse ki karanlık yeni çökmüştü ve henüz hiç vampir müşteri gelmemişti. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Hiç değilse kendini toparlayacak kadar.

İşe bakın ki bu küçük sevimli klinik Havers'in malikânesinin bodrum katındaydı. Bu da Butch'un tam şu anda adamın kız kardeşiyle aynı binada olduğu anlamına geliyordu. Gezegende kimseyi istemediği kadar istediği dişi vampir Marissa onunla aynı çatı altındaydı.

Tanrım, ona karşı takıntısı yeni ve değişik bir kâbustu. Daha önce bir kadın konusunda hiç bu kadar üzülmemişti ve durum hiç de hoşuna gitmiyordu. Son derece can sıkıcıydı.

Eylül ayında onu görmeye geldiğinde ve dişi karşısına bile çıkmayıp geri çevirdiğinde bir daha onu asla rahatsız etmeyeceğine yemin etmişti. Etmemişti de. Teknik olarak. O zamandan beri arabayla buradan geçiyordu, Escalade'in kendini ansızın bu evin yanında bulduğu o acınası, ezik geçişler Marissa'yı gerçekten rahatsız etmiyordu. Çünkü haberi bile yoktu.

Butch çok zavallıydı. Ama Marissa onun kendini ne ka-

dar kaptırdığını bilmediği sürece idare edebilirdi. Bu gece gergin olmasının nedeni de buydu. Marissa onun peşinde olduğunu düşünmesin diye klinikte görülmek istemiyordu. Nihayetinde bir adam gururunu korumak zorundaydı. Hiç değilse dış dünyanın görebileceği kadar.

Saatine baktı. Koca bir on üç dakika geçmişti. Psikiyatristle seansın bir saat süreceğini düşünüyordu, demek ki çocuğu arabaya atıp basıp gitmesi için Patek Philippe'sinin yelkovanının kırk yedi tur daha atması gerekiyordu.

"Kahve ister misiniz?" dedi bir dişi.

Butch başını kaldırıp baktı. Beyaz üniformalı bir hemşire önünde duruyordu. Genç görünüyordu, özellikle de üniformasının kollarından biriyle oynarken. Aynı zamanda aklında bir şey varmış gibiydi.

"Evet, tabii. Kahve iyi giderdi."

Hemşire gülümseyince köpekdişleri göründü. "Kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Sade. Sade olsun. Teşekkürler."

Hemşire koridorda uzaklaşırken yumuşak tabanlı ayakkabılarının sesi yavaş yavaş kayboldu.

Butch kruvaze ceketinin düğmelerini açıp öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Gelirken giydiği Valentino takım favorilerinden biriydi. Boynundaki Hermes kravat da öyle. Ve tabii ayağındaki Gucci mokasenler de.

Marissa'ya denk gelirse mümkün olduğu kadar iyi görünmek istemişti.

"Seni uyuşturmamı ister misin?"

Bella üzerine eğilmiş olan Zsadist'in yüzüne baktı. Siyah gözleri sadece birer çizgi şeklindeydi ve elmacık kemiklerinde uyarılmanın o hoş kızarıklığı vardı. Ağırlığını Bella'nın üzerine vermişti, içindeki arzu tekrar ka-

barırken Bella onun içine boşaldığını düşündü. Zsadist gelmeye başlar başlamaz serinletici, harika bir rahatlama hissetmişti. Gereksinim semptomlarının başladığı birkaç saatten beri hissettiği ilk rahatlamaydı bu.

Ama dürtü geri dönmüştü.

"Seni uyuşturmamı ister misin Bella?"

Belki uyuşturursa daha iyi olurdu. Bu böyle bütün gece sürecekti ve Bella'nın anladığı kadarıyla saatler geçtikçe daha da zorlaşıp yoğunlaşacaktı. Zsadist'ten kalmasını istemek belki de haksızlıktı.

Yumuşak bir şey Bella'nın yanağını okşadı. Zsadist'in başparmağı tenini okşuyordu.

"Seni bırakmayacağım," dedi. "Ne kadar sürerse sürsün, kaç kez yapmamız gerekirse gereksin. Sana yardım edeceğim ve bitene kadar da sana damarımı sunacağım. Seni terk etmeyeceğim."

Bella onun yüzüne bakınca bir daha birlikte olmayacaklarını anladı. Zsadist'in gözlerinde kararlılık vardı. Bunu açıkça görebiliyordu.

Sadece bir gece.

Zsadist birden Bella'nın üzerinden doğrulup komodine uzandı. Penisi önünde dimdikti ve tam şırıngayla geri dönerken Bella onun sert penisini kavradı.

Zsadist tısladı, olduğu yerde sallanırken düşmemek için bir eliyle yatağa tutundu.

"Seni," diye fısıldadı Bella. "İlaç değil, seni istiyorum."

İğneyi yere atıp Bella'yı öptü ve dizleriyle onun bacaklarını araladı. Bella, Zsadist'in penisini tutup içine soktu ve muhteşem bir püskürme hissetti. Doruk noktasına ulaşan arzusu ikiye ayrıldı, Zsadist'in hem erkekliğini hem de kanını istiyordu. Erkeğin boynundaki kalın damara bakınca köpekdişleri uzadı.

Z onun ne istediğini anlamış gibi vücudunu büktü, böylece Bella boynuna ulaşırken içinde kalabilecekti.

"İç," dedi boğuk bir sesle, vücudunu onun içine doğru bastırıp geri çekti. "Neye ihtiyacın varsa al."

Bella tereddüt etmeksizin onu ısırdı, direkt köle bandından dişlerini geçirerek derinlere indi. Diline Z'nin tadı gelince bir kükreme sesi duydu. Sonra Zsadist'in gücü tüm vücuduna yayıldı.

O, doğru duyduğundan emin olmak için tutsağının üzerine eğilmiş bekliyordu.

Kent merkezinde yakaladığı ve kulübenin arkasındaki barakaya getirdiği vampir masaya bağlanmıştı, germe tahtasına iğnelenmiş bir kelebek gibiydi. Erkeği sadece hayal kırıklığının üstesinden gelmek için esir etmişti. İşine yarayacak bir şey öğreneceği aklına bile gelmemişti.

"Ne dedin?" O kulağını sivilin ağzına daha da yaklaştırdı.

"Dişinin adı... Bella. Kaçırılan dişinin... adı Bella."

O gerildi, içinde heyecan verici ılık bir his uyandı. "Peki hayatta mı?"

"Öldüğünü sanıyordum." Sivil güçsüzce öksürdü. "Uzun süredir ortada yoktu."

"Ailesi nerede yaşıyor?" Sivil hemen cevap vermeyince O, adamın ağzını açmasını garantileyecek bir şey yaptı. Çığlıklar sona erdiğinde tekrar "Ailesi nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gerçekten... bilmiyorum. Ailesini... bilmiyorum... bilmiyorum."

Boş laf, boş laf, boş laf. Sivil, sorguda çenesinin düştüğü aşamaya girmişti ve işe yarar bir şey söylemiyordu.

O, bir tokatla vampiri susturdu. "Adres. Bir adres istiyorum."

Cevap gelmeyince bir başka cesaretlendirme kaynağı kullandı. Saldırı altında adamın nefesi kesildi, sonra da ötüverdi: "Formann Yolu 27 numara."

O'nun kalbi deli gibi atmaya başladı, vampirin üzerine eğildi. "Şimdi oraya gidiyorum. Eğer doğruyu söylediysen seni serbest bırakacağım. Yalan söylediysen döner dönmez seni yavaş yavaş öldürmeye başlayacağım. Şimdi, düzeltmek istediğin bir şey var mı?"

Sivil bakışlarını başka tarafa çevirdi. Sonra tekrar O'ya baktı.

"Alo?" dedi O. "Beni duyuyor musun?"

Sivilin cevabını çabuklaştırmak için hassas bir bölgesine baskı uyguladı. Vampir acıyla haykırdı.

"Söyle," dedi O yavaşça. "Ben de seni bırakayım. Bütün bunlar sona ersin."

Vampir yüzünü buruşturdu, dudakları gerilince sıkı sıkıya kenetlediği dişleri ortaya çıktı. Yaralı yanağından bir damla yaş yuvarlandı. O, rüşvet olarak bir acı dalgası daha vermeye meyilli olsa da vicdanla kendini koruma arasındaki savaşı bozmamaya karar verdi.

"Thorne yirmi yedi."

"Bulvar mı?"

"Evet."

Adamın yanağındaki yaşı sildi. Sonra da boğazında koca bir kesik açtı.

"Ne kadar yalancısın," dedi vampirden kanlar akarken.

Hiç beklemeden içi silah dolu ceketini kapıp çıktı. Adresin yanlış olduğundan adı gibi emindi. Bu bir ikna sorunuydu. Edindiğiniz bilgiye gerçekten güvenemiyordunuz.

Her iki caddeyi de kontrol edecekti ama boşa vakit harcadığı ortadaydı.

Lanet olası bir zaman kaybı.

Otuz İkinci Bölüm

Butch kupanın dibinde kalan son yudum kahveyi salarken renginin Scotch'a benzediğini düşündü. Soğumuş kahveyi kafasına dikerken, iyi cins bir Lagavulin içiyor olmayı diledi.

Saatine baktı. Yediye altı dakika vardı. Tanrım, seansın sadece bir saat süreceğini sanıyordu. Her şey yolunda giderse John'u Tohr ve Wellsie'ye bırakıp *CSI* başlamadan elinde kadehiyle kanepeye kurulmuş olmayı ummuştu.

İrkildi. Tabii ki Marissa onu görmezdi. Birden işi çözmüştü. Kendine ait olmayan bir dünyada yaşayan çok fonksiyonlu alkoliğin tekiydi çünkü.

Tam da evlenilecek adam.

Kendini evde düşününce V'nin yerleşkeden uzak durması konusundaki uyarısını hatırladı. Sorun şu ki yalnız başına bir bara gitmek ya da sokaklarda dolaşmak iyi bir fikir değildi, bunu yapmayı canı istemiyordu. Hava kadar soğuk hissediyordu kendini.

Birkaç dakika sonra koridordan sesler gelmeye başladı ve John yaşlıca bir kadınla birlikte köşede göründü. Zavallı çocuk merdaneden geçirilmiş gibi görünüyordu,

saçları dimdik olmuştu, gözlerini yerden kaldırmıyordu. Not defterini kurşun geçirmez yelekmiş gibi göğsünde tutuyordu.

"Bir sonraki randevu hakkında görüşeceğiz," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Sen düşünüp taşındıktan sonra tabii."

John cevap vermedi, Butch bütün saçma sapan sıkıntılarını unutmuştu. O ofiste her ne konuşulduysa henüz bir sonuca ulaşmamıştı ve oğlanın bir dosta ihtiyacı vardı. Çekinerek kolunu oğlanın omzuna attı, John ona yaslanınca Butch'un bütün koruma güdüleri şaha kalktı. Terapistin Mary Poppins'e benzemesi umurunda değildi, oğlanı üzdüğü için ona bağırmak istiyordu.

"John?" dedi terapist. "Gelecek randevu için benimle irtibata geçmeni..."

"Evet, sizi ararız," diye mırıldandı Butch. *Hı hı, tabii.*

"Ona aceleye gerek olmadığını söyledim. Ama sanırım tekrar gelmesi gerekecek."

Butch kadına göz ucuyla baktı, iyice sinir olmuştu... ama kadının gözleri korkutucuydu. Fazla ciddi ve soğuktular. Seansta ne saçmalıklar dönmüştü acaba?

Butch John'a baktı. "Gidelim adamım."

John yerinden kımıldamadı, Butch onu hafifçe ittirerek çıkışa doğru yönlendirdi, kolu hâlâ çocuğun zayıf omzundaydı. Arabanın yanına geldiklerinde John yerine geçti ama emniyet kemerini takmadı. Öylece önüne bakıyordu.

Butch kapısını kapatıp SUV'yi kilitledi. Sonra dönüp John'a baktı.

"Ne olduğunu sormayacağım bile. Bilmek istediğim tek şey nereye gitmek istediğin. Eve gitmek istiyorsan seni Tohr ve Wellsie'ye bırakayım. Benimle Çukur'da takılmak istersen yerleşkeye gideriz. Sadece arabayla gezmek

istiyorsan seni Kanada'ya götürüp geri getiririm. Her şeye hazırım, sen sadece söyle. Ve şimdi karar vermek istemiyorsan da sen kararını verene kadar kentte dolaşırız."

John'un küçük çenesi gerilip kasıldı. Hemen not defterini açıp kalemini çıkardı. Bir an durdu, sonra bir şey yazıp kâğıdı Butch'a çevirdi.

Yedinci Cadde 1189.

Butch kaşlarını çattı. Orası kentin gerçekten dandik bir kesimiydi.

Onca yer dururken neden orası olduğunu sormak için ağzını açtı ama sonra saçmaladığını fark edip vazgeçti. Çocuğa bu gece yeteri kadar soru sorulduğu açıktı. Ayrıca Butch silahlıydı ve John'un gitmek istediği yer orasıydı. Söz vermişti bir kez.

"Tamam ahbap. Yedinci Cadde geliyor."

Ama önce etrafta biraz dolaş yazdı çocuk.

"Sorun değil. Biraz takılalım."

Butch motoru çalıştırdı. Tam Escalade'i geri vitese alırken arkalarında bir şeyin parladığını gördü. Bir araba malikânenin arkasına doğru yanaşıyordu, çok büyük, çok pahalı bir Bentley'di bu. Butch araba geçsin diye frene bastı ve...

Nasıl nefes alındığını unuttu.

Marissa evin yan kapısından dışarı çıktı. Kalçalarına kadar inen sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu, siyah pelerinin içinde büzülmüştü. Büyük kar yığınlarından kaçınıp asfaltın göründüğü yerlere basa basa aceleyle arka taraftaki otoparka gitti.

Güvenlik ışıkları yüzünün narin çizgilerini, muhteşem sarı saçlarını ve bembeyaz tenini aydınlatıyordu. Butch öpüştükleri zamanı, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı, göğsü ciğerleri eziliyormuş gibi yanmaya baş-

ladı. Arabadan fırlayıp kendini karların içine atmak ve köpek gibi yalvarmak istedi.

Marissa Bentley'e doğru gidiyordu. Butch kapının onun için açıldığını gördü, sanki sürücü yan tarafa eğilip kapının mandalını kaldırmıştı. Arabanın içinde ışık yanınca Butch fazla bir şey göremedi, sadece şunu söyleyebilirdi ki direksiyondaki bir erkekti. Böyle geniş omuzlar bir kadına ait olamazdı.

Marissa pelerinini toplayıp arabaya bindi ve kapıyı kapattı.

Arabanın ışığı söndü.

Butch hayal meyal yanında bir kâğıt hışırtısı duydu ve John'a baktı. Çocuk cama doğru büzülmüş, gözlerinde korkuyla ona bakıyordu. Butch o zaman elini silahına atmış olduğunu ve homurdandığını fark etti.

Verdiği bu çılgınca tepkiden kurtulup ayağını Escalade'in freninden çekip gaza bastı.

"Korkma. Bir şey yok."

Arabayı çevirirken dikiz aynasından Bentley'e baktı. Şimdi hareket ediyor, o da otoparktan çıkmak için dönüyordu. Butch ağır bir küfürle gaza basıp araba yoluna çıktı, direksiyonu öylesine sıkmıştı ki eklemleri acıyordu.

Marissa Bentley'e binince Rehvenge kaşlarını çattı. Tanrım, onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Okyanusun ferahlığını andıran kokusu burnuna doldu.

"Neden ön kapıya gelmeme izin vermedin?" diye sordu Marissa'nın pürüzsüz, zarif elini tutarken. "Seni uygun bir şekilde almama izin vermelisin."

"Havers nasıldır bilirsin." Kapı sert bir sesle kapandı. "Evlenmemizi ister."

"Bu saçma."

"Sen de kız kardeşin için aynı şekilde düşünmüyor musun?"

"Yorum yok."

Escalade'in otoparktan çıkmasını beklerlerken Marissa elini adamın samur kürkünün koluna koydu. "Biliyorum daha önce söyledim ama Bella'nın başına gelenler için çok çok üzgünüm. O nasıl?"

Nereden bilecekti ki? "Onun hakkında konuşmamayı tercih ederim. Gücenme ama ben sadece... o konuya girmek istemiyorum."

"Rehv, bu gece çıkmak zorunda değildik. Biliyorum bir sürü zorluk yaşadın ve açıkçası beni göreceğini bile düşünmüyordum."

"Saçmalama. Beni aradığına sevindim." Uzanıp Marissa'nın elini sıktı. Teninin altındaki kemikleri öyle narindi ki ona karşı nazik olması gerekeceğini hatırlattı kendine. Alışık olduğu türden değildi.

Kent merkezine doğru sürerken kadının sinirlerinin gerildiğini hissetti. "Her şey yolunda gidecek. Aradığın için gerçekten memnunum."

"Aslında oldukça utanıyorum. Ne yapılacağını bile bilmiyorum."

"Ağırdan alırız."

"Şimdiye dek yalnızca Wrath'le yaptım."

"Biliyorum. Bu yüzden seni arabayla almak istedim. Maddesel halden çıkamayacak kadar gergin olacağını düşündüm."

"Öyleyim."

Kırmızı ışıkta durduklarında kadına gülümsedi. "Sana iyi bakacağım."

Kadının açık mavi gözleri adama dikildi. "Sen iyi bir erkeksin Rehvenge."

Bu yanlış kanıyı dikkate almadan trafiğe yoğunlaştı. Yirmi dakika sonra yüksek teknoloji ürünü bir asansörden inip çatı dairesinin antresine girdiler. Rehvenge'in dairesi otuz katlı binanın en üst katının yarısını kaplıyor, Hudson Nehri'ni ve Caldwell'in tamamını görüyordu. Geniş pencereler yüzünden gündüzleri burayı hiç kullanmıyordu ama gece için mükemmeldi.

Işıkları kıstı, Marissa evi gezip dekoratörün bu sığınak için satın aldığı eşyaları incelerken bekledi. Eşyalar, manzara ya da tuhaf zımbırtılar Rehvenge'in umurunda değildi. Ailesinden gizli tuttuğu bu özel hayatı önemsiyordu o. Bella buraya hiç gelmemişti, annesi de öyle. Bir çatı dairesi olduğunu bile bilmiyorlardı.

Marissa vakit kaybettiğini fark etmiş gibi dönüp Rehvenge'e baktı. Işıkların altında kesinlikle büyüleyici bir güzelliği vardı ve Rehvenge yaklaşık bir saat önce yaptığı ekstra dopamine için minnettardı. İlaç *symphath*'larda, insanlarda veya vampirlerde gösterdiği etkinin tersini gösteriyordu. Kimyasal, bazı sinir taşıyıcıların aktivitesini ve tepkisini artırıyor, böylece *symphath* hasta ne zevk ne de başka bir şey hissediyordu. Rehv'in dokunma duyusu ortadan kalkınca beyni dürtülerinin geri kalanını daha iyi idare edebiliyordu.

Yapacakları şey göz önüne alındığında Marissa'nın onunla yalnız kalmasında sakınca olmamasının tek nedeni de buydu.

Rehv paltosunu çıkardı, sonra Marissa'ya doğru yürüdü, bastonuna her zamankinden daha çok dayanıyordu çünkü gözlerini ondan alamıyordu. Bacağıyla bastonuna dayanıp yavaşça Marissa'nın pelerininin bağcığını çözdü. Marissa adamın siyah yün pelerini omuzlarından çekerken titreyen ellerine baktı. Adam pelerini bir sandalyenin

üzerine bırakırken gülümsedi. Marissa'nın elbisesi adamın annesinin giyeceği türden bir şeydi ve kız kardeşinin de böyle şeyleri daha sık giymesini isterdi: üzerine mükemmel oturmuş açık mavi satenden bir elbise. Dior'du. Öyle olsa gerekti.

"Gel buraya Marissa."

Onu deri bir kanepeye götürüp yanına oturttu. Pencerelerden vuran ışıkta sarı saçları ipek bir şal gibiydi, uzanıp bu saçların bir tutamını eline aldı. Açlığının şiddetini açıkça hissedebiliyordu.

"Çok uzun zaman bekledin, değil mi?"

Marissa başını sallayıp ellerine baktı. Açık mavi satenin üzerindeki fildişi rengi elleri birbirine kenetlenmişti.

"Ne kadar?"

"Aylarca," diye fısıldadı Marissa.

"Öyleyse çok istiyorsun, değil mi?" Marissa kızarınca Rehvenge daha da üzerine gitti. "Öyle değil mi Marissa?"

"Evet," dedi Marissa soluğu kesilerek, kendi açlığından rahatsız olduğu ortadaydı.

Rehv tutkuyla gülümsedi. Değerli bir kadının yanında olmak iyi hissettiriyordu. Marissa'nın alçak gönüllülüğü ve nezaketi çok çekiciydi.

Ceketini çıkarıp kravatını çözdü. Bileğini sunmak için kendini hazırlamıştı ama şimdi Marissa karşısındayken boynundan beslenmesini istiyordu. Bir kadının ondan beslenmesine izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu ve şimdi bu kadar heyecanlanmasına şaşırıyordu.

Gömleğinin yaka düğmelerini çözdü, sonra da geri kalanları. Sabırsızlanarak çekip gömleğin önünü iyice açtı.

Marissa gözlerini onun çıplak göğsünde ve dövmelerinde gezdirdi.

"Dövmelerin olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı,

vücuduyla birlikte sesi de titriyordu.

Rehvenge rahatça arkasına yaslandı, bacaklarından birini yukarı çekip kollarını açtı. "Buraya gel Marissa. Neye ihtiyacın varsa al."

Marissa adamın duble manşetli bileğine baktı.

"Hayır," dedi Rehv. "Buradan emmeni istiyorum. Boğazımdan. Tek istediğim bu."

Marissa tereddüt edince Rehv onun hakkında duyduklarının doğru olduğunu anladı. Gerçekten hiçbir erkek ona elini sürmemişti. Ve dişinin saflığı... sahip olunması gereken bir şeydi.

İlaç kafesine hapsettiği yaratık içinde kımıldanıp solurken Rehvenge gözlerini sımsıkı kapattı. Tanrım, belki de bu iyi bir fikir değildi.

Ama o anda Marissa yavaşça ona yaklaşıp vücuduna sokulmaya başladı, tıpkı okyanus gibi kokuyordu. Rehv yüzünü görebilmek için gözlerini araladı ve bu beslenme işinden geri dönemeyeceğini anladı. Bunu kaçırmayacaktı, bazı duyguların kendisini ele geçirmesine izin vermek zorundaydı. Kendini biraz gevşetip dokunma duyusunun kanalını açtı, birden ilaca rağmen içi açlıkla doldu, sarhoş edici ne varsa dopamin sisinin içinden çıkıp geldi.

Marissa'nın saten elbisesi yumuşak yumuşak tenine dokunuyordu, Rehv onun kendi vücudunun sıcaklığına karışan sıcaklığını hissetti. Kadının fazla olmayan ağırlığı omzuna yüklenmişti ve... evet, dizi bacaklarının arasındaydı.

Marissa'nın ağzı aralandı, köpekdişleri uzadı.

İçindeki şeytan aniden uyanınca Rehv panikle zihnini yardıma çağırdı. Bakire'ye şükürler olsun ki lanet olası şey imdadına yetişti, mantıklı yanı öne çıkıp içgüdülerini zincirleyerek Marissa'ya duyduğu cinsel isteği bastırdı.

Adamın boğazına doğru eğilince Marissa bocaladı, Rehv'in üzerinde rahat değildi.

"Yaslan bana," dedi Rehv gırtlaktan gelen bir sesle. "Üzerime... uzan."

Marissa ürpererek vücudunun alt kısmını Rehv'in kucağına yerleştirdi. Açıkçası adamın sertleşmiş olduğunu düşündüğü penisine dokunmaktan çekiniyordu ama böyle bir şey olmadığını görünce bacağını yanlış yere koyduğunu düşünerek ikisinin arasına baktı.

"Bu konuda endişelenmemelisin," diye mırıldandı Rehv ellerini kadının zayıf kollarında gezdirirken. "Benden korkmana gerek yok." Kadının duyduğu rahatlama öyle aşikârdı ki Rehv gücendi. "Benimle yatmak o kadar mı kötü olurdu?"

"Ah, hayır Rehvenge. Hayır." Adamın göğsündeki güçlü kaslara baktı. "Sen... gayet hoşsun. Sadece... başka biri var. Benim için başka biri var."

"Hâlâ Wrath'i seviyorsun."

Marissa başını iki yana salladı. "Hayır, ama sevdiğim kişiyle bunu yapamam. Şimdi değil."

Rehv başını yukarı kaldırdı. "Bu ne tür bir aptal ki ihtiyaç duyduğunda seni beslemiyor?"

"Lütfen. Daha fazla böyle şeyler söyleme." Birden gözleri Rehv'in boynuna sabitlenip kocaman açıldı.

"Ne kadar da açsın," diye hırıldadı Rehv heyecanlanarak. "Isır hadi. Ve nazik davranmaya da uğraşma. Al beni. Ne kadar sert o kadar iyi."

Marissa köpekdişlerini ortaya çıkarıp onu ısırdı. İki keskin ısırık ilacın uyuşukluğunu deldi, Rehv'in vücuduna hoş bir acı yayıldı. İnlerken iktidarsız olduğu için şimdiye kadar hiç minnet duymadığını düşündü ama şimdi duyuyordu. Eğer penisi işe yarasaydı gayet emindi ki araların-

daki şu elbiseyi çekip atar, Marissa'nın bacaklarını ayırır ve o kanını emerken vücudunun hoş derinliğine girerdi.

Marissa anında geri çekilip dudaklarını yaladı.

"Tadım sana Wrath'den farklı gelecek," dedi, Marissa'nın şimdiye dek tek bir erkekten beslenmiş olmasına dayanarak söylemişti bunu, Rehv'in tadının ona neden tuhaf geldiğini Marissa nasıl olsa anlayamayacaktı. Aslında kadının tecrübesizliği Rehv'in ona yardım edebilmesini sağlayan tek nedendi. Biraz deneyimli bir dişi olsa anlardı. "Devam et, biraz daha iç. Alışacaksın."

Marissa tekrar başını boğazına eğdi ve Rehv bir başka ısırığın sızlatan acısını duydu.

Güçlü kollarını onun hassas sırtına doladı ve gözlerini kapatırken onu kendine çekti. Birine sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve deneyimlerinin çoğunu sergileyemese de bunu muhteşem buldu.

Marissa damarından içerken Rehv'in içinden ağlamak geliyordu.

O, ayağını gazdan çekerek bir başka yüksek taş duvarın yanından geçti.

Kahretsin, Thorne Bulvarı'ndaki evler çok büyüktü. Malikâneler caddeden görünmüyordu. Ama çalılardan oluşan bu devasa çitlerin ve duvarların arkasında bakımsız apartmanlar ve ucuz villalar olacak değildi elbette.

Bu duvar barikatı bir noktada kesilip özel bir araba yoluna geçit veriyordu, O frene bastı. Solda, üzerinde 27 Thorne Bulvarı yazan küçük, pirinçten bir tabela vardı. Daha iyi görebilmek için öne eğildi ama cadde ve duvar karanlığın içinde kayboluyordu, diğer tarafta ne olduğunu anlayamadı.

Bu da neyin nesiydi böyle, ani bir hevesle dönüp yolda ilerlemeye başladı. Yüz metre kadar ileride yüksek siyah

kapılar görüp durdu, kapıların tepesine kameralar yerleştirilmişti, interkom sistemi de vardı, bir tür uzak dur havası yaratılmıştı.

Pekâlâ... bu oldukça ilginçti. Öbür adres boktan çıkmıştı, sıradan bir mahallede, sıradan insanların oturma odasında televizyon seyrettiği sıradan bir evdi. Ama bunun gibi bir yapının içinde önemli bir şey olmalıydı.

İşte şimdi meraklanmıştı.

Bu bariyerlerden içeri sızmak koordineli bir strateji ve tedbir niteliğinde birkaç infaz gerektirirdi. Ve ihtiyacı olan son şey bir kodamanın malikânesine sızdığı için polisle başını belaya sokmaktı.

Ama o vampir kendini kurtarmak için kıçından ne diye bu adresi uydurmuştu ki?

O anda tuhaf bir şey gördü: kapıya siyah bir kurdele bağlanmıştı. Hayır, iki taneydi, her iki tarafta birer kurdele vardı ve rüzgârda sallanıp duruyorlardı.

Yas için falan mıydı acaba?

Korkusunu dizginleyerek kamyondan inip karları ezerek sağdaki kurdeleye doğru yürüdü. Yerden iki metre yükseğe asılmıştı, o yüzden dokunmak için kolunu iyice yukarı kaldırması gerekti.

"Sen öldün mü karıcığım?" diye fısıldadı. Kolunu indirip kapıların ardındaki zifiri karanlığa baktı.

Kamyona binip geri döndü. Duvarı aşması gerekiyordu. F-150'yi bırakacağı bir yer bulmalıydı.

Beş dakika sonra küfürler yağdırıyordu. *Lanet olsun.* Thorne üzerinde kamyonu göze batmadan park edebileceği hiçbir yer yoktu. Caddede duvarlardan başka bir şey yoktu. *Siktiğimin zenginleri.*

O gaza basıp sola baktı. Tamam. Belki kamyonu tepenin eteğine bırakıp ana caddeden dönebilirdi. Yaklaşık se-

kiz yüz metrelik bir yokuştu bu ama bu mesafeyi çabucak alabilirdi. Altından geçmek zorunda olduğu cadde ışıkları başına belaydı tabii ama burada yaşayanlar fildişi kulelerinden dışarıyı göremezdi nasıl olsa.

Cep telefonu çalınca iğrenç bir sesle yanıtladı: "Ne?"

U'nun o nefret etmeye başladığı sesi gergindi. "Bir sorunumuz var. Polis iki Kırıcı yakalamış."

O gözlerini sımsıkı kapattı. "Ne bok yemişler peki?"

"Sivil bir vampiri alaşağı ederken bir devriye arabasına denk gelmişler. İki polis katillerin üzerine atılmış, sonra başka polisler de gelmiş. Kırıcılar tutuklanmış, biri az önce beni aradı."

"Kefaletle çıkar o zaman," dedi sertçe O. "Beni ne diye arıyorsun?"

Bir sessizlik oldu. Sonra U *yapma ya* der gibi alaycı bir ses tonuyla devam etti. "Çünkü bunu bilmen gerekiyor. Dinle, üzerlerinden yığınla kaçak silah çıkmış, hiçbirinin ruhsatı yokmuş, hepsi de kara borsadan gelme, hiçbirinin namlusunda seri numarası yok. Sabaha kefaletle bırakılmaları mümkün değil. Hiçbir kamu avukatı bunu sağlayamaz. Onları senin çıkarman gerekiyor."

O, soluna sağına baktıktan sonra bir evin önündeki futbol sahası büyüklüğündeki açıklıktan geri döndü. Evet, buralarda kesinlikle park edecek bir yer yoktu. Thorne Bulvarı'nın Bellman Yolu'yla kesiştiği yere gidip kamyonu oradaki küçük köye bırakmak zorundaydı.

"O?"

"Yapmam gereken işler var."

U sinirini bastırmak ister gibi öksürdü. "Kusura bakma ama şu anda bunun kadar önemli bir şey düşünemiyorum. Ya bu katiller gözaltındayken kavga çıkarırlarsa. Siyah kanlarının akmasını ve bir ilkyardım teknisyeninin onların in-

san olmadığını anlamasını mı istiyorsun? Omega'yla temasa geçmeli ve o iki Kırıcı'yı eve getirmesini sağlamalısın."

"Sen yap." O şimdi tepeden aşağı inmesine rağmen gaza bastı.

"Ne?"

"Omega'yla temasa geç." Thorne eteklerinde dur tabelasını görünce yavaşlayıp sola döndü. Cadde sevimli, cicili bicili dükkânlarla doluydu, adı Kitty'nin Tavanarası olan bir dükkânın önünde durdu.

"O... Bu tür taleplerin Kırıcıbaşı'ndan gelmesi gerekir. Bunu biliyorsun."

O kontağı kapatmadan önce durdu.

Fevkalade. Tam istediği gibi. Efendi piçle daha fazla kaliteli zaman. *Lanet olsun.* Kadınının yazgısını öğrenmeden daha fazla yaşayamazdı. Bu Cemaat saçmalıklarına ayıracak zamanı yoktu.

"O?"

Başını direksiyona dayadı. Sonra birkaç kez hızla vurdu.

Diğer yandan polis merkezinde insanlarla olan bu temas suratına patlarsa Omega onu aramaya gelecekti. O zaman ne yapacaktı?

"Pekâlâ. Şimdi gidip onu göreceğim." Kamyonu vitese takarken küfretti. Yola koyulmadan evvel tekrar Thorne Bulvarı'na baktı.

"Ve O, üyelerle ilgili endişelerim var. Katilleri görmen gerekiyor. İşler kötüye gidiyor."

"Kayıt işleriyle sen ilgileniyorsun."

"Seni görmek istiyorlar. Liderliğini sorguluyorlar."

"U, ulaklar hakkında ne dendiğini bilirsin, değil mi?"

"Anlamadım."

"Fazla kötü haber öldürür." Telefonu kapattı. Sonra gaza yüklendi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Phury yatağında otururken seks yapma ihtiyacından serseme dönmüştü, güçlükle bir votka daha doldurdu. Elinde tuttuğu şişe de bardak da titriyordu. Lanet olsun, bütün yatak titriyordu.

Yanında, yatak başlığına yaslanmış oturan Vishous'a baktı. Kafasını 50 Cent'in *The Massacre* şarkısıyla sallarken çok gergin ve perişan durumdaydı.

Bella doğurganlık dönemine gireli beş saat olmuştu ve ikisi de mahvolmuş durumdaydı, vücutları daha çok içgüdüden, zihinleri ise bir bulanıklıktan ibaretti. Malikânede kalma zorunluluğu çiğnenemezdi, gereksinim onları iyice germiş, felce uğratmıştı. Neyse ki kırmızı duman ve Grey Goose vardı. Uyuşmanın çok faydası oluyordu.

Gerçi her konuda değil. Phury, Z'nin odasında neler olup bittiğini düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü kardeş geri gelmeyince morfin yerine Z'nin vücudunun kullanıldığı ortaya çıkmıştı.

Ulu Tanrım... İkisi. Birlikte. Tekrar tekrar...

"Nasılsın?" diye sordu V.

"Senin gibiyim adamım." Bardağından büyük bir yudum aldı, vücudu teninin altına hapsedilmiş erotik duy-

gularda yüzüyor, kayboluyor, boğuluyordu. Banyoya baktı.

Tam kalkıp yine küçük bir ihtiyaç molası verecekti ki Vishous, "Sanırım başım belada," dedi.

Phury kendini gülmekten alamadı. "Sonsuza kadar sürmeyecek."

"Hayır, demek istediğim... Galiba bir sorun var. Benimle ilgili."

Phury gözlerini kıstı. Kardeşin yüzü gergin görünüyordu, onun dışında her zamanki gibiydi. Yakışıklı çizgiler, ağzının etrafındaki keçi sakal, sağ şakağındaki girdap yapan dövmeler. Elmas gözleri keskindi, Grey Goose'la, esrarla ve seks ihtiyacıyla bile ışığını yitirmemişti. Simsiyah gözbebekleri engin, kavranılmaz bir zekâyla parlıyordu, muhteşem dehası sinir bozucuydu.

"Ne gibi bir bela V?"

"Ben..." V boğazını temizledi. "Bunu sadece Butch biliyor. Kimseye söyleme tamam mı?"

"Tamam. Sorun yok."

V keçi sakalını okşadı. "Görme yeteneğim köreldi."

"Yani sen şeyi göremediğini mi..."

"Geleceği. Evet. Artık hiçbir şey görmüyorum. Gördüğüm son şey üç gün kadar önceydi, Z Bella'nın peşine düşmeden hemen önce. Onları birlikte gördüm. Şu Ford Taurus'un içinde. Buraya gelirlerken. Bundan sonra da... hiçbir şey görmedim."

"Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?"

"Hayır, artık kimsenin düşüncelerini de okuyamıyorum. Bütün yeteneklerim körelmiş gibi."

Kardeşin geriliminin seks ihtiyacıyla ilgisi yok gibiydi. Geriliminin sebebi... korkuydu. *Kahretsin.* Vishous korkuyordu. Bu tamamen mantığa aykırıydı. Bütün kardeşler içinde asla korkmayan kişi V'ydi. Beyninde korku resep-

törleri olmadan doğmuştu âdeta.

"Belki de bu geçici bir durumdur," dedi Phury. "Havers yardım edebilir mi dersin?"

"Bu fizyolojik bir şey değil." V bardağındaki votkayı bitirdi ve elini uzattı. "Goose'u bitirme kardeşim."

Phury şişeyi ona uzattı. "Belki biriyle konuşabilirsin."

Ama kiminle? Her şeyi bilen V aradığı cevaplar için kime gidebilirdi ki?

Vishous başını iki yana salladı. "İstemiyorum... Gerçekten bununla ilgili konuşmak istemiyorum. Dediklerimi unut." Bardağına votka doldururken yüzünü buruşturdu. "Geri geleceğine eminim. Yani, evet. Geri gelecek."

Şişeyi yanındaki masaya koydu ve eldivenli elini kaldırdı. "Sonuçta bu kahrolası şey hâlâ lamba gibi parlıyor. Bu gece lambası ışığımı kaybedene kadar kendimi normal sayacağım. Yani... bana göre normal."

Bir süre sustular, her ikisi de bardaklarına bakıyor, arka planda rap müzik coşuyordu, şimdi G-Unit çalmaya başlamıştı.

Phury boğazını temizledi. "Sana onlar hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Kimler hakkında?"

"Bella. Bella ve Zsadist."

V küfretti. "Ben kristal küre değilim biliyorsun. Ve geleceği söylemekten nefret ediyorum."

"Tamam, özür dilerim. Unut gitsin."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Vishous, "Onlara ne olacağını bilmiyorum. Bilmiyorum çünkü artık... göremiyorum," diye mırıldandı.

Butch Escalade'den inerken başını kaldırıp köhne apartmanlara baktı ve bir kez daha John'un ne diye buraya

gelmek istediğini merak etti. Yedinci Cadde pis ve tehlikeliydi.

"Burası mı?"

Oğlan başını sallayınca SUV'nin güvenlik alarmını devreye soktu. Aslında onlar yokken arabanın soyulmasından pek korkmuyordu. Burada yaşayanlar arabanın içinde uyuşturucu satıcılarından birinin olduğunu düşüneceklerdi. Ya da daha tehlikeli silahlı birilerinin.

John viraneye doğru yürüyüp kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açıldı. Kilitli değildi. Ne sürpriz ama. Butch onu takip ederken elini paltosunun içine soktu, böylece gerekirse silahını kullanabilecekti.

John soldaki uzun koridora döndü. İçerisi sigara dumanı ve küf kokuyordu ve hemen hemen dışarısı kadar soğuktu. Apartman sakinleri fare gibiydiler: ince duvarların diğer tarafında, görünmeyen, sadece duyulan.

Koridorun sonuna geldiklerinde oğlan bir yangın kapısını itip açtı.

Sağ tarafa doğru merdivenler yükseliyordu. Basamakların suntaları yıpranmıştı ve birkaç kat yukarıdan bir yerlerden damlayan suyun sesi duyuluyordu.

John elini duvara gevşekçe tutturulmuş tırabzana koydu, yavaş yavaş yukarı çıkıp ikinci ve üçüncü katların arasındaki sahanlığa geldi. Yukarıda, tavana gömülü floresan lamba can çekişiyor, umutsuzca faydalı bir hayat sürdürmeye devam etmek ister gibi titreşip duruyordu.

John gözlerini yerdeki yırtık muşambaya dikti, sonra da pencereye baktı. Pencerenin camı çatlaklarla doluydu, şişelerle cama vurulmuştu sanki. Kir içindeki camın kırılmamasının tek sebebi kümes teli içine yerleştirilmiş olmasıydı.

Escalade'e dönüp bir buçuk dakikadan daha kısa zaman içinde kentin bu kötü kesiminden çıktılar.

Butch bir trafik ışığında durdu. "Nereye?"

John yazıp not defterini Butch'a gösterdi.

"Eve," diye mırıldandı Butch, çocuğun neden o merdiven boşluğunu ziyaret etmek istediğini hâlâ anlamamıştı.

John eve girip odasına geçerken Wellsie'ye merhaba dedi. Kadın yalnız kalmak istediğini anladığı için minnettardı. Kapısını kapattıktan sonra not defterini yatağa bırakıp paltosunu çıkardı ve hemen duşa yollandı. Su ısınırken giysilerini çıkardı. Suyun altına girince titremesi kesildi.

Duştan çıkınca bir tişört ve eşofman altı giydi, sonra masanın üzerindeki laptop'ına baktı. Masaya oturup belki bir şeyler yazması gerektiğini düşündü. Terapist bunu önermişti.

Tanrım... Başına gelenler hakkında terapistle konuşmak neredeyse o kötü anları yaşamak kadar kötüydü. Ve o kadar içten olmayı da istememişti. Seansın ilk yirmi dakikasında sinirleri bozulmuş, not defterine bir şeyler karalamaya başlamış ve hikâye bir kez başladıktan sonra da duramamıştı.

Gözlerini kapattı ve onu kıstıran adamın neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. Zihninde, adamın belli belirsiz bir görüntüsü canlanıyordu sadece, ama bıçağı tüm berraklığıyla hatırlıyordu. On iki santimlik, çift taraflı, keskin uçlu bir sustalı çakıydı.

İşaretparmağını laptop'ın fare bölmesinde gezdirince Windows XP ekran koruyucu kayboldu. Yeni bir e-posta gelmişti. Sarelle'dendi. Cevaplamaya girişmeden önce üç kez okudu.

Sonunda cevabını yolladı: *Selam Sarelle, yarın gece benim için uygun değil. Gerçekten çok üzgünüm. Görüşmek üzere, John.*

Gerçekten de... onu bir daha görmek istemiyordu. Hiç olmazsa bir süreliğine. Wellsie, Mary, Beth ve Bella dışında hiçbir dişiyi görmek istemiyordu. Bir yıl önce başına gelenlerle hesaplaşana kadar hayatında uzaktan yakından cinsellikle ilgili bir şey olmayacaktı.

Hotmail'den çıkıp Microsoft Word'de yeni bir döküman açtı.

Parmaklarını klavyeye yerleştirip bir an bekledi. Sonra parmakları uçuşmaya başladı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Zsadist başını yana uzatıp saate baktı. Sabahın onuydu. On... Saat ondu. Kaç saat olmuştu? On altı...

Gözlerini kapadı, o kadar bitkindi ki zor nefes alıyordu. Sırtüstü uzanmıştı, bacaklarını açmış, kollarını gelişigüzel bırakmıştı. Belki bir saat önce Bella'nın üzerinden indiğinden beri bu pozisyondaydı.

Bir gece önce bu odaya geldiğinden beri bir yıl geçmiş gibi geliyordu. Bella'nın defalarca kanını içmesi yüzünden boynu ve bilekleri yanıyordu ve bacaklarının arasındaki şey ağrıyordu. Odaya bağlanma kokusu sinmişti ve çarşaflar kan ve Bella'nın Zsadist'ten aldığı diğer şeylerin karışımıyla ıslanmıştı.

Yaşadıklarının tek bir anını bile hiçbir şeyle değişmezdi.

Gözlerini kapatırken uyuyup uyuyamayacağını merak ediyordu. Yiyecek ve kan için ölüyordu, öyle açtı ki kendini sınırda tutma tutkusu bile ihtiyaçlarını alt edemiyordu. Ama kımıldayamıyordu.

Karnının altını okşayan bir el hissettiğinde gözlerini zorlukla açıp Bella'ya baktı. Bella'nın hormonları yine

yükseliyor, *şey* de onun isteğine cevap verip bir kez daha sertleşiyordu.

Zsadist olması gereken yere geçmek için dönmeye çalıştı ama çok güçsüzdü. Bella ona doğru kaydı, Zsadist tekrar doğrulmaya çalıştı ama sanki kafası beş yüz kiloydu.

Elini uzatıp Bella'yı kolundan tutarak üzerine doğru çekti. Bella bacaklarını iki yana ayırırken Zsadist'e büyük bir şaşkınlıkla bakıp irkildi.

"Sorun yok," dedi Z çatlak bir sesle. Boğazını temizledi ama sesinin düzelmesine faydası olmadı. "Sen olduğunu biliyorum."

Bella dudaklarını Zsadist'inkilere bastırdı, sarılmak için kollarını kaldıramasa da Zsadist de onu öptü. Tanrım, Bella'yı öpmeyi ne kadar seviyordu. Ağzını ağzında hissetmeyi seviyordu, onu yüzüne bu kadar yakın hissetmeyi seviyordu, nefesini ciğerlerine çekmeyi seviyordu... Peki Bella'yı seviyor muydu? Gece olan bu değil miydi? Âşık olmamış mıydı?

İkisini de saran bağlanma kokusu ona gerekli cevabı veriyordu. Ve bunun farkına varmak onu şoke etmeliydi ama buna karşı koyamayacak kadar yorgundu.

Bella gevşeyip *şey*i içine doğru kaydırdı. Zsadist ne kadar bitkin olsa da zevkle inledi. Bella'yı hissetmeye doyamıyordu ve bunun Bella'nın gereksiniminden kaynaklandığını biliyordu.

Bella ellerini Zsadist'in göğsüne dayayarak üzerinde gidip gelmeye başladı, Zsadist artık kalçalarını hareket ettiremediğinden kendince bir ritim tutturmuştu. Zsadist bir başka patlamaya hazırlandığı hissetti, özellikle de Bella'nın göğüslerinin hareketine uyum sağlayarak sallanmasını izlerken.

"Çok güzelsin," dedi o boğuk sesiyle.

Bella eğilip onu tekrar öpmek için durdu, koyu renk saçları narin bir korunak gibi Zsadist'in üzerine yayıldı. Doğrulduğunda Zsadist onun görüntüsünden hayrete düştü. Zsadist'in ona verdiklerinden aldığı sağlık ve canlılıkla ışıldıyordu, bu göz kamaştırıcı kadını...

Seviyordu. Evet, seviyordu.

Bella'nın içine tekrar boşalırken düşündüğü buydu.

Bella Zsadist'in üzerine yığıldı, titreyerek nefesini saldı ve birden gereksinim sona erdi. O kükreyen dişi enerji odayı terk etti, fırtına geçmişti. Bella rahatlayarak içini çekti, Zsadist'in üzerinden kayıp o muhteşem dişiliğini Z'nin *şey*inden ayırdı. *Şey* sönük bir şekilde Zsadist'in karnına düşünce, Zsadist odanın soğukluğunu hissetti, Bella'nın sıcaklığıyla karşılaştırınca çok tatsızdı bu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet..." diye fısıldadı Bella yan tarafına dönerek, şimdiden uykuya dalmaya hazırdı. "Evet Zsadist... evet."

Zsadist, Bella'nın yiyeceğe ihtiyacı olacağını düşündü. Ona yemek getirmesi gerekiyordu.

Bütün iradesini toplayarak derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, bir tane daha... Sonunda yatakta doğrulmayı başardı. Başı deli gibi dönüyordu, mobilyalar, yer, duvarlar dönüp yer değiştiriyordu, Zsadist tavanda mı yerde mi olduğunu anlayamıyordu.

Bacaklarını yataktan uzattığında baş dönmesi daha da arttı, ayağa kalkınca dengesini tamamen yitirdi. Yıkılacak gibi olup duvara çarptı ve ancak bir şeylere tutunarak ayakta kalabildi.

Hazır olduğunda kendini itip Bella'ya doğru eğildi. Onu kollarına almak çaba gerektirdi ama Bella'yla ilgilenme isteği bitkinliğinden daha kuvvetliydi. Bella'yı yer yatağına götürüp yatırdı ve uzun süre önce yere itekledi-

ği yorganla üstünü örttü. Tam dönüyordu ki Bella kolunu tuttu.

"Beslenmen gerek," dedi Zsadist'i yanına çekmeye çalışarak. "Boğazıma yaklaş."

Tanrım, bu cezbediciydi.

"Döneceğim," dedi Zsadist ayağa kalkmaya çalışırken. Yalpalayarak dolaba gidip bir iç çamaşırı aldı. Sonra çarşafları ve yatak pedini toparlayıp gitti.

Phury gözlerini açtığında nefes alamadığını fark etti.

Gayet mantıklı diye düşündü. Yüzü battaniye yığınına gömülmüştü. Ağzını ve burnunu tomardan kurtarıp gözlerini odaklamaya çalıştı. Gördüğü ilk şey kafasından on beş santim ilerideki sigara izmaritleriyle dolu kül tablasıydı. Yerde duruyordu.

Bu da neyin nesiydi böyle? Yatağın ayakucundan sarkıyordu.

Bir inilti duyunca kendini yukarı çekti, başını çevirince Vishous'un ayağıyla burun buruna geldi. Kırk yedi numara ayağın arkasındaysa Butch'un bacağı vardı.

Phury gülmekten kendini alamadı, polis yastıktan başını kaldırıp uyku sersemi gözlerle önce kendine, sonra Phury'ye baktı. Gerçekten uyanmak istiyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Ah, adamım," dedi çatlak bir sesle. Sonra yanında kendinden geçmiş olan Vishous'a bir göz attı. "Adamım... bu çok acayip."

"Kendine gel polis. O kadar da çekici değilsin."

"Doğru." Yüzünü ovuşturdu. "Ama bu iki erkekle uyandığım gerçeğini değiştirmiyor."

"V sana geri gelmemeni söylemişti."

"Haklısın. Yanlış karar."

Bütün gece konuşmuşlardı. Sonunda üzerlerindeki giysiler bile tenlerine batmaya başlayınca her türlü görgü kuralını bir yana bırakmışlardı. Sadece cinsel dürtülerine katlanmaya çalışmışlardı: sigara üstüne sigara yakmışlar, Scotch ve votkanın dibine vurmuşlar, kendilerini rahatlatmak için ara sıra da banyoya sıvışmışlardı.

"Bitti mi? diye sordu Butch. "Bana bittiğini söyle."

Phury yataktan kalktı. "Evet. Galiba."

Bir çarşaf alıp Butch'a fırlattı, Butch da Vishous'la üzerlerini örttü. V kımıldamadı bile. Yüzükoyun yatmış ölü gibi uyuyordu, gözleri sımsıkı kapalıydı ve hafifçe horluyordu.

Polis küfredip kıpırdandı, yastıklardan birini yatak başlığına dayayıp yaslandı. Saçları düzelene kadar eliyle sıvazlayıp öyle bir esnedi ki Phury çenesinin çatırdadığını duydu.

"Lanet olsun vampir, bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım ama kesinlikle sekse ilgi duymuyorum. Tanrı'ya şükürler olsun."

Phury üstüne bir eşofman geçirdi. "Yiyecek ister misin? Ben mutfağı bir ziyaret edeceğim."

Butch'un gözlerinin içi güldü. "Gerçekten buraya mı getireceksin? Kalkmama gerek yok mu yani?"

"Bana borçlu kalacaksın ama evet, getireceğim."

"Sen bir ilahsın."

Phury bir tişört giydi. "Ne istersin?"

"Mutfakta ne varsa. İyiliği tam yap da buzdolabını getir. Açlıktan ölüyorum."

Phury aşağı inip mutfağa gitti, tam yiyecek aranmaya başlamıştı ki çamaşır odasından gelen sesler duydu. Gidip kapıyı itti.

Zsadist elindeki çarşafları çamaşır makinesine tıkıştırıyordu.

Fade'deki Sevgili Bakire, berbat görünüyordu. Karnı içine göçmüş bir delik gibiydi, kalça kemikleri çadır direği gibi dışarı fırlamıştı, göğüs kafesi sürülmüş tarlaya dönmüştü. Bir gecede dört buçuk beş kilo vermiş olmalıydı. Ve –lanet olsun– boynu ve bilekleri diş izi içindeydi. Ama güzel bir baharat kokusu saçıyordu ve huzurlu bir hali vardı, bu öyle yoğun ve beklenmedik bir şeydi ki Phury hislerinin kendisini yanıltıyor olabileceğini düşündü.

"Kardeşim?" diye seslendi.

Z bakmadı. "Bu şey nasıl çalışıyor biliyor musun?"

"Ah evet. Bölmeye biraz şu deterjandan koy ve düğmeyi çevir... Dur, yardım edeyim."

Z çamaşır makinesiyle işini bitirip geri çekildi, gözleri hâlâ yere sabitlenmiş durumdaydı. Makine suyla dolunca Z kelimeleri ağzında geveleyerek teşekkür etti ve mutfağa geçti.

Phury de onu izledi, yüreği ağzındaydı. Her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istiyordu ve merak ettiği sadece Bella değildi.

Z buzdolabından kızarmış hindiyi çıkarıp kopardığı butu ısırırken Phury kelimelerini özenle seçmeye çalışıyordu. Z yemeğe saldırırcasına yiyor, kemiğin üzerindeki etleri anında sıyırıyordu. Butu bitirir bitirmez diğerini kopardı ve aynı şeyi yaptı.

Yüce İsa... Kardeş asla et yemezdi. Üstelik şimdiye kadar hiç dün geceki gibi bir gece geçirmemişti. Hiçbiri geçirmemişti.

Z, Phury'nin üzerine dikilmiş gözlerini hissedebiliyordu ve elinden gelse yemeyi keserdi. İnsanların onu izlemesinden nefret ederdi, özellikle de bir şey yerken ama yeteri kadar hızlı yiyemiyordu.

Butu ağzında tutarak bir bıçak ve tabak çıkarıp hindinin göğsünden ince dilimler kesmeye başladı. Bella için etin en iyi yerlerinden kesmeye özen gösteriyor, fazla iyi olmayan yerleri de kendi yiyordu.

Bella'nın başka neye ihtiyacı vardı? Kalorisi yüksek şeyler yemesini istiyordu. Ve içecek... Ona içecek de götürmeliydi. Buzdolabına döndü ve dünden kalan yemekleri gözden geçirip ayırmaya başladı. Sadece Bella'nın damak zevkine uygun olanları götürmek için itinayla seçiyordu.

"Zsadist?"

Tanrım, Phury'nin hâlâ orada olduğunu unutmuştu.

"Evet," dedi bir saklama kabını açarken.

Kabın içindeki patates püresi iyi görünüyordu, yine de ona kendi yaptığı bir şeyi götürmek isterdi. Yemek yapmayı biliyordu da sanki. Tanrım, okuyamıyordu, lanet olası bir çamaşır makinesini bile çalıştıramıyordu, yemek yapamıyordu.

Hiç değilse yarım beyne sahip birini bulması için onu bırakmalıydı.

"İşine burnumu sokmak istemiyorum," dedi Phury.

"Evet, sokuyorsun." Büfeyi açıp Fritz'in kendi yaptığı mayalı ekmekten bir somun aldı ve parmaklarının arasında sıkıp kontrol etti. Yumuşaktı ama yine de kokladı. Güzel, Bella için yeterince tazeydi.

"Bella iyi mi? Ya sen?"

"Biz iyiyiz."

"Nasıl bir şeydi?" Phury hafifçe öksürdü. "Demek istediğim, bilmek istememin sebebi Bella değil. Sadece... bir sürü söylenti duydum ve neye inanacağımı bilmiyorum."

Z biraz patates püresi alıp tabaktaki hindinin yanına koydu, sonra biraz pilav ekleyip hepsini bol miktarda sosla kapladı. Ağır tabağı mikrodalga fırına koydu, fırının

nasıl çalışacağını bildiği için memnundu.

Yiyeceklerin fırının içinde dönüşünü izlerken ikizinin sorusunu düşündü ve Bella üzerine çıktığında hissettiklerini hatırladı. O sevişmeleri, gece boyunca süren düzinelerce sevişme içinde en çok öne çıkandı. Bella üzerindeyken öyle güzeldi ki, özellikle de onu öptüğü zaman...

Gece boyunca, özellikle de o sevişme sırasında, Bella geçmişin Zsadist üzerindeki izlerini parça parça söküp almış, ona güzel bir şeyin damgasını vurmuştu. Ömrünün geri kalanında Bella'nın ona verdiği bu sıcaklığın üzerine titreyecekti.

Mikrodalga çınlayınca Zsadist, Phury'nin hâlâ kendisinden cevap beklediğini fark etti.

Z yiyecekleri bir tepsiye koyup Bella'ya uygun şekilde yedirebilmek için çatal bıçak aldı.

Dönüp odadan çıkmaya hazırlanırken, "Bella anlatamayacağım kadar güzel," diye mırıldandı. Phury'nin gözlerine baktı. "Ve dün gece ona hizmet etmenin ötesinde kutsandım ben."

Her nedense kardeş şokla irkilip elini uzattı. "Zsadist, senin..."

"*Nalla*'ma yemeğini götürmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

"Bekle! Zsadist! Senin..."

Z başını iki yana sallamakla yetinip mutfaktan çıktı.

Otuz Beşinci Bölüm

"Neden bunu bana eve gelir gelmez göstermedin?" diye sordu Rehvenge *doggen*'ine. Hizmetçi utanç ve korkuyla kızarırken Rehv ona elini uzattı. "Neyse, tamam. Boş ver."

"Efendim, döndüğünüzü fark eder etmez size geldim. Ama o sırada uyuyordunuz. Gördüğümün ne olduğundan emin değildim ve sizi rahatsız etmek istemedim. Hiç dinlenmiyorsunuz."

Evet, Marissa'yı beslemek bütün enerjisini almıştı. Gözlerini kapatır kapatmaz kendinden geçmişti. Ama şimdi bir sorunları vardı.

Rehv bilgisayarın önüne oturup kaydı yeniden izledi. İlk izlediğiyle aynıydı: Siyah saçlı ve siyah giysili bir adam kapıların önüne park ediyordu. Sonra kamyondan iniyordu. Gelip demir parmaklıklara bağlanmış yas kurdelelerine dokunuyordu.

Rehv adamın yüzünü iyice görene kadar görüntüyü yakınlaştırdı. Sıradan bir yüzdü bu, ne yakışıklı ne çirkin. Ama iri yarıydı. Ve ceketi, içine bir şeyler doldurulmuş ya da silahla donatılmış gibi duruyordu.

Rehv görüntüyü dondurup sağ altta saat ve tarih görünecek şekilde kopyasını aldı. Ekranı değiştirip ön kapıyı izleyen ısı sensörlü diğer kameranın görüntülerini açtı. Hızlı bir yapıştırma işlemiyle tam olarak aynı andaki kayda ulaştı.

Buna ne demeli? Adamın vücut ısısı elliler civarındaydı. Bir Kırıcı.

Rehv ekranı tekrar değiştirip katilin kurdelelere bakarkenki yüzünü gerçek boyutlarına getirdi. Keder, korku... öfke. Hiçbiri bilinmeyen duygular değildi, hepsi de kişisel bir mesele olduğunu gösteriyordu. Bir kayıp olduğunu.

Demek ki bu Bella'yı kaçıran piçti. Ve Bella için geri dönmüştü.

Rehv Kırıcı'nın evi bulmasına şaşırmadı. Bella'nın kaçırıldığını tür içinde herkes duymuştu ve ailenin adresi hiçbir zaman saklı tutulmamıştı... Aslında *mahmen*'in ruhsal danışmanlığı sayesinde Thorne Bulvarı iyi bilinen bir yerdi. Yaşadıkları yeri bilen bir sivili ele geçirip hepsini öğrenebilirlerdi.

Asıl soru katilin neden kapıya geldiğiydi.

Tanrım. Saat kaçtı? Öğleden sonra dört. *Kahretsin.*

"Bu bir Kırıcı," dedi Rehv bastonunu yere vurup hızla ayağa kalkarken. "Evi hemen boşaltıyoruz. Hemen Lahni'yi bul ve ona hanımın giyinmesi gerektiğini söyle. Sonra ikisini de tünelden dışarı çıkarıp güvenli eve götür."

Doggen'in rengi attı. "Efendim, onun bir Kırıcı olduğunu..."

Rehv adamı sakinleştirmek için elini onun omzuna koydu.

"Sen elinden geleni yaptın. Ama şimdi çabuk ol. Git Lahni'yi çağır."

Rehv elinden geldiği kadar hızla annesinin odasına gitti.

"*Mahmen?*" diye seslendi kapıyı açarken. "*Mahmen*, uyan."

Annesi ipek çarşafların üzerinde doğrulup oturdu, beyaz saçları bir başlığın içine toplanmıştı. "Ama... daha akşam olmadı. Neden..."

"Lahni gelip giyinmene yardım edecek."

"Sevgili Bakire, Rehvenge. Neden?"

"Bu evden gidiyorsunuz."

"Ne..."

"Haydi *mahmen*. Sonra açıklarım." Hizmetçi içeri girerken annesini her iki yanağından öptü. "Ah, güzel. Lahni, hanımını çabucak giydir."

"Evet efendim," dedi *doggen* başıyla selam vererek.

"Rehvenge! Neler oluyor..."

"Acele et. *Doggen*'le gidiyorsun. Seni arayacağım."

Annesi ismini haykırırken Rehv odasına gidip onu duymamak için kapıyı kapattı. Telefonu alıp bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ederek Kardeşlik'in numarasını tuşladı. Ama öncelikle Bella'nın güvenliğini düşünmesi gerekiyordu. Boğazının yanmasına neden olan bir mesaj bıraktıktan sonra giyinme odasına gitti.

Gündüz olduğu için şu anda malikânenin her yeri sıkı sıkıya kapalıydı, bir Kırıcı'nın içeri girmesine imkân yoktu. Pencereler panjurlarla örtülüydü, kapılar kurşun geçirmez ve ateşe dayanıklıydı, taş duvarlar altmış santim kalınlığındaydı. Tepeden tırnağa kameralar ve güvenlik alarmlarıyla donatılmıştı, biri hapşırsa Rehv'in haberi olurdu. Ama yine de *mahmen*'in buradan gitmesi gerekiyordu.

Üstelik karanlık çöker çökmez demir kapıları açıp paspası serecekti. O Kırıcı'nın içeri girmesini istiyordu.

Rehv vizon paltosunu çıkarıp siyah bir pantolon ve kalın, balıkçı yaka bir kazak giydi. Annesi gidene kadar silahlarını çıkarmayacaktı. Kadın şimdiden kendini tamamen kaybetmediyse onu metallerle donanmış olarak gördüğünde aklını yitirebilirdi.

Tahliye işlemlerini kontrol etmek için dönmeden önce giyinme odasındaki kilitli dolaba bir göz attı. Öğleden sonraki dopamin dozunun zamanı geliyordu. *Harika.*

İğneyi yapmadan gülümseyerek odadan çıktı, oyuna bütün duyularıyla katılmaya hazırdı.

Panjurlar gece için kaldırılırken Zsadist Bella'nın yanında uzanmış yatıyor, uykudaki kadını seyrediyordu. Bella sırtüstü yatmıştı, başı Zsadist'in göğüs hizasındaydı. Çıplak vücudunun üzerinde ne çarşaf ne de battaniye vardı çünkü hâlâ gereksinimin etkisiyle sıcaklık yayıyordu.

Zsadist mutfaktan döndükten sonra Bella yemeğini onun elinden yemiş, Zsadist yatağa yeni çarşaflar sererken de uyuyakalmıştı. O zamandan beri de koyu karanlıkta birlikte yatıyorlardı.

Zsadist elini Bella'nın bacağından göğsünün altına getirdi ve işaretparmağıyla göğüs ucunu okşadı. Saatlerdir böyleydi, onu okşayarak bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Çok yorgun olduğu ve gözlerini zor açık tuttuğu halde aralarındaki bu huzur gözlerini kapayarak elde edeceğinden çok daha güzeldi.

Bella Zsadist'e doğru kımıldanınca kalçaları birbirine değdi ve Zsadist içinde kabaran isteğe şaşırdı. Artık bir süreliğine bunun olmayacağını düşünüyordu.

Arkasına yaslanıp vücuduna baktı. Çamaşırının önündeki yarıktan penisinin başı dışarı çıkmıştı ve uzadıkça daha da fazla çıkıyordu.

Bir kanuna karşı geliyormuş gibi hissederek Bella'nın göğüs ucunda daireler çizen parmağıyla penisini itti. Kasatıydı, o yüzden de hemen yerine girdi.

Zsadist gözlerini kapadı, çekinerek penisini eline aldı. Okşadığında teninin yumuşaklığına şaştı. Çok tuhaf duygular içindeydi. Hiç de nahoş değildi gerçekten. Aslında Bella'nın içindeyken hissettiklerine benziyordu ama o kadar iyi değildi. Hem de hiç değildi.

Tanrım, amma da muhallebi çocuğuydu. Kendi... şeyinden korkuyordu. Sik? Penis? Ona ne isim vermeliydi? Normal adamlar ne diyordu? Pekâlâ, George bir seçenek olamazdı. Ama nedense ondan *şey* diye bahsetmek artık doğru gelmiyordu.

Tabiri caizse artık onunla el sıkışmışlardı.

Şeyini bırakıp elini çamaşırının içine kaydırdı. Kusacak gibi ve sinirliydi ama işi bitirmesi gerektiğini düşünüyordu. Bunu yapmaya tekrar ne zaman cesaret edeceğini bilemiyordu.

Şeyini okşadı... *sik*, evet, işe ona *sik* demekle başlayacaktı. Sonra da elini hayalarına götürdü. Bir şok dalgasının sertleşmiş organı boyunca yayılıp baş kısmında titreştiğini hissetti.

Hoşuna gidiyor gibiydi.

İyi yürekli Bakire'nin ona bağışladığı şeyi ilk kez keşfederken kaşlarını çattı. Aletin ona bağlı olması, önünden sarkması tuhaftı, genç ve dönüşümünü tamamlamamış erkeklerin şüphesiz bütün gün yaptıkları şeyi o henüz yapmamıştı.

Tekrar okşadığında testisleri sıkılaştı ve siki daha da sertleşti. Vücudunun alt kısmında türlü duygular oynaşıyordu, Bella'nın ve ikisinin sevişirkenki görüntüleri aklına geliyor, Bella'nın bacaklarını kaldırıp içine girdiğini

hayal ediyordu. Bella altındayken hissettiklerini, ne kadar sıkı olduğunu tüm açıklığıyla hatırlıyordu.

Kafasında canlanan görüntülerle duyguları yoğunlaştı, elinin olduğu yerden bir enerji akımı yayılmaya başladı. Şimdi kesik kesik soluyordu. Ağzı aralandı. Vücudu dalgalanır gibi hareket etmeye başladı, kalçaları öne doğru çekildi. İçgüdüsel olarak sırtüstü yuvarlanıp çamaşırını aşağı indirdi.

O anda ne yaptığını fark etti. Mastürbasyon mu yapıyordu? Bella'nın yanında? Tanrım, ne *iğrenç* bir piçti.

Kendinden tiksinerek elini gevşetip çamaşırını yukarı çekmeye başladı...

"Durma," dedi Bella yumuşak bir sesle.

Z'nin sırtından buz gibi bir ürperti geçti. *Yakalanmıştı.*

Kan yüzüne hücum ederken Bella'nın gözlerine baktı.

Ama Bella sadece gülümseyip kolunu okşadı. "Çok güzelsin. Şu kaykılmış duruşunla. Boşal Zsadist. Yapmak istediğinin bu olduğunu biliyorum ve utanmanı gerektirecek bir şey yok. Kendine dokunurken çok güzelsin." Onu pazısından öptü, gözleri iç çamaşırındaki çıkıntıya kaydı. "Boşal," diye fısıldadı. "Bırak boşalmanı izleyeyim."

Huzursuz bir aptal gibi hissetmesine rağmen tuhaf şekilde kendine engel olamadı, oturup çamaşırını çıkardı.

Tekrar uzanırken Bella onayladığını gösteren hafif bir ses çıkardı. Zsadist ondan cesaret alarak elini yavaşça karnında kaydırdı, kaslarının çıkıntılarını ve onları kaplayan pürüzsüz ve kılsız tenini hissediyordu. Devam edebilmeyi gerçekten beklemiyordu...

Lanet olsun. Şey çok sertti, kalp atışlarını oradan hissedebiliyordu.

Elini yukarı aşağı kaydırırken Bella'nın mavi gözlerine baktı. Zevk patlamaları vücuduna yayılmaya başladı.

Tanrım... olmaması gerektiğini bildiği halde seyretmesine izin vermek. Üstelik daha önce seyredilmişken...

Hayır, burada geçmişin işi yoktu. Eğer yüzyıl önce olanlara takılıp kalırsa Bella'yla yaşadığı şu anı kaybedecekti.

Birileri seyrederken ona yapılanların hatırasını kafasından silip attı. *Bella'nın gözleri... onlara bak. Onların içinde ol. Onlarda boğul.*

Bakışı öyle güzeldi ki sıcaklıkla parlıyor, kollarındaymış gibi Zsadist'i sarıyordu. Zsadist dudaklarına baktı. Göğüslerine. Karnına... Kanında dolaşan isteğin gittikçe artan baskısıyla her santimi erotik bir gerilimle kasılıyordu.

Bella'nın gözleri aşağı kaydı. Zsadist'i izlerken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Köpekdişleri iki küçük ve beyaz hançer gibiydi, Zsadist onları tekrar teninde hissetmek istedi. Onu emmesini istedi.

"Bella," diye inledi. *Kahretsin*, kendini gerçekten kaptırmıştı.

Bir bacağını yukarı kaldırdı, elini daha hızlı hareket ettirirken boğazından bir inilti çıkardı ve sonra penisinin başındaki harekete odaklandı. Bir anda kendinden geçti. Başını yastığa atıp vücudunu yukarı kaldırırken bir çığlık attı. Ilık spermler göğsüne ve karnına fışkırdı ve bir süre daha ritmik olarak devam etti. Penisinin başı artık dokunulamayacak kadar hassaslaştığında durdu.

Yana dönüp Bella'yı öperken zor nefes alıyordu ve başı dönüyordu. Geri çekildiğinde Bella'nın gözleri onu ne kadar iyi anladığını gösteriyordu. Bu ilk sefere yardım ettiğinin farkındaydı. Yine de her nasılsa ona acıyarak bakmıyordu. Şimdiye kadar kendine dokunmaya tahammül edemeyen yetersiz biri olarak görmüyordu onu.

Zsadist ağzını açtı. "Seni..."

Kapı çalınınca söylemeye hakkı olmadığı sözler yarıda kaldı.

"Kapıyı açma," diye bağırdı Z iç çamaşırıyla kendini kurularken. Bella'yı öpüp kapıya gitmeden önce üzerine bir çarşaf örttü.

Kapının arkasındaki kişi içeri girmeye çalışacakmış gibi bir omzunu kapıya siper etti. Aptalca bir dürtüydü bu ama kimse Bella'yı gereksinimden kaynaklanan o parıltı içinde göremezdi. Sadece kendisi görebilirdi.

"Ne var?" dedi.

Phury'nin sesi boğuk geliyordu. "İçine telefonunu yerleştirdiğin Explorer dün gece hareket etti. Wellsie'nin gündönümü festivali için elma satın aldığı süpermarketlere gitti. Siparişleri iptal ettik ama araştırma yapmamız gerekiyor. Kardeşlik on dakika içinde Wrath'in odasında toplanıyor."

Z gözlerini kapatıp alnını kapıya dayadı. Gerçek hayat geri dönmüştü.

"Zsadist? Beni duydun mu?"

Zsadist birlikte geçirdikleri zamanın sona erdiğini düşünerek Bella'ya bir göz attı. Çarşafları üşüyormuşçasına çenesine kadar çekmiş olan Bella da bunu biliyordu.

Tanrım... acı veriyor diye düşündü Zsadist. Gerçekten acı hissediyordu.

"Orada olacağım," dedi.

Gözlerini yere indirip döndü ve banyoya yollandı.

Otuz Altıncı Bölüm

Gece inerken O, öfkeden kudurmuş bir vaziyette, ihtiyaç duyduğu cephaneyi kulübeden alıyordu. Geri döneli daha yarım saat olmuştu ve berbat bir gün geçirmişti. Önce Omega'ya gitmiş ve bir yığın fırça yemişti. Kelimenin tam manasıyla hem de. Efendi, iki Kırıcı'nın tutuklanmasına çok sinirlenmişti, sanki o beceriksizlerin yakalanıp içeri tıkılması O'nun hatasıydı.

Omega ilk öfke dalgasından sonra boynunda tasması olan bir köpeği çeker gibi geri çektiği katillerini insanların dünyasından çıkarıp almıştı. İlginç bir şekilde bu o kadar da kolay olmamıştı. Cemaat üyelerini eve çağırmak öyle kolaycacık halledilecek bir şey değildi, zayıflıkların göz ardı edilmemesi gerekiyordu.

Zafiyet henüz devam ediyordu. Tabii ki O, ruhlarını sattıkları güne lanet eden o iki Kırıcı'yı geri getirdi. Omega onlarla anında ilgilendi, yaşanan sahne Clive Baker filmlerini aratmayacak türdendi. Ama mesele şu ki katiller zaten yaşayan ölülerdi, o yüzden de ceza Omega sıkılana kadar uzadıkça uzadı.

Yanından ayrılırken Omega oldukça konsantre olmuş görünüyordu.

Gerçek dünyaya dönmek can sıkıcıydı. O'nun yokluğunda Betalar ayaklanmaya başlamıştı. İçlerinden dördü sıkılmış ve bazı kırıcılara saldırmaya karar vermişti, bir tür avla ve öldür oyunu başlamış, bu da Cemaat içinde bazı kayıplara neden olmuştu. Altı saatlik kriz boyunca U'nun gönderdiği sesli mesajlar giderek çılgınlaşmış, insanda çığlık atma isteği uyandıran güncellemeler halini almıştı.

Lanet olsun. U kumandan yardımcısı olarak tam bir faciaydı. Beta savaşlarını kontrol altına alamamıştı ve bu arada bir insan öldürülmüştü. O'nun ölen herifi umursadığı yoktu, onu endişelendiren şey cesetti. İhtiyaçları olan son şey işe polisin karışmasıydı. Yine.

Böylece O, olay yerine gidip lanet olası cesetten kurtulmak için ellerini kirletmişti, sonra da bu serseri Betaların kimliklerini saptamak ve her birini tek tek ziyaret etmek için birkaç saatini heba etmişti. Onları öldürmek istemişti ama Cemaat kademelerinde daha fazla boşluğun meydana gelmesi efendiyle başını tekrar derde sokardı.

O dört geri zekâlının pisliklerini temizleme işini bitireli yarım saat olduğu halde hâlâ büyük bir öfke içindeydi. O sırada U arayıp mutlu haberi vermişti, gündönümü festivali için verilen elma siparişleri iptal edilmişti. Peki neden siparişlerin hepsi iptal ediliyordu? Çünkü vampirler bir şekilde izlendiklerini anlamışlardı.

Ya, U işi gizli tutma konusunda bu denli becerikliydi işte.

Böylece Omega'ya sunacakları toplu katliam hediyesi de yok olmuştu. O'nun efendiye yaranmak için kullanabileceği bir şey kalmamıştı artık. Eğer karısı hayattaysa onu bir Kırıcı yapmak zor olacaktı.

O çıldıracak gibiydi. U'ya telefonda bağırmıştı. Ne ka-

dar iğrenç söz varsa hepsinin ağzından çıkıp gitmesine izin vermişti. U ise uçuşan kırbaç darbelerini bir kedi gibi karşılamış, sessizliğini koruyup boyun eğmişti. Onun bu sessizliği O'yu iyice delirtmişti ama zaten insanların kendisine karşılık vermemesinden daima nefret ederdi.

Tanrım. U'nun istikrarlı olduğunu sanmıştı, oysa piç herif yetersizin biriydi ve O artık bıkmıştı. U'nun böğrüne bir bıçak sokması gerektiğini biliyordu ve bunu yapacaktı da, ama dikkatinin sürekli dağılmasından bıkmıştı artık.

Cemaatin de U'nun da Betaların da Omega'nın da canı cehenneme. Önemli olan neyse onun üzerinde çalışmalıydı.

O, kamyonun anahtarlarını alıp kulübeden çıktı. Doğruca Thorne Bulvarı 27'ye gidecek ve o malikânenin içine girecekti. Belki ümitsizce yapılmış bir hamleydi ama aradığı cevabın o demir parmaklıkların ardında olduğuna emindi.

Sonunda karısının hangi sebeple nerede olduğunu öğrenecekti.

F-150'ye binmişti ki boynu uyuşmaya başladı, U'ya o kadar bağırdığı içindi muhakkak. Umursamayıp direksiyona geçti. Yola koyulurken gömleğinin yakasını çekiştirip gevşetmeye çalıştı, birkaç kez öksürdü. *Kahretsin.* Çok acayip bir histi.

Sekiz yüz metre kadar sonra nefes alamamaya başladı. Boğazını tutup tıkanarak direksiyonu sağa kırdı ve hızla frene bastı. Kapıyı açıp yalpalayarak dışarı çıktı. Soğuk hava bir iki saniyeliğine rahatlatsa da tekrar boğulur gibi olmaya başladı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Yüzüstü karların üzerine yığılırken görüşü bozuk bir lambanın ışığı gibi bir gidip bir geliyordu.

* * *

Zsadist koridorda Wrath'in çalışma odasına doğru yürürken vücudu yavaş da olsa zihni berraktı. Odaya girdiğinde tüm kardeşlerin çoktan gelmiş olduğunu gördü, Zsadist'i görünce hepsi sustu. Zsadist kimseyi umursamadan gözleri yerde, her zaman yaslandığı köşeye gitti. Birinin konuşmaya başlamak için boğazını temizlediğini duydu. Muhtemelen Wrath'di.

Tohrment söze başladı. "Bella'nın abisi aradı. *Sehclusion* talebini erteledi ve Bella'nın birkaç gün daha burada kalmasını istedi."

Z kafasını kaldırdı. "Neden?"

"Nedenini söylemedi..." Tohr gözlerini kısıp Z'nin yüzüne baktı. "Aman Tanrım."

Diğerleri de dönüp Z'ye baktı, birkaç hafif iç çekme sesi duyuldu. Kardeşler ve Butch gözlerini dikip kalmışlardı.

"Ne cehenneme bakıyorsunuz siz?"

Phury çift kanatlı kapının yanındaki duvarda asılı olan antika aynayı gösterdi. "Kendin gör."

Zsadist odanın karşı tarafına yürüyüp hepsine çıkışmaya hazırlandı. Bella onları ne ilgilen...

Aynada kendini görünce ağzı açıldı. Eski moda aynadaki gözlere dokunmak için titreyen elini ileri uzattı. İrisleri artık siyah değildi. Sarıydı. Tıpkı ikizininkiler gibi.

"Phury?" dedi yavaşça. "Phury... Bana ne olmuş böyle?"

Phury gelip arkasında durunca yüzü hemen Z'nin yüzünün yanında belirdi. Sonra Wrath'in uzun saçlı ve güneş gözlüklü esmer yansıması aynada göründü. Ardından Rhage'in muhteşem güzelliği. Vishous'un Sox kasketi. Tohrment'in kısa kesimli saçları. Ve Butch'un kırık burnu.

Hepsi teker teker ellerini uzatıp Z'ye dokundu, koca ellerini kibarca Z'nin omuzlarına koydular.

"Tekrar hoş geldin kardeşim," diye fısıldadı Phury.

Zsadist arkasında duran adamlara baktı. Birden kendini bırakıp geriye doğru düşse... onu tutacaklardı.

Zsadist gittikten az sonra Bella yatak odasından çıkıp onu aramaya gitti. Tam abisini arayıp bir görüşme ayarlamak üzereyken tekrar aile dramına sarılıp sarmalanmadan önce sevgilisiyle ilgilenmesi gerektiğini fark etmişti.

Sonunda Zsadist Bella'daki bir şeye ihtiyaç duymuştu. Hem de şiddetle. Birlikte geçirdikleri zamandan sonra Z neredeyse kurumuştu ve Bella onun açlıktan öldüğünün, şiddetle beslenmek istediğinin farkındaydı.

Bella'nın damarlarında bol miktarda Zsadist'in kanı bulunduğundan onun açlığını gayet net hissetmişti ve Zsadist'in tam olarak evin neresinde olduğunu da biliyordu. Yapması gereken tek şey duyularını açmaktı, böylece onu hissedip bulabilirdi.

Bella, Zsadist'in nabzını takip ederek heykelli koridorda ilerledi, köşeyi dönüp merdivenlerin başındaki çift kanatlı kapıya doğru yürüdü. Çalışma odasından sinirli erkek sesleri geliyordu ve konuşanlardan biri de Zsadist'ti.

"Bu gece dışarı nah çıkarsın," diye bağırdı biri.

Zsadist'in sesi tamamıyla kötücüldü. "Bana emir vermeye kalkışma Tohr, bu beni uyuz etmekten, sana da vakit kaybettirmekten başka işe yaramaz."

"Kendine bir bak... siktiğimin iskeletine dönmüşsün! Beslenmediğin sürece evde kalıyorsun."

Bella tam içeri girerken Zsadist, "Beni burada tutmayı dene de başına gelecekleri gör," diyordu.

Tüm Kardeşler onları izlerken iki erkek burun buruna gelmiş, gözlerini birbirlerine dikip köpekdişlerini ortaya çıkarmışlardı.

Tanrım diye düşündü Bella. *Bu ne saldırganlık.*

Ama... Tohrment haklıydı. Yatak odasının karanlığında iyi görememişti ama burada, ışıkta Zsadist yarı ölü gibi görünüyordu. Kafatası kemikleri dışarı fırlamıştı, tişörtü üzerinden sarkıyor, pantolonu belinden düşüyordu. Siyah gözleri her zamanki gibi keskin bakıyordu ama vücudunun geri kalanı kötü durumdaydı.

Tohrment başını iki yana salladı. "Mantıklı ol..."

"Bella'nın intikamının alındığını göreceğim. Bu da *tamamen* mantıklı."

"Hayır, değil," dedi Bella. Bütün başlar Bella'ya döndü.

Zsadist Bella'ya bakarken irisleri renk değiştirdi, Bella'nın alışık olduğu o kızgın ve siyah gözler parıl parıl parlayan bir sarıya dönüştü.

"Gözlerin," diye fısıldadı Bella. "Gözlerine ne..."

Wrath söze karıştı. "Bella, abin biraz daha burada kalmanı istedi."

Çok şaşıran Bella başını Zsadist'ten çevirdi. "Ne dedin lordum?"

"Şu an *sehclusion* kararı vermememi ve burada kalmanı istiyor."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki sen ona sorabilirsin."

Tanrım, sanki her şey yeterince kafa karıştırıcı değildi. Bella tekrar Zsadist'e baktı ama o gözlerini odanın karşısındaki pencereye dikmişti.

"Tabii ki kalmandan memnuniyet duyarız," dedi Wrath.

Zsadist taş kesilince Bella bunun ne kadar doğru olduğunu merak etti.

"İntikamımın alınmasını istemiyorum," dedi yüksek sesle. Zsadist kafasını çevirince direkt ona doğru konuşmaya başladı. "Benim için yaptıklarına minnettarım. Fakat kimsenin o Kırıcı'yı yakalamaya çalışırken zarar

görmesini istemiyorum. Özellikle de senin."

Zsadist kaşlarını çattı. "Bu kararı sen veremezsin."

"Öyle bir veririm ki." Zsadist'i savaşmaya giderken düşündükçe dehşet içinde kalıyordu. "Tanrım, Zsadist... gidip kendini öldürtmenden sorumlu olmak istemiyorum."

"Çam ağacından tabuta girecek olan o Kırıcı, ben değilim."

"Ciddi olamazsın! Sevgili Bakire, kendine bir bak. Savaşamazsın bile. Çok güçsüzsün."

Odada toplu halde bir tıslama duyuldu ve Zsadist'in gözleri siyahlaştı.

Ah... lanet olsun. Bella eliyle ağzını kapadı. Güçsüz. Ona güçsüz demişti. Hem de bütün Kardeşlik'in önünde.

Bundan daha büyük bir hakaret olamazdı. Bir erkeğe yeterince güçlü olmadığını ima etmek bile savaşçı sınıfında ne olursa olsun bağışlanamaz bir şeydi. Ama doğrudan ve tanıklar önünde söylemek bir erkek için telafisi mümkün olmayan bir suçlama, âdeta bir hadımdı.

Bella öne atıldı. "Özür dilerim, öyle demek..."

Zsadist, Bella dokunamasın diye kollarını havaya kaldırdı. "Benden uzak dur."

Zsadist, Bella bir bombaymış gibi ondan uzaklaşırken Bella elini tekrar ağzına götürdü. Zsadist odadan çıktı, ayak sesleri koridorda uzaklaştı. Bella sonunda başını kaldırıp kardeşlerin onaylamayan gözlerine bakabildi.

"Ondan hemen özür dileyeceğim. Bakın, cesaretinden ve gücünden şüphem yok. Onun için endişeleniyorum çünkü..."

Söyle onlara dedi içinden. Muhakkak anlayacaklardı.

"Onu seviyorum."

Birden odadaki gerilim yok oldu. Hiç değilse büyük oranda. Phury gidip şömine rafına yaslandı. Alevlerin içinde olmak istiyormuş gibi başını önüne eğmişti.

"Böyle hissetmene sevindim," dedi Wrath. "Buna ihtiyacı var. Şimdi gidip onu bul ve özür dile."

Bella kapıya doğru yürürken Tohrment önünü kesip gözlerine baktı. "Hazır gitmişken onu beslemeye çalış, tamam mı?"

"İzin vermesi için dua ediyorum."

Otuz Yedinci Bölüm

Rehvenge evde sessizce dolanıyor, huzursuz ve sert adımlarla odadan odaya geziniyordu. Görüş alanı kırmızıydı, duyuları canlıydı, bastonunu saatler önce bırakmıştı. Artık her zamanki gibi üşümediğinden balıkçı yaka kazağını çıkarmış, silahlarını çıplak tenine asmıştı. Bütün vücudunu hissediyor, kaslarındaki ve kemiklerindeki gücün tadını çıkarıyordu. Başka şeyler de vardı. Hiç yaşamadığı şeyler...

Tanrım, kendini bu kadar serbest bırakmayalı on yıl kadar olmuştu, kendini bile bile içine attığı bu çılgınlığın kontrolünde olduğunu düşünüyordu, belki de tehlikeli bir yanılgıydı bu ama umurunda değildi. Özgürdü. Ve tamamıyla cinsel bir gözü dönmüşlükle düşmanıyla savaşmak istiyordu.

Ayrıca son derece hayal kırıklığına uğramıştı.

Kütüphanenin pencerelerinin birinden dışarı baktı. Ziyaretçileri cesaretlendirmek için ön kapıyı ardına kadar açık bırakmıştı. Ama kimse yoktu. Hiç. Sıfır.

Ayaklı büyük saat on iki kez çaldı.

Kırıcı'nın geleceğinden çok emindi ama kapıdan ara-

ba yoluna girip eve gelen kimse yoktu. Ve güvenlik kameralarına göre caddeden geçen arabalar sadece civarda oturanların kullandığı türdendi: çeşitli Mercedesler, bir Maybach, birkaç Lexus SUV ve dört BMW.

Lanet olsun. O Kırıcı'yı çığlık atacak kadar çok istiyordu ve savaşma dürtüsü, ailesinin intikamını almak, muhitini korumak gayet mantıklıydı. Soyu anne tarafından seçkin savaşçılara kadar dayanıyordu ve içindeki saldırganlık artıyordu; her zaman olduğu gibi. Sinirli yapısına kız kardeşi konusunda duyduğu öfke ve *mahmen*'i güpegündüz evden göndermek zorunda kalışı eklenince barut fıçısına dönmüştü.

Kardeşlik'i düşündü. Onlar için iyi bir aday olurdu, tabii dönüşümünden önce üye alıyor olsalardı... Şimdi ne halt ettiklerini kim bilebilirdi? Vampir medeniyeti parçalanıp giderken yer altına inmişlerdi, kendi içlerine kapanmış, korumaya yemin ettikleri ırklarından çok kendilerini korur olmuşlardı.

İşlerine daha fazla, kendilerine daha az yoğunlaşmış olsalardı Bella'nın kaçırılmasını engelleyebileceklerini düşünmeden edemiyordu. Ya da onu hemen bulabileceklerini.

İçinde yeni bir öfke kabardı, hep aynı rotayı izleyerek evde dolaşmaya devam etti, pencerelerden ve kapılardan bakıyor, güvenlik kameralarını kontrol ediyordu. Sonunda böyle amaçsızca beklemenin saçmalık olduğuna karar verdi. Bütün gece böyle dolanıp durmaktan aklını kaçıracaktı ve kent merkezinde yapması gereken işleri vardı. Güvenlik alarmları harekete geçerse maddesel halden çıkıp göz açıp kapayıncaya kadar eve dönebilirdi.

Odasına çıkıp giyinme odasına girdikten sonra arkadaki kilitli dolabın önünde durdu. İlacını almadan çıkması söz konusu değildi, Kırıcı karşısına çıkarsa yumruk

yumruğa dövüşmek yerine silahını kullanmak zorunda kalacağı anlamına gelse bile.

Rehv şırınga ve turnikenin yanı sıra küçük bir şişe dopamin çıkardı. İğneyi hazırlayıp koluna lastik boruyu bağlarken damarına zerk etmek üzere olduğu berrak sıvıya baktı. Havers böyle yüksek dozlarda bazı vampirlerde yan etki olarak paranoya görüldüğünden bahsetmişti. Ve Rehv kendisi için belirlenmiş olan dozu ikiye katlamıştı... Tanrım, Bella kaçırıldığından beri böyleydi. O yüzden belki de aklını yitiriyordu.

Ama sonra kapının önünde duran o şeyin vücut ısısını düşündü. Elli derece ısısı olan biri canlı olamazdı. İnsanlar için bu mümkün değildi.

İğneyi yapıp görüşü geri gelene ve vücudunu hissetmeyene kadar bekledi. Sonra sıkıca giyinip bastonunu alarak dışarı çıktı.

Zsadist ZeroSum'a girdi, Phury'nin sessiz endişesinin boğucu bir sis gibi peşinde olduğunun tamamen farkındaydı. Neyse ki ikizini görmezden gelmek kolaydı, yoksa tüm bu çaresizlik onu alaşağı edecekti.

Güçsüz. Çok güçsüzsün.

Pekâlâ, bunu halledecekti.

"Bana yirmi dakika ver," dedi Phury'ye. "Sonra arka sokakta buluşalım."

Hiç vakit kaybetmedi. Saçını topuz yapmış bir insan fahişe seçip iki yüz dolar verdi ve kulüpten çıkardı. Kadın Zsadist'in yüzünü, cüssesini ya da davranışlarını umursamış gibi değildi. Gözlerini ona çevirmiyordu bile, fazla kibirliydi.

Arka sokağa geldiklerinde kadın yüksek sesle bir kahkaha attı.

"Nasıl istiyorsun?" diye sordu gökdelen topuklarının üzerinde hafifçe dans ederek. Birden tökezledi, sonra ellerini kafasının üzerine koyup soğukta gerindi. "Sert istiyor gibi duruyorsun. Bana uyar."

Zsadist kadının yüzünü duvara çevirip ensesinden tuttu. Kadın kıkırdayıp kurtulmaya çalışır gibi yaparken Zsadist onu zapt etti ve yıllarca kanını içtiği sayısız insan dişisini düşündü. Hafızalarını nasıl temizlediğini. Bilinçaltları harekete geçtiğinde geceleri kâbus görüp uyanıyorlar mıydı acaba?

Kullanıcı dedi içinden. O bir kullanıcıydı. Tıpkı Sahibe gibi.

Tek fark Zsadist'in başka seçeneğinin olmamasıydı.

Yoksa var mıydı? Bu gece Bella'yı kullanabilirdi, ondan kanını içmesini istemişti. Ama eğer ondan beslenirse bırakmak ikisi için de daha zor olacaktı. Ve oraya doğru gidiyorlardı. Bella intikamının alınmasını istemiyordu. O Kırıcı bu dünyada var olduğu sürece Zsadist rahat edemezdi.

Dahası Bella'nın sevmemesi gereken bir erkeği sevmeye çalışarak kendini mahvetmesini izlemeye dayanamazdı. Onu kendisinden uzaklaştırmak zorundaydı. Mutlu ve güvende olmasını istiyordu, bin yıl boyunca yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle uyanmasını istiyordu. Gurur duyacağı bir erkekle uygun bir evlilik yapmasını istiyordu.

Ona bağlanmasına rağmen Bella'nın onunla birlikteyken tattığı mutluluktan daha fazlasını tatmasını istiyordu.

Orospu kımıldayıp duruyordu. "Yapacak mıyız yapmayacak mıyız yakışıklı? Çünkü heyecanlanıyorum."

Zsadist köpekdişlerini çıkarıp kadını ısırmaya hazırlandı.

"Zsadist... *hayır!*"

Bella'nın sesi onu kendine getirdi. Sokağın ortasında dikiliyordu, dört beş metre kadar ilerideydi. Gözlerinde dehşet dolu bir bakış vardı, ağzı açıktı.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Bunu... yapma."

Zsadist'in içinden ilk gelen onu eve götürmek ve sonra da evden ayrıldığı için ona bağırmaktı. Ama düşününce aralarındaki bağı koparmak için bir şans bulduğunu anladı. Çok fazla acı içeren ve ustalık gerektiren bir manevra olacaktı bu ama Bella kurtulacaktı. Zsadist kurtulamasa bile.

Fahişe Bella'ya doğru bakıp yüksek sesle titrek bir kahkaha attı. "O da izleyecek mi? Çünkü bu sana fazladan elli dolara patlar."

Zsadist insanı vücuduyla binanın tuğla duvarı arasına kıstırırken Bella elini boğazına götürdü. Göğsündeki acı öyle büyüktü ki nefes alamıyordu. Onu başka bir dişiye bu kadar yakın görmek... bir insana, bir orospuya bu kadar yakın... ve beslenme amacıyla mı? Dün gece paylaştıkları onca şeyden sonra?

"Lütfen," dedi. "Beni kullan. Beni al. Bunu yapma."

Zsadist kadını kendisine çevirdi, şimdi yüz yüzeydiler, sonra bir kolunu kadının göğsüne bastırdı. Orospu güleрek kıvrılıp bükülmeye başladı, vücudunu ona sürtüyor, kalçalarını kıvırıyordu.

Bella ellerini ileri uzattı. "Seni seviyorum. Kardeşlerin önünde sana hakaret etmek istemedim. *Lütfen* benden öç almak için bunu yapma."

Zsadist Bella'nın gözlerine baktı. Bu gözler acıyla parlıyordu, tamamen yalnızlıkla doluydu ama o köpekdişlerini gösterdi... sonra da onları kadının boynuna geçirdi. Zsadist yutkunurken Bella haykırdı, insan dişi ise yine

hoppa ve vahşi bir sesle gülüyordu.

Bella sendeleyerek geri geri gitti. Zsadist hâlâ gözlerini ondan ayırmıyordu, pozisyonunu değiştirip daha kuvvetli içerken bile. Bella daha fazla izlemeye dayanamayacağından maddesel halden çıkıp düşünebildiği tek yere gitti.

Ailesinin evine.

Otuz Sekizinci Bölüm

"Papaz sizi görmek istiyor." Phury maden suyundan başını kaldırıp baktı. ZeroSum'ın fedailerinden biri tepesinde dikiliyordu, sessiz tehdit yayan Mağribi.

"Özel bir sebebi var mı?"

"Siz değerli bir müşterisiniz."

"Öyleyse beni rahat bırakması gerekiyor."

"Bu hayır demek mi?"

Phury bir kaşını kaldırdı. "Evet, bu *hayır* demek."

Mağribi gözden kaybolup takviye edilmiş halde geri geldi: yanında kendisi kadar iri yarı iki herif daha vardı. "Papaz sizi görmek istiyor."

"Evet, söylemiştin."

"Şimdi."

Phury'nin masadan kalkmasının tek sebebi üçlünün onu kaldırıp götürmeye hazır görünmesiydi, ayrıca onları pataklayıp bütün gözleri üzerine toplamaya hiç ihtiyacı yoktu.

Papaz'ın ofisine girdiği an adamın tehlikeli bir ruh halinde olduğunu anladı. Gerçi bu flaş haber sayılmazdı.

"Bizi yalnız bırakın," diye mırıldandı vampir masasının arkasından.

Oda boşalınca sandalyesinde arkasına yaslandı, mor gözleri kurnazca bakıyordu. Phury içgüdüyle bir elini arkasına götürüp kemerindeki hançerin yakınında tuttu.

"Son görüşmemizi düşünüyordum da," dedi Papaz uzun parmaklarını birbirine dayayarak. Üzerine vuran ışık çıkık elmacık kemiklerini, sert çenesini ve yapılı omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Mohawk saçlarını beş santimden uzun olmayacak şekilde kısaltmıştı. "Evet... Benim küçük sırrımı bildiğin gerçeği hakkında düşünüyordum. Kendimi ifşa olmuş hissediyorum."

Phury sesini çıkarmadan oturuyor, konuşmanın nereye varacağını merak ediyordu.

Papaz sandalyesini geri itip bacak bacak üstüne attı. Pahalı takımının önü açılmış, geniş göğsü ortaya çıkmıştı. "Nasıl hissettiğimi hayal edebiliyor musun? Uykularım kaçıyor."

"Ambien almayı dene. Seni nakavt eder."

"Kırmızı tütün de içebilirim. Tıpkı senin gibi, değil mi?" Bir elini saçlarında gezdirdi, dudakları sinsi bir gülümseyişle kıvrılmıştı. "Evet, kendimi gerçekten güvende hissetmiyorum."

Yalana bak. Herifi zeki oldukları kadar da ölümcül olan bir yığın Mağribi koruyordu. Ve kesinlikle kendi kendisini de koruyabilecek bir adamdı. Ayrıca *symphath*'lar kavga konusunda kimsenin sahip olmadığı avantajlara sahiptiler.

Papaz gülümsemeyi kesti. "Düşünüyordum da belki sen de sırrını söyleyebilirsin. Böylece ödeşmiş oluruz."

"Sırrım yok."

"Saçmalık... *Kardeş*." Papaz'ın dudakları tekrar yukarı kıvrıldı ama mor gözleri soğuk bakıyordu. "Çünkü sen Kardeşlik'e üyesin. Sen ve buraya birlikte geldiğin şu yar-

ma herifler. Votka içen o keçi sakallı. Fahişelerimin kanını emen o bombok suratlı. Beraber takıldığın o insana ne demeli bilmiyorum ama her neyse."

Phury masanın karşısından sertçe bakıyordu. "Türümüzün sahip olduğu tüm sosyal gelenekleri ihlal ettin. Ama bir uyuşturucu satıcısından ne diye doğru tavır bekliyorum ki?"

"Ve kullanıcılar da hep yalan söyler. O yüzden de soru zaten saçma, öyle değil mi?"

"Sözlerine dikkat et adamım," dedi Phury alçak sesle.

"Yoksa ne yaparsın? Bir Kardeş olduğunu ve canımı yakmadan hizaya gelsem iyi olacağını mı söylüyorsun?"

"Can sağlığı asla çantada keklik olarak görülmemeli tabii."

"Neden kabul etmiyorsun? Yoksa siz Kardeşler yüz üstü bıraktığınız ırkın isyan etmesinden mi korkuyorsunuz? Son dönemde yaptığınız boktan işler yüzünden hepimizden saklanıyor musunuz?"

Phury gitmek üzere döndü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kırmızı tütünden." Papaz'ın sesi bıçak gibi keskindi. "Elimde hiç kalmadı."

Phury'nin göğsü huzursuzlukla sıkıştı. Omzunun üzerinden adama baktı. "Başka satıcılar da var."

"Onları ararken iyi eğlenceler o halde."

Phury elini kapının tokmağına koydu. Tokmak dönmeyi reddedince dönüp adama baktı. Papaz hâlâ kurnaz bakışlarla onu izliyordu. Ve düşünce gücüyle onu ofisinde tutsak etmişti.

Phury tokmağı daha sıkı kavrayıp çekti, pirinç tokmak anında yerinden ayrıldı. Kapı sallanarak açılırken tokmağı Papaz'ın masasına fırlattı.

"Galiba bunu tamir etmen gerekecek."

İki adım atmıştı ki bir el koluna yapıştı. Papaz'ın yüzü taş kadar sertti, kolunu kavrayan eli de öyle. Mor gözlerinden birini kırpınca aralarında bir şey alevlendi, değiş tokuş gibi bir şey... bir akım...

Phury birden bire çok kuvvetli bir suçluluk hissetti, sanki biri en derin endişelerini ve ırkın geleceğiyle ilgili korkularını ortaya çıkarmıştı. Buna karşılık vermesi gerekiyordu, baskıya dayanamıyordu.

Kendini bu duyguya kaptırıp telaşla şunları söyleyiverdi: "Kendi türümüz için yaşar ve ölürüz. Irkımız bizim ilk ve tek meselemizdir. Her gece savaşır ve öldürdüğümüz Kırıcıların kavanozlarını sayarız. Gizlilik sivilleri koruma yolumuzdur. Hakkımızda ne kadar az şey bilirlerse o kadar güvende olurlar. Ortadan kaybolmamızın nedeni budur."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz Phury küfür etti.

Lanet olsun, bir symphath'a asla güvenmemeliydin diye düşündü. Ya da onlara bu kadar yakınken hissettiklerine.

"Bırak beni günah yiyici," dedi dişlerinin arasından. "Ve kafamdan siktir olup git."

Kolundaki el gevşedi ve Papaz saygı belirtisi olarak başını hafifçe eğdi, bu şok ediciydi. "Pekâlâ, buna ne buyrulur savaşçı. Az önce yeni bir parti kırmızı tütün geldi."

Adam Phury'nin yanından geçip yavaşça kalabalığa doğru yürüdü. Kısa saçları, kalın omuzları ve aurası bağımlılıklarını beslediği insanların arasında gözden kayboldu.

Bella ailesinin evi önünde cisim buldu. Dışarıdaki ışıkların yanmaması ilginçti ama ağladığı için belki de iyi görememişti. İçeri girip güvenlik alarmını kapattı, antrede durdu.

Zsadist bunu ona nasıl yapabilirdi? Oldu olacak gözünün önünde o dişiyle seks yapsaydı bari. Tanrım, onun zalimleşebildiğini hep biliyordu ama bu kadarı çok fazlaydı, onun için bile...

Bu herkesin içinde aşağılanmasının intikamı falan değildi. Hayır, bu daha önemli bir şeydi. O kadını ayrıldıklarını anlatmak için ısırdığından şüpheleniyordu. Çünkü bir mesaj vermek istiyordu, Bella'yı hayatında istemediğinin yadsınamaz mesajıydı bu.

Pekâlâ, işe yaramıştı.

Kederli ve bozguna uğramış bir halde evin ön salonuna bakındı. Her şey aynıydı. Mavi ipekten duvar kâğıtları, siyah mermer döşeme, tavanda parıldayan avize. Zamanda geri gitmek gibiydi. Bu evde büyümüştü, annesinin son meyvesi, onu seven bir abinin üzerine titrediği kız kardeş, hiç tanımadığı bir babanın kızı...

Bir dakika. Ev sessizdi. Çok fazla sessizdi.

"Mahmen? Lahni?" Sessizlik. Gözlerindeki yaşları sildi. "Lahni?"

Doggen neredeydi? Ya annesi? Rehv'in gece hallettiği işler yüzünden dışarıda olduğunu biliyordu, o yüzden onu görmeyi beklemiyordu. Ama diğerleri her zaman evde olurdu.

Bella kıvrılan merdivenlere doğru gidip seslendi, *"Mahmen?"*

Yukarı çıkıp koşar adım annesinin odasına gitti. Yataktaki örtüler bir tarafa fırlatılmış, yığın halinde duruyordu. Bu normalde *doggen*'in asla göz yummayacağı bir şeydi. İçini bir korku sarınca koridordan Rehvenge'in odasına koştu. Onun yatağı da darmadağınıktı, Frette çarşaflar ve Rehv'in her zaman kullandığı tüylü yorganlar bir tarafa atılmıştı. Görülmemiş bir dağınıklık vardı.

Ev güvenli değildi. Rehv bu yüzden Kardeşlik'le kalması için ısrar etmişti.

Bella hemen koridora çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Maddesel halden çıkmak için dışarıda olması gerekiyordu çünkü malikânenin duvarları çelikle işlenmişti.

Ön kapıdan dışarı fırladı... Nereye gidebileceğini bilmiyordu. Kardeşinin güvenli evinin, *mahmen*'i ve *doggen*'i götürdüğü yerin adresini bile bilmiyordu. Ve onu arayarak zaman kaybedemezdi, şu anda olmazdı.

Seçenek yoktu. Kalbi kırılmıştı, öfkeliydi, bitkindi ve Kardeşlik yerleşkesine dönme fikri bütün bunları daha da kötü hale getiriyordu. Ama aptallık edecek hali yoktu. Gözlerini kapattı ve Kardeşlerin malikânesine dönmek üzere ortadan kayboldu.

Zsadist fahişeyle işini çabucak bitirip Bella'ya yoğunlaştı. Kanı Bella'da olduğu için maddesel halden çıkıp güneydoğu yönüne gittiğini hissetmişti. Bella'nın hedefinin Bellman Yolu ve Thorne Bulvarı civarı olduğunu tespit etti: oldukça lüks bir mahalle. Anlaşılan ailesinin evine gitmişti.

İçgüdüleri devreye girdi çünkü Bella'nın abisinin telefonda söyledikleri çok tuhaftı. Büyük bir ihtimalle orada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Yoksa adam ne diye kız kardeşi için *sehclusion* isterken birden Kardeşlik'le kalması gerektiğini söylesin ki?

Z tam Bella'yı almaya gidecekti ki onun tekrar seyahat ettiğini hissetti. Bu kez Kardeşlik malikânesinin önüne gelmişti. Ve orada kaldı.

Tanrı'ya şükür. Şimdilik onun güvenliği için endişelenmesine gerek yoktu.

Birden kulübün yan kapısı açıldı ve Phury sert bir su-

ratla dışarı çıktı. "Beslendin mi?"

"Evet."

"Öyleyse eve gidip kuvvetini toparlamalısın."

"Toparladım bile." *Bir bakıma.*

"Z..."

Phury lafını yarıda kesti ve ikisi de başlarını Trade Caddesi'ne doğru çevirdiler. Sokağın girişinden siyahlar giymiş üç beyaz saçlı adamın yürüyerek geçtiğini gördüler. Kırıcılar bir hedef bulmuş ve ona yaklaşıyorlarmış gibi dosdoğru karşıya bakıyorlardı.

Z ve Phury tek kelime etmeden sessizce yeni yağmış karın üstünde koştular. Trade Caddesi'ne vardıklarında Kırıcıların kurban falan bulmadıklarını, kendi türlerinden ikisi kahverengi saçlı başka bir grupla buluştuklarını gördüler.

Z elini hançerlerinden birinin sapına götürüp gözlerini koyu saçlı olanların üzerine dikti. *Fade*'deki Sevgili Bakire, ne olur bunlardan biri aradığı Kırıcı olsundu.

"Dur bakalım Z," diye tısladı Phury telefonunu çıkarırken. "Olduğun yerde kalıyorsun ve ben de takviye kuvvet çağırıyorum."

"Sen telefon ederken" –hançerini kınından çıkardı– "ben öldürsem nasıl olur?"

Z öne atılırken hançeri bacağının yanında tutmuştu çünkü burası insanların yoğun olarak dolaştıkları bir yerdi.

Kırıcılar onu anında fark edip saldırı pozisyonuna geçtiler, dizlerini büküp kollarını havaya kaldırdılar. Z, piçleri bir araya toplamak için etraflarında koşarak büyük bir daire çizdi; onlar da koşarken Z'yi takip ediyor, sürekli üçgen oluşturacak şekilde konuşlanıyorlardı. Z karanlığa doğru çekildiğinde de birlik halinde onu izlediler.

Karanlık hepsini yuttuktan sonra Zsadist kara hançerini havaya kaldırıp köpekdişlerini göstererek saldırıya geçti. Şiddetin şarkısı ve dansı bittiğinde iki koyu renk saçlı Kırıcıdan birinin saç diplerinin beyaz olması için deli gibi dua ediyordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

U kulübenin kapısını açtığında şafak yeni söküyordu. İçeri adımını atarken yavaşladı, anın tadını çıkarmak istiyordu. Merkez kendisine aitti. Kırıcıbaşı olmuştu. O, görevden alınmıştı.

U gidip işi bitirdiğine inanamıyordu. Liderlik için Omega'dan bir şans vermesini istemeye cesaret ettiğine inanamıyordu. Omega'nın da onunla aynı fikirde olduğuna ve O'yu eve çağırdığına ise gerçekten inanamıyordu.

Liderlik U'nun doğasında yoktu ama başka seçenek göremiyordu. Dün o serseri Betalarla olanlardan, tutuklamalardan ve ayaklanmalardan sonra katiller arasında topyekûn bir anarşi baş göstermiş ve hızla yayılıp işleri zorlaştırmıştı. Bu esnada O hiçbir şey yapmamıştı. Hatta işini yapmak zorunda olmaktan rahatsızmış gibiydi.

U'nun yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Neredeyse iki yüzyıldır Cemaat'teydi ve ara sıra vampir peşine düşen, dağınık bir katil sürüsüne dönüştüklerini görmek onu kahrediyordu. Tanrı aşkına, kimi hedef alacaklarını bile unutmuş durumdaydılar ve üç kahrolası gün boyunca O, olayları umursamamıştı bile.

Hayır, Cemaat dünyevi krallıkta işine odaklanmış bir otoriteyle yönetilmeliydi.

U masaya oturup laptop'ı açtı. Yapılması gereken ilk şey genel kurulu toplayıp bir güç gösterisi yapmaktı. O'nun doğru dürüst yaptığı tek şey de bu olmuştu. Diğer Kırıcılar ondan korkmuşlardı.

U içlerinden birini örnek olsun diye feda etmek için Betaların bir listesini açtı ama fazla bakamadan bir mesaj aldı, iğrenç bir gelişmeden söz eden bir mesajdı bu. Dün gece kent merkezinde kanlı bir savaş olmuştu. Kardeşlik'in iki üyesi yedi katile saldırmıştı. Neyse ki Kardeşlerin ikisi de yaralanmış gibi görünüyordu. Ama Kırıcılardan yalnız biri kurtulabilmişti, yani Cemaat yine üye kaybetmişti.

Adamım, asker toplamak fevkalade olacaktı. Ama bunun için vakti nasıl bulacaktı? Önce dizginleri ele almak zorundaydı.

U gözlerini ovuşturdu, önündeki işi düşündü.

Kırıcıbaşılığa hoş geldin diye düşündü cep telefonunda numaraları tuşlarken.

Bella kendisinden altmış kilo daha ağır ve yirmi santim daha uzun olmasına aldırmadan Rhage'e dik dik baktı.

Ne yazık ki adam Bella'nın sinirlenmesini kafaya takmıyor gibiydi. Ve hâlâ yatak odasının kapısında dikilerek yolu kapamaya devam ediyordu.

"Ama onu görmek istiyorum."

"Bu iyi bir zaman değil Bella."

"Yarası ne kadar ciddi?"

"Bu Kardeşlik'in işi," dedi Rhage kibarca. "Onu yalnız bırak. Seni gelişmelerden haberdar ederiz."

"Ah eminim edersiniz. Yaralandığını da söylemiştiniz sanki! Onu bile Fritz'den öğrenmek zorunda kaldım."

Tam o anda yatak odasının kapısı açıldı.

Zsadist'in suratı Bella'nın hiç görmediği kadar asıktı ve çok kötü haldeydi. Bir gözü şişip kapanmıştı, dudağı yarılmıştı ve kolu askıdaydı. Boynunun ve kafasının her yerinde gelişigüzel küçük kesikler vardı, kafa üstü çakıllara dalmış gibiydi.

Bella irkilince Z ona baktı. Gözleri siyahtan sarıya döndü ama sonra başını Rhage'e çevirdi ve hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Phury nihayet dinleniyor." Kafasını Bella'ya doğru salladı. "Gelip onun yanında oturacaksa içeri girsin. Bu Phury'yi rahatlatır."

Zsadist dönüp gitti. Koridorda yürürken topallıyor, sol bacağı arkasından sürüklenerek geliyordu.

Bella küfrederek arkasından gitti, niye bu zahmete girdiğini aslında bilmiyordu. Zsadist onun hiçbir şeyini kabul etmiyordu; ne kanını ne aşkını... ne de duygularını paylaşmak istemesini. Ondan hiçbir şey istemiyordu.

Defolup gitmesi dışında.

Daha Bella yetişemeden Zsadist birden durup arkasına baktı. "Phury'nin beslenmeye ihtiyacı olursa damarından içmesine izin verir misin?"

Bella donup kaldı. Zsadist başka bir kadının kanını içmekle kalmıyor, Bella'yı ikiziyle paylaşmakta da bir sakınca görmüyordu. Anlık bir şeydi, özel bir yanı yoktu. Tanrım, Bella bu kadar kullanılıp atılabilir bir şey miydi? Paylaştıkları şeylerin Zsadist için hiçbir anlamı yok muydu?

"İzin verir misin?" Zsadist sarı gözlerini kısarak Bella'nın yüzüne baktı. "Bella?"

"Evet," dedi Bella alçak sesle. "Onunla ilgilenirim."

"Teşekkür ederim."

"Sanırım şu anda senden nefret ediyorum."

"Geç bile kaldın."

Bella Phury'nin odasına gitmek için geri döndüğünde Zsadist yavaşça, "Âdet oldun mu?" diye sordu.

Ah mükemmel, bir korkaklık daha. Onu hamile bırakıp bırakmadığını bilmek istiyordu. Bırakmadığını öğrenince şüphesiz rahatlayacaktı.

Bella omzunun üzerinden ona baktı. "Karnım ağrıyor. Endişelenmene gerek yok."

Z başını salladı.

Zsadist dönüp gitmeden Bella, "Söylesene. Senden hamile kalsaydım benimle evlenir miydin?" diye sordu.

"Başka bir erkek seninle evlenene kadar sana ve bebeğine bakardım."

"Benim bebeğim... oysa yarısı sana ait değil mi?" Zsadist hiçbir şey söylemeyince Bella üsteledi. "Yoksa onu kabul bile etmez miydin?"

Z kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi.

Bella başını iki yana salladı. "Lanet olsun... Gerçekten de buz gibi birisin sen, değil mi?

Z uzun süre gözlerini Bella'ya dikip baktı. "Senden asla bir şey istemedim, değil mi?"

"Ah, hayır. Asla istemedin." Bella acı bir şekilde güldü. "Tanrı bunu yapmanı yasaklamış."

"Phury'yle ilgilen. Buna ihtiyacı var. Senin de öyle."

"*Sakın* bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme."

Bella cevap beklemedi. Hızlı adımlarla Phury'nin odasına gidip Rhage'i kenara iterek Zsadist'in ikiziyle odaya kapandı. O kadar sinirliydi ki odanın karanlık olduğunu ve kırmızı tütünün çikolatayı andıran hoş kokusunu hemen fark etmedi.

"Kim var orada?" diye sordu Phury yattığı yerden, sesi boğuk çıkıyordu.

Bella boğazını temizledi. "Bella."

Kesik kesik bir iç çekiş duyuldu. "Selam."

"Selam. Nasıl hissediyorsun?"

"Son derece mutluyum, sorduğun için teşekkürler."

Bella yanına gelirken Phury hafifçe gülümsedi. Bella gece görüşüyle onun örtülerin üzerinde yattığını ve üzerinde sadece iç çamaşırı olduğu gördü. Her yanı yara bere içindeydi ve karnına sargı yapılmıştı. Ve *–ah, Tanrım–* bacağı...

"Endişelenme," dedi umursamaz bir şekilde. "Yüz yıldan fazla zamandır bu bacakla yaşıyorum. Ve gerçekten iyiyim. Sadece estetik bir kayıp."

"Öyleyse neden kuşak gibi o sargı var?"

"Kıçımı daha küçük gösteriyor."

Bella bir kahkaha attı. Onu yarı ölü bulmayı bekliyordu ve gerçekten de Phury cehennem gibi bir savaştan çıkmışa benziyordu. Ama ölümün eşiğinde değildi.

"Ne oldu sana?" diye sordu Bella.

"Yan tarafımdan darbe aldım."

"Ne darbesi?"

"Bıçak."

İşte bu Bella'yı sarsmıştı. Belki de göründüğü kadar iyi değildi.

"Ben iyiyim Bella. Doğru söylüyorum. Önümüzdeki altı saat içinde tekrar dışarı çıkmaya hazır olacağım." Kısa bir sessizlik oldu. "Sen ne yapıyorsun? İyi misin?"

"Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

"Pekâlâ... İyiyim."

"Ve şey... beslenmek ister misin?"

Phury donup kaldı, sonra birden yorgana uzanıp kalçalarını örttü. Bella onun neden saklayacak bir şeyi varmış gibi davrandığını merak etti. *Ah, tamam. Oha.*

Ona ilk defa bir erkek olarak baktı. Muhteşem, gür saçları ve klasik bir yakışıklılığa sahip yüzüyle gerçekten güzeldi. Vücudu olağanüstüydü, ikizinde olmayan güçlü kaslarla kaplıydı. Ama ne kadar iyi görünürse görünsün Bella'ya göre değildi.

Ne yazık diye düşündü Bella. İkisi için de çok yazıktı. Tanrım, onu incitmekten nasıl da nefret ediyordu.

"İster misin?" dedi. "Beslenmek ister misin?"

"Teklif mi ediyorsun?"

Bella yutkundu. "Evet. Ediyorum. Öyleyse sana... damarımı vereyim."

Odaya hoş bir koku yayıldı, öyle güçlüydü ki kırmızı tütünün kokusunu bastırdı: bir erkeğin açlığının yoğun, zengin kokusu. Phury'nin Bella'ya açlığının kokusu.

Bella gözlerini kapattı ve Phury kabul ederse ağlamamak için dua etti.

O gün güneş batarken Rehvenge kardeşinin resminden sarkan cenaze örtülerine gözlerini dikmişti. Cep telefonu çalınca kimin aradığına bakıp açtı.

"Merhaba Bella," dedi yumuşak bir sesle.

"Nereden bildin..."

"Senin aradığını mı? Gizli numara. Çok gizli gerçekten, bu telefonun tespit edemeyeceği kadar gizli." En azından Bella'nın Kardeşlik yerleşkesinde hâlâ güvende olduğunu düşündü. Orası her neresiyse artık. "Aramana sevindim."

"Dün gece eve gittim."

Rehv elindeki telefonu sıktı. "Dün gece mi? Lanet olsun! Senden oradan ayrılmamanı..."

Telefondan hıçkırık sesleri duyuldu, şiddetli ve perişan hıçkırıklar. Rehv'in içini bir acı kaplayınca kelimeleri de öfkesi de nefesi de yok olup gitti.

"Bella? Sorun ne? Bella? *Bella!" Ah, Tanrım... "Kardeşlerden biri sana zarar mı verdi yoksa?"*

"Hayır." Bella derin bir nefes aldı. "Ve bana bağırma. Dayanamıyorum. Senden de bağırmalarından da bıktım. Yeter artık."

Rehv ciğerlerini havayla doldurup öfkesini yatıştırmaya çalıştı. "Ne oldu?"

"Eve ne zaman gelebilirim?"

"Anlat bana."

Bir süre karşılıklı sustular. Kız kardeşinin artık ona güvenmediği ortadaydı. *Kahretsin...* Onu suçlayabilir miydi?

"Bella lütfen. Özür dilerim... Konuş benimle." Cevap gelmeyince, "Ben..." dedi. Sonra boğazını temizledi. "Ben ilişkimize bu kadar çok mu zarar verdim?"

"Eve ne zaman gelebilirim?"

"Bella..."

"Soruma cevap ver abi."

"Bilmiyorum."

"Öyleyse güvenli eve gitmek istiyorum."

"Gidemezsin. Sana uzun zaman önce söyledim, bir tehlike durumunda *mahmen* ve senin aynı yerde olmanızı istemiyorum. Şimdi söyle bakalım, oradan neden ayrılmak istiyorsun? Daha bir gün önce hiçbir yere gitmek istemiyordun."

Uzun bir sessizlik oldu. "Gereksinim döneminden geçtim."

Rehv ciğerlerindeki havanın boşalıp göğüs boşluğuna hapsolduğunu hissetti. Gözlerini kapattı. "Onlardan biriyle mi?"

"Evet."

Şu anda oturmak gayet iyi bir fikirdi ama yakınlarında sandalye yoktu. Bastonuna yaslanıp Aubusson halısında dizlerinin üzerine çöktü. Tam Bella'nın resminin önüne. "Sen... iyi misin?"

"Evet."

"Seninle evlenmek istiyor mu?"

"Hayır."

"Anlayamadım?"

"Beni istemiyor."

Rehv köpekdişlerini ortaya çıkardı. "Hamile misin?"

"Hayır."

Tanrı'ya şükürler olsun. "Kim bu?"

"Bunu söylemektense ölmeyi tercih ederim Rehv. Sadece buradan ayrılmak istiyorum."

Tanrım... Erkeklerle dolu bir yerleşkede gereksinim döneminden geçmişti demek... İri yarı savaşçılarla dolu bir malikânede. Ve o Kör Kral... *kahretsin.* "Bella bana sadece bir kişinin sana hizmet ettiğini söyle. Sadece bunu ve hizmet eden her kimse sana zarar vermediğini söyle."

"Neden? Kız kardeşinin bir sürtük olmasından mı korkuyorsun? *Glymera*'nın beni tekrar dışlamasından mı korkuyorsun?"

"Siktir et *glymera*'yı. Çünkü seni seviyorum... ve o kadar korunmasız bir durumdayken Kardeşlik tarafından kullanıldığın düşüncesine dayanamıyorum."

Bir sessizlik oldu. Rehv'in boğazı çok kötü yanıyordu, bir kutu raptiye yutmuş gibi hissediyordu.

"Sadece bir kişi ve onu seviyorum," dedi Bella. "Şunu da bilsen iyi olur, bana kendisi ve uyuşturulmak arasında bir tercih hakkı sundu. Ben onu seçtim. Ama adını sana asla söylemeyeceğim. Aslına bakarsan bir daha ondan bahsetmek istemiyorum. Evet şimdi, eve ne zaman gelebilirim?"

Tamam. Bu iyiydi. En azından Bella'yı oradan uzaklaştırabilecekti.

"Önce güvenli bir yer bulmama izin ver. Beni yarım saat sonra ara."

"Bekle, Rehvenge, şu *sehclusion* talebini iptal etmeni istiyorum. Bunu yaparsan dışarı çıktığımda korumayla dolaşmayı kabul ediyorum, seni daha iyi hissettirecekse tabii. Yeterince adil değil mi?"

Rehv eliyle gözlerini kapadı.

"Rehvenge? Beni sevdiğini söylüyorsun. O zaman ispatla. Talebi çek, sana söz veriyorum sorun çıkarmayacağım... Rehvenge?"

Rehvenge kolunu indirip Bella'nın resmine baktı. Öyle güzel, öyle saftı ki. Elinde olsa hep öyle kalmasını sağlardı ama Bella artık bir çocuk değildi. Ve düşündüğünden daha dirençli ve güçlü olduğunu kanıtlıyordu. Bütün o yaşadıkları, hayatta kalmayı başarması...

"Pekâlâ... Geri alacağım."

"Seni yarım saat içinde arayacağım."

Kırkıncı Bölüm

Gece çöktüğünde kulübeden dışarı ışık sızıyordu. U bütün gün bilgisayarın başından kalkmamıştı. E-postaların ve telefon konuşmalarının arasında Caldwell'de kalan yirmi sekiz katilin izini sürmüş ve gece yarısı için bir genel kurul toplantısı tasarlamıştı. Toplantıda birlikleri yeniden düzenleyecek ve asker toplama işi için beş kişilik kuvvetler oluşturacaktı.

Bu geceki toplantıdan sonra kent merkezinde sadece iki Beta birliği görevlendirecekti. Sivil vampirler barlara eskisi kadar gitmiyorlardı çünkü civarda çok fazla vampir kaçırılmıştı. İlgiyi başka yere çekmenin zamanı gelmişti.

Biraz düşündükten sonra adamlarının geri kalanını yerleşim bölgelerine göndermeye karar verdi. Vampirler geceleri aktif oluyordu. Evlerinde. Onları insanların arasında arayıp bulmak gerçekten de zordu.

"Seni bok herif."

U sandalyesinden fırladı.

O, kulübenin eşiğinde çıplak halde duruyordu. Göğsü pençe izleriyle kaplıydı, bir şey ona bütün gücüyle asılmıştı sanki; yüzü şişmişti, saçları darmadağındı. Canına okunmuştu ve çok sinirli görünüyordu.

Kapıyı hızla itip ikisini kulübeye kapattığında U yerinden bile kımıldayamadı: Çok istediği halde iri kaslarından hiçbiri kendini savunmasına yarayacak çömelme hareketini yapmaya yanaşmıyordu. Bu da ona şimdi Kırıcıbaşı'nın kim olduğu hakkında bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Sadece en tepedeki katil, emrindekiler üzerinde böyle bir fiziksel güç kullanabilirdi.

"İki önemli şeyi unuttun." O, duvarda asılı bir kılıftan rastgele bir bıçak çekti. "Birincisi Omega oldukça kaypaktır. İkincisi de bana çok düşkündür. Onu kendi safıma çekmem uzun sürmedi."

Bıçak üzerine doğru gelirken U bocaladı, koşmaya çalışıyor bir yandan da çığlık atmak istiyordu.

"Anlayacağın, iyi geceler U ve Omega'yı gördüğünde ona kocaman bir 'merhaba' de. Seni bekliyor."

Saat altıydı. Neredeyse gitme vakti.

Bella içinde bulunduğu misafir odasına bakınıp buraya getirdiği tüm eşyalarını toparladığını gördü. Zaten fazla eşyası yoktu, bir gece önce hepsini Zsadist'in odasından taşımıştı. Çoğu L.L. Bean çantasının içindeydi.

Fritz eşyalarını almak için her an gelebilirdi, onları Havers ve Marissa'nın evine götürecekti. Tanrı'ya şükür iki kardeş Rehvenge'e bir iyilik yapıp Bella'yı ağırlayacaklardı. Malikâne ve klinik gerçekten kale gibiydi. Rehv bile Bella'nın güvende olacağına ikna olmuştu.

Saat altı buçukta maddesel halinden çıkarak oraya gidecek, Rehv onu karşılayacaktı.

Zorlayıcı bir dürtüyle banyoya gidip şampuanını alıp almadığını kontrol etmek için duş perdesinin arkasına baktı. Evet, almıştı. Yatak odasında da ona ait bir eşya kalmamıştı. Hatta tüm evde hiçbir şeyi kalmamıştı. Git-

tikten sonra hiç kimse onun bu malikanede kalmış olduğunu anlayamazdı. Hiç kimse...

Tanrım. Kapat artık şu konuyu dedi içinden.

Kapı çalındı. Gidip açtı. "Selam Fritz, çantam..."

Zsadist koridorda duruyordu, üzerinde savaşçı kıyafetleri vardı. Deriler. Silahlar. Bıçaklar.

Bella geri çekildi. "Burada ne arıyorsun?"

Zsadist hiçbir şey söylemeden içeri girdi. Ama bir şeyin üzerine atılmaya hazır bir hali vardı.

"Silahlı muhafıza ihtiyacım yok," dedi Bella sakinliğini korumaya çalışarak. "Bütün bunlar o yüzdense yani. Oraya maddesel halden çıkarak gideceğim ve klinik son derece güvenli."

Zsadist tek kelime etmedi. Öylece Bella'ya bakıyordu, bütün erkeksi gücüyle.

"Karşımda dikilmeye mi geldin?" dedi Bella ters ters. "Yoksa başka bir amacın mı var?"

Zsadist arkasındaki kapıyı kapatınca Bella'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Özellikle de kilidin döndüğünü duyduğunda.

Yatağa çarpana kadar geri geri gitti. "Ne istiyorsun Zsadist?"

Tehdit eder gibi Bella'nın üzerine yürüyordu, sarı gözleri sabit bakıyordu. Bütün vücudu gerilmişti, ne istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Buraya sevişmeye geldiğini söyleme bana."

"Pekâlâ söylemem." Sesi derin bir hırıltı gibiydi.

Bella elini ileri uzattı. Sanki bu bir işe yarayacaktı. Zsadist istedikten sonra Bella'nın evet ya da hayır demesine bakmadan ona sahip olabilirdi. Yalnız... Bella da bir aptal gibi onu geri çevirmezdi. Yaptığı bütün saçmalıklardan sonra bile onu istiyordu. *Lanet olsun.*

"Seninle seks yapmayacağım."

"Buraya kendim için gelmedim," dedi Zsadist Bella'ya yaklaşarak.

Ah Tanrım. Kokusu... vücudu... çok yakınındaydı. Bella ne kadar aptal olduğunu düşündü.

"Benden uzak dur. Artık seni istemiyorum."

"Evet, istiyorsun. İsteğinin kokusunu alabiliyorum." Elini uzatıp Bella'nın boynuna dokundu, işaretparmağını şahdamarında kaydırdı. "Ve onun bu damarda attığını hissedebiliyorum."

"Bunu yaparsan senden nefret edeceğim."

"Zaten ediyorsun."

Keşke bu gerçek olsaydı... "Zsadist, seninle yatmam mümkün değil."

Zsadist o kadar eğildi ki ağzı Bella'nın kulağına dokundu. "Senden istediğim bu değil ki."

"Öyleyse ne istiyorsun?" Onu omuzlarından itti. Ama hiçbir işe yaramadı. "Tanrı'nın cezası. Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü ikizimin odasından geliyorum."

"Pardon?"

"Kanını emmesine izin vermedin." Zsadist'in ağzı Bella'nın boynuna dokundu. Sonra geri çekilip gözlerinin içine baktı. "Onu asla kabul etmeyeceksin, değil mi? Asla Phury'yle olmayacaksın, sosyal yönden de kişilik olarak da sana ne kadar uygun olursa olsun."

"Zsadist, Tanrı aşkına beni rahat bırak."

"İkizimi kabul etmeyeceksin. Demek ki buraya asla geri dönmeyeceksin, değil mi?"

Bella panikle nefesini saldı. "Hayır. Dönmeyeceğim."

"İşte bu yüzden gelmek zorunda kaldım."

Bella'nın içine dolan öfke Z'ye duyduğu istek kadar

güçlüydü. "Anlamıyorum. Benden kurtulmak için her fırsattan yararlandın. Dün gece arka sokakta olanları unuttun mu? Beni uzaklaştırmak için onun kanını içtin, değil mi? Yaptığım o yorum yüzünden değil."

"Bella..."

"Sonra da benden kardeşinle olmamı istedin. Bak, beni sevmediğini biliyorum ama sana neler hissettiğimin gayet farkındasın. Sevdiğin erkeğin sana bir başkasını beslemeni söylemesi nasıl bir his, haberin var mı?"

Zsadist elini indirdi. Bella'dan uzaklaştı.

"Haklısın." Yüzünü ovuşturdu. "Buraya gelmemeliydim ama sen gitmeden önce... Zihnimin gerisinde hep döneceğini düşündüm. Yani Phury'yle olmak için. Hep seni yine göreceğimi düşündüm, uzaktan da olsa."

Bella artık bundan bıkmıştı. "Beni görmeyi ne diye umursuyorsun ki?"

Zsadist başını iki yana sallayıp kapıya döndü. Bu Bella'nın hiddetlenmesine neden oldu.

"Cevap ver bana! Geri dönmememi neden umursuyorsun?" Zsadist elini kapı koluna koymuştu ki Bella haykırdı, *"Neden umursuyorsun?"*

"Umursamıyorum."

Bella ileri atıldı, ona vurmak, onu tırmalamak, canını yakmak istiyordu, öyle hayal kırıklığına uğramıştı ki. Ama Zsadist dönünce ona vurmak yerine başından kavrayıp dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Zsadist'in kolları Bella'ya dolandı, öyle sıkı sarılmıştı ki Bella nefes alamıyordu. Dilini Bella'nın ağzına sokarken onu kucaklayıp yatağa götürdü.

Umutsuz, kızgın seks kötü bir fikirdi. Çok kötü bir fikir.

Anında yatağın üzerinde birbirlerine dolandılar. Zsadist Bella'nın kot pantolonunu çıkarıp külotunun üstün-

den ısırmak üzereydi ki kapı çalındı.

Kapının arkasından Fritz'in hoş ve saygılı sesi geldi. "Madam, eğer çantalarınız hazırsa..."

"Şimdi değil Fritz," dedi Zsadist gırtlaksı bir sesle. Köpekdişlerini gösterip Bella'nın bacaklarının arasındaki ipek kumaşı parçaladı ve yalamaya başladı. *"Siktir..."*

Dili aşağı kaydı, inleyerek yalıyordu. Bella bağırmamak için dudağını ısırdı ve kalçalarını kıvırarak Zsadist'in başını kavradı.

"Ah, özür dilerim efendim. Sizin eğitim merkezinde olduğunuzu sanıyordum..."

"Sonra Fritz."

"Elbette. Ne zaman..."

Zsadist'in çıkardığı erotik hırıltı Fritz'e bilmesi gereken her şeyi anlatınca *doggen*'in sesi kesildi. Hatta bilmesi gerekenden fazlasını anlamıştı.

"Ah... Tanrım. Bağışlayın efendim. Şeye kadar tekrar rahatsız etmeyeceğim... yani eşyaları alıncaya... görüşmek üzere."

Zsadist Bella'nın butlarını kavramıştı, dili daireler çizip duruyordu. Bella'yı sertçe yalıyor, bir yandan da ateşli, şehvetli şeyler fısıldıyordu. Bella kendini Zsadist'in ağzına doğru ittiriyor, yukarı bükülüyordu. Z o kadar vahşi ve istekliydi ki Bella'yı parçalayacak gibiydi. Bitmesini istemiyormuş gibi Bella'nın orgazmını uzatabildiği kadar uzattı.

Sonrasında gelen sakinlik kadar Zsadist'in ağzını bacaklarının arasından çekmesi de Bella'yı ürpertmişti. Zsadist bacaklarının arasından doğrulup eliyle dudaklarını sildi. Bella'ya bakarak dudaklarından eline bulaşanların hepsini yaladı.

"Burada bırakacaksın, değil mi?" diye sordu Bella kaba bir sesle.

"Sana söyledim. Buraya seks için gelmedim. Sadece bunu istedim. Sana son kez ağzımı dokundurmak istedim."

"Seni bencil piç." Onu becermediği için bunu söylemek ne kadar ironikti. *Tanrım*... Berbat bir şeydi bu.

Bella kot pantolonuna uzanırken Zsadist boğazından hafif bir ses çıkardı. "Şu anda içinde olmak için ölmez miyim sanıyorsun?"

"Canın cehenneme Zsadist. Cehenneme git..."

Zsadist yıldırım hızıyla atılıp Bella'yı sertçe yatağa yatırdı, ağırlığını vererek hareket etmesini engelledi.

"Ben zaten cehennemdeyim," diye tısladı Bella'nın kalçalarına yüklenerek. Devasa penisini az önce ağzının olduğu yumuşak yere sürttü. Küfrederek geri çekilip deri pantolonunun fermuarını açtı... sonra Bella'nın içine girdi, acıtacak kadar çok bastırıyordu. Bu saldırı karşısında Bella çığlık attı ama daha da girebilsin diye kalçalarını yukarı kaldırdı.

Zsadist Bella'nın dizlerinden tutup bacaklarını yukarı kaldırdı, onu altında top haline getirdi, sonra hızla içine girip çıkmaya başladı; savaşçı vücudu Bella'ya acımıyordu. Bella Z'nin boynuna tutunmuş, ezici ritimde kendinden geçmişti. Zsadist'le seksi hep böyle hayal etmişti. Sert, şiddetli, vahşi... Bella tekrar orgazm olurken Zsadist kükreyerek boşalmaya başladı. Sıcak spermler Bella'nın içini dolduruyor, pompalama devam ederken bacaklarına fışkırıyordu.

Zsadist sonunda Bella'nın üzerine yığıldığında kadının bacaklarını bıraktı ve nefesini boynuna saldı.

"Ah Tanrım... Bunun olmasını beklemiyordum," dedi.

"Bundan gayet eminim." Bella Zsadist'i kenara itip oturdu, tüm hayatı boyunca olduğundan daha yorgundu. "Birazdan abimle buluşmam gerekiyor. Senden gitmeni isteyeceğim."

Zsadist boğuk bir sesle küfretti. Sonra Bella'ya pantolonunu uzattı ama almak isteyince bırakmadı. Uzun süre Bella'ya baktı, Bella bir aptal gibi duymak istediklerini söylemesini bekliyordu: *Özür dilerim, seni incittim. Seni seviyorum, gitme.*

Az sonra Zsadist elini indirip ayağa kalktı. Üstünü başını düzeltip fermuarını çekti. Her zamanki ölümcül zarafetiyle kapıya gitti. Dönüp omzunun üzerinden baktığında Bella üzerinde tüm o silahlar varken seviştiklerini fark etti. Ayrıca tamamen giyinikken.

Ah, alt tarafı seks yapmışlardı, değil mi?

Zsadist'in sesi alçaktı. "Özür dilerim..."

"Bana şimdi bunu söyleme."

"Öyleyse... teşekkür ederim Bella... her şey için. Evet, gerçekten. Sana... teşekkür ederim."

Ve çıkıp gitti.

Bütün sınıf tek sıra halinde soyunma odasına gitmek üzere çıkarken John spor salonunda kaldı. Saat akşamın yedisiydi ama sabahın üçü olduğuna yemin edebilirdi. Ne gündü ama. Eğitim Kardeşlik erken çıkmak istediğinden öğlen başlamıştı; Vishous ile Rhage adındaki kardeşlerin verdiği taktik ve bilgisayar teknolojisi derslerinin sınıf çalışması saatler sürmüştü. Sonra tam gün batımında Tohr gelmiş ve kıç tekmeleme başlamıştı. Üç saatlik çalışma acımasız geçmişti. Koşu turları. Jiujitsu. Nançaku da içeren diğer yakın dövüş silahları eğitimi.

Zincire takılı o iki ahşap sopa John'un kâbusu olmuştu, bütün zayıflığını, özellikle de korkunç el-göz koordinasyonunu ortaya çıkarıyordu. Ama vazgeçmeyecekti. Diğer çocuklar duşlara giderken John malzeme odasına geri dönüp çalışma setlerinden birini aldı. Otobüs gelene kadar

çalışmayı ve duşunu evde almayı düşünüyordu.

Nançakuyu yavaşça çevirmeye başladı, aletin dönerken çıkardığı ses tuhaf şekilde rahatlatıcıydı. Yavaş yavaş hızlanıp belli bir hıza ulaşınca sol eline geçirdi. Sonra yine sağ eline aldı. Vücudu bir kez daha ter içinde kalana kadar tekrar tekrar denedi. Tekrar tekrar ve...

Ve boktan alet gelip tam kafasına çarptı.

Darbenin etkisiyle dizlerinin bağı çözüldü, yere düşmemek için bir an direndikten sonra kendini koyuverdi. Koluyla yerden destek alıp elini sol şakağına götürdü. Yıldızlar. Kesinlikle yıldızları görüyordu.

Gözünün önünde ışıklar yanıp sönerken arkasından hafif bir gülme sesi geldi. Sesteki hoşnutluktan kim olduğunu anlamıştı ama yine de dönüp baktı. Kolunun altından Lash'in bir buçuk metre kadar arkasında durduğunu gördü. Çocuğun sarı saçları ıslaktı, üzerinde şık gündelik kıyafetler vardı, kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu.

"Amma da eziksin."

John bakışlarını tekrar üzerinde çalıştığı mindere çevirdi, Lash'in onu beynini patlatırken görmüş olması gerçekten umurunda değildi. Çocuk bunu zaten sınıfta da görmüştü, yeni bir aşağılanma söz konusu değildi yani.

Tanrım... Keşke net görebilseydi. Başını iki yana salladı, boynunu sağa sola esnetti... ve minderin üzerinde başka bir nançaku daha olduğunu gördü. Onu Lash mi fırlatmıştı?

"Kimse senden hoşlanmıyor John. Neden bırakıp gitmiyorsun? Ama dur. O zaman Kardeşlerin peşinde dolanamazsın. Bütün gün ne yaparsın sonra?" Boğuk bir ses çocuğun kahkahasını yarıda kesti: "Olduğun yerde kal sarı kafa, nefes bile alayım deme."

John'un önünde koca bir el belirdi, kafasını kaldırıp

baktı. Zsadist başında dikiliyordu, bütün savaş teçhizatları üzerindeydi.

John bir refleksle önündeki bu koca eli kavradı, Zsadist onu kolayca ayağa kaldırdı.

Zsadist'in siyah gözleri kısılmıştı, öfkeyle parıldıyordu. "Otobüs hazır, ıvır zıvırını topla. Soyunma odasının önünde beni bekle."

John aceleyle minderden kalktı, Zsadist gibi bir adam size bir şey yapmanızı söylüyorsa bunu hızlı yapmak gerektiğini düşünmüştü. Kapıya gittiğinde dönüp arkasına baktı.

Zsadist Lash'i boynundan kavrayıp kaldırmıştı, çocuğun ayakları havada sallanıp duruyordu. Savaşçının sesi mezarlık kadar soğuktu. "Onu yere yıktığını gördüm, seni hemen şu anda öldürürdüm ama ailenle uğraşmak istemiyorum. O yüzden iyi dinle delikanlı. Bir daha böyle bir şey yaparsan gözlerini oyar sana yediririm. Anladın mı?"

Lash'in ağzı tek yönlü vana gibi açıldı. İçeri hava girdi ama dışarı çıkan bir şey yoktu. Sonra da altına işedi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Zsadist çocuğu bıraktı.

John daha fazla oyalanmadı. Koşarak soyunma odasına gidip çantasını kaptı, az sonra koridora çıkmıştı bile.

Zsadist onu bekliyordu. "Haydi."

John, otoparktaki arabaya kadar Zsadist'in peşi sıra yürüdü, bir yandan da nasıl teşekkür edeceğini düşünüyordu. Zsadist otobüsün yanında durup John'u içeri itti. Sonra kendi de bindi.

Öğrencilerin hepsi koltuklarında büzüldü. Özellikle de Zsadist hançerlerinden birini kınından çıkardığı zaman.

"Buraya oturalım," dedi John'a, hançerin siyah bıçağıyla en öndeki koltukları gösterdi.

Evet, tamam. Peki. Burası iyi.

John cam tarafına doğru sıkışırken Zsadist cebinden bir elma çıkarıp yanına oturdu.

"Bir kişi daha gelecek," dedi Zsadist sürücüye. "Ayrıca John ve ben son durakta ineceğiz."

Doggen direksiyonun başında kafasını hafifçe eğerek selam verdi. "Tabii efendim. Nasıl isterseniz."

Lash yavaşça otobüse bindi, boynundaki kızarıklık solgun cildinde göze batıyordu. Zsadist'i görünce bocaladı.

"Bize vakit kaybettiriyorsun delikanlı," dedi Zsadist bıçağıyla elmanın kabuğunu soyarken. "Kıçını bir yere koy artık."

Lash dediğini yaptı.

Otobüs yola koyulurken kimseden çıt çıkmıyordu. Özellikle de perde kapanıp da hepsi birden arka tarafta kaldıklarında.

Zsadist, Granny Smith'in kabuğunu tek bir uzun şerit halinde soyuyordu, kabuk yavaş yavaş uzayıp sonunda yere değmeye başladı. Soyma işi bitince Zsadist yeşil şeridi dizlerinin üzerine koyup elmanın beyaz etinden bir dilim keserek bıçağın ucunda John'a uzattı. John dilimi parmaklarıyla alıp yemeğe başladı, Zsadist de kendisi için iri bir dilim kesip bıçakla ağzına götürdü. Elmanın çekirdekli göbeğinden başka bir şey kalmayana kadar bu şekilde yemeye devam ettiler.

Zsadist kabuğu ve elma çöpünü alıp bölmenin yanındaki küçük çöp kutusuna attı. Sonra deri pantolonuna sildiği bıçağı havaya atıp tutmaya başladı. Kente kadar tüm yol boyunca bunu yapıp durdu. İlk durağa geldiklerinde perde açıldıktan sonra uzun bir duraksama oldu. Sonra oğlanlardan ikisi aceleyle indiler.

Zsadist siyah gözleriyle onları izledi, yüzlerini hafızasına almak ister gibi dikkatle bakıyordu. Ve bu arada ha-

vaya atıp tuttuğu siyah metal parıldıyor, her fırlatıştan sonra o koca el, sapın aynı yerinden bıçağı yakalıyordu – o anda çocuklara baktığı halde hem de.

Her durakta bu tekrarlandı. Ta ki John ve Zsadist yalnız kalana kadar.

Perde kapanınca Zsadist hançeri göğsündeki kına soktu. Sonra koridorun karşısındaki koltuğa geçip cama yaslandı ve gözlerini kapadı.

John adamın uyumadığını biliyordu çünkü soluk alıp vermesi değişmemişti ve kendini salmış gibi görünmüyordu. Sadece konuşmak istemiyordu.

John not defterini ve kalemini çıkardı. Düzgün bir yazıyla bir şeyler yazıp kâğıdı katladı ve elinde tuttu. Teşekkür etmesi gerekiyordu. Zsadist okuyamasa bile bir şey söylemesi lazımdı.

Otobüs durup da perde kalkınca John kâğıdı Zsadist'in koltuğuna bıraktı, onu savaşçıya vermeyi denemedi bile. John basamaklardan inip yolun karşısına geçinceye kadar başını kaldırıp bakmadı. Ama ön çimenliğe gelince durup otobüsün gidişini seyretti, kafasına, omuzlarına ve çantasına kar taneleri düşüyordu.

Otobüs yaklaşmakta olan fırtınanın içinde gözden kaybolunca Zsadist'in yolun karşısında dikildiğini gördü. Kardeş nota bakıyordu, kâğıdı işaretparmağıyla ve ortaparmağının arasında tutup havaya kaldırmıştı. Sonra bir kez başını salladı, notu arka cebine koyup maddesel halinden sıyrıldı.

John az önce Zsadist'in durduğu yere bakmaya devam ediyordu. İri kar taneleri adamın kovboy çizmelerinin bıraktığı izleri dolduruyordu.

Arkasındaki garaj kapısı gümbürtüyle açıldı ve Range Rover geri geri çıkmaya başladı. Wellsie camını aşağı in-

dirdi. Kızıl saçlarını tepesinde toplamıştı, üzerinde siyah bir kayak montu vardı. Arabanın ısıtıcısı son kademede çalışıyor, neredeyse motor kadar gürültü çıkarıyordu.

"Selam John." John, Wellsie'nin uzattığı eli tuttu. "Baksana, az önce Zsadist'i mi gördüm ben?"

John başını salladı.

"Burada ne yapıyordu?"

John çantasını yere bırakıp işaret diliyle *Benimle birlikte otobüsle geldi* dedi.

Wellsie kaşlarını çattı. "Ondan uzak durmanı istiyorum, tamam mı? O... pek çok yönden sorunlu biri. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Aslında John bundan pek de emin değildi. Evet, bazen öcüymüş gibi gelse de açıkçası tamamen kötü biri değildi.

"Neyse, ben Sarelle'yi almaya gidiyorum. Festivalle ilgili bir sorunla karşılaştık ve elmalarımızın hepsini kaybettik. Dindar yaşlılardan bazılarına uğrayıp festival bu kadar yaklaşmışken ne yapabileceğimizi bulmaya çalışacağız. Gelmek ister misin?"

John başını iki yana salladı. *Taktik dersinden geri kalmak istemiyorum.*

"Tamam." Wellsie gülümsedi. "Dolapta senin için ayırdığım zencefil soslu pilav var."

Teşekkür ederim! Açlıktan ölüyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sonra görüşürüz."

Wellsie geri geri çıkıp yola koyulurken John ona el salladı. Eve doğru yürürken Tohr'un lastiklere taktığı zincirlerin yeni yağmış kar üzerinde bıraktığı derin oyukları fark etti.

Kırk Birinci Bölüm

"Burada dur." SUV daha Thorne Bulvarı'nın girişinde durmadan O, Explorer'ın kapısını açtı. Tepeye doğru bir göz attı, sonra direksiyondaki Betaya kaldır kıçını bakışıyla baktı.

"Ben arayana kadar mahallenin etrafında dolaş. Sonra yirmi yedi numaraya gelmeni isteyeceğim. Garaj yoluna girmeden devam edeceksin. Elli metre kadar ileride taş duvarda bir dönemeç var. Orada beklemeni istiyorum." Beta başını sallayınca O sinirle, "İşin içine edersen seni Omega'nın ayaklarının dibine sererim," dedi.

Betanın bana güvenin türünden bir saçmalıkla cevap vermesini beklemedi. Arabadan inip hafif eğimli yolda koşturmaya başladı. Ayaklı cephanelik gibiydi. Vücudu, paramiliter bir yılbaşı ağacı gibi üzerine astığı silahlarla ve patlayıcılarla doluydu.

Yirmi yedi numaranın ikiz sütunlarını geçip ileride gözden kaybolan yola baktı. Elli metre kadar sonra aptal Betaya kendisini almasını söylediği yere, duvarın bağlantı yerine gelmişti. Koşarak üç uzun adım atıp Michael Jordan gibi havaya sıçradı ve üç metrelik duvara atlamaya çalıştı.

Mesafeyi sorunsuzca kat etti, sonra elleriyle duvara tutundu. Vücudundan geçen elektrik şokuyla saçları diken diken oldu. Hâlâ insan olsaydı şu an kızarmıştı, bir katil olduğu halde kendini yukarı çekip duvarın diğer tarafına atlayana kadar akım onu nefessiz bırakmıştı.

Güvenlik ışıkları yandı, bir akça ağacın arkasına gizlenip silahını çıkardı. Üzerine köpekler falan saldırırsa onları havaya uçurmaya hazırdı, havlamaları bekledi. Ama ses yoktu. Ne malikânenin ışıkları yanmış ne de güvenlik görevlilerinin ayak sesleri duyulmuştu.

Bir dakika daha olduğu yerde beklerken çevreyi inceledi. Evin arka tarafı muazzamdı; kırmızı tuğlalar, beyaz süslemeler, ikinci kattaki verandalarla geniş teraslar. Bahçe de olağanüstüydü. *Tanrım...* Bu kadar büyük bir yerin yıllık bakım masrafı sıradan bir insanın on yılda kazandığından fazlaydı büyük ihtimalle.

Yaklaşma zamanı. Silahını önünde tutup eğilerek çimenlikten eve doğru koştu. Evin duvarına yaslanınca keyfi yerine geldi. Yanında durduğu pencerenin uzun kenarlarında raylar vardı ve tepede de gizlenmiş bir muhafaza.

Geri sarmalı çelik panjurlar. Ve anlaşılan her kapıda ve pencerede bunlardan vardı.

Tropik fırtına ve kasırgalardan endişelenmenize gerek olmayan kuzeydoğuda her cam parçasının üzerine bu zımbırtılardan takan tek tür ev sahibi olabilirdi: güneşten korunması gereken tür.

Burada vampirler yaşıyordu.

Gece olduğu için panjurlar kapalı değildi, camdan içeri baktı. İçerisinin karanlığı cesaret kırıcı olsa da eve girecekti.

Problem camı nasıl kırıp da gireceğiydi. Evin tepeden

tırnağa alarmla ve elektrikle döşeli olduğunu söylemeye gerek yoktu.

Yapılacak en iyi şeyin gücü kesmek olduğuna karar verdi, malikânenin ana elektrik hattını bulmaya gitti. Altı arabalık garajın arka tarafında üç klima ünitesi, bir hava akımı cihazı ve bir yedek jeneratör içeren ısıtma ve havalandırma tertibatının içine yerleştirilmiş ana elektrik kablosunu buldu. Ana akım kablosunun kalın, metal kaplı damarı topraktan çıkıp dağılıyor, vızıldayan dört metrelik hatlara bağlanıyordu.

Tam ana hat üzerine C4 plastik patlayıcı yerleştirdi, sonra jeneratöre de buna benzer bir tertibat kurdu. Garajın arkasına çekilip ikisini de uzaktan patlattı. İki patlama sesinden sonra alev ve dumanlar çabucak yatıştı.

Gelen giden var mı diye bekledi. Kimsecikler yoktu. İçgüdüsel olarak garaj bölmelerine baktı. İkisi boştu, diğerlerinde çok güzel arabalar vardı, o kadar güzellerdi ki birinin bile markasını söyleyemezdi.

Enerjiyi kesince cephe boyunca uzanan şimşir ağacından yapılma çitin arkasından koşup evin ön tarafına baktı. Çift kanatlı cam kapılar giriş için mükemmeldi. Eldivenli yumruğunu panellerden birinin üzerine indirip camı tuzla buz etti, sonra kilidi açtı. İçeriye adım atar atmaz kapıyı tekrar kapattı. Alternatif bir jeneratör devreye girerse diye güvenlik alarmının bağlantılarını yerinde tutmak önemliydi... *Lanet olsun.*

Kapılardakiler lityum pille çalışıyordu, bu da bağlantıların bir akım üzerinde çalışmadığı anlamına geliyordu. Ve *–kahretsin–* bir lazer ışınının tam ortasında duruyordu. *Tanrım.* Bu oldukça yüksek bir teknolojiydi... tıpkı Güzel Sanatlar Müzesi'ndeki, Beyaz Saray'daki, papanın yatak odasındaki yüksek teknoloji gibi.

Eve girebilmiş olmasının tek sebebi birinin böyle istemiş olmasıydı.

Etrafı dinledi. Hiç ses yoktu. Bu bir tuzak mıydı?

O donup kaldı, güçlükle nefes alıyordu, kısa bir süre sonra silahını ileri uzatarak dergilerden fırlamış gibi duran odaları sessizce dolaştı. İlerlerken duvarlardaki resimleri parçalamak, avizeleri yere indirmek ve süslü masaların ve sandalyelerin incecik bacaklarını kırmak istiyordu. Kumaş döşemeleri ateşe vermek istiyordu. Döşemelere sıçmak istiyordu. Güzel olduğu için, kadını burada yaşamış olduğu için evi mahvetmek istiyordu çünkü bu kadınının ondan çok daha iyi olduğu anlamına geliyordu.

Bir köşeyi dönünce oturma odası gibi bir yere geldi ve birden durdu.

Duvarda, süslü, yaldızlı bir çerçeve içinde karısının resmi vardı... ve üzerinden siyah ipek kumaş sarkıyordu. Resmin altındaki mermer yüzeyli masada baş aşağı çevrilmiş altın bir kadeh ve kare şeklinde beyaz bir örtü duruyordu, örtünün üzerine üç sıra taş dizilmişti, her sırada onar küçük taş vardı.

İnsan olduğu zamanlardan bildiği Hıristiyanlık ritüellerinden farklıydı ama karısının anısına yapılmış bir şeydi bu.

Bağırsakları sanki birden yılana dönüşmüştü, karnının alt kısmında kıvrılıp tıslıyordu. Kusmak üzere olduğunu düşündü.

Kadını ölmüştü.

"Bana öyle bakma," diye mırıldandı Phury aksayarak odasında dolaşırken. Yan tarafı korkunç ağrıyordu ve dışarı çıkmak için hazırlanmaya çalışıyordu; Butch'un yüzündeki anaç ifade de hiç yardımcı olmuyordu.

Polis başını iki yana salladı. "Doktora gitmen gerek koca adam."

İnsanın haklı olduğu gerçeği Phury'yi daha da sinirlendirdi. "Hayır gerekmiyor."

"Günü kanepede uzanarak geçirecek olsan belki. Ama savaşmak? Yapma adamım. Tohr bu halinle dışarı çıkacağını bilse kafanı bir sopaya geçirirdi."

Doğru. "İyi olacağım. Sadece biraz ısınmam lazım."

"Evet, gerilmek gerçekten de karaciğerindeki deliğe çok iyi gelecek. Aslında sadece Ben-Gay'la masaj yaparak da sorununu çözebiliriz ha, ne dersin?"

Phury odanın diğer ucundan pis pis baktı. Butch bir kaşını kaldırdı.

"Sinirimi bozuyorsun polis."

"Yok canım. Hey, şuna ne dersin... Ben seni arabayla Havers'a götürürken sen de bana bağırıp dursan."

"Refakatçiye ihtiyacım yok."

"Ama ben götürürsem gittiğinden emin olacağım." Butch cebinden Escalade'in anahtarlarını çıkardı ve havada salladı. "Ayrıca taksicilikte iyiyim. İstersen John'a sor."

"Gitmek istemiyorum."

"Pekâlâ... Vishous'un deyişiyle, bir tarafta beklentiler diğer tarafta bok, hangisi daha fazla ona bak."

Rehvenge, Bentley'i Havers ve Marissa'nın evinin önüne park etti, sonra ihtiyatla büyük kapıya yürüdü. Aslan kafası şeklindeki ağır tokmağı kaldırıp indirdi, ses yankı yapmıştı. Anında bir *doggen* tarafından içeriye buyur edilip küçük salona alındı.

Marissa oturduğu ipek döşemeli kanepeden kalktı, Rehvenge kâhyaya paltosunu çıkarmayacağını söylerken

Marissa'yı başıyla selamladı. Yalnız kaldıklarında Marissa hemen yanına geldi, ellerini öne uzatmıştı; uzun, açık sarı elbisesinin etekleri arkasında bir karaltı gibi geliyordu. Rehvenge kadının iki elini de tutup avuçlarından öptü.

"Rehv... Bizi aramana çok sevindim. Yardımcı olmak istiyoruz."

"Bella'yı kabul ettiğiniz için müteşekkirim."

"Burada istediği kadar kalabilir, memnuniyet duyarız. Yine de bize sorunun ne olduğunu söyleseydin keşke."

"Sadece tehlikeli zamanlardan geçiyoruz."

"Doğru." Marissa kaşlarını çatıp omzunun üzerinden etrafa bakındı. "O seninle gelmedi mi?"

"Burada buluşacağız. Fazla uzun sürmemesi lazım." Saatine baktı. "Evet... Ben erken gelmişim."

Marissa'yı kanepeye doğru çekti, otururlarken samur kürkünün etekleri Marissa'nın ayaklarını örttü. Marissa uzanıp kürkü okşadı, hafifçe gülümsüyordu. Bir süre konuşmadılar.

Rehv, Bella'yı görmek için endişelendiğini fark etti. Aslına bakılırsa... sinirliydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu başka bir konuya odaklanmaya çalışarak.

"Demek istediğin... yani şeyden sonra..." Marissa kızardı. "İyiyim. Gayet iyiyim. Teşekkür ederim."

Rehv gerçekten Marissa'nın bu halini seviyordu. Çok yumuşak ve nazikti. Fazla utangaçtı, kendini geri planda tutmayı tercih ediyordu ama türün içinde ender rastlanan bir güzelliği vardı ve herkes de bunun farkındaydı. Tanrım, Wrath kendini ondan nasıl uzak tutmuştu akıl almıyordu.

"Bana tekrar gelecek misin?" diye sordu Rehvenge alçak sesle. "Seni tekrar beslememe izin verecek misin?"

"Evet," dedi Marissa gözlerini yere indirerek. "Eğer kabul edersen."

"Sabırsızlanıyorum," diye hırıldadı Rehv. Marissa gözlerine baktığında Rehv hiç içinden gelmediği halde gülümsemeye çalıştı. O anda ağzıyla başka şeyler yapmak istiyordu, Marissa'yı hiç de rahatlatmayacak şeyler. Tanrı dopaminden razı olsun diye düşündü. "Endişelenme *tahlly*, sadece kan için. Biliyorum."

Marissa takdir edercesine başını salladı. "Ve sen de... beslenmek istersen..."

Rehv başını eğip kirpiklerinin altından Marissa'ya baktı, aklında erotik görüntüler dolanıyordu. Marissa ifadesinden ürküp geri çekildi, Rehv buna şaşırmadı. İçinde bulunduğu böyle boktan bir duruma Marissa dayanamazdı.

Rehv başını tekrar kaldırdı. "Bu cömert bir teklif, *tahlly*. Ama buna tek taraflı olarak devam edeceğiz."

Marissa'nın yüzüne bir rahatlama yayılırken Rehv'in cep telefonu çalmaya başladı, Rehv kimin aradığına bakmak için telefonunu çıkardı. Kalp atışları hızlandı. Eve birinin girdiğini fark eden güvenlikti bu. "Bir dakika izin ver."

Birinin duvarı aşıp arka bahçedeki hareket sensörlerini çalıştırdığını ve enerjiyi kestiğini duyunca adamına evin içindeki bütün alarmları kapatmasını söyledi. Bu her kim ise evin içinde kalmasını istiyordu.

Bella'yı görür görmez eve gidecekti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Marissa Rehv telefonu kapatırken.

"Ah hayır. Hiçbir sorun yok." *Tam tersi.*

Ön kapı çalınınca Rehvenge kaskatı kesildi.

Bir *doggen* kapıyı açmak için salon kapısının önünden geçti.

"İkinizi yalnız bırakmamı ister misin?" diye sordu Marissa.

Malikânenin büyük kapısı açılıp kapandı. Yumuşak sesler duyuldu, biri *doggen*'e, diğeri... Bella'ya aitti.

Rehv bastonuna yaslanarak yavaşça ayağa kalkarken Bella kapının eşiğinde belirdi. Kot pantolon ve siyah bir mont giymişti, omuzlarına dökülen uzun saçları parıldıyordu. Canlı görünüyordu... sağlıklı. Ama yüzü yaşlanmış gibiydi, ağzının kenarlarında stresten ve endişeden kaynaklanan yeni çizgiler belirmişti.

Rehv onun kollarına atılmasını bekledi ama Bella sadece gözlerini dikip baktı, uzak ve erişilemez bir hali vardı. Belki de yaşadığı onca şeyden sonra öyle serseme dönmüştü ki etrafına verecek tepkisi kalmamıştı.

Bastonuna dayanarak telaşla Bella'ya doğru yürürken Rehvenge'in gözleri yaşlarla doldu, acele ediyor, ayaklarının altındaki güzel halıyı hissetmiyordu bile. Bella'yı kendisine doğru çekerken yüzündeki şok ifadesini gördü.

Sevgili Bakire. Keşke sarıldığında onu hissedebilseydi. Birden Bella'nın da kendisine sarılıp sarılmadığını bilmediği kafasına dank etti. Onu zorlamak istemiyordu. Geri çekildi.

Rehv kollarını indirirken Bella onu bırakmadı, geri çekilmedi, sarılmaya devam etti. Rehv kardeşini tekrar kucakladı.

"Tanrım, Rehvenge..." diyerek titredi Bella.

"Seni seviyorum canım kardeşim," dedi Rehvenge zayıf bir sesle, gerektiği kadar erkekçe davranmadığı için hiç de utanç duymuyordu.

Kırk İkinci Bölüm

O doğruca malikânenin ön kapısından çıktı, kapıyı da ardına kadar açık bıraktı. Garaj yolundan yürürken kar taneleri soğuk rüzgârla havada dönüp duruyordu.

Bella'nın resmi aklından çıkmıyor, bir türlü silinip gitmiyordu. Kadınını öldürmüştü. Onu öyle kötü dövmüştü ki ölümüne sebep olmuştu. Tanrım... Ama belki de o yaralı yüzlü Kardeş onu kaçırmasaydı kadın hâlâ hayatta olabilirdi... Belki de yolculuğa dayanamadığından ölmüştü.

Öyleyse onu O mu öldürmüş oluyordu? O'yla kalmasına izin verilseydi yaşıyor olur muydu? Peki ya... *Ah, siktir et.* Gerçeğin izini sürmek saçmalıktı. Karısı ölmüştü ve O cesedini bile gömememişti çünkü o Kardeş piçi karısını ondan almıştı. Nokta.

Birden karşıdan gelen bir arabanın farlarını gördü. Biraz daha yaklaşınca siyah bir SUV'nin kapıların önünde durduğunu gördü.

Allahın belası Beta. Ne halt ediyordu? O, kendisini alması için katili aramamıştı ve burası yanlış yerdi... bir dakika, bu bir Range Rover'dı, Explorer değildi.

O, karanlıkta kalarak karın üzerinden koştu. Kapıya üç dört metre kala Rover'ın camı açıldı.

Bir kadın sesi duydu: "Bella'yla ilgili olup bitenlerden sonra annesi bizi kabul eder mi bilmiyorum. Ama en azından deneyebiliriz."

O, kapılara doğru yürüyüp silahını çıkardı, sütunlardan birinin arkasına saklandı. Direksiyondaki kadın uzanıp dâhili telefonun düğmesine basarken kızıl saçları bir an parıldadı. Yan koltukta başka bir kadın vardı, kısa saçlı bir sarışın. Bu ikincisi bir şey söyleyince kızıl kafa köpekdişlerini göstererek gülümsedi.

Kadın dâhili telefona tekrar basarken O yüksek sesle, "Evde kimse yok," dedi.

Kızıl kafa kafasını kaldırıp bakınca Smith & Wesson'ı kadına doğrulttu.

"Sarelle, *eğil!*" diye bağırdı kadın.

O tetiği çekti.

John taktik dersine dalmıştı, beyni zorlanmaktan patlayacak gibiydi ki kapısı çalındı. Ders kitabından başını kaldırmadan ıslık çaldı.

"Hey evlat," dedi Tohr. "Çalışman nasıl gidiyor?"

John kollarını başının üzerine doğru kaldırıp esnetti, sonra işaretlerle, *Beden eğitiminden daha iyi* dedi.

"Bunun için endişelenme. Düzelecek."

Belki.

"Hayır, gerçekten. Dönüşümümden önce ben de senin gibiydim. Her alanda. Güven bana, iyiye gidiyor."

John gülümsedi. *Eve erken geldin.*

"Aslında bazı işlerimi halletmek için merkeze gidiyorum. Gelmek ister misin? Ofisimde çalışabilirsin."

John başını salladı, bir kazak kaparak kitaplarını toparladı. Mekân değişikliği iyi gelebilirdi. Uykusu gelmişti ve çalışması gereken yirmi iki sayfa daha vardı: Yatağın-

dan uzaklaşmak harika bir fikirdi.

Koridorda yürürlerken Tohr aniden olduğu yerde sarsılıp duvara çarptı. Ellerini kalbine götürdü, nefes alamıyor gibiydi.

John onu tuttu, Kardeş'in rengi onu dehşete düşürmüştü çünkü gri bir renk almıştı.

"İyiyim..." Tohr göğsünü ovaladı. Yüzünü acıyla buruşturdu. Ağzından birkaç derin nefes aldı. "Hayır, ben... Birden sancı gibi bir şey girdi. Muhtemelen eve gelirken Taco Hell'de yediğim şey yüzünden. Şimdi iyiyim."

Ama garaja girip Volvo'ya doğru yürürlerken Tohr çok solgundu ve hasta gibiydi.

"Wellsie'ye bu gece Range Rover'ı almasını söyledim," dedi arabaya binerlerken. "Onun için arabaya zincir taktım. Karda araba sürmesinden nefret ediyorum." Sırf konuşmuş olmak için konuşuyor gibiydi, sözcükler ağzından hızlı hızlı ve basınçla çıkıyordu. "Benim aşırı koruyucu olduğumu düşünüyor."

Gitmemiz gerektiğinden emin misin? dedi John işaretlerle. *Hasta görünüyorsun.*

Tohr arabayı çalıştırmadan önce tereddüt etti, bir yandan da deri ceketinin altından göğsünü ovuyordu. "Ah evet, hayır. İyi olacağım. Büyütülecek bir şey değil."

Butch, Havers'ın Phury'yi muayene edişini izliyordu, doktor kendinden emin ve sakin bir şekilde Phury'nin bandajlarını açıyordu.

Phury'nin hasta rolünden memnun olmadığı ortadaydı. Gömleğini çıkarmış muayene masasında oturuyordu, devasa vücudu küçük odayı doldurmuştu, zebani gibi ters ters bakıyordu. *Çılgın Kardeşler* filminden fırlamış gibiydi.

"Gerektiği gibi iyileşmemiş," dedi Havers. "Dün gece

yaralandığını söylemiştin, değil mi? Yaranın kapanması gerekirdi ama neredeyse hiç kapanmamış."

Butch Phury'ye ben sana söylemiştim der gibi baktı.

Kardeş ağzını oynatarak sessizce *Kaybol* dedi, ardından "Önemli bir şey değil," diye mırıldandı.

"Hayır efendim. Önemli. En son ne zaman beslendiniz?"

"Bilmiyorum. Epey oldu." Phury boynunu uzatıp yaraya baktı. Kötü görünmesine şaşırmış gibi kaşlarını çattı.

"Beslenmeniz gerek." Doktor gazlı bez paketini yırtarak açıp yarayı sardı. Sargının beyaz kalın ucunu sabitledikten sonra, "Bu gece beslenmeniz gerek," dedi.

Havers eldivenlerini çekerek çıkarıp biyolojik atık kutusuna attıktan sonra çizelgesinin üzerine bir not aldı. Kapıya geldiğinde bir an durakladı. "Hemen gidebileceğiniz biri var mı?"

Phury gömleğini giyerken başını iki yana salladı. "Bir yolunu bulurum. Teşekkürler Doktor."

Yalnız kaldıklarında Butch, "Seni nereye götüreyim koca adam?" diye sordu.

"Kent merkezine. Avlanma zamanı."

"Ya, doğru. Stetoskoplu adamı duydun. Yoksa şaka yaptığını mı sanıyorsun?"

Phury muayene masasından aşağı kaydı, kovboy çizmeleri gürültüyle zemine indi. Dönüp hançer kınına uzandı.

"Bak polis, birini ayarlamam zaman alır," dedi. "Çünkü ben... yani sadece belli dişilere gitmeyi seviyorum ve önce onlarla konuşmam gerekiyor. Bilirsin işte, damarlarını bana sunarlar mı diye anlamak için. Bakirlik yeminine sadık kalmak işleri biraz karmaşıklaştırıyor."

"Öyleyse kimi arayacaksan şimdi ara. Savaşacak halde değilsin, bunu sen de biliyorsun."

"Öyleyse beni kullan."

Butch ve Phury aynı anda dönüp kapıya baktı. Bella eşikte duruyordu.

"Kulak misafiri olmak istemezdim," dedi. "Kapı açıktı ve ben de buradan geçiyordum. Abim az önce çıkınca..."

Butch Phury'ye baktı. Adam bir fotoğraf kadar hareketsizdi.

"Ne değişti?" diye sordu Phury boğuk bir sesle.

"Hiçbir şey. Hâlâ sana yardım etmek istiyorum. Sana kabul etmen için bir fırsat daha veriyorum."

"Daha on iki saat önce bunu yapamıyordun."

"Yapabilirdim. İstemeyen sendin."

"Çünkü ağlayıp duruyordun."

Oha. Bu fazla özeldi.

Butch kapıya doğru yürüdü. "Ben dışarıda bekleyeyim..."

"Kal polis," dedi Phury. "Eğer sakıncası yoksa."

Butch küfrederek etrafına bakındı. Hemen çıkışın yanında bir sandalye vardı. Kıçını sandalyeye koyup cansız bir nesne olduğunu düşünmeye çalıştı.

"Peki ya Zsadist..."

Bella, Phury'nin sorusunu yarıda kesti. "Bu seninle ilgili. Onunla değil."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra oda baharat kokusuna benzer bir kokuyla doldu, Phury'nin vücudundan geliyordu. Hoş koku bir tür cevapmış gibi Bella odaya girip kapıyı kapattı, kolunu sıvamaya başladı.

Butch Phury'ye bakınca adamın titrediğini gördü, gözleri güneş gibi parlıyordu, vücudu... Pekâlâ, aslına bakılırsa kesinlikle uyarılmıştı.

Tamam, gitme zamanı...

"Polis, biz bunu yaparken kalmanı istiyorum." Phury'nin sesi daha çok hırıltı gibi çıkıyordu.

Butch sıkıntıyla pufladı, gerçi Kardeş'in bu kadınla neden yalnız kalmak istemediğini gayet iyi biliyordu. Adam bir aygır gibi erotik ısı yayıyordu.

"Butch?"

"Tamam, kalacağım." Yine de izlemeyecekti. Asla.

Nedense bu Phury seks yaparken elli yard çizgisinde olmak gibi bir şeydi.

Butch küfrederek dirseklerini dizlerine koydu, alnını ellerine dayayıp Ferragamo ayakkabılarına bakmaya başladı.

Bir hışırtı sesi geldi, biri masaya çıkmış da muayene masasındaki pelür kâğıt hışırdamıştı sanki. Sonra sürtünen kumaş sesi duyuldu.

Sessizlik.

Lanet olsun. Bakmak zorundaydı.

Butch şöyle bir baktı, sonra gözlerini onlardan ayıramadı. Bella masaya çıkmıştı, bacakları kenardan sarkıyordu, açığa çıkardığı bileğini bacağına dayamıştı. Phury açlıkla ve kahrolası müthiş bir aşkla ona bakarken önünde dizlerinin üzerine çöktü. Titreyen elleriyle Bella'nın bileğinden ve kolundan kavrayarak köpekdişlerini gösterdi. Lanet olasılar şimdi kocamandılar, ağzını tam kapayamayacağı kadar uzundular.

Tıslayarak kafasını Bella'nın koluna doğru eğdi. Isırırken Bella tüm vücuduyla irkildi ama boş gözlerini karşısındaki duvara dikmişti. Sonra Phury çekildi, Bella'nın kolunu bırakıp yüzüne baktı.

Hızlı olmuştu.

"Neden durdun?" diye sordu Bella.

"Çünkü sen..."

Phury Butch'a bir göz attı. Butch kızararak tekrar ayakkabılarına baktı.

Kardeş fısıldadı: "Âdet oldun mu?"

Butch irkildi. *Ah evet.* Çok uygunsuz bir durumdu.

"Bella hamile olabilir misin?"

Lanet olsun... Çok uygunsuz.

"Çıkmamı ister misiniz?" diye sordu Butch, onu dışarı atmalarını umuyordu.

İkisi de hayır deyince ayakkabılarını seyretmeye devam etti.

"Değilim," dedi Bella. "Gerçekten değilim... bilirsin işte. Demek istediğim... sancım var, tamam mı? Sonra kanama başlayacak ve işte hepsi bu."

"Havers'ın seni muayene etmesi lazım."

"İçmek istiyor musun istemiyor musun?"

Biraz daha sessizlik oldu. Sonra bir başka tıslama duyuldu. Ardından da hafif bir inilti.

Butch kaçamak bir bakış attı. Phury Bella'nın bileğine yapışmıştı, açgözlülükle kanını emerken Bella'nın ince kolu Phury'nin vücudu altında hapsolmuştu. Bella gözlerini indirmiş ona bakıyordu. Az sonra elini kaldırıp Phury'nin rengârenk saçlarına koydu. Dokunuşu nazikti. Gözleri yaşlarla parıldıyordu.

Butch sandalyeden kalkıp kapıdan dışarı süzüldü, onları işleriyle baş başa bıraktı. Aralarındaki hüzünlü yakınlaşma özel olmalıydı.

Odadan çıkınca duvara yaslandı, artık izlemediği halde hâlâ dramatik sahnenin etkisindeydi.

"Merhaba Butch."

Başını hızla çevirdi. Koridorun diğer ucunda Marissa duruyordu.

Ulu Tanrım.

Butch, kendisine doğru yürüyen Marissa'nın kokusunu alabiliyordu; ferah okyanus kokusu burun deliklerine, beynine, kanına doluyordu. Saçları tepede toplanmıştı,

göğüs altından büzgülü sarı bir elbise giymişti.

Tanrım... Çoğu sarışın bu rengin içinde yarı ölü gibi görünürdü. Marissa ise ışık saçıyordu.

Butch boğazını temizledi. "Selam Marissa. Nasıl gidiyor?"

"İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Marissa harika görünüyordu ama Butch ağzını açıp bu konuda bir şey söylemedi.

Adamım, tıpkı bıçaklanmak gibi diye düşündü. Evet... Bu dişiyi görmekle, on beş santimetrelik çeliğin göğüs kafesine girmesi aynı lanet olası paranın farklı iki yüzüydü.

Kahretsin. Tek düşünebildiği Marissa'nın o adamın Bentley'ine binişiydi.

"Görüşmeyeli nasılsın?"

Görüşmeyeli nasıldı? Son beş aydır boş boş gezinen bir aptal gibiydi.

"İyiyim. Çok iyiyim."

"Butch ben..."

Butch gülümseyerek sırtını dikleştirdi. "Dinle, bana bir iyilik yapar mısın? Gidip arabada bekleyeceğim. Dışarı çıkınca Phury'ye söyler misin? Teşekkürler." Kravatını düzeltip ceketini ilikledi, sonra paltosuna çeki düzen verdi. "Kendine iyi bak Marissa."

Hızla asansöre yürüdü.

"Butch bekle."

Tanrı yardımcısı olsun, Butch'un ayakları istem dışı durdu.

"Görüşmeyeli... nasılsın?" diye sordu Marissa.

Butch dönmeyi düşündü ama kendini kaptırmak istemiyordu. "Dediğim gibi harikayım. Sorduğun için teşekkürler. Kendine iyi bak Marissa."

Lanet olsun. Bunu az önce söylemişti, değil mi?

"İsterdim ki..." Marissa sustu. "Bana uğrar mısın? Ara sıra?"

Butch bunu duyunca döndü. *Ah Tanrım.* Çok güzeldi. Grace Kelly güzelliğindeydi. Ağırbaşlı konuşma tarzıyla, kibar tavırlarıyla Butch'un kendini tamamen ezik hissetmesine neden oluyordu, bütün o cicili bicili pahalı giysilerine rağmen hem de.

"Butch? Belki bana... uğrayabilirsin."

"Bunu neden yapayım?"

Marissa kızardı, cesareti kırılmış gibiydi. "Ummuştum ki..."

"Ne ummuştun?"

"Belki..."

"Belki ne?"

"Bana uğrayabileceğini. Yani zaman bulursan."

Tanrım. Bunu zaten yapmıştı ve Marissa da onu görmeyi reddetmişti. Egosunu ezmek için başka bir hızlandırılmış kursa gerçekten ihtiyacı yoktu. Bu kadın, dişi... her neyse Butch'un kıçını kamçılayacak kudrete sahipti ve Butch'un buna izin vermeye hiç niyeti yoktu, çok teşekkürler. Üstelik arka kapısında bekleyen bir Bay Bentley vardı.

Bunun üzerine içindeki şeytani erkek onun hâlâ yazın tanıştıkları zamanki gibi el değmemiş bir bakire olup olmadığını merak etti. Muhtemelen değildi. Hâlâ utangaç olsa da şimdi Wrath'den uzaktayken kendine bir sevgili bulmuş olmalıydı. Lanet olsun, Butch onun bir erkeği nasıl öpebileceğini bizzat biliyordu; yalnızca bir kez olmuştu ama Butch'a sandalyenin kolunu koparttırmıştı, öyle deliye dönmüştü ki. Yani evet... kesinlikle birini bulmuştu. Belki de birkaç tane bulmuştu. Başlarını döndüreceği kesindi.

Marissa o mükemmel, pembe, kahrolası gonca ağzını tekrar açınca Butch onu susturdu. "Hayır, sana uğramayacağım. Ama dediğimde ciddiyim. Umarım... kendine iyi bakarsın."

Tamam, bunu üçüncü kez söylüyordu. Dördüncüyü de söylemeden yola koyulmak istiyordu.

Butch uzun adımlarla asansöre yürüdü. Yukarı butonuna bastığı anda mucize eseri asansörün kapısı açıldı. Butch asansöre bindi ve gözlerini Marissa'dan kaçırdı.

Kapılar kapanırken Marissa'nın ona son kez seslendiğini sandı. Ama sadece ona öyle gelmişti. Çünkü öyle olmasını gerçekten isterdi.

Ah, kapa çeneni O'Neil. Kapa çeneni ve unut artık.

Klinikten çıkarken o kadar hızlı yürüyordu ki neredeyse koşuyordu.

Kırk Üçüncü Bölüm

Zsadist yalnız başına yürüyen soluk saçlı Kırıcı'yı arka sokakların labirentine kadar takip etti. Katil yağan karda çok hızlı yürüyordu, her an tetikteydi; etrafı tarıyor, gece kıyafetleriyle soğuğa çıkmış bar müdavimleri arasında avını arıyordu.

Zsadist arkasından hafif adımlarla parmak uçlarına basarak gidiyor, yakınlığını koruyor ama çok fazla da sokulmuyordu. Şafak son hızla yaklaşıyordu, şu anda gecenin kıyısında gezinse de onu öldürmek istiyordu. Tek yapması gereken katili meraklı insan bakışlarından uzağa götürmekti...

Kırıcı yavaşlayıp Sekizinci Cadde'yle Trade Caddesi arasında tercih yapmaya çalışırken Z'nin beklediği an gelmişti. Sadece bir duraksamaydı, sola mı sağa mı gideceğine karar vermek için kısa bir ara vermişti.

Zsadist bir anda katilin hemen yanında cisim buldu, bir kolunu piçin boynuna dolayıp onu karanlığın içine çekti. Kırıcı karşı koyuyordu, iki erkek dövüşürken ceketler ve pantolonlar soğuk havayı dövüyor, rüzgârda dalgalanan bayraklar gibi sesler çıkarıyordu. Çok geçmeden Kırıcı

yerdeydi, Zsadist hançerini havaya kaldırıp katilin gözlerine baktı. Kara bıçağı adamın geniş göğsüne sapladı. Bir patlama ve çabucak sönen bir ışık.

Ayağa kalktığında hiç de tatmin olmamıştı. Şiddeti otomatiğe bağlamış gibiydi. Hazırdı, istekliydi, öldürebilirdi ama rüyada gibi hareket ediyordu.

Aklında bir tek Bella vardı. Aslında daha da derindi. Bella'nın yokluğu vücuduna gerçek bir ağırlık gibi çökmüştü: Onu büyük bir çaresizlikle özlüyordu.

Ah evet. Demek söylenenler doğruymuş. Bağlanmış bir erkek dişisinin yanında değilse ölse daha iyiymiş. Bu zırvayı daha önce duymuş ama inanmamıştı. Şimdiyse acı bir şekilde bu gerçeği yaşıyordu.

Cep telefonu çalınca açtı çünkü çalınca böyle yapardınız. Hattın diğer ucunda kimin olduğu umurunda bile değildi.

"Z adamım," dedi Vishous. "Gerçekten acayip bir sesli mesaj aldım. Herifin biri seninle konuşmak istiyor."

"Direkt adımı mı söyledi yani?"

"Aslında dediklerini zor anladım çünkü kafası epey güzeldi ama yara izinden söz etti."

Bella'nın abisi miydi acaba? Bella dünyaya geri döndüğüne göre şimdi neden mızmızlanıyordu peki?

Pekâlâ... kız kardeşine gereksinim döneminde yardım edilmişti ve ufukta bir evlilik töreni yoktu. Evet, bu bir abiyi sinirlendirecek türden bir şeydi.

"Numarası ne?"

Vishous rakamların şekillerini tarif etti. "Adının Ormond olduğunu söyledi."

Demek Bella'nın kokuşmuş abisi değildi. "Ormond? Bu bir insan ismi."

"Evet kesinlikle. O yüzden dikkatli olsan iyi olur."

Z telefonu kapattı, ağır ağır rakamları tuşlayıp bekledi, numarayı doğru tuşlamış olduğunu umut ediyordu.

Telefon açılınca hattın diğer ucundan kimse alo demedi. Alçak sesle konuşan bir erkek, "Şebeke dışından gizli numara. Öyleyse bu sen olmalısın Kardeş," dedi.

"Peki ya sen kimsin?"

"Seninle yüz yüze tanışmak istiyorum."

"Üzgünüm, buluşmalara gitmiyorum."

"Evet, o yüzle çok fazla şansın olmadığını hayal edebiliyorum. Ama seninle sevişecek değilim."

"Gerçekten çok rahatladım. Şimdi söyle bakalım kimsin sen?"

"Adım David. Sana bir şey ifade ediyor mu?"

Z'nin gözleri öfkeyle karardı, artık tek görebildiği Bella'nın karnındaki harflerdi. Gıcırdadığını duyana kadar telefonu elinde sıktı ama sakin davranması gerekiyordu.

Tane tane konuşmaya gayret ederek, "Korkarım hayır David. Ama hafızamı tazeleyebilirsin," dedi.

"Bana ait olanı aldın."

"Cüzdanını mı çaldım? Öyle olsa hatırlardım."

"Kadınımı!" diye bağırdı Kırıcı.

Z'nin içgüdüleri birden devreye girdi, ağzından çıkan hırıltıyı tutmasına imkân yoktu. Ses duyulmaz olana kadar telefonu yüzünden uzaklaştırdı.

"...şafağa çok az var."

"Ne oluyor?" dedi Zsadist iğrenç bir ses tonuyla. "Bağlantı çok kötü."

"Şaka yaptığını mı sanıyorsun?" dedi sertçe Kırıcı.

"Sakin ol, kalpten gitmek mi istiyorsun?"

Katil öfkeyle soluyordu ama az sonra kendine hâkim oldu. "Seninle karanlık çöktüğünde buluşmak istiyorum. Halletmemiz gereken çok şey var. Ayrıca son birkaç sa-

attir meşguldüm ve molaya ihtiyacım var. Dişilerinizden birini aldım, hoş bir kızıl kafa. Ona sağlam geçirdim doğrusu. Hadi hoşça kal."

Şimdi Z'nin hırıltısı telefondan duyuluyordu. Katil bir kahkaha attı. "Siz Kardeşler çok koruyucusunuz değil mi? Peki buna ne demeli? Kendime başka bir tane aldım. Bir dişi daha. Senin numaranı vermesi için onu ikna ettim. Gerçekten çok cana yakın davrandı. Şu tatlı, küçük sarışın da öyle."

Z'nin eli hançerlerinden birinin sapına gitti. "Nerede buluşmak istiyorsun?"

Bir sessizlik oldu. "Önce şartları konuşalım. Tabii ki yalnız gelmeni istiyorum ve bundan emin olmam gerek." Z arka plandan bir kadının inlediğini duydu. "Arkadaşlarım Kardeşlerinden birini civarda yakalarsa kıtır kıtır kesecek. Bir telefona bakar. Ve bunu yavaş yavaş yaparlar."

Zsadist gözlerini kapattı. Ölümle, acıyla, eziyetle o kadar çok uğraşmıştı ki. Hem kendi hem de başkaları adına. Zavallı dişi... "Nerede?"

"Lucas Meydanı'nda, *The Rocky Horror Picture Show*'un altı seansında. Arka tarafta otur. Ben seni bulurum."

Telefon kapandı ama hemen ardından tekrar çaldı.

Bu kez V'nin boğuk sesi duyuldu. "Bir sorunumuz var. Bella'nın abisi garajın önünde Wellsie'yi vurulmuş halde bulmuş. Eve dön Z. Hemen."

Tohr telefonu kapatırken John masanın karşısından onu izliyordu. Adamın elleri o kadar titriyordu ki yuvasına oturtmaya çalıştığı alıcı takırdayıp duruyordu.

"Muhtemelen telefonunu kapalı unuttu. Evi bir daha arayayım." Tohr telefonu alıp hızla numarayı tuşladı. Yanlış tuşlara basınca baştan tuşlamak zorunda kaldı.

Bu arada sürekli göğsünün ortasını ovalıyordu, gömleği kırış kırış olmuştu.

Tohr gözlerini boşluğa dikmiş, ev telefonu çalıp dururken taş kesilmişti; John koridordan ofise doğru yaklaşan ayak sesleri duydu. İçi korkunç bir hisle yanmaya başladı. Kapıya bir göz attı, sonra gözlerini yine Tohr'a kaydırdı.

Anlaşılan Tohr da ağır ayak seslerini duymuştu. Ağır çekimde elindeki telefonu masaya bıraktı, karşı tarafta çalan hattın sesi odaya yayıldı. Tohr gözlerini kapıya dikmiş, elleriyle sandalyesinin kolçaklarını kavramıştı.

Kapının tokmağı dönerken sesli mesaj devreye girdi ve telefondan Wellsie'nin sesi gelmeye başladı. "Selam, biz Wellsie ve Tohr. Şu anda telefona cevap veremiyoruz..."

Kardeşlerin hepsi koridordaydı. Asık suratlı, sessiz grubun en önünde Wrath duruyordu.

Bir tangırtı olunca John dönüp Tohr'a baktı. Adam ayağa kalkarken sandalyesini devirmişti. Tepeden tırnağa titriyordu, gömleğinin koltuk altlarında büyük ter lekeleri belirmişti.

"Kardeşim," dedi Wrath. Sesinde öfkeli yüzüne tamamen ters düşen bir çaresizlik vardı. Ve bu güçsüzlük korkutucuydu.

Tohr inleyerek göğsünü tuttu, hızlı ve umutsuz daireler çizerek ovalamaya başladı. "Sizin... burada olmamanız gerekiyor. Hiçbirinizin." Hepsini itmek ister gibi bir elini ileri uzattı, sonra geri geri gitti. Ama gidecek bir yer yoktu. Dosya dolabına çarptı. "Wrath... lordum sakın, lütfen sakın... ah Tanrım. Söyleme. Sakın söyleme..."

"Çok üzgünüm..."

Tohr ileri geri sallanmaya başladı, kusacakmış gibi kollarını karnına dolamıştı. Solukları öyle kesik kesikti ki sonunda hıçkırmaya başladı, soluğunu hiç salmıyor gibiydi.

John gözyaşlarına boğuldu.

Aslında ağlamak istemiyordu. Ama gerçek çok açıktı ve dayanamayacağı bir dehşete kapılmıştı. Başını ellerinin arasına aldı, tek düşünebildiği Wellsie'nin sıradan bir günde olduğu gibi garajdan geri geri çıkışıydı.

Koca bir el onu sandalyeden kaldırıp da göğsüne yasladığında bunun Kardeşlerden biri olduğunu düşündü. Ama Tohr'du. Tohr ona sımsıkı sarılmıştı.

Adam deli gibi bir şeyler mırıldanmaya başladı, hızlı hızlı ve anlaşılmaz şekilde konuşuyordu, sonunda sözleri anlamlı bir bütünlüğe kavuştu. "Neden aranmadım? Neden Havers beni aramadı? Beni araması gerekirdi... Ah, Tanrım, bebek onu aldı... Hiç hamile kalmaması gerekiyordu..."

Birden odada her şey değişiverdi, biri ışıkları ya da ısıtıcıyı açmış gibi. John önce havadaki değişimi hissetti, Tohr da hissettiğinde sözleri yitip gitti.

Tohr kollarını gevşetti. "Wrath? Bebek yüzünden oldu değil mi?"

"Oğlanı dışarı çıkarın."

John başını iki yana sallayıp Tohr'un beline sımsıkı yapıştı.

"Nasıl ölmüş Wrath?" Tohrment'in sesi durgunlaştı, elleri John'un üzerinden kaydı. "Bana söyleyeceksin. Şimdi söyleyeceksin."

"Çocuğu buradan çıkarın," diye bağırdı Phury'ye Wrath.

Phury onu belinden kavrayıp havaya kaldırırken John karşı koymaya çalıştı. Bu esnada Vishous ve Rhage de Tohr'un iki yanına yerleştiler. Kapı kapandı.

Ofisin kapısı önünde Phury John'u yere indirdi ve olduğu yerde tuttu. Bir iki dakika sessizlik oldu... sonra ortalığı korkunç bir çığlık kapladı, sanki havadaki oksijen katı

bir maddeydi ve şu anda paramparça oluyordu.

Ardından gelen enerji patlaması öyle güçlüydü ki cam kapıyı paramparça etti. Cam parçaları ortalığa dağılırken Phury John'u korumak için üzerine kapandı.

Koridorun sonuna kadar uzanan floresan tavan lambaları birer birer patlamaya başladı, birden parlıyor sonra patlayarak yere kıvılcımlar yağdırıyorlardı. Enerji beton zeminde titreşiyor, duvarlarda çatlaklar oluşturuyordu.

Paramparça olmuş kapıdan John ofisteki kasırgayı gördü, Kardeşler geriye çekiliyorlardı, kollarını yüzlerine siper etmişlerdi. Mobilya parçaları odanın ortasındaki kara bir deliğin etrafında dönüyordu, deliğin şekli Tohr'un kafasıyla vücudunu andırıyordu.

Tüyler ürpertici bir uluma daha duyuldu, sonra kapkara boşluk yok oldu, mobilyalar yere çakıldı, zemindeki sarsıntı sona erdi. Kâğıtlar, bir trafik kazası sonrası yağan kar gibi uçuşup yumuşak bir şekilde karmaşanın üzerine iniyorlardı.

Tohrment gitmişti.

John Phury'nin kollarından fırlayıp ofise daldı. Kardeşler ona bakarken ağzını açıp hiç ses çıkarmadan haykırdı:

Baba... baba... baba!

Kırk Dördüncü Bölüm

Bazı günler sonsuza kadar sürüyor diye düşündü Phury çok sonradan. Ve güneş battığında da sona ermiyor.

Panjurlar akşam için açıldığında ince uzun kanepeye oturup Wrath'in çalışma odasının bir ucundan Zsadist'e baktı. Diğer Kardeşler de kendisi kadar suskundu.

Z zaten bombalanmış olan Kardeşlik'e yeni bir bomba daha bırakmıştı. Önce Tohr, Wellsie ve o genç dişi. Şimdi de bu.

"Aman Tanrım Z..." Wrath gözlerini ovalayıp başını iki yana salladı. "Bunu önceden söylemek aklına gelmedi mi?"

"Uğraşmamız gereken başka işler vardı. Ayrıca ne söylersen söyle katille buluşmaya tek başıma gidiyorum. Bu gerçekten tartışmaya açık bir konu değil."

"Z, adamım... Bunu yapmana izin veremem."

Phury de ikizini destekliyordu. Tıpkı odadaki diğerleri gibi. Hepsi bitkin haldeydi ama Z'nin hâlâ daha büyük bir kaos yaratacak kadar gücü olduğunu biliyorlardı.

Kardeş omzunu silkmekle yetindi. "Kırıcı beni istiyor ve ben de onunla ilgilenmek istiyorum. Bella için. Tohr

için. Ya esir aldığı dişi ne olacak? Gitmemezlik edemem ve destek almam da söz konusu değil."

"Kardeşim, o zaman tabutuna girmiş olursun."

"Beni alt edene kadar onlara cehennemi yaşatmış olurum."

Wrath kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır Z, gitmene izin veremem."

"O dişiyi öldürürler."

"Bunu halletmenin başka bir yolu var. Biz sadece o yolun ne olduğunu bulacağız."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Z, "Herkesin dışarı çıkmasını istiyorum, Wrath'le konuşacağım. Sen hariç Phury. Sen kal," dedi.

Butch, Vishous ve Rhage birbirlerine baktılar, sonra bakışlarını krala çevirdiler. Kral başını bir kez sallayınca odadan çıktılar.

Z kapıyı arkalarından kapattı ve sırtı kapıya dönük olarak orada kaldı. "Beni durduramazsın. *Shellan*'ımın intikamını alacağım. Kardeşimin *shellan*'ının intikamını alacağım. Bana engel olma yetkin yok. Bir savaşçı olarak bu benim hakkım."

Wrath küfür etti. "Bella'yla evlenmedin bile."

"Onun *shellan*'ım olduğunu bilmek için törene ihtiyacım yok."

"Z..."

"Peki ya Tohr? Onun benim kardeşim olmadığını mı söylüyorsun? Kara Hançer Kardeşliği'ne kabul edildiğim gece sen de oradaydın. Tohrment'in artık benim canımdan kanımdan olduğunu biliyorsun. Onun intikamını almaya da hakkım var."

Wrath sandalyesinde arkasına yaslandı, sandalye ağırlığına itiraz eder gibi çatırdadı. "Tanrım, Zsadist sana gi-

demezsin demiyorum. Sadece yalnız gitmeni istemiyorum."

Phury sırayla ikisinin de suratlarına baktı. Zsadist'i daha önce hiç bu kadar sakin görmemişti. İleriyi gören gözleriyle tamamen ölümcül amacına odaklanmıştı.

"Bu oyunun kurallarını ben koymadım," dedi Zsadist.

"Yalnız başına gidersen ölürsün."

"İyi ya... Ben zaten gitmeye hazırım."

Phury vücudundaki tüm derinin gerildiğini hissetti.

"Anlamadım?" diye tısladı Wrath.

Z kapıdan uzaklaşıp sevimli odayı adımladı. Şöminenin önünde durdu, alevler mahvolmuş yüzünü yalıyordu. "Her şeyi sonlandırmaya hazırım."

"Sen ne saçmalıyorsun..."

"Böyle ölmek istiyorum ve ölürken o Kırıcı'yı da yanımda götürmek istiyorum. Gerçek bir zafer parıltısı falan işte. Düşmanımla birlikte alevlere atlamaktan söz ediyorum."

Wrath'in ağzı açık kaldı. "Benden intiharını onaylamamı mı istiyorsun?"

Z'nin başı öne arkaya sallandı. "Çünkü beni zincirlemedikçe bu gece o sinemaya gitmemi engelleyemezsin. Başka kimsenin zarar görmemesi için sana soruyorum. Diğerlerine emir vermeni istiyorum, özellikle de ona" –Z, Phury'ye baktı– "uzak durma emri vermeni istiyorum."

Wrath güneş gözlüklerini çıkarıp tekrar gözlerini ovuşturdu. Başını kaldırıp baktığında açık yeşil irisleri parıldadı, gözleri yüzünde iki projektör gibiydi. "Kardeşlik'te çok fazla ölüm yaşandı. Bunu yapma."

"Mecburum. Yapacağım. O yüzden diğerlerine uzak durmaları gerektiğini söyle."

Uzun, gergin bir sessizlik oldu. Sonra Wrath verebileceği tek cevabı verdi. "Öyle olsun."

Z'nin ölümüne giden tekerlekler dönmeye başlayınca

Phury öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Bella'nın kanının ve diline gelen o çok özel baharatın tadını düşündü.

"Özür dilerim."

Wrath ve Z'nin ona baktıklarını hissedince yüksek sesle konuştuğunun farkına vardı. Ayağa kalktı. "Özür dilerim. Bana izin verir misiniz?"

Zsadist kaşlarını çattı. "Bekle. Senden bir şey isteyeceğim."

Phury ikizinin yüzüne, bu yüzü ikiye bölen yara izine baktı, daha önce fark etmediği ayrıntılar dikkatini çekti. "Söyle."

"Ben gittikten sonra Kardeşlik'ten ayrılmayacağına söz ver." Z Wrath'i işaret etti. "Kralın yüzüğü üzerine söz ver."

"Neden?"

"Sadece yap."

Phury kaşlarını çattı. "Neden?"

"Yalnız kalmanı istemiyorum."

Phury gözlerini dikip sertçe Z'ye baktı, ikisinin hayatlarını düşünüyordu. Adamım, gerçekten ikisi de lanetliydi ve *neden* böyle olduğu tam bir muammaydı. Belki sadece kötü şanstan ötürüydü ama Phury yine de bir sebep olduğunu düşünmek istiyordu.

Mantık... mantık hayatını mahveden değişken bir yazgıdan çok daha iyiydi.

"Onun kanını içtim," dedi birden. "Bella'nın. Geçen gece Havers'a gittiğimde onun kanını içtim. Hâlâ birinin bana göz kulak olması gerektiğini düşünüyor musun?"

Zsadist gözlerini kapattı. Vücudundan yayılan soğuk hava akımı gibi bir umutsuzluk dalgası odayı doldurdu. "Buna sevindim. Şimdi bana söz verecek misin?"

"Yapma Z..."

"Tek istediğim yemin etmen. Bu kadar."

"Elbette. Nasıl istersen."

Tanrım, güzel.

Phury Wrath'in yanına gitti, dizüstü çöküp yüzüğüne uzandı. Eski Dil'de şunları söyledi: "Nefes aldığım müddetçe Kardeşlik'te kalacağım. Yeminimi alçak gönüllülükle sunuyorum, belki kabul edersin lordum."

"Kabul edildi," dedi Wrath. "Dudaklarını yüzüğüme dokundur ve şerefin üzerine sözlerini mühürle."

Phury kralın siyah elmasını öpüp tekrar ayağa kalktı. "Şimdi, drama bittiyse ben gidiyorum."

Ama kapıya gidince durdu ve dönüp Wrath'in yüzüne baktı. "Sana hizmet etmekten ne kadar şeref duyduğumu hiç söylemiş miydim?"

Wrath hafifçe irkildi. "Ah, hayır ama..."

"Bu gerçekten de bir şeref." Kral gözlerini kısarken Phury hafifçe gülümsedi. "Neden birden aklıma geldi bilmiyorum. Muhtemelen az önce önünde diz çöktüğümdeki görüntünden dolayı."

Phury odadan çıktı ve koridorda Vishous ve Butch'u gördüğüne memnun oldu.

"Selam çocuklar." Omuzlarına şöyle bir dokundu. "İkiniz iyi bir çiftsiniz, biliyor musunuz? Evimizin dâhisiyle bilardo ustası insan. Kimin aklına gelirdi ki?" İkisi ona tuhaf tuhaf bakınca, "Rhage odasına mı gitti?" diye sordu.

Başlarını salladılar, Phury gidip Hollywood'un kapısını çaldı. Rhage kapıyı açınca Phury gülümseyip elini Rhage'in kalın boynuna koydu. "Selam kardeşim."

Uzun süre öyle beklemiş olmalıydı ki Rhage'in gözleri kocaman açıldı. "Ne yapıyorsun Phury?"

"Hiçbir şey." Elini indirdi. "Sadece geçiyordum. Dişine iyi bak, anlıyor musun? Seni şanslı... sen çok şanslı bir erkeksin. Görüşürüz."

Phury odasına gitti, Tohr'un buralarda olmasını diledi... Keşke onun nerede olduğunu bilselerdi. Tohr için kederlenirken silahlarını kuşandı, sonra koridoru kontrol etti. Kardeşlerin Wrath'in odasında konuştuklarını duyabiliyordu.

Onlara görünmeden maddesel halden çıkarak heykelli koridora gitti ve Zsadist'in odasının yanındaki odaya girdi. Kapıyı kapattıktan sonra banyoya gidip ışığı açtı. Aynada kendine baktı.

Hançerlerinden birini kınından çıkarıp saçının büyük bir tutamını kavradı ve bıçağı saçına götürüp dalgaları kesti. Bunu tekrar tekrar yaptı; kırmızılar, sarılar, kahverengiler yığınlar halinde yere düşüp kovboy çizmelerini kapladı. Saçları iki buçuk santim kadar kalınca banyo dolabından tıraş kremini alıp kafasına sürdü ve lavabonun alt tarafından bir tıraş makinesi çıkardı.

Kel kalınca kafasında kalan kremleri silip gömleğini fırçaladı. Yakasına dökülen saçlar boynunu kaşındırıyordu ve kafası çok hafiflemişti. Elini kafatasında gezdirip aynaya doğru eğilerek kendisine baktı.

Sonra hançeri alıp alnının tepesine tuttu.

Titreyen eliyle bıçağı yüzünün tam ortasından aşağı doğru bastırarak indirdi, üst dudağına S şeklinde bir kıvrım yaparak bitirdi. Kesiklerden kan fışkırıyor ve yere damlıyordu. Temiz beyaz bir havluyla kanları sildi.

Zsadist özenle silahlandı. Hazır olduğunda giyinme odasından çıktı. Yatak odası karanlıktı, görmekten ziyade alışkanlıkla yürüyerek kapısından ışık sızan banyoya gitti. Lavaboya gidip suyu açtı, eğilerek ellerini soğuk suyun altına soktu. Avuçlarıyla aldığı suyu yüzüne çarpıp gözlerini ovaladı. Biraz da içti.

Yüzünü kurularken görmese de Phury'nin odasına geldiğini ve gezindiğini hissetti.

"Phury... Gitmeden önce seni bulmaya geliyordum."

Havluyu çenesinin altında tutarak aynadaki yansımasına baktı, yeni sarı gözlerini seyretti. Hayatının aktığı çizgiyi düşündü, zamanının çoğu saçmalıklarla geçmişti. Ama öyle olmayan iki şey vardı. Bir dişi. Ve bir erkek.

"Seni seviyorum," dedi sert bir sesle, bunu ikizine ilk kez söylediğini fark etti. "Sadece söylemek istedim."

Phury arkasında belirdi.

Z ikizini görünce dehşetle irkildi. Saçları yoktu. Yüzü yaralıydı. Gözleri bomboş ve cansızdı.

"Ah, Sevgili Bakire," diye soludu Z. "Kendine ne halt ettin böyle?.."

"Ben de seni seviyorum kardeşim." Phury kolunu kaldırdı. Elinde bir enjektör vardı. Bella için bırakılanlardan biriydi bu. "Ve senin yaşaman gerek."

Zsadist arkasına dönerken ikizinin kolu hızla aşağı indi. İğne Z'nin boynuna saplandı ve morfinin anında şah damarına girdiğini hissetti. Çığlık atarak Phury'nin omuzlarına yapıştı. İlaç etkisini gösterirken yere çöktü ve yıkılıp kaldı.

Phury yanında diz çöküp yüzünü okşadı. "Uğruna yaşayacağım bir tek sen varsın. Sen ölürsen hiçbir şeyim kalmaz. Tamamen kaybolup giderim. Ve sana burada ihtiyaç var."

Phury ayağa kalkarken Zsadist kolunu kaldırmaya çalıştı ama yapamadı.

"Tanrım, Z, trajedimizin sona ereceğini düşünüp duruyorum. Ama bitmiyor, değil mi?"

Odadan çıkan ikizinin çizmelerinin sesi uzaklaşırken Zsadist kendinden geçti.

Kırk Beşinci Bölüm

John yatağına yatıp kıvrılmış, gözlerini karanlığa dikmişti. Kardeşlik malikânesinde kendisine verilen oda lüks ve sıradandı, ne daha iyi ne de daha kötü hissettiriyordu.

Köşede bir yerlerde duran saatin bir kere vurduğunu duydu, sonra ikinci ve üçüncü kere... Altı kez vurana kadar alçak, ritmik sesleri saydı. Sırtüstü dönüp önündeki altı saat içinde yeni bir günün başlayacağı gerçeğini düşündü. Gece yarısı. Artık salı değil, çarşambaydı.

Hayatındaki günleri, haftaları, ayları ve yılları düşündü, sahip olduğu zamanı düşündü çünkü onu yaşamıştı ve bu yüzden zamanın geçişinde hak iddia edebilirdi.

Herkes zamanı kendine göre değerlendiriyordu, insanlar –ve vampirler– sonsuzluğu kontrol edebileceklerine inandıkları bir şey olarak düşünüyorlardı.

Ne büyük acizlik. Hayatınızdaki hiçbir şeyi kontrol edemiyordunuz. Hiç kimse edemiyordu.

Tanrım, keşke bunu yapmanın bir yolu olsa. En azından bazı şeylere son verebilsek. Geri sar butonuna basabilse ve o lanet olası son günü yeniden düzenleyebilseydi ne

kadar harika olurdu. O zaman şimdi hissettiklerini hissetmek zorunda kalmazdı.

İnleyerek karnının üzerine döndü. Duyduğu acı... benzersizdi, en kötüsünden bir aydınlanma yaşıyordu.

Umutsuzluğu hastalık gibiydi, bütün vücudunu etkiliyor, üşümediği halde titremesine neden oluyor, boş olmasına rağmen midesini alt üst ediyor, eklemlerine ve göğsüne ağrılar giriyordu. Duygusal yıkımı hiç hastalık olarak düşünmemişti ama öyleydi, bu yüzden uzunca bir süre hasta olacağını anlıyordu.

Tanrım... Evde kalıp taktik çalışmak yerine Wellsie'yle gitmeliydi. O arabada olsaydı belki onu kurtarabilirdi... Yoksa o da mı ölmüş olurdu?

Böyle yaşamaktansa ölmüş olmayı tercih ederdi. Ölümden sonra başka bir hayat olmasa bile bundan iyi olacağına şüphe yoktu.

Wellsie... öldü, öldü. Vücudu küllere dönüştü. John'un duyduğuna göre Vishous olay yerinde sağ elini Wellsie'nin üzerine koymuş, sonra da ondan geri kalanları almıştı. Normal bir *Fade* töreni yapılacaktı, o her neyse, ama Tohr olmadan kimse bunu yapamazdı.

Ve Tohr da gitmişti. Yok olmuştu. Yoksa ölmüş müydü? Kaybolduğunda şafağın sökmesine çok az kalmıştı... Belki amaç da buydu. Belki Wellsie'nin ruhuna kavuşmak için ışığa koşmuştu.

Öldü, öldü... her şey sona ermiş gibiydi.

Sarelle ise Kırıcıların elindeydi. Onu gerçekten tanıyamadan kaybolup gitmişti. Zsadist onu geri getirmeye çalışacaktı ama ne olacağını kim bilirdi?

John kafasında Wellsie'nin yüzünü, kızıl saçlarını ve hamilelikten biraz büyümüş karnını canlandırdı. Tohr'un kısa saçlarını, koyu mavi gözlerini ve deriler içindeki ge-

niş omuzlarını gördü. Sarelle'yi o eski kitapları incelerkenki haliyle düşündü, kısa sarı saçları önüne düşüyor, uzun güzel elleri sayfaları çeviriyordu.

John'un içinde tekrar ağlama isteği uyandı, hemen kalkıp oturarak bu dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Ağlamaktan tükenmişti. Artık hiçbiri için ağlamayacaktı. Gözyaşları bütünüyle faydasızdı, zayıflık onların hatıralarına uygun değildi.

Onlara sunabileceği şey kuvvetti. Övgüsünü gücüyle gösterecek, intikamıyla dua edecekti.

John yataktan kalkıp banyoya gitti, sonra giyindi, ayaklarına Wellsie'nin onun için aldığı Nike'ları geçirdi. Az sonra aşağı inmiş, yeraltı tüneline inen gizli kapıdan giriyordu. Çelik labirentte hızla yürüdü, gözlerini karşıya dikmişti, kolları bir askerinkiler gibi ahenkle sallanıyordu.

Dolabın arkasından geçip Tohr'un ofisine girince dağınıklığın temizlenmiş olduğunu gördü: masa daha önce olduğu yerdeydi, çirkin yeşil sandalye masanın arkasına itilmişti. Kâğıtlar, kalemler, dosyalar toparlanıp düzenlenmişti. Dün gece parçalara ayrıldıkları halde bilgisayar ve telefon bile olmaları gereken yerdeydi. Bunlar yeni olmalıydı...

Düzen sağlanmış, üç boyutlu yalan John için iş başındaydı.

Spor salonuna gidip tavandaki kafes muhafazalı ışıkları açtı. Olanlar yüzünden bugün ders yoktu, Tohr'un gidişiyle eğitimin tamamen son bulup bulmayacağını merak ediyordu.

John minderlerin üzerinden malzeme odasına koştu, spor ayakkabıları sert, mavi lastikleri dövüyordu. Bıçak dolabından iki hançer çıkarıp kendisine uyacak kadar küçük bir göğüs kını taktı. Silahları yerleştirdikten sonra spor salonunun ortasına gitti.

Tam Tohr'un ona öğrettiği gibi kafasını eğmekle işe başladı.

Sonra hançerleri eline alıp çalışmaya koyuldu, düşmanına karşı öfkesini kuşandı, öldüreceği tüm Kırıcıları zihninde canlandırdı.

Phury sinemaya girip arkalarda bir koltuğa oturdu. Çiftlerle ve kolejli gruplarıyla dolu olan salon kalabalıktı, herkes gevezelik ediyordu. Kahkahaları, açılan şeker ambalajlarının sesini, höpürtüleri ve katır kutur çiğneme seslerini duyuyordu.

Film başlayınca salonun ışıkları söndürüldü, herkes oturduğu yerde bağrışmaya başladı.

Phury Kırıcı'nın yaklaştığını anladı. Patlamış mısır ve kadın parfümü kokularına rağmen havadaki tatlı kokuyu alabiliyordu.

Yüzünün önünde bir cep telefonu belirdi. "Al şunu. Kulağına tut."

Phury denileni yapınca hattın diğer ucunda birinin ağır soluklarını duydu.

Salondaki kalabalık bağırdı: "Lanet olsun Janet, bitir işini!"

Kafasının hemen arkasından Kırıcı'nın sesi geldi. "Kadına sorun çıkarmadan benimle geleceğini söyle. Yaşayacağını çünkü sana ne söylenirse yapacağını söyle. Ve İngilizce konuş ki seni anlayabileyim."

Phury aynı sırayla kelimeleri telefona sıraladı. Tek duyabildiği kadının hıçkırmaya başladığıydı.

Kırıcı telefonu elinden çekip aldı. "Şimdi şunu tak."

Kucağına çelik bir kelepçe bırakıldı. Phury kelepçeyi takıp bekledi.

"Sağ taraftaki çıkışı görüyor musun? İşte oraya gide-

ceğiz. Önden sen gideceksin, hemen dışarıda bir kamyon bekliyor. Yolcu tarafından kamyona bineceksin. Bütün bu zaman boyunca telefon kulağımda hemen arkandan geliyor olacağım. Benimle kafa bulmaya kalkarsan ya da Kardeşlerinden birini görürsem dişinin boğazını keserim. Ah bu arada haberin olsun, kızın boğazına dayanmış bir bıçak var, o yüzden de kaybedecek zamanın yok. Anladın mı?"

Phury başını salladı.

"Şimdi kalk ve yürümeye başla."

Phury ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Yürürken bu işten canlı çıkabileceğini düşündü. Silah kullanmakta çok iyiydi ve üzerine birkaç silah gizlemişti. Ama bu Kırıcı zekiydi, elini kolunu bağlamış, o sivil dişinin hayatıyla esir almıştı Phury'yi.

Phury sinemanın yan kapısını ayağıyla iterek açtı, ölümün bu gece onu beklediğinden hiç şüphesi yoktu.

Zsadist irade gücüyle kendine geldi, ilacın uyuşukluğundan kurtulup bilincine kavuştu. İnildeyerek banyonun mermer zemininden yatak odasının halısına süründü. Elleriyle halıya yapışıp ayaklarıyla kendisini ittirerek kapıya geldiğinde onu açacak gücü kendinde zar zor bulabildi.

Heykelli koridora çıkar çıkmaz bağırmaya çalıştı. Başta ağzından sadece boğuk fısıltılar çıkıyordu ama sonra bağırmayı başardı. Sonra bir daha bağırdı. Ve bir daha.

Yere vuran ayak seslerini, koşturmaları duyunca hissettiği rahatlama başını döndürdü.

Wrath ve Rhage yanında diz çöküp onu çevirdiler. Ne dediklerini tam anlayamıyordu, sordukları soruları yarıda kesti. "Phury... gitti... Phury... gitti..."

Midesi kalkınca kendini yana doğru atıp kustu. Kus-

mak iyi gelmişti, şimdi zihni biraz daha açıklığa kavuşmuştu.

"Onu bulmam gerek..."

Wrath ve Rhage hâlâ sorular yağdırıyor, hızlı hızlı konuşuyorlardı ve Z kulaklarındaki uğultunun sebebinin muhtemelen bu olduğunu düşünüyordu. Ya da kafası patlamak üzereydi.

Başını halıdan kaldırdığında her şey dönmeye başladı, Zsadist morfinin dozu Bella'nın kilosuna göre ayarlanmış olduğu için Tanrı'ya şükretti. Bitik haldeydi.

Midesi kasılmaya başladı ve tekrar kustu, ne varsa halıya çıkardı. Kahretsin... Uyuşturucu ilaçları hiç kaldıramıyordu.

Koridordan başka ayak sesleri ve konuşmalar gelmeye başladı. Biri ıslak bir bezle Z'nin ağzını sildi. Fritz. Z'nin boğazından yeniden öğürtüler gelmeye başlayınca yüzüne bir çöp sepeti yaklaştırıldı.

"Teşekkür ederim," dedi Z tekrar kusarken.

Her kustuğunda zihni devre giriyordu, vücudu da. Kendini kusturmak için iki parmağını boğazına soktu. İlacı vücudundan ne kadar çabuk atarsa o kadar çabuk Phury'nin ardından gidebilirdi.

Şu kahraman puşt... Tanrım. Bu yaptığı yüzünden ikizini öldürecekti, gerçekten öldürecekti. Phury hayatta kalması gereken kişiydi.

Ama Phury'yi hangi cehenneme götürmüşlerdi? Ve onu nasıl bulacaktı? Başlangıç noktası sinemaydı ama orada uzun süre kalmazlardı.

Zsadist artık yalnızca öğürmeye başlamıştı çünkü midesinde bir şey kalmamıştı. Bu öğürmelerin ortasında sorunun tek çözümünü buldu. Bulur bulmaz da midesi ilaçtan başka bir sebeple bulanmaya başladı. İkizi bütün

içgüdülerini harekete geçirmişti.

Koridorda yine koşuşturmalar oldu. Vishous'un sesi geldi. Sivillerle ilgili acil bir vaka vardı. Altı kişilik bir aile evlerinde kıstırılmıştı, Kırıcılar evin etrafını çevirmişlerdi.

Z kafasını kaldırdı. Sonra da gövdesini. En sonunda da ayakları üzerine dikildi. Sahip olduğu tek kurtarıcı olan iradesi yine imdadına koştu. Zsadist'i ilacın etkisinden daha da kurtararak odaklanmasını sağladı, kusarak ulaştığı zihin açıklığının daha fazlasını verdi.

"Ben Phury'yi bulacağım," dedi kardeşlerine. "Siz bu işle ilgilenin."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Öyle olsun," dedi Wrath.

Kırk Altıncı Bölüm

Bella, XIV. Louis tarzı bir koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı, elleri kucağındaydı. Sol taraftaki mermer şömineden bir çıtırtı geldi, hemen yanında bir fincan Earl Grey çayı duruyordu. Marissa tam karşısında zarif bir kanepede oturuyor, sarı ipekle elindeki gergefi işliyordu.

Bella neredeyse çığlık atmak üzereydi.

İçgüdüsel bir enerjiyle oturduğu yerden fırladı. Zsadist... Zsadist yakınlardaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Marissa.

Birisi şiddetle ön kapıya vurdu, az sonra da Zsadist salona girdi. Savaşçı kıyafetlerini giymişti, silahları kalçalarında, hançerleri göğüs kınlarındaydı. Hemen arkasında duran *doggen* korkudan donakalmıştı.

Zsadist Marissa'ya, "Bizi yalnız bırak," dedi. "Hizmetçini de yanında götür."

Dişi tereddüt edince Bella boğazını temizledi. "Sorun yok. Gidebilirsin."

Marissa başını eğdi. "Yakınlarda olacağım."

Yalnız kaldıklarında Bella yerinden kımıldamadı.

"Sana ihtiyacım var," dedi Zsadist.

Bella gözlerini kıstı. Tanrım, bunlar duymak istediği sözlerdi. Bu kadar geç söylenmeleri ne kadar zalimceydi. "Ne için?"

"Phury senin kanını içti."

"Evet."

"Onu bulmak için sana ihtiyacım var."

"Phury kayıp mı?"

"Senin kanın onun damarlarında. Sana ihtiyacım var..."

"Onu bulmak için. Duydum. Bana sebebini söyle." Kısa sessizlikte Bella ürperdi.

"Kırıcı onu kaçırdı. David onu kaçırdı."

Bella'nın ciğerlerindeki hava ansızın çekildi. Kalbi durmuştu. "Nasıl?.."

"Açıklayacak vaktim yok." Zsadist Bella'ya doğru geldi, sanki ellerini tutacaktı ama sonra durdu. "Lütfen. Beni ona götürebilecek tek kişisin çünkü kanın onun içinde."

"Elbette... Elbette onu senin için bulurum."

Kan bağı zinciri diye düşündü Bella. Phury ondan beslendiği için Bella nerede olduğunu saptayabilirdi. Bella Zsadist'in kanını içmiş olduğu için Zsadist de aynı şekilde onun izini bulabilirdi.

Zsadist yüzünü Bella'nın yüzüne yaklaştırdı. "Ona elli metre kadar yaklaşmanı istiyorum, daha fazla değil, anlaştık mı? Sonra hemen maddesel halden çıkarak buraya döneceksin."

Bella onun gözlerine baktı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Keşke onu bulmanın başka bir yolu olsaydı."

Ah, bu inciticiydi. "Olsaydı o yolu tercih edeceğinden hiç şüphem yok."

Bella salondan çıkıp paltosunu aldı, sonra antrede dur-

du. Gözlerini kapatıp havalandı, önce şu an bulunduğu girişin duvarlarından geçti, sonra da Havers'ın evinin dış duvarlarını aştı. Zihni çalıların, çimenliğin, diğer ağaçların ve evlerin üzerinden süzülüp gidiyordu... Arabaların, kamyonların, binaların arasından geçip parklara, nehirlere ve derelere ulaştı. Daha da uzaktaki tarlalara ve dağlara doğru ilerledi.

Phury'nin enerji kaynağını bulduğunda içine korkunç bir acı saplandı, Phury'nin hissettiği de buymuş gibi. Sallanmaya başlayınca Zsadist onu kolundan tuttu.

Bella onu itti. "Onu buldum. Ah, Tanrım... o..."

Zsadist tekrar Bella'nın kolunu kavrayıp sıktı. "Elli metre. Daha fazla yaklaşma. Anladın mı?"

"Evet. Şimdi bırak gideyim."

Ön kapıdan çıkıp maddesel halinden sıyrıldı ve ormandaki küçük bir kulübenin yirmi metre kadar ötesinde cisim buldu.

Zsadist'in de yanında belirdiğini hissetti. "Git," diye tısladı Zsadist. "Kaybol buradan."

"Ama..."

"Yardım etmek istiyorsan git, böylece senin için endişelenmek zorunda kalmayayım. *Git.*"

Bella Zsadist'in yüzüne son bir kez bakıp maddesel halden çıktı.

Zsadist ahşap kulübeye sokuldu, morfinin birazını daha atabilmesine yardımcı olduğu için soğuk havaya minnettardı. Sırtını kulübenin pürüzlü duvarına verip bir hançer çıkardı ve pencerelerin birinden içeri baktı. Kimse yoktu, sadece boktan birkaç mobilya ve bir bilgisayar vardı.

Paniğe kapıldı, damarlarındaki kanın soğuduğunu hissetti.

Sonra sesi duydu... yumruk sesi. Bir tane daha.

Kulübenin yirmi metre kadar arkasında daha küçük ve penceresiz bir ek bina vardı. Zsadist oraya koşup kısa bir an için dinledi. Sonra bıçağını yerine koyup Beretta'yı çıkararak kapıya bir tekme vurdu.

Karşısındaki görüntü kendi geçmişinden çıkmış gibiydi: Fena dövülmüş bir erkek masaya zincirlenmişti. Kafayı sıyırmış bir psikopat kurbanının başında dikiliyordu.

Phury dayak yemekten mahvolmuş yüzünü kaldırdı, şişmiş dudaklarında ve yamulmuş burnunda kanlar parıldıyordu. Pirinç muştalı Kırıcı hızla arkasını döndü, bir an için afallamış gibiydi.

Zsadist silahını aşağılık herife doğrulttu ama katil tam Phury'nin önünde duruyordu: En ufak bir yanlışta mermi ikizine isabet edecekti. Zsadist silahı indirdi, tetiği çekti ve Kırıcı'yı bacağından vurarak dizini paramparça etti. Piç kurusu çığlık atıp yere devrildi.

Z Kırıcı'nın yanına gitti. Tam dokunacakken başka bir silah sesi duyuldu.

Z'nin omzundan bir acı dalgası geçti. Vurulduğunu anlamıştı ama şu anda bunu düşünecek vakti yoktu. Kırıcı'nın silahını elinden almaya yoğunlaşmıştı, orospu çocuğu da aynı şeyi Z'nin Sig'i için yapmaya çalışıyordu. Yerde boğuşuyorlar, kan içinde kaldıkları halde birbirlerini alt etmeye uğraşıyorlardı. Yumruklar atılıyor, eller kavramaya çalışıyor, tekmeler savruluyordu. Bu mücadelenin içinde silahların ikisi de kaybolmuştu.

Dövüşmeye başlayalı dört dakika kadar olmuştu ki Zsadist'in gücü korkutucu bir hızla azalmaya başladı. Kırıcı onu altına alıp göğsüne oturdu. Z ağırlığını üstünden atmak için Kırıcı'yı ittirdi ama aklı komut verdiği halde kolları ve bacakları itaat etmeyi reddediyordu. Omzuna

göz attı. Kanıyordu, kurşun atardamara denk gelmiş olmalıydı. Ve morfin de işe yaramıyordu.

Dövüşmeye ara verdiklerinde Kırıcı nefes nefese soluyarak acıyla yüzünü buruşturdu, bacağının çok acı verdiği belliydi. "Sen de... kimsin?"

"İstediğin... kişiyim," dedi Z güçlükle nefes alarak. Lanet olsun... Görüşünün kaybolmasına engel olmak zorundaydı. "Ben onu... senden alan... kişiyim."

"Bunu... nereden... bileyim?"

"Karnındaki yaraların... iyileşmesini izledim. Yazdığın yazı... yok olana kadar."

Kırıcı donup kaldı.

Avantaj sağlamak için mükemmel bir zamandı ama Zsadist çok bitkindi.

"O öldü," diye fısıldadı katil.

"Hayır."

"Duvarda asılı resmi..."

"O yaşıyor. Nefes alıyor. Ve sen... onu bir daha asla bulamayacaksın."

Katilin ağzı açıldı ve vahşi bir öfke çığlığı infilak edercesine havaya yayıldı.

Gürültünün ortasında Zsadist birden sakinleşti. Nefes almak sorun olmaktan çıktı. Belki de nefes almayı tamamıyla bırakmıştı. Katilin ağır çekimde hareket edişini izliyordu, katil göğsündeki kara hançerlerinden birini alıp iki eliyle birden havaya kaldırdı.

Zsadist dikkatle düşüncelerini takip ediyordu çünkü son düşüncesinin ne olacağını bilmek istiyordu. Phury'yi düşünüp ağlamak istedi çünkü ikizinin çok yaşamayacağı kesindi. *Tanrım.* Kardeşini hep hayal kırıklığına uğratmıştı, değil mi?"

Sonra Bella'yı düşündü. Kadının görüntüleri zihnin-

den geçerken gözleri yaşlarla doldu... Öyle canlı, öyle netti ki... ta ki Kırıcı'nın omzunun üzerinde Bella görünene kadar. Çok gerçekti, sanki gerçekten de kapının eşiğinde duruyordu.

Kendi bıçağı göğsüne doğru inerken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"David," dedi Bella buyurgan bir sesle.

Kırıcı birden hızla arkasına dönünce hançerin yönü değişti ve Zsadist'in kolunun yanındaki döşemelere indi.

"David, buraya gel."

Kırıcı ayağa fırladı, Bella kollarını ileri uzattı.

"Sen öldün," dedi Kırıcı, sesi çatlak çıkıyordu.

"Hayır."

"Senin evine gittim... Resmini gördüm. Ah Tanrım..." Kırıcı topallayarak Bella'ya yaklaşırken ağlamaya başladı, arkasında siyah kan izleri bırakıyordu. "Seni öldürdüğümü sandım."

"Öldürmedin. Buraya gel."

Z çaresizce ağzını oynatmaya çalışıyordu, bunun hayal olmadığına dair korkunç bir şüpheye düşmüştü. Bağırmaya başladı ama sadece bir inilti çıkarabildi. Az sonra Kırıcı Bella'nın kollarındaydı ve artık açıkça ağlıyordu.

Z, Bella'nın elinin katilin sırtına doğru uzandığını gördü. Bu elde küçük bir tabanca vardı, evine gitmeden önce Bella'ya verdiği tabanca.

Ah, Sevgili Bakire... Hayır!

Bella tabancayı gitgide yukarı kaldırırken tuhaf şekilde sakindi. Namlu David'in kafasıyla aynı hizaya gelene dek yavaş hareket ederek yatıştırıcı sözler söylemeye devam etti. Arkaya doğru kaykıldı, kırıcı onun gözlerine bakmak için kafasını kaldırınca sağ kulağı tam namlunun hizasına geldi.

"Seni seviyorum," dedi.

Bella tetiği çekti.

Patlamanın etkisiyle kolu savrulurken Bella dengesini kaybetti. Silah sesi azalırken bir düşme sesi duydu ve aşağı baktı. Kırıcı yerde yan yatmış uzanıyor, hâlâ gözlerini kırpıyordu. Bella kafasının havaya uçacağını falan sanmıştı ama adamın şakağında sadece muntazam küçük bir delik vardı.

Korkunç biçimde midesi bulanmaya başlamıştı ama umursamadı, yerdeki vücudun üzerinden geçip Zsadist'in yanına gitti.

Ah Tanrım. Her yer kan içindeydi.

"Bella..." Zsadist elini kaldırıp yavaşça ağzını oynattı.

Bella göğüs kınına uzanarak onu susturdu, kındaki diğer hançeri aldı. "Göğüs kemiğine saplamam gerekiyor, değil mi?"

Ah, lanet olsun. Sesi de vücudu kadar berbat durumdaydı. Titrek. Zayıf.

"Koş... git... buradan..."

"Kalbine, değil mi? Yoksa ölmez. Zsadist, bana cevap ver!"

Zsadist başını sallayınca Bella Kırıcı'nın yanına gidip ayağıyla iterek sırtüstü çevirdi. Kırıcı'nın gözleri Bella'nınkilere dikilmişti ve Bella bu gözleri gelecek yıllar boyunca kâbuslarında göreceğini biliyordu. Bıçağı iki eliyle kavrayıp başının üstüne kaldırdı, sonra da hızla aşağı indirdi. Bıçağın karşılaştığı direnç Bella'yı umutsuzluk derecesinde hasta etti ama patlama sesi ve ışık çakması işin bittiğini gösteriyordu.

Bella kendini serbest bırakınca yere yığıldı ama soluklanacak vakit yoktu. Zsadist'in yanına gitti, üzerindeki paltoyu ve yünlü ceketi çıkardı. Kazağını Z'nin omzuna

sardı, sonra kemerini çözüp kalın tamponun üzerine doladı ve sıkıca tokasını taktı.

Zsadist sürekli ona engel olmaya çalışıyor, onları bırakıp kaçması için ısrar ediyordu.

"Kapa çeneni," dedi Bella, sonra kendi bileğini ısırdı. "Ya içersin ya ölürsün, tercih senin. Ama kararını çabuk ver çünkü Phury'ye bakmam gerek, sonra da ikinizi buradan çıkmaya hazırlamalıyım."

Kolunu Zsadist'e uzattı, tam ağzının üzerine tuttu. Fışkıran kan Zsadist'in kapalı dudaklarına damlıyordu.

"Seni pislik," diye mırıldandı Bella. "Benden bu kadar mı nefret ediyorsun..."

Zsadist kafasını kaldırıp ağzını damara yapıştırdı, buz gibi dudakları ölüme ne kadar yakın olduğu hakkında gereken her şeyi anlatıyordu. Başta yavaşça içiyordu, sonra artan bir iştahla içmeye devam etti. Hafif sesler çıkarıyordu, o kocaman savaşçı vücuduna hiç uymayan sesler. Sanki süt kabının başında açlıktan ölmek üzere olan bir kedi gibi miyavlıyordu.

Kafasını tekrar yere indirince gözleri doymuş olmanın etkisiyle kapandı. Kanı Zsadist'in içine yayılırken Bella onun açık ağzından nefes alıp verişine baktı. Ama durup izlemek için zaman yoktu. Karşı taraftaki Phury'ye koştu. Phury baygın haldeydi, masaya zincirlenmişti ve kan içindeydi. Ama göğsü inip kalkıyordu.

Kahretsin. Çelik zincirlerin üzerinden kilitler sallanıyordu. Bu zincirleri bir şeyle kesmesi gerekiyordu. Sol taraftaki dehşet verici alet çeşitlerine bakmaya gitti.

İşte o zaman köşedeki cesedi gördü. Kısa sarı saçlı, genç bir dişiydi bu.

Kızın ölüp ölmediğinden emin olmak için kontrol ederken Bella'nın gözlerinden yaşlar fışkırdı. *Fade*'ye göçmüş

olduğunu anlayınca Bella gözyaşlarını silip kendini toparlamaya çalıştı. Hayatta olanları buradan çıkarması gerekiyordu, önceliği onlardı. Sonradan... Kardeşlerden biri gelebilir ve...

Ah... Tanrım... Ah... Tanrım... Ah... Tanrım.

Bayılacak gibiydi, titreyerek elektrikli testereyi alıp çalıştırdı, Phury'nin zincirlerini aceleyle kesti. Phury bu kadar yoğun gürültüde ayılmayınca tekrar dehşete kapıldı.

Zsadist'e baktı, vücudunun üst kısmını yerden kaldırmaya çalışıyordu.

"Gidip kulübenin yanındaki kamyonu alacağım," dedi Bella. "Burada kal ve gücünü koru. Phury'yi taşımak için yardımına ihtiyacım var. Kendinde değil. Ve kız..." Boğazı tıkandı. "Onu bırakmak zorundayız..."

Bella karların içinden kamyona koştu, anahtarları bulmak için dua ediyor, eğer bulamazsa ne yapacağını düşünmemeye çalışıyordu.

Merhametli Bakire, anahtarlar kapının yanındaki kancadaydı. Bella anahtarları kapıp F-150'ye koştu, lanet olasıyı çalıştırıp barakaya doğru gazladı. Patinaj çekerek dönüp kamyonun arka kısmını kapıya verdi.

Kamyondan inmişti ki Zsadist'in kapıda sarhoş gibi sallandığını gördü. Phury kollarındaydı ve Zsadist kollarındaki o ağırlıkla fazla dayanamazdı. Kasanın kapağını indirdi, ikisi birden kan içinde kasaya yığıldılar. Bella onları ayağıyla ittirip üzerlerinden atlayarak diğer tarafa geçti, kemerlerinden tutup kasanın gerisine doğru çekti.

Yeteri kadar çektikten sonra bir bacağını kasanın kenarından aşırıp yere atladı. Kapağı çarparak kapadı ve Zsadist'le göz göze geldi.

"Bella." Zsadist'in sesi fısıltı halindeydi, dudaklarının kederli bir iç çekişle hareket etmesinden ibaretti. "Bunları

yaşamanı istemezdim. Tüm bu çirkinlikleri..."

Bella dönüp gitti. Az sonra yola koyulmuştu.

Bella'nın tek şeritli yoldan başka seçeneği yoktu ve yolda kimseyle karşılaşmamak için dua ediyordu. 22. Karayolu'na geldiğinde içinden Yazıcı Bakire'ye teşekkür edip son sürat Havers'ın evine sürmeye başladı.

Dikiz aynasını eğip kamyonun kasasına baktı. Dondurucu derecede soğuk olmalıydı ama yavaşlamaya cesaret edemedi.

Belki de soğuk kan kaybetmelerini yavaşlatırdı.

Ah... Tanrım.

Phury çıplak tenine ve saçsız başına vuran soğuk rüzgârın farkına vardı. İnleyerek büzüldü. Tanrım, üşüyordu. *Fade*'ye göçerken böyle mi hissediliyordu acaba? Eğer öyleyse bu sadece bir kez olduğu için Bakire'ye teşekkür etmek lazımdı.

Üzerinde bir şey kımıldadı. Kollar... üzerinde kımıldanan kollar vardı. Kendisini bir tür sıcaklığa yaklaştıran kollar. Titreyerek onu böyle nazikçe tutan kollara bıraktı kendini.

Bu gürültü neydi? Kulağının yakınında... rüzgârın uğultusundan başka bir ses vardı.

Şarkı. Biri ona şarkı söylüyordu.

Phury hafifçe gülümsedi. Ne kadar muhteşemdi. Bu güzel sesler onu *Fade*'ye götüren meleklerden geliyor olmalıydı.

Zsadist'i düşündü ve şu anda duyduğu bu hoş melodiyi gerçek hayatta duyduğuyla karşılaştırdı.

Evet, Zsadist'in de melek gibi bir sesi olduğu ortaya çıkmıştı böylece. Gerçekten öyleydi.

Kırk Yedinci Bölüm

Zsadist kendine geldiğinde içgüdüsel olarak kalkıp oturmak istedi. *Amma da boktan bir fikir.* Omzuna korkunç bir acı saplanınca tekrar bilincini kaybetti.

İkinci raund.

Bu kez uyandığında en azından ne yapmaması gerektiğini biliyordu. Kalkıp oturmak yerine yavaşça başını çevirmeyi denedi. Ne cehennemdeydi böyle? Misafir odasıyla hastane reviri arasında bir yerdeydi – Havers. Havers'ın kliniğindeydi.

Bu yabancı odanın diğer ucunda karanlıkta oturan biri vardı.

"Bella?" diye seslendi Zsadist çatlak bir sesle.

"Üzgünüm." Butch öne, ışığa doğru eğildi. "Sadece benim."

"O nerede?" Adamım, sesi çok boğuk çıkıyordu. "İyi mi?"

"İyi."

"Nerede... nerede peki?"

"O... ah, o kentten ayrılıyor, Z. Aslına bakarsan çoktan gitti sanırım."

Zsadist gözlerini kapattı. Tekrar bayılmanın iyi yanlarını geçirdi aklından.

Yine de gittiği için Bella'yı suçlayamazdı. Tanrım, yaşadıkları düşünülürse o Kırıcı'yı öldürmesi hiçbir şey değildi. Caldwell'den uzaklaşması daha iyiydi.

Yine de onu kaybetmenin acısıyla doluydu.

Boğazını temizledi. "Peki ya Phury?"

"Hemen yandaki odada. Fena yamulmuş ama iyi. İkiniz de birkaç gündür baygın yatıyorsunuz."

"Tohr?"

"Nerede olduğuna dair kimsenin bir fikri yok. Sanki sırra kadem bastı." Polis nefesini saldı. "John'un malikânede kalması ayarlandı ama onu eğitim merkezinden çıkaramıyoruz. Tohr'un ofisinde uyuyor. Başka öğrenmek istediğin?" Z başını iki yana sallayınca polis ayağa kalktı. "Şimdi seni yalnız bırakayım. Bunları bilmek istersin diye düşünmüştüm."

"Teşekkürler... Butch."

Adını duyunca polisin gözleri parıldadı, Z daha önce ona hiç adıyla seslenmediğini fark etti birden.

"Rica ederim," dedi insan. "Sorun değil."

Kapı kapanınca Zsadist kalkıp oturdu. Başı dönüyordu, göğsündeki ve işaretparmağındaki izleme aygıtlarını çekip çıkardı. Alarm çalmaya başlayınca yatağın yanındaki makineyi yere devirdi. Kablolar yerlerinden çıkınca ses kesildi.

Yüzünü buruşturarak sondayı çıkarıp koluna takılı seruma baktı. Tam çekip çıkaracakken bunu yapmamasının daha akıllıca olabileceğini düşündü. Vücuduna ne pompaladığını Tanrı bilirdi. Belki de buna ihtiyacı vardı.

Ayağa kalktı, kendini fasulye çuvalı gibi hissediyordu, tüm organları sallanıyordu sanki. Ama serumun takılı olduğu direk yürümesine yardımcı oluyordu doğrusu, böylece koridora çıktı. Yan odaya doğru yürürken her taraftan

hemşireler koşturmaya başladı. Z onlara aldırış etmeden hemen yandaki ilk kapıyı iterek açtı.

Phury büyük boy yatakta yatıyordu, telefon santrali gibi her yerinden ince borular çıkıyordu.

Kapı açılınca başını çevirdi. "Z... burada ne yapıyorsun?"

"Sağlık personeline antrenman yaptırıyorum." Kapıyı kapatıp yatağa yöneldi. "Kahrolasılar gerçekten de hızlı."

"Yerinden kalkmaman..."

"Kapa çeneni de yana kay."

Phury şaşkın şaşkın baktı ama Z bitkin bedenini yatağa yerleştirirken kayıp ona yer açtı. Z sırtını yastıklara dayadığında ikisi de aynı şekilde iç geçirdi.

Z gözlerini ovuşturdu. "Saçların olmadan epey tipsizsin ha."

"Bu saçlarını uzatacağın anlamına mı geliyor?"

"Yok. Güzellik kraliçesi günlerim geride kaldı."

Phury kıkırdadı. Sonra uzun bir sessizlik oldu.

Zsadist o sessizlikte o Kırıcı'nın barakasına gidişini, saçları gitmiş, yüzü dağılmış Phury'yi masaya bağlanmış halde görüşünü düşünüp durdu. İkizinin çektiği acıya tanıklık etmek... büyük bir ıstıraptı.

Z boğazını temizledi. "Seni o şekilde kullanmamalıydım."

Phury başını aniden çevirince yatak kımıldadı. "Ne?"

"Canımın yanmasını dilediğim zamanlar... senden bana vurmanı istememeliydim."

Phury cevap vermedi, Z başını çevirdiğinde Phury'nin gözlerini elleriyle kapattığını gördü.

"Bu benim zalimliğim," dedi Z, aralarında bulanık, gergin bir hava vardı şimdi.

"Sana bunu yapmaktan nefret ettim."

"Biliyorum ve kanatana kadar bana vurmanı isterken de biliyordum. En acımasız yanı da senin mutsuzluğundan beslenmemdi. Bir daha bunu senden asla istemeyeceğim."

Phury'nin çıplak göğsü kalkıp indi. "Başkası yapacağına ben yapmak isterim. O yüzden ihtiyaç duyduğunda söyle bana. Yaparım."

"Tanrım, Phury..."

"Ne? Seninle ilgilenmeme sadece bu şekilde izin veriyorsun. Sana yalnız o şekilde dokunabiliyorum."

Şimdi yanan gözlerini koluyla kapatan Z'ydi. Konuşmadan önce birkaç kez öksürmesi gerekti. "Bak, artık beni kurtarmak yok kardeşim, tamam mı? Bitti. Yok. Şimdi senin için gevşeme zamanı."

Phury cevap vermedi. Z tekrar ona baktı, tam o anda bir damla yaş Phury'nin yanağından süzülüyordu.

"Ah... Siktir," diye mırıldandı Z.

"Evet. Aynen öyle." Phury'nin gözünden bir yaş daha yuvarlandı. "Lanet olsun. Sızdırıyorum."

"O zaman sıkı dur."

Phury avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu. "Neden?"

"Çünkü... sanırım sana sarılmayı deneyeceğim."

Phury ellerini indirdi, tuhaf bir yüz ifadesiyle Z'ye baktı.

Z tam bir ahmak gibi hissederek ikizine yaklaştı. "Kaldır kafanı lanet olası." Phury boynunu uzattı. Z kolunu onun boynunun altından geçirdi. İkisi de bu anormal pozisyonda donup kaldı. "Soğukta kamyonun kasasındayken bu lanet olası işi yapmak çok daha kolaydı."

"O sen miydin?"

"Noel Baba falan mı sanmıştın?"

Z birden ürperdi. *Tanrım...* Gerçekten de kendini açığa vuruyordu. Ne halt ediyordu böyle?

"Bir melek olduğunu sanmıştım," dedi Phury başını

Z'nin koluna koyarken. "Şarkı söylediğinde güven içinde *Fade*'de olduğumu ve senin de beni izlediğini düşündüm."

"Ben melek değilim." Elini uzatıp Phury'nin yanağındaki ıslaklığı sildi. Sonra parmak uçlarıyla gözlerini kapattı.

"Yorgunum," dedi Phury mırıldanarak. "Çok... yorgunum."

Z ikizinin yüzünün ilk bakışta neye benzediğine baktı. Yaralar şimdiden iyileşmeye başlamıştı, şişlik inmiş, kendi yaptığı kesik belirsizleşmişti. Bitkinlikten ve gerginlikten kaynaklanan çizgiler ortaya çıkmıştı, pek bir gelişme sayılmazdı.

"Yüz yıllardır yorgunsun Phury. Artık beni bırakmanın vakti geldi."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

Zsadist derin bir nefes aldı. "O gece ailemden çalındım... Hayır, bana bakma. Bu fazla... yakın. Baktığında nefes alamıyorum... Tanrım, gözlerini kapatsan olur mu?" Z biraz daha öksürdü, bu hafif öksürükler daralan boğazını rahatlatıp konuşabilmesinin tek yoluydu. "O gece sen kaçırılmadıysan bu senin suçun değil. Ve senin şanslı, benimse şanssız olduğum gerçeğini değiştiremezsin. Artık bana göz kulak olmaya bir son vermeni istiyorum."

Phury ürpertiyle nefesini saldı. "Seni... seni o hücrede çıplak ve zincirlenmiş olarak görmenin ve... o kadının sana onca zamandır yaptıklarını bilmenin nasıl bir duygu olduğu hakkında fikrin var mı?"

"Phury..."

"Hepsini biliyorum Z. Başına gelen her şeyi biliyorum. Daha önce orada bulunmuş erkeklerden duydum. Bahsettikleri kişinin sen olduğunu öğrenmeden önce neler olduğunu duydum."

Zsadist yutkundu, kusacak gibiydi. "Hep bilmiyor olmanı dilemiştim. Bunun için hep dua..."

"O yüzden neden senin için her gün öldüğümü anlamak zorundasın. Senin acın benim de acım."

"Hayır, değil. Buna bir son vereceğine söz ver bana."

"Yapamam."

Z gözlerini kapattı. Birlikte uzanırlarken kendisini kurtardığından beri Phury'ye yaptığı tüm boktan şeyleri affetmesi için yalvarmak istedi... ve böyle kahrolası bir kahraman olduğu için ikizine bağırmak. Ama en çok da bütün o boşa geçmiş yılları Phury'ye geri vermek istedi. Hayatta elde ettiklerinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Pekâlâ, demek bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Phury başını Z'nin kolundan çekti. "Eğer kendini öldürürsen..."

"Bence seni üzmemeye çalışsam daha iyi olur."

Z Phury'nin tüm vücudunun gevşediğini hissetti. "Ah... Tanrım."

"Gerçi nasıl yapacağımı bilmiyorum. İçgüdülerim öfkeyle bileniyor biliyorsun. Belki de hep bir delifişek olacağım."

"Tanrım..."

"Ama bunun üzerinde çalışabilirim belki. Neyse siktir et, bilmiyorum. Emin değilim."

"Ah... Sana yardım ederim. Elimden ne gelirse yaparım."

Z başını iki yana salladı. "Hayır. Yardım istemiyorum. Bunu kendi başıma yapmam gerek."

Bir süre sustular.

"Kolum uyuştu," dedi Zsadist.

Phury başını kaldırdı, Zsadist kolunu çekti ama Phury'den uzaklaşmadı.

* * *

Bella gitmeden önce Zsadist'e verilen odaya uğradı. Günlerdir gidişini erteleyip duruyor, kendine bunun sebebinin Zsadist'in kendine gelmesini beklemek olmadığını söyleyip duruyordu. Bu bir yalandı.

Kapı hafif aralıktı, Bella da kapıyı çalmak yerine pervaza vurdu. İçeri girince Zsadist'in ne diyeceğini merak ediyordu. Muhtemelen hiçbir şey.

"Girin," dedi bir kadın.

Bella odaya girdi. Yatak boştu, parçalara ayrılmış izleme cihazı ölmüş gibi yatağın yanına devrilmişti. Bir hemşire cihazın parçalarını yerden toplayıp çöp tenekesine atıyordu. Anlaşılan Zsadist kalkmıştı.

Hemşire gülümsedi. "Onu mu arıyorsunuz? Kardeşiyle birlikte yan odada."

"Teşekkür ederim."

Bella bir sonraki odaya gidip kapıyı hafifçe çaldı. Cevap gelmeyince içeri girdi.

İkisi yan yana yatıyordu, omurgaları birbirine kaynaşmışçasına yakındılar. Kolları ve bacakları aynı şekilde kıvrılmış, başlarını göğüslerine doğru indirmişlerdi. Bella onları bu şekilde annelerinin rahminde hayal etti, dışarıda onları bekleyen bütün korkulardan habersiz birlikte dinlendiklerini.

Her ikisinde de kendi kanının bulunduğunu düşünmek tuhaftı. Bu onlara verebileceği tek mirastı, arkasında bıraktığı tek şeydi.

Zsadist aniden gözlerini açtı. Altın sarısı parıltısı şaşırtıcıydı, Bella sıçradı.

"Bella..." Elini uzattı. "Bella..."

Bella bir adım geri gitti. "Hoşça kal demeye geldim."

Zsadist kolunu indirirken Bella başka tarafa bakmak

zorunda kaldı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Z. "Güvenli bir yere mi?"

"Evet." Güney Carolina'daki Charleston'a, sahil şeridine gidiyordu, onu yanlarına almaktan mutluluk duyacak akrabalarını yanına. "Benim için yeni bir başlangıç olacak. Yeni bir hayat."

"Güzel. Çok güzel."

Bella gözlerini kapattı. Bir kere... yalnızca bir kere ayrılırken sesinde bir pişmanlık duymayı isterdi. Ayrıca bu son vedaları olduğu için en azından artık hayal kırıklığına uğramak zorunda değildi.

"Çok cesurca davrandın," dedi Zsadist. "Hayatımı sana borçluyum. Phury de. Çok... cesursun."

Hiç de değildi. Tamamen yıkılmak üzereydi. "Umarım sen ve Phury çabuk iyileşirsiniz. Evet, umarım..."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra son kez Zsadist'in yüzüne baktı. O anda ileride başka biriyle evlense bile hiçbir erkeğin onun yerini alamayacağını anladı.

Kulağa romantik gelmese de ne yazık ki gerçek buydu. Ama onu seviyordu ve onunla olamıyordu, tek yapmak istediği bir yatağa girip ışıkları söndürerek öylece uzanmaktı. Yüzyıl kadar falan.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi Bella. "Bana günün birinde uyanıp seninle olduğum için pişmanlık duyacağımı söylemiştin. Pekâlâ, duyuyorum. Ama *glymera*'nın ne söyleyeceğini umursadığımdan değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir kez yüksek sosyete tarafından dışlandıktan sonra artık aristokrasiden korkmuyorum ve senin yanında durmaktan gurur duyuyorum. Ama evet, seninle birlikte olduğum için üzgünüm."

Çünkü Zsadist'ten ayrılmak yıkıcı bir darbeydi. O Kırıcı'yla yaşadıklarından çok daha kötüydü.

Her şey göz önüne alındığında ne kaçırdığını bilmemek daha iyiydi.

Başka bir şey söylemeden dönüp odadan çıktı.

Şafak sökerken Butch Çukur'a girdi, paltosunu çıkarıp deri kanepeye oturdu. Televizyonda SportsCenter kanalı açıktı ama sesi kısıktı. Kanye West'in *Late Registration*'ı çalıyordu.

Mutfak kapısında V göründü, dövüş gecesinden çıkmış gibiydi: gömleği yoktu, gözü morarmıştı, deri pantolonu ve çizmeleri hâlâ ayağındaydı.

"Nasılsın?" dedi Butch, oda arkadaşının omzundaki başka bir morluğa bakarken.

"Aynı senin gibiyim. Bitkin görünüyorsun polis."

"Gerçekten yorgunum." Kafasını arkaya yasladı. Diğer Kardeşler dışarıda kendi işlerini yaparlarken Z'nin başında beklemesi gerekmişti. Tek yaptığı üç gün boyunca bir sandalyede oturmak olsa da bitkindi.

"Burada seni neşelendirecek bir şey var."

Bir şarap kadehi yüzünün önünde belirince Butch başını iki yana salladı.

"Kırmızı şarap içmediğimi biliyorsun."

"Tadına bak."

"Hayır, duş almam lazım, sonra da bir şeyler atıştıracağım." Butch ellerini dizlerine koyup kalkmaya hazırlandı.

Vishous önüne dikildi. "Buna ihtiyacın var. Güven bana."

Butch bardağı alırken kıçını tekrar koltuğa koydu. Şarabı kokladı. Biraz içti. "Fena değil. Biraz koyu ama fena değil. Merlot mu?"

"Pek sayılmaz."

Başını arkaya atıp bir hayli içti. Şarap sertti, midesine kadar tüm boğazını yakıp hafiften başını döndürünce en

son ne zaman yemek yediğini düşündü.

Son yudumunu da içtikten sonra kaşlarını çattı. Vishous onu aşırı bir dikkatle izliyordu.

"V? Bir sorun mu var?" Bardağı bir sehpaya bırakıp kaşının birini yukarı kaldırdı.

"Hayır... hayır, her şey yolunda. Şimdi her şey yolunda."

Butch oda arkadaşının son zamanlardaki sıkıntılarını düşündü. "Geleceği görme konusunda yaşadığın sorunu kastetmiştim. Hâlâ göremiyor musun?"

"Aslında on dakika önce bir şey gördüm. Belki de düzelmiştir."

"Öyleyse çok iyi. Tamamen aklını kaçırmanı istemem doğrusu."

"Çok iyisin polis, biliyor musun?" Vishous gülümseyerek elini saçlarının arasından geçirdi. Kolunu indirirken Butch'un gözüne Kardeş'in bileği ilişti. Bileğinin iç tarafında yeni, kızarık bir kesik vardı. Dakikalar önce yapılmış gibiydi.

Butch şarap kadehine baktı. Sonra korkunç bir şüpheyle tekrar oda arkadaşının kolundaki kesiğe baktı.

"Yüce... İsa. V, sen... sen ne yaptın?" Tam ayağa fırlarken midesine ilk sancı girmeye başladı. "Ah Tanrım... *Vishous.*"

Kusmak için odasındaki tuvalete koştu ama o kadar uzağa gidemedi. Odasına girdiği anda V onu arkadan yakalayıp yatağın üzerine devirdi. Öğürmeye başlayınca Vishous onu sırtüstü çevirip ağzını kapalı tutmak için eliyle çenesine bastırdı.

"Karşı koyma," dedi V sertçe. "Sakin ol. Sakin olman gerek."

Butch'un midesi kalktı, boğazına kadar gelen kusmukları geri yuttu. Paniğe kapılmıştı, midesi bulanıyordu, nefes alamıyordu; üstüne abanan ağır vücudu itip yana

devirdi. Ama daha yataktan kalkamadan Vishous onu arkadan yakalayıp yine çenesini kapatmaya zorladı.

"Sakin... ol..." dedi yatağın üzerinde boğuşurlarken.

Butch kalın bir bacağın uyluklarının üzerine dolandığını hissetti. İşe yaramıştı. Butch kımıldayamıyordu. Yine de kurtulmaya çalışıyordu.

Kasılmalar ve bulantı o kadar arttı ki Butch gözlerinin yuvalarından fırlayacağını sandı. Sonra midesinde bir patlama oldu ve vücuduna kıvılcımlar yayılmaya başladı... ardından bu kıvılcımlar karıncalanmaya dönüştü... en sonunda da uğultuya. Butch sakinleştiğini hissetti, yaşadığı duyguları özümsemeye çalışırken içindeki savaş sona erdi.

V adamı gevşetip elini çekti ama bir kolu hâlâ Butch'un göğsüne dolanmış haldeydi. "Güzel... sadece nefes al. İyi gidiyorsun."

Uğultu artmaya başlamış, sekse benzer bir şeye dönüşmüştü ama tam olarak değil... Hayır, kesinlikle erotik bir şey değildi ama vücudu farkı anlamıyordu. Sertleşmeye başladı, ereksiyon halindeki penisi pantolonunu geriyor, vücudunu sıcaklık basıyordu. Geriye doğru kaykıldı, ağzından bir inilti çıktı.

"Güzel," dedi V kulağına. "Karşı koyma. Kendini serbest bırak."

Butch'un kalçaları kendiliğinden kıvrılmaya başladı ve tekrar inledi. Güneşin merkezi kadar sıcaktı, teni aşırı hassaslaşmıştı, görüşü bulanmıştı... Sonra midesindeki uğultu kalbine çıktı. Ani bir parlamayla damarları içlerinde benzin varmışçasına yanmaya başladı, bütün vücudu bir ateş ağı haline gelmişti, gittikçe daha da ısınıyordu. Kıvranıp sarsılırken her yerinden ter boşanıyordu, başını Vishous'un omzuna dayadı. Ağzından boğuk sesler çıkıyordu.

"Ölmek... üzereyim."

V'nin sesi destek olurcasına hemen yanıbaşındaydı. "Benimle kalman gerek adamım. Nefes almaya devam et. Çok uzun sürmeyecek."

Butch tam bu cehenneme daha fazla dayanamayacağını düşünürken korkunç şekilde orgazm olmaya başladı. Çırpınarak boşalırken Vishous eski dilde konuşarak onu tuttu. Ve sonra bitti. Fırtına geçti.

Butch gücü kalmamış bir halde nefes nefese titrerken V yataktan inip Butch'un üzerine bir battaniye örttü.

"Neden..." dedi Butch sarhoş gibi. "Neden V?"

Önünde Vishous'un yüzü belirdi. Kardeş'in gözleri parıldıyordu... ama sonra sol gözü kapkara oldu, gözbebeği, iris ve beyaz kısım sonsuz bir deliğe dönüşene kadar genişlemişti.

"Nedenini... bilmiyorum. Ama kanımı içeceğini gördüm. Ya bunu yapacaktım ya da toprağa girecektin." V elini uzatıp Butch'un saçlarını düzeltti. "Şimdi uyu. Akşama kadar düzelmiş olacaksın çünkü bunu atlattın."

"Yani... *ölebilir miydim?" Kahretsin ki evet.* Öleceğini düşünmüştü.

"Başaracağından emin olmasam bunu yapmazdım. Şimdi gözlerini kapa. Kendini serbest bırak, tamam mı?" Vishous dönüp yürüdü ama kapıya gelince durdu.

Kardeş dönüp baktığında Butch çok tuhaf bir hisse kapıldı... Aralarında bir bağlantı oluşmuştu, vücutları arasında havadan daha elle tutulur bir bağ meydana gelmişti. Az önce içinde olduğu ocakta dövülmüş, damarlarındaki kan kadar yakın bir bağ... mucizevi bir bağlantı.

Kardeşim dedi içinden Butch.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim polis."

Ve Butch bunun tamamıyla doğru olduğunu biliyordu,

yine de böyle hazırlıksız yakalanmış olmak hoşuna gitmiyordu. Ayrıca ne olduğunu bilseydi o bardaktaki boku asla içmezdi. Asla.

"Bende nasıl bir değişiklik yapacak?" diye sordu usulca.

"Eski halinden farkın olmayacak. Hâlâ yalnızca insansın."

Butch rahat bir nefes aldı. "Dinle adamım, bana bir iyilik yap. Bir daha böyle bir numara çevirmeden önce beni uyar. Seçme hakkım olmasını tercih ederim." Sonra hafifçe gülümsedi. "Ve hâlâ çıkmıyoruz."

V bir kahkaha attı.

"Haydi uyu oda arkadaşım. Bunun için daha sonra da canıma okuyabilirsin."

"Okuyacağım."

Kardeş'in geniş sırtı koridorda kaybolurken Butch gözlerini kapattı.

Hâlâ yalnızca insan... yalnızca... insan.

Uyku ona bir ödül gibi gelmişti.

Kırk Sekizinci Bölüm

Ertesi akşam Zsadist üzerine yeni bir deri takım geçirdi. Gergindi ama kendini inanılmaz güçlü hissediyordu ve onu hâlâ ayakta tutanın, ona bu gücü verip sağlıklı yapanın Bella'nın kanı olduğunu biliyordu.

Pantolonunun önünü kapatırken boğazını temizledi, bir muhallebi çocuğu gibi ağlamamaya çalıştı. "Bunları getirdiğin için teşekkürler polis."

Butch başını salladı. "Sorun değil. Eve puf diye yok olarak mı gideceksin? Çünkü bunu yapacak gücün yoktur diye Escalade'i getirdim."

Z siyah balıkçı yaka bir kazağı kafasından geçirdi, çizmelerini giyip öylece dikildi.

"Z? Z, adamım?"

Z polise baktı. Birkaç kez gözlerini kırptı. "Affedersin, ne dedin?"

"Benimle gelmek ister misin?"

On dakika önce odaya girdiği andan beri ilk kez Butch'a odaklandı. Tam insanın sorusuna cevap verecekken içgüdüleri devreye girdi. Başını kaldırıp hafifçe havayı kokladı. Gözlerini Butch'a dikti. *Bu da neydi?..*

"Polis, seni en son gördüğüm zamandan beri neredeydin?"

"Hiçbir yerde."

"Farklı kokuyorsun."

Butch kızardı. "Yeni tıraş losyonum."

"Hayır. Hayır, bu..."

"Benimle gelmeye ne diyorsun şimdi?" Ela gözleri, konu hakkında tek kelime dahi etmek istemiyormuşçasına sertleşti.

Z omzunu silkti. "Tamam, peki. Phury'yi de alalım. İkimiz de seninle geliyoruz."

On beş dakika sonra klinikten çıkmışlardı. Malikâneye dönerken Z arka koltukta oturmuş camlardan akıp giden kış manzarasına bakıyordu. Yine kar yağıyor, SUV 22. Karayolu'nda hızla giderken kar taneleri uçuşarak yanlarından geçiyordu. Ön tarafta Phury ve Butch'un alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordu ama sesleri uzaktan geliyordu, çok uzaktan. Aslında her şey öyle geliyordu... bulanık, uzak...

"Evim güzel evim baylar," dedi Butch malikânenin bahçesine girerlerken.

Tanrım. Gelmişler miydi?

Arabadan inip malikâneye doğru yürüdüler, taze kar çizmelerinin altında gıcırdıyordu. Antreye girdikleri anda evin dişileri başlarına üşüştü. Daha doğrusu Phury'nin başına üşüştüler. Mary ve Beth Kardeş'e sarıldılar, sesleri sevimli bir hoş geldin korosu gibi çıkıyordu.

Phury dişilerle sarmaş dolaş olurken Zsadist gölgelere çekildi. Kendisi için de böyle bir karşılama olmasını dileyerek ve böyle birbirine dolanmış kollar arasında olmanın nasıl hissettirdiğini merak ederek gizlice seyretti.

Mary ve Beth Phury'nin kollarından Zsadist'e bakınca

tuhaf bir duraksama oldu. Dişiler gözlerini ondan kaçırarak hemen başka tarafa baktılar.

"Wrath yukarıda," dedi Beth. "Kardeşlerle birlikte sizi bekliyor çocuklar."

"Tohr'dan haber var mı?" diye sordu Phury.

"Hayır ve bu herkesi kahrediyor. John'u da."

"Çocuğa sonra bakarım."

Mary ve Beth Phury'ye son kez sarıldılar, sonra Phury ve Butch merdivenlere yöneldi. Z de peşlerinden gitti.

"Zsadist?"

Z, Beth'in sesini duyunca dönüp omzunun üzerinden baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu, hemen yanında duran Mary de aynı şekilde gergin görünüyordu.

"Dönmene sevindik," dedi kraliçe.

Z kaşlarını çattı, bunun doğru olamayacağını biliyordu. Onu etraflarında görmekten hoşlandıklarını düşünemiyordu.

Mary söze girdi. "Senin için bir mum yaktım. Eve sağ salim dönmen için dua ettim."

Onun için bir... mum mu yakmıştı? Yalnızca onun için? Kan yüzüne hücum ederken bu şefkat karşısında kendini zavallı hissetti.

"Teşekkür ederim." Onları başıyla selamlayıp hızla merdivenlere yürüdü, yakut kadar kızardığından emindi. *Tanrım...* Belki de ilişkilerinde ilerleme kaydedebilirdi. Bir gün.

Ama Wrath'in çalışma odasına girip de tüm Kardeşlerin gözlerini üzerinde hissedince *belki de kaydedemem* diye düşündü. Dikkatli gözlerin üzerine çevrilmesine dayanamıyordu; bu kadar hassasken çok fazla geliyordu. Titremeye başlayan ellerini ceplerine sokup diğerlerinden uzağa, her zamanki köşesine gitti.

"Bu gece kimsenin savaşmaya çıkmasını istemiyorum," dedi Wrath. "Kafalarımız etkili olamayacağımız kadar meşgul. Hepinizin sabah dörtte eve dönmüş olmasını istiyorum. Güneş doğar doğmaz Wellsie için bir gün boyunca sürecek yasımıza başlayacağız, buna girişmeden önce yiyecek içecek ihtiyaçlarınızı gidermiş olun. *Fade* törenine gelince, Tohr olmadan bunu yapamayız, o yüzden şimdilik erteliyoruz."

"Nereye gittiğini kimsenin bilmediğine inanamıyorum," dedi Phury.

Vishous sarma sigaralarından birini yaktı. "Her gece evine gidiyorum, ondan hâlâ bir işaret yok. *Doggen*'i de onu ne görmüş ne de duymuş. Hançerlerini bırakmış. Silahlarını. Giysilerini. Arabaları. Her yerde olabilir."

"Eğitim ne olacak?" diye sordu Phury. "Devam ettirecek miyiz?"

Wrath başını iki yana salladı. "İsterdim ama sayıca çok azaldık ve sizi gereğinden fazla çalıştırmak istemiyorum. Özellikle de kendinizi toplamak için zamana ihtiyacınız..."

"Ben yardım edebilirim," diye sözünü kesti Zsadist.

Bütün kafalar ona döndü. Yüzlerindeki inanamamazlık ifadesi bu kadar acı olmasaydı bir kahkaha krizine neden olabilirdi.

Z boğazını temizledi. "Demek istediğim, Phury işin başında olur ve şu ders mevzularını halleder çünkü ben okuyamıyorum. Ama iyi bıçak kullandığımı bilirsin. Yumruklarımı da öyle. Silahlar. Patlayıcılar. Beden eğitimi ve silah konularında yardım edebilirim." Cevap gelmeyince yere baktı. "Tabii olmayabilir de. Sorun değil. Neyse."

Odaya çöken sessizlik Z'nin sinirlerini bozdu. Bacaklarını kıpırdatarak kapıya baktı.

Siktir dedi içinden. Ağzını kapalı tutmalıydı.

"Bence bu harika olur," dedi Wrath yavaşça. "Ama bu işin içinde olacağından emin misin?"

Z omuz silkti. "Deneyebilirim."

Yine bir sessizlik oldu. "Tamam... öyle olsun bakalım. Cesaretin için teşekkürler."

"Rica ederim. Sorun değil."

Yarım saat sonra dağıldıklarında odadan ilk çıkan Z oldu. Gönüllü olduğu şey ya da nasıl hissettiği hakkında Kardeşlerle konuşmak istemiyordu. Hepsinin onu merak ettiğini biliyordu, muhtemelen artık düzeldiğine dair işaretler falan arayacaklardı.

Silahlarını almak için odasına gitti. Onu bekleyen zor bir görev vardı, bu uzun ve zor görevi bir an önce halletmek istiyordu.

Silah dolabına gittiğinde gözü Bella'nın sık giydiği siyah saten sabahlığa takıldı. Günler önce onu banyodaki çöpe atmıştı ama anlaşılan Fritz sabahlığı oradan çıkarıp yerine asmıştı. Z eğilip sabahlığa dokundu, sonra askıdan çıkarıp koluna serdi ve pürüzsüz kumaşını okşadı. Burnuna götürüp derin derin kokladı, hem Bella'nın hem de ona bağlanmasının kokusunu alıyordu.

Tam sabahlığı yerine koyacakken ayaklarının dibine parlak bir şeyin düştüğünü gördü. Yere eğildi. Bella'nın kolyesiydi bu. Burada kalmıştı.

Narin zinciri bir süre parmağıyla okşadı, elmasların parıltısını seyretti, sonra kolyeyi takıp silahlarına yöneldi. Yatak odasına döndüğünde niyeti hemen çıkmaktı ama gözü yer yatağının yanında duran kafatasına ilişti.

Gidip kafatasının önünde çömeldi ve göz çukurlarına baktı.

Biraz sonra banyoya gitti, bir havlu alıp kafatasının yanına döndü. Onu havluya sarıp yanına aldı, heykelli ko-

ridorda önce hızlı hızlı yürüdü, sonra koşmaya başladı. Büyük merdivenlerden birinci kata indi. Yemek odasını, kâhyanın kilerini ve mutfağı geçti.

Bodrum merdivenleri en dipteydi, aşağı inerken ışığı yakmadı. İndikçe malikânenin eski model kalorifer ocağının gürültüsü artıyordu.

Büyük demir canavara yaklaştıkça sıcaklığını hissediyordu, sanki ateşi olan canlı bir şeydi. Eğilip kazanın küçük camından içeri baktı. Turuncu alevler kendilerine verilen kömürleri yalayıp kemiriyordu, hep daha fazlasını istiyorlardı. Mandalı kaldırıp kapağı açınca kavurucu sıcak yüzüne vurdu. Hiç beklemeksizin kafatasını havluyla beraber içeri attı.

Yanışını izlemek için beklemedi, dönüp merdivenlere yürüdü.

Antreye gelince durdu, sonra ikinci kata çıktı. Merdivenlerin başında sağa dönüp koridorda ilerledi ve kapılardan birini çaldı.

Rhage kapıyı açtı, beline havlu sarılıydı. Gelenin Zsadist olduğunu görünce şaşırmış gibiydi. "Selam kardeşim."

"Bir dakikalığına Mary'yle konuşabilir miyim?"

Hollywood kaşlarını çattı ama omzunun üzerinden içeri seslendi: "Mary, Z seni görmek istiyor."

Mary kapıya doğru gelirken üstündeki sabahlığın önünü kapatıp kuşağını bağladı. "Selam."

"Özel konuşmamızın sakıncası var mı?" diye sordu Zsadist Rhage'e göz atarak.

Kardeşin kaşları iyice aşağı inerken Z bağlanmış erkeklerin, dişilerinin başka biriyle yalnız kalmasından hoşlanmadıklarını düşündü. Özellikle de onunla.

Kısa saçlarını sıvazladı. "Hemen burada, koridorda konuşuruz. Uzun sürmez."

Mary aralarına girip *hellren*'ini odaya itekledi. "Sorun yok Rhage. Sen küveti hazırlamaya devam et."

Canavarı kendi tepkisini ortaya koyarken Rhage'in gözleri beyaz bir ışıkla parıldadı. Gergin bir duraklama oldu, sonra Mary'yi boynundan öpüp kapıyı kapadı.

"Mesele nedir?" diye sordu Mary. Z Mary'nın korkusunun kokusunu alabiliyordu ama Mary doğrudan Z'nin gözlerine bakıyordu.

Ondan her zaman hoşlandığını düşündü. "Otistik çocukları eğittiğini duydum."

"Ah... evet. Bu işi yaptım."

"Öğrenme konusunda yavaşlar mıydı?"

Mary kaşlarını çattı. "Evet, bazen."

"Peki bu..." Boğazını temizledi. "Bu sinir bozucu muydu? Demek istediğim seni hayal kırıklığına uğratırlar mıydı?"

"Hayır. Hayal kırıklığına uğramışsam bile onlara gerektiği şekilde öğretemediğim için uğramışımdır."

Zsadist başını sallarken Mary'nin gri gözlerinden başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Mary'nin yanındaki kapıya odaklandı.

"Neden sordun Zsadist?"

Z derin bir nefes alıp kelimelerin ağzından çıkmasına izin verdi. Konuşması bitince korkarak Mary'ye bir göz attı.

Mary elleriyle ağzını kapatmıştı ve gözleri öyle sevecen bakıyordu ki güneş ışığı gibiydiler. "Ah, Zsadist, evet... Evet yaparım."

Phury Escalade'e binerken başını iki yana salladı. "ZeroSum'a gitmemiz gerek."

Bu gece oraya gitmesi şarttı.

"Tahmin etmiştim," dedi V direksiyona geçerken, Butch da arkaya atladı.

Kente doğru yol alırlarken üçü de bütünüyle sessizdi. Arabada müzik bile çalmıyordu.

Çok fazla ölüm, çok fazla kayıp diye düşündü Phury. Wellsie. V'nin cesedini ailesine teslim ettiği genç dişi Sarelle.

Tohr'un kaybolması da ölüm gibiydi. Bella'nın da.

Tüm bunların acısıyla Z'yi düşündü. Z'nin kendini düzeltmeye çalıştığına inanmak istiyordu. Ama onun kendini değiştirebileceği düşüncesi tamamen dayanaksızdı. Bir süre sonra tekrar acı ihtiyacı hissedecek ve aynı saçmalıklar yine ortaya dökülecekti.

Phury yüzünü ovuşturdu. Bu gece kendini bin yaşında hissediyordu, aslında o kadar yaşamıştı da, ama bu gece gergin ve sinirliydi... Teni iyileşse de ruhu travma geçirmişti. Bir türlü toparlanamıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı.

Yirmi dakika sonra Vishous ZeroSum'ın arkasına yanaşıp kurallara aykırı olarak park etti. Fedailer onları hemen içeri aldı, üçü birlikte VIP bölümüne gittiler. Phury bir martini ısmarladı, gelince de tek dikişte bitirdi.

Yardım. Yardıma ihtiyacı vardı. Daha etkili bir yardıma ihtiyacı vardı yoksa patlayacaktı.

"İzninizle çocuklar," diye mırıldandı. Arka tarafa, Papaz'ın ofisine yürüdü. İki devasa Mağribi başlarıyla selam verdi, biri saatine doğru bir şeyler söyledi. Az sonra geçmesine izin verdiler.

Phury ofise girip gözlerini Papaz'a dikti. Adam masasında oturuyordu, üzerinde ince çizgili bir takım elbise vardı, uyuşturucu satıcısından çok iş adamına benziyordu.

Papaz hafifçe sırıttı. "O güzel saçlar hangi cehenneme gitti?"

Phury kapının kapalı olduğundan emin olmak için ar-

kasına baktı. Sonra yüz dolarlık üç banknot çıkardı. "Biraz E istiyorum."

Papaz mor gözlerini kıstı. "Ne dedin?"

"Eroin."

"Bundan emin misin?"

Hayır diye düşündü Phury. "Evet," dedi.

Papaz elini Mohawk saçlarının üzerinde ileri geri kaydırdı. Sonra öne eğilip dâhili telefonun bir düğmesine bastı.

"Rally, buraya üç yüzlük Kraliçe istiyorum. İyi tanecikli olsun." Sandalyesinde arkaya yaslandı. "Doğrusunu istersen bu türden bir toz alman gerektiğini sanmıyorum. Bu boka ihtiyacın yok."

"Tavsiyelerini dikkate alacak değilim ama daha sert bir şeye ihtiyacım olduğunu söylemiştin."

"Sözümü geri alıyorum."

"*Symphath*ların vicdanı olmadığını sanırdım."

"Yarı yarıya annemin oğluyum. Yani biraz vicdanım var."

"Şanslısın."

Papaz başını önüne eğdi, gözleri elmas gibi parladı, bir anlığına mor bir şeytana dönüştü. Sonra gülümsedi. "Hayır... asıl sizler şanslısınız."

Az sonra Rally geldi, alışveriş çok uzun sürmedi. Katlanmış paket Phury'nin iç göğüs cebine rahat sığmıştı.

Phury ayrılırken Papaz, "Mal son derece mükemmel. Kusursuz. Esrarlı sigarana katabilir ya da eritip damardan alabilirsin. Ama benden bir tavsiye. İçmek senin için daha güvenli. O zaman dozu daha iyi ayarlayabilirsin."

"Ürünlerini yakından tanıyorsun."

"Bu zehirli atıklardan hiç kullanmadım. Adamı öldürür. Ama kullananlardan neyin işe yarayacağını duyuyorum. Ve neyin seni öldüreceğini."

Yapmakta olduğu şeyi düşündükçe Phury'nin içi iğrenç

bir şekilde gıdıklanır gibi oluyordu. Ama Kardeşlik'in masasına döndüğü zaman eve gitmek için sabırsızlanmaya başladı. Tamamen uyuşmak istiyordu. Eroinin verdiğini duyduğu derin uykuyu istiyordu. Ve ona birkaç kez kafa yaptırmaya yetecek kadar uyuşturucu aldığını biliyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu Butch. "Bu gece yerinde oturamıyorsun."

"Yok bir şey." Elini cebine sokup satın aldığı şeyi hissedince ayağını masanın altında yere vurmaya başladı.

Ben bir keşim dedi içinden.

Umursayacağı pek bir şey kalmamıştı. Her yerde ölüm vardı, kederin ve başarısızlığın pis kokusu soluduğu havayı kirletiyordu. Bir süreliğine bu delilik treninden inmeye ihtiyacı vardı, bu başka bir iğrençliğe binmek anlamına gelse bile.

Neyse ki, ya da belki maalesef, Butch ve V kulüpte çok kalmadılar, gece yarısını biraz geçe hepsi eve dönmüştü. Hole girerlerken Phury parmaklarını çıtırdatıyor, giysilerinin altında hararet basıyordu. Yalnız kalmayı bekleyemiyordu.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?" diye sordu Phury esneyerek.

"Kesinlikle," dedi Butch. Sonra V mutfağa doğru giderken Phury'ye bir göz attı. "Phury, bizimle atıştırmaya geliyor musun?"

"Hayır, sonra görüşürüz." Merdivenleri çıkarken adamın gözlerini sırtında hissedebiliyordu.

"Hey Phury," diye seslendi Butch.

Phury küfredip omzunun üzerinden geriye baktı. Polisin bilen gözleri yakarcasına üzerine dikilince manyakça dürtüsü azıcık kaybolur gibi oldu.

Butch biliyor diye düşündü. Herif bir şekilde ne yapacağını anlamıştı.

"Bizimle yemek istemediğine emin misin?" diye sordu insan ölçülü bir sesle.

Phury'nin düşünmesine bile gerek yoktu. Ya da kendini koyuvermeyi reddediyordu. "Evet. Eminim."

"Dikkatli ol adamım. Bazı şeylerin telafisi çok zordur."

Phury Z'yi düşündü. Sonra kendini düşündü. Görmeyi pek umursamadığı boktan geleceği düşündü.

"Bunu bana mı söylüyorsun?" Sonra yürüyüp gitti.

Odasına gidince kapıyı kapatıp deri ceketini bir sandalyeye attı. Paketi çıkardı, biraz kırmızı tütün ve bir sigara kâğıdı aldı ve bir karışım hazırladı. Damardan almayı düşünmemişti bile. Öylesi bağımlılık statüsüne fazla yakın geliyordu.

En azından bu ilk sefer için.

Sigara kâğıdının kenarını yalayıp iyice bastırdı. Sonra yatağına gidip yastıklara dayanarak oturdu. Çakmağını çıkardı, alevler hayat bulsun diye yaktı, turuncu parlaklığa eğildi, sarma sigara dudaklarının arasındaydı.

Kapı çalınınca sinirleri tepesine sıçradı. *Kahrolası Butch.*

Çakmağı söndürdü. "Ne var?"

Cevap gelmeyince sigara elinde kapıya yürüdü. Hışımla açtı.

John sendeleyerek geri çekildi.

Phury derin bir nefes aldı. Sonra bir kez daha aldı. *Sakin.* Sakin olması lazımdı.

"N'aber evlat?" dedi işaretparmağıyla sigarayı okşayarak.

John not defterini çıkardı, birkaç satır yazdı ve Phury'ye gösterdi. *Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Jiujitsu pozis-*

yonlarında birinin yardımına ihtiyacım var ve sen bu konuda çok iyisin.

"Ah... evet. Bu gece olmaz John. Üzgünüm. Ben... şu an meşgulüm."

Çocuk başını salladı. Bir an durduktan sonra elini salladı. Dönüp gitti.

Phury kapıyı kapatıp kilitledi ve yatağa döndü. Çakmağı tekrar yaktı, sigarayı dudaklarının arasına koydu...

Alev sigaranın ucuna değdiği anda donup kaldı.

Nefes alamıyordu. Alamıyordu... Tıkanmaya başladı. Avuçları ıslanırken üst dudağının yukarısından, koltuk altlarından ve tüm göğsünden terler boşanmaya başladı.

Ne halt ediyordu? Ne halt ediyordu?

Keş... keş orospu çocuğu. Aşağılık keş... orospu çocuğu. Kralın evine *eroin* getirmek ha? *Kardeşlik* yerleşkesinde eroin içmek. Altından kalkamayacak kadar zayıf olduğun için kendini kirletmek?

Lanet olsun, hayır, bunu yapamazdı. Kardeşlerini ve kralı bu şekilde küçük düşüremezdi. Kırmızı tütün bağımlılığı bile yeterince kötüydü zaten. Eroin de nereden çıkmıştı?

Tepeden tırnağa titreyerek yazı masasına koştu, paketi alıp banyoya atıldı. Sigarayı ve eroini tuvalete atıp sifonu çekti. Sonra tekrar çekti.

Sendeleyerek odadan çıkıp koridorda koştu.

Phury köşeden fırlayıp düşer gibi basamaklara atıldığında John merdivenleri yarılamıştı. Oğlanı yakalayıp öyle sıkı sarıldı ki çocuğun hassas kemikleri eğrilmiş olmalıydı.

Başını oğlanın omzuna koyan Phury titriyordu. "Ah, Tanrım... teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim..."

Küçük kollar onu sardı. Küçük eller sırtına hafif hafif vurdu.

Phury sonunda geri çekildiğinde gözlerini kurulaması gerekti. "Bence duruşların üzerinde çalışmak için harika bir gece. Evet. Benim için de gerçekten uygun bir zaman. Haydi."

Oğlan ona bakarken... gözleri esrarengiz bir şekilde bilgiç bir hal aldı. Sonra ağzı hareket etmeye, hafifçe kımıldamaya, ses çıkmasa bile kelimeleri söylemeye başladı.

Sen parmaklıkları olmayan bir hapishanedesin. Senin için endişeleniyorum.

Phury gözlerini kırpıştırdı, tuhaf bir şekilde zamanda sıçrama yaşamıştı. Aynı şeyleri ona başka biri daha söylemişti... geçen yaz.

Holün kapısı yaşadıkları anı bozarak açıldı. Phury de John da sesten irkilirken Zsadist antreye girdi.

Kardeş merdivenlere bakarken bitkin görünüyordu. "Selam Phury, John."

Phury boynunu ovaladı, az önce John'la yaşadığı dejavu tuhaflığından kendine gelmeye çalışıyordu.

"Sen miydin Z, nereden geliyorsun?"

"Küçük bir gezinti yaptım. Uzaklara küçük bir gezinti. Ne var ne yok?"

"Spor salonunda John'un pozisyonları üzerine çalışmaya gidiyoruz."

Z kapıyı kapattı. "Ben de size katılsam? Ya da... şöyle söyleyeyim. Size katılabilir miyim?"

Phury bakakaldı. John da şaşırmış gibiydi ama en azından başını sallama inceliğinde bulunmuştu.

Phury toparlanmak için kendini zorladı. "Evet, tabii kardeşim. Bizimle gel. Her zaman... başımızın üstünde yerin var."

Zsadist parlak mozaik döşeme üzerinde yürüdü. "Teşekkürler. Çok teşekkürler."

Üçü birlikte yer altı geçidine doğru ilerlediler.

Eğitim merkezine yürürlerken Phury John'a göz atıp ölümcül bir kazadan kaçınmak için bazen arabalar arasında kıl kadar bir mesafe kaldığını düşündü.

Bazen bütün hayatınız birkaç santimlik bir parçaya bağlı olabiliyordu. Ya da nanosaniyelik bir çarpmaya. Ya da kapıdaki bir vuruşa.

İlahi güce inanmanızı sağlayan türden şeyler. Gerçekten.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

İKİ AY SONRA...

Bella Kardeşlik malikânesinin önünde cisim bulup soğuk, gri ön cepheye baktı. Dönmeyi hiç beklemiyordu. Ama kaderin onun için başka planları vardı.

Dış kapıyı açıp hole girdi. İnterkomun düğmesine basıp yüzünü kameraya gösterirken rüyada gibi hissediyordu.

Fritz kapıları ardına kadar açıp gülümseyerek başıyla selam verdi. "Madam! Sizi görmek ne güzel."

"Selam." Bella içeri girdi, Fritz paltosunu almak isteyince başını iki yana salladı. "Fazla kalmayacağım. Sadece Zsadist'le konuşmaya geldim. Bir dakikalığına."

"Elbette. Efendi buralarda. Lütfen beni takip edin." Fritz onu antreden geçirip çift kanatlı kapılara doğru götürdü, bir yandan da neşeyle gevezelik ediyor, yılbaşında neler yaptıkları gibi son gelişmeleri anlatıyordu.

Ama *doggen* kütüphanenin kapısını açmadan önce durdu.

"Özür dilerim madam ama... sakıncası yoksa geldiğinizi kendiniz söyleseniz. Hazır olduğunuzda?"

"Ah Fritz beni ne kadar iyi tanıyorsun. Bir dakika kendimle yalnız kalmam çok iyi olur."

Fritz başını sallayıp gülümsedi ve ortadan kayboldu.

Bella derin bir nefes alıp evdeki konuşma ve ayak seslerini dinledi. Bazıları Kardeşlere ait olacak kadar alçak ya da yüksekti, saatine bir göz attı. Akşamın yedisiydi. Dışarı çıkmaya hazırlanıyor olmalılardı.

Phury'nin nasıl olduğunu merak ediyordu. Ve Tohr'un dönüp dönmediğini. Ve John'un iyi olup olmadığını.

Oyalanıyordu... zaman kazanıyordu.

Ya şimdi ya hiç diye düşündü, pirinç tokmağı tutup çevirdi. Kapı sessizce yarıya kadar açıldı.

Kütüphaneye bakarken nefesi kesildi.

Zsadist bir masaya oturmuş bir kâğıt parçasının üzerine iyice eğilmişti, koca elinde incecik bir kalem vardı. Yanında Mary oturuyordu ve ikisinin arasında açık duran bir kitap vardı.

"Sert sessizleri hatırla," dedi Mary kitabı göstererek. "Bazı kelimelerde nasıl değişime uğradıklarına bak. Şimdi tekrar dene."

Zsadist elini kısa saçlarına götürdü. Alçak sesle Bella'nın duyamadığı bir şey söyledi. Sonra kalemi kâğıdın üzerinde hareket etmeye başladı.

"Güzel!" Mary elini Zsadist'in koluna koydu. "Öğrenmişsin."

Zsadist başını kaldırıp gülümsedi. Sonra birden başını Bella'ya doğru çevirdi, yüzündeki ifade kayboldu.

Ah, Fade*'deki Sevgili Bakire* diye düşündü Bella Zsadist'e doya doya bakarken. Onu hâlâ seviyordu. En derinlerinde hissediyordu bunu...

Bir dakika... Bu da... neydi? Zsadist'in yüzü gerçekten farklıydı. Bir şey değişmişti. Yara izi değil ama bir şey farklıydı.

Her neyse. Şu işi hallet ki gidebilesin.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi. "Acaba Zsadist'le konuşabilir miyim?"

Mary'nin yerinden kalkıp yanına geldiğini hayal meyal fark etti, sarıldıklarını ve kadının kapıyı arkasından kapatarak gittiğini de.

"Selam," dedi Zsadist. Sonra yavaşça ayağa kalktı.

Bella'nın gözleri kocaman açıldı ve bir adım geri gitti. "Aman... Tanrım. Sen dev gibi olmuşsun."

İri göğüs kaslarının üzerine elini koydu. "Şey... evet. Yaklaşık otuz altı kilo aldım. Havers... Havers muhtemelen daha fazla almayacağımı söylüyor. Yüz yirmi kiloya yaklaştım."

Demek yüzündeki değişim buydu. Yanakları artık çökük değildi, hatları da yumuşamıştı ve gözleri çukurda durmuyordu. Aslında... neredeyse yakışıklıydı. Ve Phury'ye daha çok benziyordu.

Beceriksizce boğazını temizledi. "Evet, Rhage ve ben... birlikte yiyoruz."

Tanrım... Öyle olduğu kesindi. Zsadist'in vücudunun Bella'nın hatırladığıyla ilgisi yoktu. Üzerindeki siyah dar tişörtün altından omuzlarının yapılı ve kaslı olduğunu görebiliyordu. Kol kasları eskisinin üç katı olmuştu ve kolları kendi eli kadar genişti. Karnı güçlü kaslarla doluydu ve deri pantolonu kalın bacaklarının üzerine tam oturmuştu.

"Beslenmişsin de," diye mırıldandı Bella. Anında sözlerini de, sesindeki suçlayıcı tonu da geri almak istedi.

Kimin damarından içtiği onu ilgilendirmezdi, yine de onu birinden beslenirken düşünmek canını acıtıyordu, kimden beslendiğini düşünmek de. Bu tür bir gelişmeye insan kanının neden olması düşünülemezdi.

Zsadist'in eli göğsünden yanına düştü. "Rhage Mary'nin damarından beslenemediği için Seçilmişlerin bir üyesini

kullanıyor. Ben de ondan besleniyorum." Bir an sessizlik oldu. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Bu kez uzun bir sessizlik oldu. "Şey... Bella, neden geldin? Sormamın sebebi..."

"Seninle konuşmam gerekiyor."

Zsadist ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun böyle?" diye sordu Bella masadaki kâğıtları göstererek. Bu da onu ilgilendirmezdi ama tekrar umutsuzca zaman kazanmaya çalışıyordu. Nutku tutulmuştu. Afallamıştı.

"Okumayı öğreniyorum."

Bella'nın gözleri ışıldadı. "Ah... vay canına. Nasıl gidiyor?"

"İyi. Yavaş. Ama çalışıyorum." Kâğıtlara doğru baktı. "Mary bana karşı sabırlı davranıyor."

Sessizlik. Uzun bir sessizlik. Tanrım, işte şimdi onun önündeydi ve kelimeleri bulamıyordu.

"Charleston'a gittim," dedi, Zsadist.

"Ne?" Onu görmeye mi gelmişti yani?

"Seni bulmam biraz zaman aldı ama buldum. Havers'ın kliniğinden çıktığım gece gittim."

"Hiç haberim olmadı."

"Olmasını istemedim."

"Ah." Bella derin bir nefes aldı, teninin her santiminin altında acı hissediyordu. *Uçurumdan atlama zamanı* diye düşündü. "Dinle Zsadist, buraya sana..."

"Tamamen hazırlanana kadar seni görmek istemedim." Sarı gözleri Bella'nınkilere dikilince aralarındahi havada bir değişiklik oldu.

"Ne hazırlanana kadar?" diye fısıldadı Bella.

Zsadist elindeki kaleme baktı. "Ben."

Bella başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Anlayamadım..."

"Bunu sana geri vermek istiyordum." Cebinden Bella'nın kolyesini çıkardı. "Bunu sana o ilk gece bırakacaktım ama sonra düşündüm ki... neyse, boynuma olmayıncaya kadar taktım. Şimdi de yanımda taşıyorum."

Bella nefes alamadı, sadece ciğerlerinde hiç hava kalmayıncaya kadar nefesini saldı. Bu esnada Zsadist kafasını sıvazlıyordu, kol kasları ve göğsü şimdi öyle iriydi ki tişörtün dikişlerini esnetiyorlardı.

"Kolye iyi bir bahaneydi," diye mırıldandı Zsadist.

"Ne için?"

"Charleston'a gelip bunu sana geri vermek için kapını çalabileceğimi ve belki... beni içeri alabileceğini düşünmüştüm. Ya da buna benzer bir şey. Başka bir erkeğin sana kur yapmasından endişeleniyordum o yüzden de elimden geldiğince acele ediyordum. Yani okuyabilirsem ve kendime biraz daha dikkat edersem ve adi bir orospu çocuğu olmayı bırakabilirsem..." Başını iki yana salladı. "Ama yanlış anlama. Beni gördüğüne mutlu olmanı falan beklemiyordum. Ben sadece... bilirsin işte... kahve içmeyi umuyordum. Çay. Konuşma şansı. Böyle zırvalıklar işte. Belki arkadaş olmayı. Ama bir sevgilin olmasına izin vermeyecektim. İşte bu yüzden acele ediyordum."

Sarı gözlerini Bella'nın gözlerine dikti. Bella'nın nasıl bir yüz ifadesi takınacağından korkar gibiydi.

"Arkadaş?" dedi Bella.

"Evet... Yani daha fazlasını isteyerek seni utandırmak istemezdim. Pişman olduğunu bildiğim için... Neyse, öylece gitmene izin veremezdim... Evet, o yüzden... arkadaş olmayı düşündüm."

Aman... Tanrım. Onu aramaya gelmişti. Geri dönmek ve iletişim kurmak amacıyla.

Kahretsin, bu ona söylemek için hazırladığı tüm senaryoların dışındaydı.

"Ben... Ne diyorsun Zsadist?" dedi kekeleyerek, oysa her kelimesini duymuştu.

Zsadist tekrar elindeki kaleme baktı, sonra masaya döndü. Spiralli not defterinde yeni bir sayfa açıp eğildi ve uzun süre sayfanın başında oyalandı. Sonra kâğıdı yırtıp aldı.

Kâğıdı uzatırken elleri titriyordu. "Yazım çok kötü."

Bella kâğıdı aldı. Bir çocuğun eğri büğrü yazısıyla, büyük harflerle yazılmış iki kelime vardı:

Bella dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri yanıyordu. Yazı önce dalgalanmaya başladı, sonra da yok oldu.

"Okuyamadın galiba," dedi Zsadist kısık sesle. "Bir daha yazabilirim."

Bella başını iki yana salladı. "Gayet iyi okudum. Yazın... güzel."

"Karşılığında bir şey beklemiyorum. Demek istediğim... Bana karşı artık... böyle hissetmediğini biliyorum. Ama bilmeni istedim. Bilmen benim için önemli. Ve birlikte olmamız için bir şans varsa... Kardeşlik'teki işimden ayrılamam. Ama çok daha dikkatli olacağıma söz verebilirim..." Kaşlarını çatıp sustu. "Kahretsin. Ne diyorum ben? Seni bu pozisyona sokmayacağıma dair kendime söz vermiştim..."

Bella kâğıdı kalbinin üzerine bastırdı, sonra Zsadist'e atıldı, göğsüne öyle hızlı çarptı ki Z geriye doğru sendeledi. Kolları Bella'yı çekinerek sararken onun ne yaptığı ve neden böyle açıkça ağladığı hakkında hiçbir fikri yok gibiydi.

Bella kendini bu buluşmaya hazırlarken aklına gelmeyen tek şey, birlikte bir gelecekleri olabileceğiydi.

Zsadist Bella'nın çenesini tutup gözlerine baktığında Bella gülümsemeye çalıştı ama duyduğu çılgınca umut ve mutluluk çok fazlaydı.

"Seni ağlatmak istememiştim..."

"Ah Tanrım... Zsadist, seni seviyorum."

Zsadist'in gözleri kocaman açıldı, kaşlarını yukarı kaldırmıştı. "Ne?"

"Seni seviyorum."

"Bir daha söyle."

"Seni seviyorum."

"Bir daha... lütfen," diye fısıldadı. "Bunu duymaya ihtiyacım var... tekrar."

"Seni seviyorum..."

Zsadist Yazıcı Bakire'ye eski dilde dua etmeye başladı.

Bella'ya sıkıca sarılıp yüzünü onun saçlarına gömerek öyle güzel sözlerle teşekkür etti ki Bella tekrar ağlamaya başladı.

Eski dilde övgü dolu son sözlerini de söyledikten sonra tekrar İngilizce konuşmaya başladı. "Sen beni bulana kadar nefes alan bir ölüydüm ben. Görebiliyordum ama kördüm. Sonra sen geldin... ve dirildim."

Bella Zsadist'in yüzüne dokundu. Zsadist ağır ağır Bella'nın dudaklarına uzanıp öpücüklerin en yumuşağını kondurdu.

Nasıl da nazik olduğunu düşündü Bella. O iri cüssesiyle ve gücüyle Bella'ya nazik davranıyordu.

Sonra Z geri çekildi. "Ama bir dakika, sen neden gelmiştin? Yani gelmene çok sevindim ama..."

"Karnımda bebeğini taşıyorum."

Zsadist kaşlarını çattı. Ağzını açtı. Sonra tekrar kapat-

tı ve başını iki yana salladı. "Affedersin... ne dedin sen?"

"Bebeğini taşıyorum." Bu kez Zsadist'in hiç sesi çıkmadı. "Baba olacaksın." Yine cevap yok. "Hamileyim."

Pekâlâ, ona anlatmanın bütün yollarını deniyordu. *Tanrım*... ya bebeği istemezse?

Zsadist olduğu yerde sallanmaya başladı, kan yüzüne hücum etmişti. "Karnında bebeğimi mi taşıyorsun?"

"Evet."

Zsadist birden Bella'nın kolunu sıkıca tuttu. "İyi misin peki? Havers sana iyi olduğunu söyledi mi?"

"Şimdilik iyiyim. Biraz gencim ama doğum vakti geldiğinde belki bu benim avantajıma olacak. Havers bebeğin iyi olduğunu söyledi, bana da herhangi bir kısıtlama getirmedi... altıncı aydan sonra maddesel halden çıkmamın yasaklanması dışında tabii. Ve şey..." Kızardı... şimdi ciddi şekilde kızarmıştı. "On dördüncü aydan sonra doğuma kadar seks yapmam ve kanımı sunmam yasak. Doğum da on sekiz aylıkken falan olacak."

Doktor ona bu öğütleri verdiğinde bunların endişelenmesini gerektirecek şeyler olmadığını düşünmüştü. Ama şimdi belki...

Zsadist başını sallıyordu ama gerçekten iyi görünmüyordu. "Ben sana bakabilirim."

"Bakacağını biliyorum. Ve beni güvende tutacaksın." Bu konuda endişelendiğini bildiği için söylemişti bunu.

"Burada benimle kalır mısın?"

Bella gülümsedi. "Kalmak isterim."

"Benimle evlenir misin?"

"Soruyor musun?"

"Evet."

Ama Zsadist hâlâ yemyeşil görünüyordu. Gerçekten de naneli dondurma rengindeydi. Ve bu ezbere sözleri Bella'nın

tepesini attırmaya başlamıştı. "Zsadist... bundan emin misin? Şey... benimle evlenmek zorunda değilsin, eğer..."

"Abin nerede?"

Soru Bella'yı şaşırttı. "Rehvenge mi? Ah... evdedir sanırım."

"Ona gidelim. Hemen." Zsadist Bella'yı elinden tutup antreye sürükledi.

"Zsadist..."

"Onun onayını alacağız ve bu gece evlenmiş olacağız. V'nin arabasıyla gidelim. Tekrar maddesel halden çıkmanı istemiyorum."

Zsadist kapıya doğru giderken çok hızlı çektiği için Bella koşmak zorunda kaldı. "Bekle. Havers altıncı aya kadar..."

"İşi şansa bırakmak istemiyorum."

"Zsadist, buna gerek yok."

Zsadist birden durdu. "Bebeğimi istediğinden emin misin?"

"Evet. Ah Sevgili Bakire, *evet*. Hele şimdi..." Zsadist'e bakıp gülümsedi. Elini tutup karnına götürdü. "Sen harika bir baba olacaksın."

İşte o anda Zsadist düşüp bayıldı.

Zsadist gözlerini açtığında Bella sevgi dolu gözlerle üzerine eğilmiş, ona bakıyordu. Evin diğer sakinleri de etrafına toplanmıştı ama o bir tek Bella'yı görüyordu.

"Merhaba," dedi Bella yumuşak bir sesle.

Zsadist elini uzatıp Bella'nın yüzüne dokundu. Ağlamayacaktı. Ağlamaya...

Ah, boş versene.

Bella'ya gülümserken gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. "Umarım... umarım tıpkı sana benzeyen küçük bir kız..."

Sesi yitip gitti. Sonra tam bir hanım evladı gibi kendini tamamen bıraktı ve aptal gibi ağlamaya başladı. Bütün Kardeşlerin önünde. Ve Butch'un. Ve Mary'nin. Zayıflığıyla Bella'yı dehşete düşürdüğünden şüphesi yoktu ama kendine hâkim olamıyordu. Hayatı boyunca ilk defa... mutlu hissediyordu. Uğurlu. Şanslı. Bu an, zamandaki bu mükemmel, parıltılı an, antrede sırtüstü yattığı bu olağanüstü an, karnında çocuğuyla sevgili Bella'sı yanındayken, Kardeşler etrafındayken... bu onun en şanslı günüydü.

Dokunaklı hıçkırıkları sona erdiğinde Rhage çömelip öyle kocaman sırıttı ki o mükemmel yanakları neredeyse yarılacaktı. "Kafanı yere patlatınca koşup geldik. Elini ver bakalım babacık. Küçük yaramaza nasıl dövüşüleceğini öğretebilir miyim?"

Hollywood elini uzattı, Zsadist'le tokalaştılar. Wrath yere çöktü. "Tebrikler kardeşim. Bakire seni, *shellan*'ını ve bebeği korusun."

Vishous ve Butch övgü dolu sözler söylerken Z artık kalkmış oturuyordu. Kendini toparlamıştı. Tanrım, muhallebi çocuğu gibi nasıl da ağlamıştı. *Kahretsin.* Neyse ki hiçbiri bunu kafaya takmış gibi görünmüyordu.

Derin bir nefes alırken gözleri Phury'yi aradı... İşte ikizi oradaydı.

Phury'nin Kırıcı'yla yaşadığı gecenin üzerinden geçen iki ayda saçları çene hizasına kadar uzamıştı ve yüzünde açtığı yara iyileşeli uzun zaman olmuştu. Ama gözleri donuk ve kederliydi. Ve şu anda daha da kederli bakıyordu.

Phury yaklaşınca herkes sustu.

"Amca olmak hoşuma gider," dedi sessizce. "Senin için çok sevindim Z. Senin için de... Bella."

Zsadist Phury'nin elini tutup öyle sıktı ki Phury ikizinin kemiklerini hissetti. "Sen iyi bir amca olacaksın."

"Ve belki de *ghardian*," dedi Bella.

Phury kafasını önüne eğdi. "Ufaklığın *ghardian*'ı olmaktan gurur duyarım."

Fritz şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyle içeri girdi. *Doggen* mutluluktan heyecan içindeydi. "Güzel haberin şerefine."

Konuşma sesleri birbirine karışıyor, kadehler elden ele geçiriliyor, kahkahalar atılıyordu. Biri eline bir kadeh tutuştururken Zsadist Bella'ya baktı.

Dudaklarını kımıldatarak sessizce, "Seni seviyorum," dedi. Bella da gülümseyip eline bir şey bıraktı. Kolyesiydi bu.

"Bunu daima üzerinde taşı," diye fısıldadı. "Şans getirmesi için."

Zsadist onun elini öptü. "Daima."

Birden Wrath kule gibi boyuyla ayağa dikildi, şampanya kadehini havaya kaldırıp başını geriye attı. Gürleyen muhteşem sesiyle öyle bir bağırdı ki malikânenin duvarlarının sarsıldığına yemin edebilirdiniz.

"Bebeğe!"

Herkes ayağa kalktı, kadehlerini kaldırıp olanca güçleriyle haykırdılar, *"Bebeğe!"*

Ah, evet... Sesleri Yazıcı Bakire'nin kutsal kulaklarına ulaşacak kadar yüksek ve sağır ediciydi. Tam da geleneğe uygun şekilde.

Ne kadar doğru ve uygun bir kutlama diye düşündü Zsadist öpmek için Bella'yı aşağı çekerken.

"Bebeğe!" diye bağırdı ev halkı bir kez daha.

"Sana," dedi Zsadist dudakları Bella'nın dudaklarındayken. *"Nalla."*

Ellinci Bölüm

"Pekâlâ, bayılma kısmı olmasa da olurdu," diye mırıldandı Zsadist, Bella'nın ailesinin yaşadığı güvenli evin garaj yoluna girerken. "Ve bütün o zırlama kısmı da tabii. Tanrım, bütün bunlara ne gerek vardı?"

"Bence çok tatlıydın."

Zsadist sızlanarak motoru durdurdu, SIG Sauer'ini kavrayıp Bella'nın Escalade'den inmesine yardım etmek üzere diğer tarafa geçti. *Kahretsin.* Bella çoktan kapısını açmış ayağını karlara atmıştı.

"Beni bekle," diye atıldı Zsadist Bella'nın koluna yapışarak.

Bella onun gözlerinin içine baktı. "Zsadist, bana bir kadehmişim gibi davranmaya devam edeceksen önümüzdeki on altı ay içinde kafayı yemiş olacağım."

"Bak dişi, karda kayıp düşmeni istemiyorum. Ayağında yüksek topuklular var."

"Ah, Bakire aşkına..."

Zsadist kapısını kapatıp Bella'yı çabucak öptü, sonra kolunu beline dolayıp onu Tudor stili büyük evin girişine doğru götürdü. Karla kaplı bahçeyi gözleriyle tararken tetikteki parmağı karıncalanıyordu.

"Zsadist, abimle karşılaşmadan silahı yerine koymanı istiyorum."

"Sorun değil. O zaman eve girmiş olacağız zaten."

"Burada saldırıya uğrayacak değiliz. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeyiz."

"Sen ve bebeğim söz konusuyken en ufak bir riski göze alacağımı sanıyorsan çıldırmışsın demektir."

Fazla baskıcı davrandığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. O bağlanmış bir erkekti. Ve *hamile* dişisiyle birlikteydi. Gezegende daha saldırgan ve tehlikeli pek az şey vardı. Adları da kasırga ve hortumdu.

Bella onunla tartışmadı. Onun yerine gülümseyerek elini Zsadist'in beline doladığı elinin üstüne koydu. "Bence ne istediğine dikkat etmelisin."

"Ne demek istiyorsun?" Kapıya geldiklerinde Zsadist Bella'yı önüne doğru çekip vücudunu siper etti. Verandanın ışığına sinir olmuştu. Çok fazla göze çarpıyorlardı.

Düşünce gücüyle ışığı söndürünce Bella güldü. "Hep bağlanmış bir erkek olmanı istemiştim."

Zsadist Bella'nın boynunu öptü. "Pekâlâ, dileğin gerçek oldu. Derinden bağlandım. Çok derinden. Derin, derin, ultra derin..."

Eğilip pirinç tokmakla kapıyı çalarken vücudunu tamamen Bella'nın vücuduna dayadı. Bella gırtlağından mırıldar gibi bir ses çıkarıp Zsadist'e sürtündü. Zsadist donup kaldı.

Ah, Tanrım. Ah... hayır, anında uyarılmıştı. Bella'nın küçük bir hareketi yetmişti ve şimdi Zsadist'in büyük ve uyarılmış bir...

Kapı açıldı. Zsadist karşısında bir *doggen* görmeyi umuyordu. Onun yerine beyaz saçlı, uzun siyah bir elbise giymiş, bir sürü elmas takmış uzun boylu, zayıf bir kadın vardı karşılarında.

Kahretsin. Bella'nın annesi. Z silahı belindeki kılıfa sokup kruvaze ceketinin önünün tamamen kapalı olduğundan emin oldu. Sonra ellerini fermuarının tam önünde birleştirdi.

Mümkün olduğunca uygun giyinmeye çalışmıştı, ilk kez takım elbise giyiyordu. Ayağına bile janjanlı mokasenler giymişti. Boğazındaki kölelik bandını kapatmak için balıkçı yaka giymek istemişti ama Bella buna karşı çıkmış, Zsadist de ona hak vermişti. Ne olduğunu saklamasına gerek yoktu, olmamalıydı da. Ayrıca nasıl giyinirse giyinsin –ve bir Kardeşlik üyesi olmasına rağmen– *glymera* onu asla kabul etmeyecekti, sadece bir zamanlar kan esiri olduğu için değil, görünüşünden dolayı da kabul etmeyecekti.

Neyse ki Bella'nın onlara ihtiyacı yoktu, Zsadist'in de. Yine de Bella'nın ailesi için bir kibarlık gösterisi yapmaya çalışacaktı.

Bella ileri çıktı: *"Mahmen."*

Bella ve annesi resmi bir şekilde kucaklaşırken Zsadist içeri girip kapıyı kapattı ve etrafına bakındı. Burası geleneklere uygun döşenmiş, varlıklı bir evdi, tam aristokrat usulüydü ama döşemeler ve duvar kâğıtları Z'nin umurunda değildi. Onun hoşuna giden bütün pencerelerdeki lityum pillerle çalışan güvenlik bağlantılarıydı. Kapılardaki lazer reseptörleri. Ve tavandaki hareket sensörleri. Hepsi on numaraydı. On numara.

Bella geri çekildi. Annesinin yanındayken gergindi ve Zsadist sebebini anlayabiliyordu. Giydiği elbiseden ve takıp takıştırdığı parlak mücevherlerden kadının tam bir aristokrat olduğu belliydi. Ve aristokratlar ancak bir kar yığını kadar sıcak olurlardı.

"*Mahmen*, bu Zsadist. Eşim."

Kadın onu tepeden tırnağa süzerken Zsadist kendini

hazırladı. Bir kez. İki kez... ve evet, üçüncü kez.

Ah, adamım... Bu gerçekten de uzun bir akşam olacaktı.

Sonra kadının Bella'nın hamile olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

Bella'nın annesi ileri çıktı, Z onun elini uzatmasını bekliyordu. Kadın hiç de böyle bir şey yapmadı. Onun yerine gözleri yaşlarla doldu.

Harika. Şimdi ne yapmıştı peki?

Bella'nın annesi Zsadist'in ayaklarına kapandı, siyah elbisesi giydiği janjanlı mokasenlerin etrafına yayılmıştı. "Savaşçı, teşekkür ederim. Bella'yı eve getirdiğin için sana teşekkür ederim."

Zsadist bir iki saniye kadına baktı. Sonra eğilip kadını nazikçe yerden kaldırdı. Onu beceriksizce tutarken Bella'ya baktı... Yüzünde insanların genelde sihir karşısında takındıklarına benzer bir ifade vardı. Hayretle süslenmiş kocaman bir *bu da ne şimdi böyle* ifadesi.

Annesi çekilip de dikkatle gözlerinin altını kurularken Bella boğazını temizleyip sordu: "Rehvenge nerede?"

"Buradayım."

Boğuk ses karanlık bir odadan gelmişti, Zsadist sol tarafına dönüp baktığında bastonlu iri yarı bir adamın...

Olamaz. Ah... Lanet olsun. Bu kesinlikle olamazdı.

Papaz. Bella'nın abisi Mohawk saçlı, mor gözlü, nemrut uyuşturucu satıcısıydı... Phury'ye göre en azından yarı yarıya *symphath* olan adam.

Ne berbat bir kâbustu bu böyle. Teknik olarak Kardeşlik'in herifi kentten atması gerekirdi. Ama işe bakın ki onun yerine Zsadist herifin ailesinden biriyle evleniyordu. Tanrım, Bella abisinin ne olduğunu biliyor muydu acaba? Sadece uyuşturucu satıcısı olmasını kastetmiyordu elbette...

Z Bella'ya bir göz attı. *Muhtemelen bilmiyor* diyordu içgüdüleri. Her ikisini de.

"Rehvenge, bu... Zsadist," dedi Bella.

Z tekrar erkeğe baktı. Kendisine dikilmiş koyu mor gözler kararlı bakıyordu ama bu sakinliğin altında Z'nin hissettiği türden bir *lanet olsun* ışıltısı vardı. *Adamım...* bu iş tam olarak nasıl sonuçlanacaktı?

"Rehv?" dedi Bella alçak sesle. "Şey... Zsadist?"

Papaz sakin sakin gülümsedi. "Kardeşimi hamile bıraktığın için onunla evlenecek misin? Yoksa öylesine mi uğradınız?"

İki dişi şoka girerken Zsadist gözlerinin siyaha döndüğünü hissetti. Bella'yı yanına çekerken köpekdişlerini göstermemek için kendini zor tutuyordu. Kimseyi utandırmamak için elinden geleni yapmaya hazırdı ama herif ağzını bir kez daha açacak olursa onu dışarı sürükleyip hanımları üzdüğü için özür diyene kadar pataklayacaktı.

Sadece birazcık tısladığı için kendiyle gurur duyuyordu. "Evet, onunla evleneceğim. Kabadayılığı bırakırsan seni de törene davet edebiliriz sivil. Yoksa listede olmayacaksın."

Papaz'ın gözleri parıldadı. Ama sonra birden gülmeye başladı. "Sakin ol kardeş. Sadece kardeşime göz kulak olunduğundan emin olmak istemiştim."

Adam elini uzattı. Zsadist bu koca eli yarı yolda yakaladı.

"Ben kayınbiraderinim. Ve ona iyi bakacağımdan emin olabilirsin."

Son Söz

YİRMİ AY SONRA...

Ah... acı. Eğitim onu öldürecekti. Tabii ki Kardeşlik'e girmeyi kendisi istemişti ya da hiç değilse askerlerinden biri olmayı ama insan buna nasıl dayanabilirdi?

Yakın dövüş dersi sona erdiğinde yeni öğrenci tükenmiş bir halde yere çöktü. Ama bundan daha fazla zayıflık göstermeye cesaret edememişti.

Bütün öğrenciler gibi dehşete kapılmış ve yara izli bir savaşçı ve Kara Hançer Kardeşliği'nin tam bir üyesi olan muhteşem öğretmenlerinin önünde saygıyla eğilmişti. Erkek hakkında bol miktarda dedikodu dönüyordu: Kırıcıları öldürdükten sonra yediği, zevk için dişileri öldürdüğü, acı çekmekten hoşlandığı için yara izlerini kendisinin yaptığı gibi söylentiler...

Hata yapan acemi üyeleri öldürdüğü.

"Duşlara," dedi savaşçı, boğuk sesi spor salonunu doldurmuştu. "Otobüs sizi bekliyor. Yarın başlıyoruz. Tam dörtte. O yüzden bu gece iyi uyuyun."

Öğrenci diğerleriyle birlikte dışarı çıktı, duşa gittiğine memnundu. Tanrım... En azından sınıfın geri kalanı da rahatlamıştı ve ağrı içindeydi. Şu anda hepsi inek gibiydi-

ler, duşun altında öylece duruyor, güçlükle gözlerini kırpıştırıyorlardı, bitkinlikten aptala dönmüşlerdi.

İyi Kalpli Bakire'ye şükürler olsun ki bundan sonraki on altı saat boyunca o lanet olası mavi minderlere dönmeyecekti.

Ama günlük kıyafetlerini giymeye gittiğinde eşofman üstünü unuttuğunu fark etti. Büzülerek koridora çıkıp sessizce spor salonuna girdi...

Öğrenci aniden durdu.

Öğretmen tam karşıdaydı, üstü çıplaktı, kum torbasıyla antrenman yapıyordu, hedefin etrafında dans ederken göğüs uçlarındaki halkalar parıldıyordu. Fade'*deki Sevgili Bakire*... Üzerinde kan esiri işareti vardı ve bütün sırtı yara izleriyle kaplıydı. Ama adamım çok hareketliydi. İnanılmaz derecede güçlü, çevik ve dayanıklıydı. Ölümcüldü. Son derece ölümcül. Tamamen ölümcül.

Öğrenci gitmesi gerektiğini biliyordu ama gözlerini savaşçıdan alamıyordu. Yumruklarını bu kadar hızlı kullanan ve bu kadar sert vuran kimseyi görmemişti. Anlaşılan eğitmen hakkındaki dedikoduların hepsi doğruydu. Adam tam bir katildi.

Spor salonunun diğer ucundaki kapı metal bir tangırtıyla açıldı ve bir bebeğin ağlama sesi yüksek tavanda yankılandı. Savaşçı tam yumruğunu indirecekken durdu ve hoş bir dişi pembe battaniyeye sardığı bebeğiyle ona doğru gelirken arkasını döndü. Yüzü yumuşadı, neredeyse eridi.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi dişi ağlamanın arasından. "Ama babasını istiyor."

Savaşçı dişiyi öpüp bebeği güçlü kollarına aldı ve çıplak göğsüne bastırdı. Kız bebek minik ellerini kaldırıp babasının boynuna dokundu, sonra göğsüne yaslanıp anında sakinleşti.

Savaşçı dönüp direkt öğrencinin gözlerine baktı. "Otobüs birazdan geliyor evlat. Acele etsen iyi olur."

Sonra göz kırpıp döndü, elini dişinin beline koyup onu kendine çekti ve dudaklarından bir kez daha öptü.

Öğrenci gözlerini savaşçının sırtına dikip şimdiye dek fark etmediği bir şey gördü. Yara izlerinden bazılarının üzerinde eski dilde üst üste yazılmış iki isim vardı.

Bella... Ve *Nalla*.

Teşekkür

Kara Hançer Kardeşliği okurlarına sonsuz minnetlerimi sunarım, hücre arkadaşlarıma da teşekkürler.

Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion, Kara Welsh ve Rose Hilliard'a çok teşekkür ederim.

Dünyanın en iyi diş sağlığı ekiplerine:

Robert N. Mann, Ann Blair, Scott A. Norton, Kelly Eichler ve eşsiz kadrolarına sonsuz teşekkürler.

Her zamanki gibi icra komiteme teşekkür ediyorum:

Sue Grafton, Dr. Jessica Andersen ve Betsey Vaughan.

Aileme sevgilerimle.